

JODI TAYLOR

Nemzetközi Bestseller

4,5 millió példány!

EGYIK ÁTKOZOTT DOLOG A MÁSIK UTÁN

St. Mary-krónikák 1.

4 év alatt 23 kiadás, 14 nyelven!

A legendás sorozat végre magyarul is

JODI TAYLOR

EGYIK ÁTKOZOTT DOLOG
A MÁSIK UTÁN

A fordítás alapját képező kiadás:

Jodi Taylor

Just One Damned Thing After Another

Accent Press, 2017

Sorozatszerkesztő:

Burger István

Irodalmi szerkesztő:

Németh Attila

Fordította:

J. Magyar Nelly

Szerkesztette:

Cs. Fehér Katalin

Korrektor:

Athén Melitta

Borító:

Burger István

Zoe Foster grafikájának felhasználásával

ISBN 978-615-5628-52-8

ISSN 0238-3063

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

© 2013 by Jodi Taylor

© Hungarian translation 2017, J. Magyar Nelly

© Hungarian edition 2017, Metropolis Media Group

-

www.galaktika.hu

Felelős kiadó a Kft. ügyvezető igazgatója

Tördelőszerkesztő: **Szegedi Gábor**

Sorozatterv és tipográfia: Nagual Design

E-Book: Odin Fantasy Bt.

„Az egészet én találtam ki. Könyörögve kérek minden történészt és fizikust, ne köpjön le az utcán.”

(Jodi Taylor)

„Egyik átkozott dolog a másik után – ez a történelem.”

(Arnold Toynbee)

AZOK A HOGYISHÍVJÁKOK... FŐSZEREPLŐK

Dr. Edward Bairstow (más néven „a Nagyfőnök”)

A St. Mary igazgatója. Magas, sziklaszilárd. Ötvenegynéhány éves. Ő tartja egybe ezt az egész – műszakiakból, múltjárókból, konyhai személyzetből, biztonsági alakulatokból, no meg a robbanásra hajlamos kutatási és fejlesztési részlegről álló – ingatag tákolmányt.

Mrs. Partridge

Az Igazgató titkárnője. Nem ajánlatos keresztbe tenni neki.

TÖRTÉNETTUDOMÁNYI SZEKCIÓ

Madeleine Maxwell (röviden Max)

Múltjáró. A húszas éveinek vége felé jár. Pöttöm termet, vörös lobonc, megnyerő külső. Türelmetlen, hajlamos az önmarcangolásra. A múltja homályos, a jövője bizonytalan.

Tim Peterson

Múltjáró. Közel a harminchoz. Nyakigláb, örökké zilált. Igaz barát.

Kalinda Black

Múltjáró. Szőke, kék szemű, mint a királykisasszonyok a Disney-filmekben. Nem kizárható, hogy issza a frissen levizsgázott gyakornokok véréét. Mr. Dieter rajongásának tárgya.

Sussman

Max gyakornoktársa.

Grant

Max gyakornoktársa.

Rutherford

Max gyakornoktársa.

Stevens

Max gyakornoktársa.

Nagley

Max gyakornoktársa.

Jordan

Max gyakornoktársa.

MŰSZAKI RÉSZLEG

Leon Farrell (alias „a Főnök”)

A műszakiak vezetője. Harmincas éveinek közepén jár. Sötét haj, kék szem. Érti a dolgát, megfontolt, hallgatólag.

Mr. Dieter

Farrell helyettese. Akkora, mint egy négyajtós szekrény... szóval, kimondottan nagydarab fiatalember.

EGÉSZSÉGÜGYI RÉSZLEG

Dr. Helen Foster

Harmincas orvosnő, az együtt érző képességet tekintve valahol Drakula gróffal egy szinten. Mr. Peterson gyöngéd érzelmeket táplál iránta.

Hunter nővér

Markham kétes értékű közeledését élvezzi.

BIZTONSÁGI RÉSZLEG

Ian Guthrie őrnagy

A részleg feje. Csöppet sem irigylésre méltó feladata (a St. Mary minden erőfeszítésének dacára) gondoskodni a St. Mary biztonságáról. Kevéssel innen a negyvenedik életévén.

Mr. Markham

Biztonsági őr. Mélynövésű, végtelenül slamos, amellet egy rakás szerencsétlenség. De legalább (állítólag) elpusztíthatatlan.

Mr. Whissell

Egy szemétláda.

„Nagy” Dave (született Murdoch)

A szelíd óriás.

KUTATÁS ÉS FEJLESZTÉS

Rapson professzor (és még valami Owen is)

A K+F irányítója. Kora ismeretlen. Külön világban él. Az összedőlt óratorony és a katasztrófális kimenetelű Ikarosz-kíséret egyaránt az ő lelkén szárad. Feltűnően nincs tisztában a metán természetével.

Dr. Dowson

Könyvtárnok és levéltáros. Kora ismeretlen. Metán témában szintúgy nem kompetens.

INFORMATIKA

Isabella Barclay

A részleg főnökhasszonya. Hivatásos intrikus. Kis termetű, gyűlölködő, vörös hajú. A rossznyelvek szerint viszonzatlan szenvedély dúl a lelkében Farrell iránt.

Polly Perkins

Informatikus.

MÁSOK

Mrs. Mack

A Konyhán az atyaisten. Negyvenöt körül jár.

Jenny Fields

Konyhai kisegítő, nem mellesleg a dodók szószólója.

Mrs. De Winter

Nyugalmazott tanárnő.

Turk

Hivatalosan ló.

A CSELSZÖVŐ

Clive Ronan

Kreol bőr, semmitmondó arc. Kőszívű és engesztelhetetlen.

Továbbá mindenféle katonák, raptorok, kőfaragók és ellenséges érzületű kortársak fölsorolhatatlanul népes sereglete.

1

EZ IDÁIG két olyan pillanat adódott az életemben, ami mindent megváltoztatott. Amikor az utam erre is, arra is kanyarodhatott volna. Amikor nyakamba szakadt a döntéskényszer.

Az első akkor következett el, amikor egy újabb demoralizáló tanítási nap végén szemtől szemben álltam Mrs. De Winterrel, a sulis igazgatónőjével. Előadtam a dacos hallgatásba burkolódzó számomat, és miután rég túl voltam a „három dobásod van, aztán az utcán találod magad” stádiumon, vártam, hogy kicsapjon. Nem csapott ki.

Ehelyett furán sürgető hangsúllyal így szólt:

– Nem hagyhatod, Madeleine, hogy egész életedet az otthoni körülményeid határozzák meg! Te egy értelmes gyerek vagy, olyasfajta képességek birtokában, amikkel még magad sem vagy tisztában. Nem lesz több esélyed. Én a segítségedre lehetek. A kérdés, megengeded-e.

Nekem még soha senki nem ajánlotta föl a segítségét. Valami megzökkent a lelkemben, de a bizalmatlanság meg a gyanakvás nehezen fúj visszavonulót.

– Ez az utolsó esélyed, Madeleine – fűzte hozzá halkán. – Igen vagy nem?

Saját személyiségem csapdájába esve, mintha megkukultam volna.

– Igen vagy nem?

Nagy levegőt vettem, és igent mondtam.

Egy-egy könyvet és jegyzetömböt, meg pár tollat nyomott a kezembe.

– Az ókori Egyiptommal kezdjük. Olvasd el az első két fejezetet meg a hatodikat! Először is meg kell tanulnod az adatokat befogadni, rendszerezni, összefoglalni. Egy 1500 szavas esszét várok tőled Maat istennő valódi természetéről. Péntekre.

– Ez lenne a büntetés?

– Nem, Madeleine, ez egy lehetőség.

– De hát... Ugye tudja, hogy ezzel nem állíthatok haza?

– Csináld az iskolai könyvtárban, utána nyugodtan otthagyhatsz a holmidat. Miss Hughes már vár.

Ez volt az első olyan pillanat.

A másodikra tíz évvel később került sor. Szinte a semmiből futott be az e-mail:

Kedves Madeleine-em!

Bizonyára meglep a fölbukkanásom, de nem titkolhatom tovább, mekkora érdeklődéssel (egyben nem csekély büszkeséggel) követem nyomon a pályafutásodat, amióta csak végeztél az egyetemen. Gratulálok a Thirskön szerzett tudományos fokozatához, Maxwell doktor! Egy tanárnak mindig jóleső érzés megtapasztalni, hogy egy-egy régi tanítványa – különösen, ha ifjonti éveiben oly sok nehézséggel kellett megküzdenie – mily remekül boldogul az életben. Most egy álláslehetőség miatt írok, amelynek részleteit véleményem szerint fölöttébb izgalmasnak fogod találni.

Tekintettel arra, mennyi sok időt töltöttél a Thirskön, nyilván

tudomással bírsz testvérintézményük, a St. Mary Történettudományi Kutatóintézet létezéséről. Ez a szervezet elsősorban olyanok számára lehet vonzó, akik – hozzád hasonlóan – a kevésbé rendszeres életmódot részesítik előnyben. Az ott folyó munka a történeti kutatásnak inkább a gyakorlati oldalára helyezi a hangsúlyt. Jelen pillanatban ennél többet nem árulhatok el.

Az intézet csak egy ugrásnyira található Rushfordtól, ahol lakom, a meghallgatásokat pedig jövő hónap negyedikén tartják. Esetleg érdekelne az állás? Szívből remélem, hogy adsz neki egy esélyt, mert mintha egyenesen neked találták volna ki. Az utazásaid meg a régészetben szerzett jártasságod is megkönnyíthetik a dolgod, amellett meggyőződésem, hogy a St. Maryben pont egy magadfajta munkatársra lenne szükség.

A fizetés persze gyalázatos, a körülmények pedig még annál is katasztrofálisabbak, a munkahelyi légkört viszont egészen fantasztikusnak lehet mondani... a személyzetben akad néhány kimondottan rátermett illető. Ha érdekel a dolog, az alábbi linkre kattintva jelentkezhetsz állásinterjúra.

Csak egyet kérek: ne utasítsd el kapásból a lehetőséget! Tudom, hogy mindig is inkább külföldön szeretnél dolgozni, de most, hogy Amerika esetleg újból lezárja a határait, ráadásul az Európai Unió is kezd darabokra hullani, talán ideje komolyan fontolóra vened a némileg megállapodottabb életvitelt.

Szívélyes üdvözlettel:

Sibyl De Winter

Ha még nem említettem volna: szigorúan véve azon a napon

kezdődött az életem, amikor besétáltam a St. Mary kapuján. Ez a felirat jött szembe:

THIRSKI EGYETEM
TÖRTÉNETTUDOMÁNYI KUTATÓINTÉZET
ST. MARY APÁTSÁGI KOLLÉGIUM
IGAZGATÓ: DR. EDWARD G. BAIRSTOW
a bölcsészettudományok doktora,
a Királyi Történettudományi Társaság tagja

Megnyomtam a csengőt, mire megszólalt egy hang:

– Segíthetek, hölgyem?

– Öö... a nevem Maxwell, és kettőkor dr. Bairstow-val van találkozóm.

– Menjen egyenesen előre a kocsifelhajtón, egészen a főbejáratig! Nem lehet eltéveszteni.

Óvatosan az optimizmussal! – gondoltam én, akinek egyszer egy lépcsőházban is sikerült eltévednie.

Miután bejelentkeztem, az egyenruhás őr tapintatosan végigvizsgált egy kézi fémdetektorral, ami oktatási intézményben merőben szokatlannak számít. Igyekeztem ártalmatlannak látszani, és tutira összejött a dolog, mert az előcsarnokból átkísértek a nagyterembe, ahol Mrs. De Winter várt rám. Szemernyit sem változott legutolsó találkozásunk óta. Az volt a nap, amikor magával vitt a Thirskre, és én ama ördögi találmány – a családi élet – poklából kiszabadultam.

Mosolyogva szorongattuk egymás kezét.

– Szeretnél még a meghallgatás előtt körülnézni?

– Hát ön is itt dolgozik?

– Csak lazán kapcsolódom az intézményhez. Néhanapján besegítek a munkaerő-toborzásnál. Erre, légy szíves!

Irdatlan nagy volt a tér. A visszhangos, központi nagyterem, ami még az eredeti épület részét képezte, a középkorból származó, keskeny ablakokon át kapta a fényt. Atávolabbi végéből tíz, alacsony fokot számláló, díszes tölgyfa burkolatú lépcsősor emelkedett, majd ágazott szét a széles, közbenső pihenőn balra és jobbra a karzat felé, ami a nagyteremnek mind a négy oldalát körülölelte.

A karzatról számos helyiség nyílt. Anyitott ajtókon át szobák hosszú sorára láttam, amiket a jelek szerint egytől egyig jelmezeknek meg különféle kellékeknek szenteltek. Ruhakötegekkel a karjukon, gombostűkkel a szájukban munkatársak sürgölődtek mindenfelé. Avállfákon és próbababákon félig kész ruhadarabok lógtak. Afényárban úszó, napsütötte helyiségeket a szüntelen beszélgetés moraja töltötte be.

– Egy csomó megbízás érkezik a filmesektől meg a tévés szakmából – világosított föl a Gardrób tevékenységét fölügyelő, apró termetű, gömbölyded Mrs. Enderby meleg mosollyal. – Néha csak kutatómunkára kapunk felkérést, és akkor adatokkal szolgálunk alkalomhoz illő öltözékekről, anyagokról, máskor viszont meg is kell varrnunk azokat. Ez itt például a II. Károly életét és a Stuart restaurációt bemutató történelmi filmadaptációhoz készül. Adús keblek és a nemiség kora, ez tagadhatatlan, de a magam részéről én mindig is azon a véleményen voltam, hogy Károlyt mint uralkodót igencsak alábecsülik. Ez a ruhaköltemény Nell Gwynn „orániai” korszakát idézi, az meg ott a francia lotyóé, Louise de Kérouaille-é lesz.

– Gyönyörű! – leheltem, és óvatosságból igyekeztem nem hozzáérni. – Akidolgozottsága egyenesen fantasztikus. Hozzám, sajna, kissé túl modern.

– Dr. Maxwell az ókori történelem tudora – szúrta közbe Mrs. De Winter. Némi mentegetőzést éreztem ki a hangsúlyából.

– Jaj, istenkém! – sóhajtott föl Mrs. Enderby. – Bár talán nem olyan nagy a baj. Majd dús redőzetet használunk, meg persze tógát és tunikát, de hát akkor is... – veszett a semmibe a hangja. Lerítt róla a csalódottság.

Aszomszédságban a kutatási és fejlesztési részleget irányító Rapson professzor karjába futottunk, aki oly mértékben testesítette meg a különc tudóst, hogy először átverésre gyanakodtam. Végletekig hórihorgas, vézna termetét einsteini hajbozont koronázta, nagy, horgas orra pedig egy torpedóromboló elülső végére emlékeztetett. Azonkívül hiányzott a szemöldöke, ám mielőtt levonhattam volna a megfelelő következtetést, ő barátságosan befelé invitált túlzásúfolt, kaotikus birodalmába. Csupán egy szívfájdító pillanatig élvezhettem a holmiktól maga alá temetett íróasztal, a minden talpalatnyi helyet beborító könyvek meg egy laboratóriumi szerelvényre emlékeztető micsoda látványát.

– Dr. Maxwell még nincs túl a meghallgatáson – jegyezte meg Mrs. De Winter figyelmeztető élel.

– Á, helyes, igen-igen, dehogyis, persze, értem – reagált a professzor, egyből eleresztve a könyökömet. – Nos hát, kedvesem, én valahogy így képzelem a „gyakorlati” történettudományt. Agörögtűz titkára kíváncsi? Rajta vagyunk a dolgon. Netán azt szeretné tudni, miként hajtották a harci szekereket a római korban? Építünk magának egyet, aztán tapasztalja ki személyesen. Mekkora

egy ostromgép hatótávolsága? Pontosan milyen messzire lehet vele egy döglött tehenet elhajítani? Vagy mennyi időbe telik kipiszkálni az agyat az orron keresztül? Ha hasonló kérdése lenne, csak forduljon hozzánk! Mi megtaláljuk a választ, ezért vagyunk!

Aszéles taglejtések következtében egyik karja beleütközött egy főzőpohárba, amiben valami homályos fluidum – talán balzsamozó folyadék, életelixír, esetleg a Szókratészre halált hozó bürökfőzet – kavargott. Az lerepült a munkaasztalról, és ripityára tört. Mindenki hátralépett. A hangos sziszegéssel bugyborékoló leves azonmód nekiállt átrágni magát a padlón, amin számos hasonló, még nedves foltot vettem észre.

– Ó, egek! Jamie! Jamie!! Édes fiam, vágtszon már le a földszintre, ha szabad kérnem, és adja át szívélyes üdvözetemet dr. Dowsonnak, majd tudassa vele, hogy megint vendégre számíthat a mennyezet felől!

A megszólított ifjonc jámboran biccentett, majd munkaasztalától fölállva, átfurakodott a félbehagyott makettek, azonosíthatatlan szerelvények, dülöngélő könyvkupacok és csupa maszat írótablák szövevényén. Elhaladtában felém is küldött egy vigyort. Igazándiból mindannyian irtóra barátságosnak tűntek. Egyedül azt találtam kissé furának, ahogy a bemutatásom előtt – mintegy figyelmeztetőleg – Mrs. De Winter rendre megjegyezte, miszerint még nem vagyok túl a meghallgatáson. Mindenhol és mindenkitől megkaptam a kötelező mosolyt meg kézfogást, valahogy mégsem fogott el a kísértés, hogy az ajtónyíláson túlra merészkedjek.

Megismerkedtem a konyhai fertály fölött uralkodó Mrs. Mackkel, aki fölvilágosított, hogy az intézmény területén a nap huszonnégy órájában meleg ételhez jutni. Próbáltam rájönni, egy

történettudományi létesítményben vajon mi indokolhat egy efféle munkarendet, de nem jött össze. Nem panaszképpen mondom, mert nekem aztán nem gond a nap huszonnégy óráját végigenni, probléma egy szál se.

Aszomszédos bár és társalgó közel ugyanakkora volt, mint az ebédlő, ami érdekes megvilágításba helyezte az intézetben uralkodó felfogást a prioritásokról. Az erős igénybevételtől meg a pénzhiánytól az egész mindenség lepukkantnak látszott, de különösen igaz volt ez a bárra.

Kicsivel odébb, de ugyanazon a folyosón, egy szűkös kis üzletben puha fedelű könyveket, édességet, piperecikket meg egyéb, mindennapos holmikát árultak.

Akönyvtárba egyből beleszerettem. A nagyteremmel együtt szemlátomást az alkotta az épület magvát. Magas mennyezete miatt tágasnak, az irdatlan méretű kandallótól lakályosnak éreztem. Egyetlen falra összezsúfolt, magas ablakain át csak úgy ömlött be a napfény a szanaszét ácsorgó, kényelmes székekre. A könyveknek otthont adó, szokásos kis fülkéken kívül megtalálható volt ott az összes létező, modern elektronikus adat-visszakeresési rendszer, hozzá számos kutatósarok és számítógépasztal, a boltíves átjárón túl pedig egy irdatlan nagy archívumra lehetett látni.

– Elég megneveznie, nálunk holtbiztos megvan valahol – jelentette ki dr. Dowson, a könyvtárnok és levéltáros, akinek viaszosvásznon esőkalapra hajazó micsoda ült a fején. – Legalábbis, amíg az a vén bolond ki nem robbant valamennyiünket a világűrbe. Kénytelenségből olykor védősisakban dolgozunk, el tudja azt képzelni? Mondom is mindig Edwardnak, hogy csak úgy lesz esélyünk a túlélésre, ha őkelmét meg a futóbolondokból álló

bandáját széleseben átköltözteti a Hawking túloldalára!

– Dr. Maxwell még nincs túl a meghallgatáson – szakította félbe Mrs. De Winter, mire érthetetlen, latin nyelvű motyogásba fulladt a szóáradat.

Aggodalmas pillantást vettem a mennyezet irányába. Tény és való, számos folt meg paca éktelenkedett rajta, de legalább semmi jelét nem láttam, hogy valami pont akkor készülne áttörni a sejtetően műemlékvédelem alatt álló épület födémjét.

– Ezek szerint még nem hallotta? – követelt választ a doktor. – Ő meg a drágalátos munkatársai tavaly megkísérelték rekonstruálni a könnyűlovasdandár elleni, orosz tüzérségi támadást, de elszámították magukat az ágyú hatótávolságával, és sikerült letarolniuk az óratornyot!

– Nem – feleltem a gyaníthatóan költőinek szánt kérdésre. – De igazán sajnálom, hogy lemaradtam róla.

Egy erőteljes karmozdulattal Mrs. De Winter továbbhaladásra ösztökélt.

Legközelebb egy hosszú folyosó bejáratánál álltunk meg, ami egy jól elkülönülő, modernebb építésű szárnyba vezetett.

– Arra mi van?

– A hangár, ahol a gépparkot meg a műszaki felszereléseket tároljuk. De már nincs időnk megnézni, sietnünk kell dr. Bairstow-hoz.

Még mindig a krími háborún meg a katasztrófális balaklavai vereségen kattogott az agyam, amikor ráeszméltem, hogy valaki beszél hozzám. Középtermetű pasast láttam magam előtt sötét hajjal, hétköznapi arcvonásokkal, csak a ragyogó, halvány szürkés-kék szempár volt rajta különleges. Narancssárga overallt

viselt.

– Elnézést – mentegetőztem. – A Krímen agyalok.

Mosolyra húzódott a szája.

– Akkor nálunk nem lesz gondja a beilleszkedéssel.

– Főnök, hadd mutassam be dr. Maxwellt!

– Még nem vagyok túl a meghallgatáson – kotyogtam közbe, bizonyítandó, mennyire figyelek.

Megrándult a szája széle.

– Dr. Maxwell, ő itt a műszaki részlegünk vezetője, Leon Farrell!

Elé tartottam a kezem.

– Örvendek, Mr. Farrell!

– A legtöbben csak Főnöknek szólítanak, doktor.

Elnyújtott mozdulattal adott kezet, én pedig megszorítottam. Meleg, száraz volt a tenyere, teli bőrkeményedésekkel. Egy dolgos férfi keze.

– Üdv a St. Maryben!

Mrs. De Winter megkocogtatta az óráját.

– Jobb, ha nem váratjuk meg dr. Bairstow-t.

* * *

Hát ilyen volna dr. Edward Bairstow. Belépésemkor háttal állt az ablaknak. Magas, csontos férfit láttam olyasforma őszes hajkoszorúval, mint a keselyű nyakán a tollgallér. Kicsit félrehúzódva, jegyzetblokkal fölszerelkezett, félelmetes külsejű nő foglalt helyet divatos szabású kosztümben. Elegáns volt, és tiszteletet parancsoló, ugyanakkor lerítt róla, hogy imád akadékoskodni. Dr. Bairstow erősen a botjára támaszkodva nyújtotta felém az enyémhez

hasonlóan hűvös kezét.

– Dr. Maxwell, üdvözlöm! Hálás vagyok, amiért idefáradt.

Halk, tiszta hangjából csak úgy sugárzott a tekintély. Nyilvánvalóan nem kellett fölemelnie, ha azt akarta, hogy rá figyeljenek. Átható tekintettel vett szemügyre, de hogy miféle következtetésre jutott, semmi jelét nem adta. Rendszerint nem vagyok baráti viszonyban a tekintéllyel, de most határozottan úgy éreztem, hogy jó lesz vigyázni.

– *Én* köszönöm a meghívást, dr. Bairstow.

– *Ő* itt a titkárnőm, Mrs. Partridge. Mi lenne, ha helyet foglalnánk?

Letelepedtünk, és kezdetét vette a meghallgatás. Az első órában kizárólag rólam esett szó. Az a benyomásom támadt, miszerint az igazolt hozzátartozók és személyes kötelékek hiánya egyaránt a javamra írható. A végzettségem részleteivel már tisztában lévén, az igazgató a posztgraduális régészeti és antropológiai tanulmányaimról kérdezett, majd áttért a szakmai tapasztalataimra meg az utazásaimra. Különösen az érdekelte, milyen érzés volt számomra más országokban, a miénktől eltérő kultúrkörnyezetben élni. Mennyire könnyen ragadtak rám az idegen nyelvek. Nem volt-e nehéz megértetnem magamat a helybéliekkel. Előfordult-e olykor, hogy egy másfajta közösség tagjai között rám tört a magány. Miként jártam-keltem az adott országban. Meg mennyi időbe telt, mire megtaláltam a helyem, ilyesmi.

– Kíváncsi lennék, miért pont a történelmet választotta, dr. Maxwell. Az úrkutatási programban az elmúlt tíz év során megtapasztalt, sok-sok izgalmas fejlemény dacára, miközben a Mars-terv is utolsó szakaszához érkezett, mégis mi készítette arra, hogy inkább visszafelé tekintsen, semmint előre?

Próbáltam rendet rakni a gondolataim közt. Kilencéves koromba kellett visszarepülni. Alighogy túl egy pocsek hangulatú karácsonyon épp a ruhásszekrényem aljában kucorogtam, amikor éreztem, hogy valami oda nem illő tárgy bök a sejhajomba. Addig fészkelődtem, amíg ki nem húztam alóla egy aprócska kötetet. *V. Henrik és az azincourt-i csata*, ez volt a címe. Elolvastam, aztán újra meg újra, egészen addig, amíg kis híján lapokra esett szét. Sosem jöttem rá, honnan került a szekrényembe. Hát az a könyvecske ébresztette föl bennem a rajongást a történelem iránt. Még mindig megvan, az egyetlen tárgyi emlék, amit gyerekkoromból megőriztem. A történelem tanulmányozása ajtókat nyitott előttem ismeretlen világok, más korok felé. Lassan mentsvárammá vált, egyben szenvedélyemmé. Viszont nem szívesen beszélek a múltamról, így most három kurta, személytelen mondatban intéztem el a választ.

Onnan átváltottunk a St. Maryre. Dr. Bairstow szavai alapján egy nyüzsgő élettel teli, kiterjedt, ugyanakkor csöppet sem szokványos szervezet képe rajzolódott ki előttem. Azon kaptam magam, hogy egyre jobban birizgálja a fantáziámat. Nem tudom egyetlen konkrét pillanathoz sem kötni, de ahogy ott hallgattam az igazgatót, egyszer csak kezdtem úgy érezni, mintha lemaradtam volna valamiről. Egy hatalmas épületegyüttes saját biztonsági személyzettel. A nap huszonnégy órájában működő konyha. műszaki részleg gépparkkal meg egyéb felszerelésekkel. Az igazgató rövid szünetet tartott a beszédben, egy ideig a papírjaival babrált, aztán megtudakolta, van-e kérdésem.

– Igen. Mi az a Hawking?

Nem válaszolt, csak alig észrevehetően eltolta magát az íróasztaltól, és Mrs. Partridge-ra sandított, aki rögvest lerakta a

jegyzetblokkját, és kisietett a helyiségből. A szememmel követtem, ahogy távozik, majd visszafordultam az igazgatóhoz. Érezhetően megváltozott a légkör.

– Honnan tud a Hawkingről?

– Hát – fogtam bele ráérősen –, nyilván nem tartozik a nyilvánosságra, viszont... – Szándékosan hagytam a levegőben lebegni a mondatot. – Szóval, furcsállom, hogy egy történeti kutatásokkal foglalkozó intézményben egy hangár a nagyhírű fizikusról legyen elnevezve.

Továbbra sem reagált, nekem meg szintúgy nem akaródzott megszólalni. Nem szokásom pánikba esni egy kis csöndtől, az emberek többségétől eltérően sosem érzek ellenállhatatlan kényszert, hogy megtörjem. Egy darabig némán meredtünk egymásra, és már kezdett volna érdekessé válni a dolog, amikor visszatért Mrs. Partridge, és a markában tartott iratgyűjtőt dr. Bairstow elé helyezte. Az fölnyitotta, és szétterítette a tartalmát az íróasztalon.

– Elképzelésem sincs, mi mindent hallhatott eddig, dr. Maxwell, de ön talán majd fölvilágosít.

Szóval, színvallásra akar kényszeríteni.

– Az égvilágon semmit sem tudok – visszakoztam. – Csak meghallottam a nevet, és szöget ütött a fejembe. Ahogy az igen nagy létszámú személyzet is kíváncsivá tesz. Minek ide biztonsági részleg meg műszakiak? És miért kell arról boldog-boldogtalannak értesülni, hogy én „túl vagyok-e már a meghallgatáson”? Egyszóval, mi a csuda folyik itt?

– Kész örömmel mesélek, amiről csak tudni szeretne, mindenekelőtt azonban hadd szögezzem le, hogy hacsak oda nem

kanyarítja az aláírását ezekre a papírokra, nem áll módomban a kíváncsiságát kielégíteni. Ami ezekben leírva áll, törvényileg kötelezi a szerződő felet, ezzel tisztában kell lennie. Ajogi zsargon persze meglehetősen homályos, ám félreértés ne essék, ha csak egy árva szót is kikotyog abból, amit mondandó vagyok, akkor a következő minimum tizenöt évet egy olyasfajta intézmény falai közt fogja eltölteni, amelyről a polgári szabadságjogokért harcoló szervezetek még csak nem is hallottak. Mielőtt tehát továbblépnénk, kérem, alaposan fontolja meg mindezt!

Az alapos megfontolás sosem tartozott az erősségeim közé.

– Van egy tolla?

Mrs. Partridge szolgálatkészen nyújtotta át a sajátját, amivel a következőkben egy nagy paksaméta iratra volt szerencsém a nevemet odafirkantani. Avégén visszavette tőlem a tollat, ami nagyjából mindent elárul a viszonyunkról.

– Akkor most – szólalt meg az igazgató – megteázunk.

Addigra kora este lett a délutánból. Kezdett jóval tovább tartani a meghallgatás, mint amit egy egyszerű kutatói állás indokol. Hirtelen elfogott a várakozás izgalma; éreztem, hogy valami szenzációs van készülőben.

Az igazgató megköszöri a torkát.

– Miután nem volt annyi esze, hogy mentse az irháját, hamarosan elvisszük a „másik fajta” körsétára.

– Akkor ez is már a „másik fajta” meghallgatás?

Mosolyogva kavargatta a teáját.

– Fölmerült önben valaha, mennyivel jobban járnánk, ha többé nem kellene régészeti kutatásokra, megbízhatatlan beszámolókra... nevezzük nevén a gyereket: pusztá találgatásokra hagyatkoznunk,

hanem valóságosan is visszatérhetnénk akármelyik történelmi esemény színhelyére, személyesen átélni? Ha szavahihető forrásra támaszkodva jelenthetnénk ki, hogy „igen, Richárd uralkodásának végén még életben voltak a hercegek a Towerben. Tudom, mert a saját szememmel láttam őket”?

– Még szép, hogy jobban járnánk – értettem egyet. – De azért el tudok képzelni pár esetet, amikor nem mindenki örülne egy ilyesfajta bizonyosságnak.

Élesen pillantott rám.

– Úgy mint?

– Hát, ott van például az a bizonyos istálló Betlehemben. Tegyük föl, hogy megérkezünk a Polaroidunkkal, a fogadós meg kitárja az ajtót, és így kiált: „Fáradjanak be! Jó nagy ez a fogadó, ráadásul maguk az egyedüli vendégeim!” Azzal aztán szépen darázs-fészekbe nyúlnánk, nem?

– Finoman szólva is. Mindazonáltal ön rátapintott a lényegre.

– Ebből következően – folytattam rezenéstelen tekintettel – valószínűleg jobb is, hogy nem létezik időutazás.

Hangyányit megemelkedett a szemöldöke.

– Pontosabban szólva, nem létezik *mindenki számára elérhető* időutazás – tettem hozzá.

– Ahogy mondja. Ámbár az „időutazás” kifejezés túlon túl sci-fisen hangzik. Mi itt, a St. Maryben nem pazaroljuk az időt ilyesmire. Inkább *valós időben tanulmányozzuk a jelentősebb történelmi eseményeket.*

Ha így fogalmazza meg, akkor persze már minden tökéletesen érthető.

– Áruljon el nekem valamit, dr. Maxwell! Ha a történelem egésze

úgy nyújtózna ön előtt, mint valami fényes szalag, hová indulna rajta? Mit szeretne a saját szemével látni?

– A trójai háborút – buktak ki a számon a szavak botladozva. – Vagy a spártaiak állásait Thermopülainál. Henriket az azincourt-i csatában. Stonehenge-et. Az épülőfélben lévő piramisokat. Megnézném Perszepoliszt, mielőtt leégett volna. Hannibált, miközben átkel az Alpokon az elefántjaival. Vagy elmennék Ur városába, fölkeresni Ábrahámot, az emberiség ősatyját. – Csak annyi időre álltam le, hogy levegőt vegyek. – Ha gondolja, szívesen írok egy kívánságlistát...

Takarékos mosolyra húzódott a szája.

– Egyszer talán az a nap is eljön.

Az íróasztalra helyezte a csészéjét. Most így utólag már tisztán látom magam előtt az egészet: a tapogatózó kérdéseket végig az egész beszélgetés alatt, ahogy az információkat csöpögtette, aztán figyelte, hogyan reagálok. Jól csinálhattam valamit, mert a végén így szólt:

– Tudnom kell, hogy amennyiben lehetőséget kapna ellátogatni a fölsorolt érdekesítő események valamelyikének színhelyére, megragadná-e.

– Persze.

– Csak így, egyszerűen? Egyesek kötelességüknek éreznék megtudakolni, mekkora az esély, hogy épségben-egészségben jussanak haza. Mások csak nevetnének, esetleg hitetlenkedésüknek adnának hangot.

– Bennem nincs egy szemernyi kétely – közöltem megfontoltan. – Szerintem a dolog nagyon is lehetséges. Csupán arról nem volt tudomásom, hogy már a jelenben.

Elmosolyodott, de nem szólt semmit, úgyhogy tovább ütöttem a vasat:

– Szóval, mi van, ha az ember nem tud visszatérni?

Szánakozva nézett rám.

– Ami azt illeti, ez a legkisebb problémánk.

– Hogyan?

– A technika már jó ideje a rendelkezésünkre áll. A legsúlyosabb gondunk jelen pillanatban inkább maga a Történelem.

Hát... ettől aztán egyből világos lett minden. Ám ahogy egyszer Lisa Simpson megjegyezte: „Jobb hallgatni, és hagyni, hogy tők hülyének nézzenek, mint kinyitni a szád, és azzal minden kétséget eloszlatni.” Úgyhogy csöndben maradtam.

– Gondoljon a történelemre úgy, mint élő szervezetre, amelynek megvannak a maga védekező mechanizmusai. A történelem nem enged változtatni olyan eseményeken, amelyek már bekövetkeztek. Mert ha csak egy pillanatra is fölmerül benne, hogy ilyesmi van készülőben, akkor habozás nélkül elpusztítja a fenyegető vírust. Vagy múltjárót, ahogy nálunk szokás nevezni őket.

Tudja, egyszerű, mint a pofon. Elérni, hogy egy tíztonnás kőtömb egy múltjáró fejére pottyanjon, aki Stone-Henge építésénél báméskodik, és azzal potenciális veszélyt jelent, mi olyan bonyolult abban? Még egy kis teát?

– Köszönöm, kérek – válaszoltam, egyszerre lenyűgözve a hidegvérétől, és eltökélten, hogy ebben sem hagyom magam lefőzni.

– Nos, hát – nyújtotta felém a teli csészét –, hadd kérdezzem meg ismét! Tehát alkalma nyílik ellátogatni a tizenhatodik századi Londonba, és végignézni, teszem azt, I. Erzsébet koronázási ünnepségét, elvégre a történelem sem csupán véres csaták sorozata.

Még mindig alig várná, hogy indulhasson?

– Naná.

– Persze kizárólag megfigyelésről és dokumentálásról lehet szó, ezt világosan meg kell értenie. A beavatkozás bármi formája nem egyszerűen nagyfokú oktalanság, hanem az esetek többségében szigorúan tilos is.

– Ha ilyen lehetőséget kapnék, tökéletesen tisztában volnék ezzel.

– Legyen őszinte, dr. Maxwell! Ez a bámulatos szenvtelenség nem csak amiatt van, hogy a lelke mélyén komplett örültnek hisz, akit majd este a kocsmában kibeszélhet?

– A lelkem mélyén, dr. Bairstow, igazából majd kiugrom a bőrömből.

Kitört belőle a nevetés.

* * *

Mrs. Partridge szobájában ugyanaz a meghökkentő pillantású, sötét hajú, hallgatag férfi várt, akivel a meghallgatás előtt a lépcsőn futottam össze.

– Most a Főnök gondjaira bízom – bocsátott el dr. Bairstow, papírlapokat és adatkockákat szedegetve össze az íróasztalról. – Érdekes estének néz elébe, dr. Maxwell. Próbálja élvezni!

Az irodát elhagyva, azon a hosszú folyosón indultunk meg, amire már korábban is fölfigyeltem. A lehető legfurább tapasztalatot éltem meg, mintha egy másik világba készültem volna átlépni. Az egyik oldalon egymástól szabályos távolságban elhelyezett ablakok rajzoltak napfénytócsákat a kőpadlóra, így haladtunk a fényről a sötétség, a melegből a hideg, az ismert valóságból az ismeretlen

felé. A folyosót számkódos ajtó zárta le.

Azon túl, egy tágas előcsarnok szemközti falán további túlméretezett ajtók sorakoztak.

– Mindegyik robbanásbiztos – jegyezte meg kísérom mintegy mellékesen.

Hát persze, mi más lehetne? Minden tisztességes történettudományi kutatóintézetben jól jön pár robbanásbiztos ajtó. Jobbra lépcsősor vezetett fölfelé, mellette akkora lift, mint a kórházakban.

– A gyengélkedőhöz – érkezett a menetrendszerű magyarázat.

Bal felől újabb, csupán néhány jelöletlen ajtóval tagolt folyosó vége veszett bele a homályba.

– Erre, legyen szíves! – szólt Farrell. Lehet, hogy kizárólag két-három szavas mondatokban képes kommunikálni?

A túlméretezett ajtók egy visszhangos, hangárszerű térségre nyíltak. A túlsó végében két, üvegfalakkal leválasztott helyiség volt látható.

– Azok ott irodák. Az egyik az informatikusoknak – karlendítés balra –, az meg a miénk, műszakiaké – karlendítés jobbra.

Az egyik oldalfalon függőfolyosó futott végig; három-négy, kék overallos alak úgy támaszkodott odafönt a korlátnak, mint akik várnak valamire.

– Múltjárók – világosított föl, pillantásomat követve, a Főnök. – Ők hordanak kéket. A narancssárga a műszakiaké, a fekete az informatikusoké, a zöld a biztonságiaké. Hamarosan várható a Hármas érkezése. Ők a fogadóbizottság.

– Ez igazán... kedves tőlük.

Lesújtó pillantást vetett rám.

– Veszélyes, nehéz szakma a miénk, nincs kifeszítve alattunk védőháló. Muszáj törődnünk egymással, erre jó a fogadóbizottság. Hogy támaszt nyújtson, elterelje a gondolataikat.

– Mármint miről?

– Bármiről, ami a küldetés során történt a legénységgel.

– Miből gondolja, hogy történt velük valami?

Sóhajtott egyet.

– Abból, hogy múltjárók. Mindig történik velük valami.

A hangár mindkét hosszanti fala mentén magasított talapzatok sorakoztak. Vaskos, fekete kábelek tekergőztek körülöttük, majd tűntek el sötét zugokban. Némelyik talapzat üresen állt, másokon barakkszerű, zömök kis építmények foglaltak helyet. Alakját vagy méretét tekintve egy kicsit mindegyik különbözött az összes többitől, de egy dolog közös volt bennünk: a kőből rakott falaikkal és lapos tetejükkel egytől egyig arra a fajta nyomorúságos, ablaktalan kalyibára emlékeztettek, amelyik a mezopotámiai Ur városától a legújabb kori urbanizált kültelkekig akárhol otthon érezheti magát. Támassz ügyetlen kézzel összeeszkábált, rozoga létrát a falához, és már csak egy törött kerék meg pár kapirgáló csirke kell a bejárata mellé, hogy tökéletesen észrevétlenül olvadjon bele a környezetébe.

– Hát azok? – intettem az építmények felé.

Először tűnt föl mosoly az arcán.

– A műveleti központunk. Azoknak ott komp a neve. Küldetés idején ilyenekben laknak, dolgoznak a múltjáróink. Az Egyes meg a Kettes – lendült a keze – elég kicsi és kezdetleges, úgyhogy csak kiképzési célokra, szimulátornak használjuk őket. A Hármas most már bármelyik pillanatban befuthat. Az Ötöst a következő útjára készítik föl. A Hatos kint van, a Nyolcas úgyszintén.

– És mi van a Négyessel meg a Hetessel?

– Nyomuk veszett – felelte tompa hangon.

Akkora csend szakadt ránk, hogy aki nagyon hegyezi a fülét, a fénypáaszmban táncoló porszemek neszezését is meghallhatta volna.

– Hogy érti ezt? Nem tudni, hol tartózkodnak jelenleg, vagy valami oknál fogva nem tértek vissza?

– Bármelyik igaz lehet. Esetleg mindkettő. ANégyest a tizenkettedik századi Jeruzsálembé küldtük azzal a megbízással, hogy a keresztes hadjáratokat dokumentálja. Sosem láttuk őket többé, a megmentésükre irányuló összes kísérlet is kudarcot vallott. AHetes a római kori Britannia korai időszakába hajtott végre ugrást, konkrétan St. Albansbe, de őket sem sikerült megtalálni.

– De kutattak utánuk, nem?

– Heteken keresztül, abban nem volt hiba. Nem szokásunk hátrahagyni az embereinket. De sem ők, sem a komp nem lett meg.

– Hány embert veszítettek eddig?

– A két incidens során összesen öt múltjárót. Megtalálja a nevüket a kápolnában, a dicsőségtáblákon. – Értetlen arckifejezésem láttán hozzátette: – Mi így emlékezünk meg azokról, akik nem jöttek vissza, vagy életüket veszítették, esetleg ez is, az is. Elég jelentős nálunk a lemorzsolódás, dr. Bairstow nem említette?

– Ő csak...

Szerettem volna megtudakolni, mégis *mennyire* jelentős a lemorzsolódás, de akkor a hármassal jelölt talapzat fölött villogni kezdett egy lámpa. Köldökzsinórokat, kábeleket, meg szakmájuk kellékeivel megrakott kézikocsikat húzva maguk után, narancssárga overallos alakok bukkantak elő mintegy a semmiből. És egyszer csak

minden hűhó vagy harsonaszó nélkül a hármás komp ott termett a talapzaton.

Aztán semmi.

A Főnökre sandítottam.

– Ööö...

– Nem megyünk be. Megvárjunk, amíg maguktól kijönnek.

– De miért?

– Első a fertőtlenítés. Tudja: pestis, himlő, kolera, ilyesmik. Amíg azzal nem végeztek, nem tanácsos belépni.

– És ha megsérült valaki?

Abban a pillanatban nyílt az ajtó, és kikiabált egy hang:

– Orvost ide!

Mint a Vörös-tenger, úgy vált ketté a narancssárga overallos műszakiak csapata, hogy utat engedjen a két egészségügyinek, akik aztán eltűntek a komp belsejében.

– Most mi történik? Kik vannak odabent? És merre jártak?

– Szerintem ez Lower és Baverstock lesz. Kínából jöttek haza. A huszadik század legeleje, bokszerlázadás. Nagyon úgy fest, hogy kell némi orvosi segítség, de nem lehet komoly a baj.

– Ezt meg honnan veszi?

– Annyi sok visszatérést megtapasztalva, az ember valahogy megérzi. Szerintem minden rendben lesz velük.

Némán meredtünk az ajtóra. Végül megjelent két figura, egy nő meg egy férfi, keleties öltözékben, sántikálva. Az egyiknek sebtapasztakarta el a fél szemét, a másiknak föl volt kötve a fél karja. Mindketten integetve néztek föl a függőfolyosóra, a kékruhások csúfondáros megjegyzéseket kiabálva integettek vissza. Aztán az egészségügyiek elsiettek a két hazatérővel, a narancssárgák pedig

sürgölődni kezdtek a komp körül.

– Nem akarja megnézni?

– Dehogynem.

Közelről még annál is unalmasabban és érdektelenebbül festett, mint a hangár túlsó végéből.

– Ajtó! – szólalt meg Farrell, mire a becsapósan ütött-kopott kinézetű, becsapósan fából készült nyílászáró zajtalanul föltárult.

A hangár roppant méretei után kimondottan szűkösnek, zsúfoltnak hatott a belső tér.

– Arra van a vécé a zuhanyozóval – mutatott az egyik leválasztott sarok felé. – És ez itt az irányítóberendezés.

A falra szerelt, jókora képernyő előtti vezérlőpultot műszerek, villogó lámpák, beállítósókák és kapcsolók zavarba ejtő sokasága borította. A külső kamerák mutatta képen ezúttal csak a hangár belseje volt látható. A pulttal szemközt két kifényesedett, szemlátomást kényelmetlen forgószék állt a padlóhoz csavarozva.

– A számítógép kézi vezérlésű, de ha szívesen társalogna valakivel, akkor hanggal is aktiválható. Körben, a fali szekrényekben helyezük el a küldetéshez szükséges összes felszerelést. Amikor meg eljön az ideje, innen lehet kihúzni az alvómodulokat. Itt hárman alhatnak viszonylagos kényelemben, végszükség esetén akár négyen is.

A falakon kábelkötegek futottak fölfelé, majd tűntek el a csempézett mennyezetben.

Anémileg koszlott, ám kétségkívül csúcstechnológiát képviselő berendezések eme roppant zűrzavara közepette elképedten fedeztem föl a jól megtermett elsősegélyszekrény alatti polcon szerényen megbúvó kis vízforralót a két bögrével.

– Hát igen – jegyezte meg rezignáltan. – Mutasson nekem egy

gőzölgő teás csészét, és én bebizonyítom, hogy minimum két múltjáró kapaszkodik a fülébe.

Aszúk térben áporodott testek, káposzta, vegyszerek, fölforrósodott elektromos készülékek és dohos szőnyeg (szippantásnyi vécéaromával árnyalt) szaga terjengett. Később rájöttem, hogy az összes kompban ugyanazt az egyveleget érezni, a múltjárók közt pedig az a vicc járta, hogy a műszakiak szokás szerint fognak egy darabot a szagból, aztán aköré építik föl a kompot.

– És hogy működik?

Csak bámult rám. Oké, hülye kérdés.

– És most?

– Van még valami, amit látni szeretne?

– Naná, mindent.

* * *

Úgyhogy megkaptam a beígért „másik fajta” körsétát. A biztonsági részlegnél kezdtük, ahol a zöldruhások a fegyverarzenál és a felszerelés ellenőrzésével, monitorok bámulásával, tea szürcsölésével és fejvesztett rohángalással voltak elfoglalva, no meg azzal, hogy leordítsák egymás fejét.

– Valami gond van? – érdeklődtem.

– Szó sincs róla. Félek, mi már csak ilyen hangoskodó csürhe vagyunk. A tudás megszentelt csarnokaira számított? Remélem, nem.

Megismerkedtem a nagydarab, sötétszőke Guthrie őrnaggyal, aki épp buzgón foglalatoskodott valamivel, de most készséggel abbahagyta, hogy fenyegetőn rám meredhessen.

– Tud lőni? Tüzelt valaha lőfegyverrel? Ült már lovon? Úszni tud?

Mennyire van edzésben?

– Nem. Soha. Igen. Persze. És semennyire.

Tetőtől talpig végigmért.

– Képes lenne embert ölni?

Ezúttal én mértem őt végig tetőtől talpig.

– Ha nagyon muszáj...

Kelletlen vigyor kíséretében nyújtott kezét:

– Guthrie.

– Maxwell.

– Isten hozta!

– Részemről a szerencse.

– Feszült érdeklődéssel fogom nyomon követni a fejlődését.

Ez nem hangzott valami biztatóan.

Avégén körbecaplattunk a parkban, ami egészen kellemes lett volna, ha nincs az a fura, megperzselődött sáv a pázsiton, meg a csapatnyi kék hattyú. Már nyitottam a szám, hogy rákérdezzek, de akkor az összes ablakot megremegtetve, tompa robaj hallatszott a második emeletről.

– Nyugi – szólta Farrell, a Főnök. – Miután a héten én vagyok az ügyeletes tiszt, csak ellenőrizni akartam, hogy beindulnak-e a tűzjelzők.

Nem indultak be.

– Akkor ez most jó jel, nem?

Lemondóan sóhajtott.

– Nem mondhatnám. Csupán annyit jelent, hogy valaki megint kivette belőlük az elemeket.

Ez a nekem való hely!

2

ÁLLÍTÓLAG az ebtulajdonosok egy idő után hasonlítani kezdenek a kutyájukra. A St. Maryben ez úgy működik, hogy az újoncok az intézethez kezdenek hasonlítani. Pár hét elteltével mi is pont olyan lepukkantan, agyongyötörten festettünk, mint az épület.

Már az első nap is összevissza heten jelentünk meg a tíz helyett. Kiderült, hogy átlagban három egész öt tized újonc végzi el sikeresen a kurzust.

– Nyilván te vagy az öt tized – állapította meg egy égimeszelő, alighanem magasságbeli lemaradásomra célozva, de lepergett rólam a humora. Az úrlapokat próbálta begyömöszölni a dossziéjába, közben meg észre sem vette, hogy alul rögtön ki is potyog a zöme. Az azonosítója szerint Sussman névre hallgató, barna szemű, sötét hajú srácot mintha egy mediterrán országból szalajtották volna. Ez a fajta már attól bronzbarnára sül, ha csak kidugja a fejét az ablakon.

Amellette álló Grant tömzsi kis krapek volt homokszőke hajjal, állhatatos kék szempárral. A tömpe ujjú, széles kezével ő előbb takaros halomba rendezte a papírokat, és csak utána igazította őket nagy gonddal az irattartóba. Szögletes, jóindulatú ábrázatán elgondolkodó kifejezéssel hallgatta, amint a másik oldalán a Nagley nevű, értelmes, eleven arcú lány folyamatosan nyomja neki a szöveget. Amennyire pattanásig feszült az egyik az ide-oda röpködő tekintetével meg nyughatatlan kezével, a másiktól csak úgy áradt a

nyugalom. Természetes párost alkottak.

Jordan, a másik lány hangyányit félrehúzódva állt, szinte ugrásra készen; az egész testbeszéde bizonytalanságról árulkodott. Érzésem szerint még mindig nem döntött, akarja-e ezt az egészet egyáltalán. Később beigazolódott a gyanúm: végig megtartotta a három lépés távolságot, és már az első héten kiszállt a buliból. Hogy pontosan mi történt, fogalmam sincs; az egyik nap még ott volt velünk, a következőn már csak a hűlt helye. Kérdezősködni nem lett volna értelme, az újoncoknak soha nem mondtak semmit. Nem dereng, hogy egyszer is hallottam volna megszólalni.

Az utolsó kettő, Rutherford és Stevens egymással dumcsiztak, miközben a papírokat szortírozták. Stevens, aki valamivel idősebbnek tűnt mindannyiunknál, dundi volt, és alacsony, de ahogy fejét forgatva az egész helyiség látványát igyekezett magába szippantani, lerítt róla az izgatottság. Rutherford olyannak tetszett, mint a tipikus rögbijátékos: egy nagy, buta embernek.

Az első sokk akkor ért, amikor mindenkit megfosztottak a tudományos fokozatától, és belőlem ismét Miss Maxwell lett. Az intézetben kizárólag a részlegvezetőknek járt ki valami rang. Igazándiból kedvemre volt ez a felállás. Úgy képzeltem, *Miss Maxwellként* sokkal több mókában lehet részem, mint *doktor Maxwellként*.

Aztán az újonnan épült személyzeti szárnyban kinek-kinek megmutatták a maga szobáját. Az enyém lepukkant kis lyuknak bizonyult, azonkívül mi hárman, lányok egyetlen fürdőszobán voltunk kénytelenek osztozni. Az ágyamra több garnitúra volt kiterítve a sötét overalloból, aminél tutira nem született még előnytelenebb ruhadarab a világtörténelemben, viszont az egyik térdzsebébe pont

beleillett a helyes kis elektronikus jegyzetblokk. A ruhatárat zord időjáráshoz illő szerelés, esős időjáráshoz illő szerelés, továbbá szürke pólók, sortok, zoknik és bakancsok garmadája tette teljessé. Kipakoltam a kevéske saját holmimat, aztán átvedlettem intézetibe. Amikor a tükörben megszemléltem az eredményt, úgy néztem ki, mint egy fokozott izgalmi állapotba került, szürke zsák vörösesbarna rojtokkal.

A földszinten ismét összegyűltünk, hogy aztán együtt slattyogjunk orvosi vizsgálatra. Nem strapáltam magam azzal, hogy titkot csináljak az orvosokkal szemben táplált ellenérzéseimből, ahogy Foster doktornő sem igyekezett véka alá rejteni, mennyire rühelli a betegeket. A fehér köpeny és a sztetoszkóp kimondottan idegenül hatott rajta. Valami testhezálló, fekete bőrcucc meg egy lovaglópálca százszor jobban passzolt volna a rideg arc kifejezéséhez.

Az egészségügyi kérdőívek száma a végtelen felé tendált. Hiába mondhattam addigi életemet többé-kevésbé makulátlannak, mégis minden lehetséges kórság ellen beoltottak, és ez szó szerint értendő. Azonkívül mindannyian erőteljes ösztönzést kaptunk a rendszeres véradásra – „befektetés a jövőbe” címen.

* * *

Miután végeztünk az orvosiban, csapatostul visszamasíroztunk a nagyterembe, és kitartóan lüktető tagjainkat dörzsölgetve, végigültük dr. Bairstow üdvözlőbeszédét.

– Gratulálok minden jelenlévőnek! Önök bizonyultak a legjobbnak a meghallgatott jelentkezők közül, a kiképzést azonban önök közül is csak a legkiválóbbak fogják teljesíteni. Jobb, ha kezdettől tisztában

vannak vele, hogy nem mindenki képes megfelelni a kívánalmaknak. Komoly megpróbáltatások várnak önökre, de természetesen bárki bármikor visszaléphet, nem erőszak a disznótor. Ám tartsák észben, hogy a mai napon aláírt titoktartási megállapodás örök időkre szól, és aki a távozása után csak egyetlenegy információmorzsát is kikürtöl, az nagyon... de nagyon hamar szembetalálja magát a következményekkel.

Itt rövid szünetet tartott, és egymás után a szemünkbe nézett. Kényszerítettem magam, hogy szenvtelenül bámuljak vissza.

– Munkánk során együttműködünk a Thirski Egyetemmel, ahol a jelenlévők közül néhányan a tanulmányaikat folytatták. Jóllehet nagyfokú autonómiát élvezünk, kötelesek vagyunk elszámolni a tőlük kapott pénzzel. Ennek fejében ők is kezeskednek értünk egy kicsiny, ámde diszkrét kormányzati testület előtt, amely viszont, már amennyire ezt az én tisztem megítéli, csak a Jóistennek felel. Önöknek viszont... én dirigálok.

Ismét hallgatott egy sort, hogy legyen időnk a szavait megemészteni.

– A nagyközönségben élő kép alapján mi pusztán egy történeti kutatásokban érdekelt, elbűvölően különc szervezet vagyunk, amely, hacsaknem önmagára nézve, teljességgel ártalmatlan. A falu lakosai között is mindinkább egy ilyesforma vélemény van elterjedőben... most, hogy lassan elcsitulnak az utoljára bekövetkezett robbanás visszhangjai. Ezúton kérem önöket, hölgyeim és uraim, hogy igyekezzenek fönntartani ezt a képet!

Az elkövetkezendő hónapokban reményeim szerint alaposabban is lesz alkalmam megismerkedni mindannyiukkal. – Kancsalított, majd egy olyan ember hanghordozásával, akinek az elméjében makacsul

tartja magát valami visszataszító emlék, hozzáfűzte: – Ne feledjék, az ajtóm mindig nyitva áll önök előtt!

Azzal távozott, mi pedig nekigyürkőztünk az újabb paksaméta brosúrának, ütemtervnek, szervezeti sémának és kitöltendő űrlapnak. Valami oknál fogva a papírmentes hivatal eszméje sosem lépte át az ingerküszöböt a St. Maryben. Addig lapozgattam a dossziében lévő ívek között, amíg rá nem akadtam az órarendemre. Az első előadás másnap reggel 9:00-re volt kitűzve Farrell főnökkel, őt az Informatika vezetője, Miss Barclay követi. Az előbbire jól emlékeztem, az utóbbinak semmit nem mondott a neve.

* * *

A következő nap reggel frissen, fiatalosan verődött össze a csapat. A nyugis, tekintélyt parancsoló Farrell főnökre nemcsak a fesztelen modora miatt volt könnyű odafigyelni, de egy ilyen jóképű pasin a szemét is szívesen legelteti az ember. Izzie Barclay már más tészta, az ő előadásában totál érdektelenné, semmitmondóvá silányult az anyag. Esküszöm, hallani lehetett, amint a hét szempár kollektíve megüvegesedik. Én is csak fél füllel kagylóztam, inkább az ragadta meg a figyelmemet, ahogy az a tyúk a napfényben illegeti magát, mert úgy hátha jobban érvényesülnek a csillámok a vörös tollzatában.

Gondolom, mert az okostojás Sussman kivételével összes új ismerősömet eléggé megkedveltem, Barclay érkezéséig sikerült egyfajta hamis biztonságérzetbe ringatni magam. Az én saram. Az embernek illik tudni, mikor tartsa a száját. Nekem is csak kussolnom kellett volna, de amilyen lüke vagyok, sosem tanulok a hibáimból.

Mint dr. Bairstow és Farrell főnök után a harmadik legmagasabb rangú emberé a St. Maryben, Miss Barclay viselkedése szöges ellentétben állt a mindenki más által gyakorolt lezser stílussal. Ő kiállhatatlan volt, és fontoskodó, tetejében tutira hiányzott belőle a humorérzék génje.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyszer csak megpördült a sarkán, és lecsapott:

– Maga ott! Stevens! Mit mondtam az előbb?

Ha addig lehetett is valami halvány sejtelve szegénynek, mivel untatja a nő egyfolytában, a kérdés váratlanságától menten kiröppenhetett a fejből. Most mintegy hipnotizáltan bámult Miss Barclayra, akárcsak egy pinduri, prémes állatka a vörösésbarna erdei kobrára. Kezdett hosszúra nyúlni a csönd.

Fölnéztem a nőre.

– Ön viszonylagosnak írta le adott pont helyzetét. Egyetlen pont helyzete sem tekinthető szilárdnak vagy rögzítettnek, hanem mindig az összes többi ponthoz képest vizsgálándó.

Újabb csönd.

– Magát hívják Stevensnek?

Te jó ég! Tisztára, mint az általánosban.

– Nem – feleltem segítőkészen –, az én nevem Maxwell.

– Gondolom, nagyon okosnak képzeled magát.

Hallgattam.

– Válaszoljon!

– Elnézést, de mi volt a kérdés?

Könyörületes óraütés jelezte, hogy az előadásnak vége, itt az ebédidő, de senki nem mozdult.

A végén Barclay hátrált meg.

– Oszolj!

Így lettem megbélyegzett ember, holott még csak a második foglalkozáson voltunk túl a legelső napon. *Messze még a vége, Maxwell.*

* * *

Belülről úgy festett a St. Mary, mint egy tömegszállás: csupa sötét folyosó és szűk kis cella. Csak a személyzeti szárny, a Hawkinghangár meg a konyhai részleg volt benne fiatalabb kétszáz évesnél. Vállmagasság alatt alig lehetett a falakon festéket látni. Az összevissza karistolts, régi szép faburkolatot nevekkel, dátumokkal faragták tele az egymásra következő nemzedékek. A megmaradt, kevéske szőnyeg ősrégi volt, és agyonkoptatott. Megvetemedett az összes bútor. A sötétítő függönyök szövete úgy megritkult, hogy át lehetett rajtuk látni, a levegőt mindenfelé a nyirkos kő meg az aznapi ebéd szaga lengte be.

AK+F részleg felől rendszeresen érkező, tompa dörejek sem lendítettek az állagmegóváson. Egy feledhetetlen napon például (még valamikor a kiképzés elején jártunk) Rapson professzor dugta be a fejét az ajtón, és jámboran közölte:

– Ha nem okoz túl nagy kényelmetlenséget, javasolhatnám, kérem, hogy mindenki haladéktalanul hagyja el az épületet?

Farrell főnök rögvest fölhagyott a világegyetem titkainak kifecsegésével, és így szólt:

– Oké, akkor mindenki kifelé, de azonnal! Nem, Miss Nagley, ne foglalkozzon az ajtóval! Irány az ablak! Mozgás!

Sorban kimásztunk hát, és a délre néző gyepszőnyegen

csatlakoztunk az intézmény többi dolgozójához. Az egész épületben Guthrie őrnagy légzőkészülékbe bújtatott különítménye nyitogatta az ablakokat. Azonmód valami zöldes micsoda kezdett hömpölyögni kifelé, mi pedig egész délutánra kimenőt kaptunk.

* * *

A kiképzés egyszerre volt kimerítő és fölvilanyozó, amellet némiképp feszélyező is. Korábban föl sem fogtam, mennyire szoros testi közelségben fogunk majd élni, dolgozni. A múltjárók ugyanis párban melóznak. Senkinek nem jelöltek ki társat, mert a St. Maryben uralkodó felfogás szerint a legszilárdabb partnerkapcsolat olyanok közt alakul ki, akik egymást választják. Gondolom, ilyen lehet a házasság is, csak alacsonyabb lemorzsolódási rátával. A lehetőségekhez mérten az „egy férfi, egy nő” párosítás dívott. Grant és Nagley az első pillanattól fogva vonzódtak egymáshoz, láthatólag Rutherford és Stevens is jól elvoltak ketten, így maradtam én meg az az öntelt, szarházi Sussman. A St. Maryt megelőzően egyedüllétre kárhoztattak az életkörülményeim, most azonban akárhová néztem, ott lebzelt a pasi. Ketten voltunk szinglik, akik még nem keltek el, vagyis nagyon úgy festett, hogy a végén egymás nyakán maradunk.

– Mi kifogásod a közös munka ellen? – akarta tudni, miután egy egész napot töltöttem azzal, hogy előle bujkáljak. – Mondtam valami rosszat? Bűdös a szám? Vagy mi a gond?

Próbáltam rendet rakni a gondolataim között.

– Nem veled van a gond...

– Ugye most nem az a szöveg jön, hogy „hanem velem”?

– Na és ha az jön?! – csattantam föl, mert sikerült elevenemre tapintania. – Persze hazudhatok is, ha úgy jobban tetszik... – Mozdultam, hogy elhúzzam a csíkot.

– Ne, várj már! Oké, bocsánatot kérek, csak adj még egy percet, jó? Talán rossz fát tettem a tűzre? Néha annyira izé tudok lenni...

– Nem arról van szó, csak én... – kerestem a szavakat.

– ...nem vagy csapatjátékos – fejezte be a mondatot helyettem vigyorogva. – *Még* nem. Senkiben nem bízol annyira, hogy a tenyerébe helyezd a biztonságod. Nem szeretsz másokra támaszkodni, rám pedig különösen nem, mert nem ismeresz, nem vagy oda értem, és nem is bízol bennem. Ebben a szentséges pillanatban például semmit nem szeretnél jobban, mint holtan látni, hogy végre eltakarodhass a kis odúdba, és édeskettesben maradhass a magányos kis éneddel, a szokásos kis éjszakai ténykedésedbe merülve, bármi legyen az.

– Hát... majdnem. Igazándiból a kajáldába próbálnék eltakarodni, de a többi szóról szóra igaz.

– Nézd, mi ketten magunkban is prímán elboldogulunk itt. Figyeltelek, Maxwell, és rájöttem, hogy pont annyira jó vagy, mint én. Márpedig én nem sűrűn mondok ilyet, mert nemcsak a pofám nagy, hanem tényleg van némi sütnivalóm. Momentán szükségünk van egymásra, ráadásul szerintem tuti kis párost alkotnánk. Te mindenkit le akarsz körözni, én szintúgy, ez azonban itt nem megy külön-külön. Nem kérlek, hogy áruld el a hétpecsétes titkaidat, még csak arra sem, hogy bújj az ágyamba. Csak annyit szeretnék, hogy melózzunk párban. Mit mondasz erre?

Egyszer már lehurrogtam az ösztöneimet, és rábízta magam Mrs. De Winterre, amitől száznyolcvan fokos fordulatot vett az életem.

Talán megint ennek jött el az ideje. A földre szegeztem a szemem... és rábólintottam. Több esze volt annál, semhogy tovább erőltesse a dolgot.

– Oké, akkor reggelinél találkozunk – mondta, és fölszívódott.

Alighogy ez az akadály leomlott, máris támadt másik. Egészében véve, jó kis bagáznak találtam a St. Mary-belieket. Persze állhatatlan, lármás, bogaras, okoskodó, becsületes, fanatikus és türelmetlen népség voltak egytől egyig, ugyanakkor a legfrankóbb társaság, akit az ember kívánhat magának. Kezdett fölengedni bennem a feszültség. Ahogy lassan beletanultunk a dolgokba, renddé, rutinná érlelődött az első pár hét örült zűrzavara.

Délelőttöként többnyire előadásokat hallgattunk – az idő dinamikájáról, komphasználati szabályokról, matekból, meg a St. Mary történetéről, szervezetéről. Délután átvonultunk a könyvtárba, ahol ki-ki a maga szakterületén – esetemben az ókori történelemben – igyekezett lépést tartani a régészet és az antropológia legújabb fejleményeivel, nem is beszélve némi beható kutakodásról két további, választható témában, ahol szintén naprakész tudás volt a követelmény.

– Na, mi lett a két fakultatív tárgyad? – faggatott Sussman egy pénteki napon úgy ebédidőtájt. Épp könyvek, papírok meg több doboznyi adatkocka és memóriakártya súlya alatt görnyedve vánszorogtam remegő lábakkal plusz a térdzsebemben zötykölődő e-blokkal a szobám felé, és már irtóra szerettem volna teázni meg pisilni, nem feltétlenül ebben a sorrendben.

– A középkor és a Tudorok – feleltem. – Hát neked?

Kitárta előttem az ajtót.

– Britannia a Római Birodalomban és a felvilágosodás kora.

Majdnem lehidaltam. Ezek jó duci témakörök voltak a fő szakterülete, vagyis a korai Bizánc mellé. Sussman tehát jóval több volt, mint csupán egy csinos pofika. Már örültem, hogy végül megadtam neki az esélyt. Nem mindenkinek volt az esete, ezt elfogadom, de minél jobban megismertem, annál jobban bírtam a srácot. Kivéve péntekenként.

Pénteken menetrendszerűen átment seggfejbe.

– Péntek van – közölte, amint leroskadtunk, és így lehetősége nyílt a kezembe nyomni egy lapot.

– Az ég szerelmére, Davey!

– Ne már, Max, egy pillanat az egész!

– Miért nem tudsz te is ismételni, mint a többiek?!

– Mert abban nincs semmi móka. Ez sokkal komolyabb kihívást jelent.

– Azért közel sem akkorát, mint a szözi kis adminisztrátor csaj, akit egész héten hajkurásztál. Legalább alakulnak vele a dolgok?

– Okom van némi óvatos optimizmusra – jelentette ki, miközben fölgyúrte az ingujját, és tollat ragadott.

Apénteki ebéd után, amikor minden normális ember már a hétvégéjét tervezgette, vagy a Mrs. Mack melaszos gyümölcstortájából elfogyasztott, többszöri repetát követően igyekezett föléledni a kómából (esetleg mindkettőt egyszerre), minket rendre betereltek a kisebbik tanterembe, és nekiálltak véget nem érő kérdésekkel bombázni a héten tárgyalt tananyagból. Gyors egymásutánban, vastagon zúdultak ránk az esszékérdések meg a feleletválasztós feladatlapok, itt-ott gyakorlati példákkal megtűzdelve, lélegzetvételnélkül, *puff, puff, puff!* És muszáj volt átmenni. Ahogy a közmondás tartja: a bukás nem volt

opció. Aki elhasalt a heti vizsgán, az röpült. Pótvizsga, második esély nuku. Írماغod se maradt.

Következésképpen mi ketten minden pénteken a heti vizsgára való felkészülésnek szenteltük az ebédszünetet, még hozzá Sussman módszerével, ami alapvetően abból állt, hogy ő telefirkálta az alkarját adatokkal. Ezt már önmagában is elég idegesítőnek találtam, ráadásul a többiekkel együtt kénytelen voltam végignézni, ahogy ő sokkal jobb jegyeket kasszíroz be, mint mi, akik betegre güriztük magunkat a Facebookon. Na, ez aztán végképp kiakasztott.

Írni kezdett.

– Nyomás, Max! Ha lediktálod azt a pindurka szakaszt az idő- és helykoordinátákról, meghívlak egy italra. Na? Megdumáltuk?

* * *

Aznap délután is a második emeleti, kisebbik tanteremben talált meg, ahová a terepfutás elől bújtam.

– Hallottad már?

– Nyilván nem – feleltem, és körbemutattam a helyiségben, remélve, hogy veszi a lapot, és sürgősen elpályázik. – Miről kellett volna hallanom?

– Rutherford eltörte a lábát.

– Micsoda? És jól van?

– Már hogy lenne jól, te lökött! Hisz mondom, hogy eltört a lába!

Jelentőségteljesen emelgetni kezdtem McKissack *A tizennegyedik század* című kötetét, föl-le, mintha a súlyát latolgatnám.

– A gyengélkedőn van, vagy kórházba szállították?

– Rushfordba, az volt közelebb. Egykettőre megint itt lesz.

De nem lett, és nem is láttuk többé. A pletykák szerint elszegődött a Thirskre tanársegédnek, Stevens meg szépen ott maradt védtelenül. Komolyan átéreztem a helyzetét. Gyakorlatilag merő küszködés volt az élete, pedig annyira szerette volna ezt a melót. Az elméleti tudása meglett volna hozzá, de minden egyéb téren kész katasztrófa volt a srác. A legrosszabb az egészben, hogy az a rihonyás Barclay valahogy megszimatolta rajta a vérszagot, és minden percét megkeserítette. Sussmannek meg pont azt az oldalát hozta felszínre a szitu, amit a legkevésbé bírtam benne. Könyörögtem is, hogy fogja már vissza magát egy kicsit, mert egyszerűen nem volt képes – vagy inkább nem volt *hajlandó* – észrevenni, micsoda szívtelenség a vergődő Stevensszel szemben az ő könnyed sziporkázása, ahogy a kisujjából rázza ki a csúcsteljesítményt.

– Már miért tennék ilyet? – háborgott. – Úgyis csak hárman, maximum négyen fogjuk befejezni a kiképzést: én, te meg Grant, esetleg még Nagley. Mi értelme volna visszafognom magam?

– Talán lökjük is mindjárt Stevenst a busz alá! Ez lenne a javaslatod?

– Ugyan mit törődsz vele?

– Azt, hogy a társunk, te érzéketlen tuskó!

– Hirtelen *mekkora* csapatjátékos lettél!

– Ő tutira megtenné érted.

– Én meg tutira nem tartanék rá igényt.

Hallgattam, mint a csuka, az rendszerint hatott rá.

– Jól van már! Legyen, ahogy óhajtod!

* * *

Miután egész délelőtt szimulációkat futtattunk, épp a kedvenc számítógépasztalomnál gubbasztottam a könyvtárban, azon agyalva, mit baltáztam el, amikor befutott Sussman, és lehuppant a szemközti székre.

– Na? Hogy ment az első szimulációd?

– Az? Egész jól – feleltem hangyányit pontatlanul.

– És? Hol kötöttél ki?

– Krétán, a mínoszi kultúra idején. Tudod, a bronzkorban.

– Azt a! Gratulálok!

– Ja. Aszomorú benne, hogy a tizenötödik század eleji Konstantinápolyba indultam.

– Ó. Na mindegy, ne is törődj vele! Majd legközelebb beletrafálsz. Azt hallottad, mi volt Stevensszel?

– Nem. Mi történt már megint?

– A Tudor-kori Anglia volt a célpontja. Hogy pontos legyek, 1588.

– Na és?

– A spanyol Nagy Armada kellős közepén bukkant föl.

Gyors fejszámolásba kezdtem.

– Stimmel, a Nagy Armada pontosan 1588-ban volt.

– Mondom, *a kellős közepén*. Vagyis durván nyolc mérföldnyire a keleti partvonalától. Már száguldott felé a *San Lorenzo*, amikor az ágyúk pergőtüzében kompostul-mindenestül elsüllyedt a szimulált hullámok között. AFőnök azóta is azon filózik, hogy merő véletlenségből mégis hogy sikerült neki az összes biztonsági protokollt hatástalanítania, Barclay meg olyan képet vág, mintha citromba harapott volna. Stevens persze teljesen le van lombozódva, úgyhogy megyünk, és föltankoljuk alkohollal, mielőtt végképp elmenne az életkedve. Csatlakozol?

– Még szép.

Bepakoltam a cuccomat a táskámba, és követtem a bárba.

* * *

Összedugtuk a fejünket Nagleyvel, és megtettük, amit lehetett: különórákat adtunk Stevensnek, százszor átrágtuk vele az anyagot, segítettünk neki jegyzetelni. A morgoló Sussmannel karöltve Grant fizikailag próbálta gatyába rázni, de az erőfeszítéseik mintha csak arra lettek volna jók, hogy még jobban kidomborítsák Stevens hiányosságait.

Percek voltak hátra Farrell főnök kiselőadásából a zárt, időszerű görbékről, amikor nyílt az ajtó, és bevonult Barclay. Stevensnek kifutott az arcából a vér. Régóta számított erre, de a valóság mégiscsak más.

– Mr. *Stevens!* Egy *pillanatra*, ha kérhetném!

Véletlenül-e vagy szándékosan (nála sosem lehetett tudni), de rosszul csukta be maga után az ajtót, így minden szót hallottunk.

– Szedheti a sátorfáját, Stevens! – dörrent rá. – Sajnálattal közlöm, de ki van rúgva.

Egyszerűen *brutális* volt. Egy emberként kaptunk levegő után, és csak bámultunk egymásra, már senkit nem érdekelt az előadás. Farrell főnök kilépett a folyosóra. Hallottuk, ahogy vitatkoznak, aztán egyszeriben csönd támadt. A Főnök visszakísérte közénk Stevenst, aki vakon, süketen roskadt az első székre. Farrell együtt érzően tette a vállára a kezét – „azt hiszem, mára végeztünk” –, majd némán kisetett a teremből. Gondolom, hiába reménykedtünk, hogy a folyosón jól farba rúgja azt a nőszemélyt.

Stevens totál összezuhant. Grant és Sussman rohamtempóban terelgették a bár felé, hogy sürgősségi ellátásban részesítsék, amíg Nagley meg én összepakolunk helyette. Közben azon élvezkedtünk, hogy mindenféle komplikált, gyötrelmes halálnemet agyaltunk ki Búvalbaszott Barcleynak, akin végérvényesen rajta ragadt ez a becenév.

Távozáskor Stevens elsírta magát, sőt nagy megdöbbenésemre magam is, de aztán nem volt időnk hosszasan gyászolni. Kiképzésünk immár fizikai szakaszába lépett. Nagyon úgy festett, hogy csak most jön a neheze.

– Jó reggelt, emberek! – üdvözölt minket Guthrie őrnagy, sikertelenül próbálva elnyomni ördögi vigyorát. – Mostanra mindenki kellőképpen kigyönyörködhetette magát a szellemi pengeváltásokban, vagyis legfőbb ideje, hogy elkezdődjék a kiképzés „gyakorlatiasabb” része. Látom, összevissza négyen maradtak. No, legalább egytől egyig maradéktalanul és számos alkalommal örvendhetnek majd az embereim mindenre kiterjedő figyelmének, ezt bizvást megígérhetem. Az új órarendjük benne van abban a dossziében. Kérem, hogy gondosan tanulmányozzák át, mert minden egyes távolmaradás, bármi okból történjék, kellemetlen következményekkel fog járni!

Elsődleges túlélési stratégiánk változatlanul abban áll, hogy rohanj, ahogy a lábad bírja! Jut eszembe, a futóedzések időbeosztása a C függelékben található. Akik vidám hangulatú terepfutásainkon eleddig távollétükkel tüntettek – húzta visszatetsző mosolyra a száját –, mostantól keservesen fogják bánni.

Bakker!

Onnantól volt alkalmam testközelből is megismerkedni a biztonsági

részleggel. Csak olyanoknak adatik meg ez a tapasztalat, akiket hetente ötször végigtaperolnak. Gyanúm szerint egy csomó házaspárnak kevésbé intim testi érintkezésben van része. Én „Nagy” Dave Murdochot kaptam, aki rangban a második ember volt Guthrie-nál, és hamisítatlan szelíd óriás: nyugodt, udvarias.

– Jó reggelt, Miss Maxwell! A mai program szerint megkísérlem önt elrabolni, megerőszakolni és megfojtani. Kezdhethük?

Whissellhez, a fegyvertelen harcmódor szakértőjéhez is volt szerencsém. Az a seggdugasz nem izgatta magát a rossz fogai miatt, ellenben az volt a kedvenc szokása, hogy a kelleténél közelebb állt le az emberrel dumcsizni. Állítólag túlzásba vitte a nőnemű újoncok megszeretgetését, de nekem volt egy sanda gyanúm, hogy egyáltalán nincs oda a lányokért. Az ő kezeinek társaságában űzött testgyakorlatok túlságosan is valóságghúre sikeredtek ahhoz, hogy beleférjenek a jópofaságba. Eljött a nap, amikor betelt nálam a pohár.

Lenyúltam, elkaptam, megtekertem.

– Aarghh! – üvöltötte. Hiába láttam közeledni a bűzfelhőt, nem sikerült teljesen elhajolnom előle.

Apasas még közelebb nyomult.

– Nagyon ügyes, Miss Maxwell! – ütötték meg a fületem a semmiből fölbukkanó Murdoch szavai. – Persze ennél is hatékonyabb válaszlépés lett volna, ha megmarkolja a csuklóját... így... átkíséri a mozdulatot... így... aztán a tenyere élével befejezi... valahogy így.

Együtt bámultunk le a nyöszörgő rongykupacot formázó Whissellre.

– Ez fölöttébb tanulságos volt – észrevételeztem. – Igazán köszönöm, Mr. Murdoch!

– Részemről az öröm és a megtiszteltetés, Miss Maxwell. Csak ne felejtse el kinyújtva tartani a hüvelykujját!

Attól fogva egyfolytában győzködtem Whisselt, hogy a markomban van. Amagunk közt csak „a Görény”-ként emlegetett fazon abba a fajtába tartozott, aki ha fél valakitől, ártani próbál neki. Akárhogy igyekeztem azonban tartani a három lépés távolságot, meg udvarias szenvtelenség mögé rejtőzni, valahogy mégis kiszagolta az undoromat. Támadt egy olyan érzésem, hogy egy szép napon majd megfizetek ezért.

* * *

Olyannyira sikerült a szimulációs tanrendet fölpörgetni, hogy mire fölocsúdtunk, már reggel, délben, este ott húztuk az igát a Hawkingban. Én odavoltam a szimulációs gyakorlatokért. Imádtam Nagley-vel vagy Sussmannel bohóckodva végigtrappolni a hangáron. Belépni a kompa, beszívni azt a semmihez sem fogható kompszagot. Átvizsgálni a zárható szekrények tartalmát, bepakolni a felszerelésemet, elfészkelődni a hepehupás ülőkéjű székben, nekifogni a beindítási műveletsornak, Farrell főnök vigyázó szeme előtt betáplálni az előre kiszámított koordinátákat, nagy levegőt venni, aztán indítani az ugrást. Még az utána következő, hajmeresztő szituációkkal is imádtam megküzdeni. Annyira valóságosnak hatott az egész, hogy minden alkalommal meglepetésként ért, amikor a végén kinyitottam az ajtót, és kiderült, hogy el sem mozdultam a Hawkingból.

Szimuláltunk küldetéseket, ahol minden a terv szerint alakult, de nem sűrűn, mert erre alig volt példa.

Szimuláltunk küldetéseket, ahol barátságtalan kortársak támadtak ránk. Ilyenből bezzeg akadt bőven.

Szimuláltunk küldetéseket, ahol mindenki elkapott valami visszataszító kórságot. Ebből sem volt hiány.

Szimuláltunk küldetéseket, ahol kigyulladt a komp.

Végül (mindenkinek ez volt a kedvence) szimuláltunk küldetéseket, ahol elpatkolt az egész legénység. Ezeket szokás szerint péntek délelőttre ütemezték be, nehogy véletlenül lemaradjunk a délutáni vizsgáról. Egyszóval, péntek délelőttöként semmi jóra nem lehetett számítani.

* * *

Egyre fenyegetőbb közelségbe kerültek a záróvizsgák. Már csak pár nap volt hátra, hogy kiderüljön, mennyit ért az a tömérdek gürcölés. Kivéve, persze, ha Sussmannek hívták az embert, mert az ő esetében gürcölésről aligha lehetett beszélni. Aztán kifüggesztették a vizsgarendet. Minden tantárgyból 80% kellett az elégségeshez, márpedig egyetlenegy vizsgán sem lehetett elhasalni.

Hétfőn harctechnikával kezdtünk. Én oly mámorosan vagdalkoztam magam körül, hogy egyszerűen megsemmisítő vereséget mértem kapott ellenfelemre, a Nagy Dave-re, mert nemcsak hathatósan tartottam távol magamtól, hanem néhány remek ütést is sikerült bevinnem neki. Örültem, mint majom a farkának, ő pedig rám kacsintott.

Az íjászat sima ügy volt, a céllövészet úgyszintén. Guthrie egyfolytában firkált, én meg reménykedtem, hogy ez jó jel. Aztán kaptam egy rakás vicik-vacakot meg tizenöt percet arra, hogy valami

fegyvert fabrikáljak belőlük. Mindennemű hasadóanyag híján a végén egy egészen ügyes kis csúzlival álltam elő, Dávid is büszke lett volna rá. Amikor meg próbálövés leadására szólítottak föl, sikerült hazavágnom a második emeleti férfivécé kisablakát, amiért újabb buzgó körmölés volt a jutalom.

Atűzvédelem sem okozott gondot. Elektromos vagy kémiai eredetű, tök mindegy: locsoltam, akár a kisangyal. Jött is utána az irkafirka rendesen.

Szerdán került sor az önvédelemre, én meg az égvilágon semmire nem mentem a Görénnyel, aki a küzdőtér minden talpalatnyi helyét kihasználva, túlzásba nem vitt kíméletességgel csapdosott a földhöz, miközben le nem kopott volna a pofájáról az az önelégült vigyor. Megvártam egy különösen keményre sikerült becsapódást, aztán kezemet az alhasamra szorítottam, és gombóccá gömbölyödve fölnyüszítettem:

– Jaj, istenkém, a kisbaba!

Kővé dermedt – „Mi van?!” –, én meg szépen kirúgtam a lábát, fölpattantam, és a mellkasán keresztülrongyolva megkondítottam a harangot, ami a végső célja volt az egész testgyakorlatnak. A Görény obszcén pillantást lövellt felém, viszont elmaradt a firkálás, Guthrie őrnagy ugyanis lecsapta a csíptető írómappát, és elrobogott.

– Na, bakker... – jegyeztem meg a jelenetet szemlélő Murdochnak.

– Nyugi, jó voltál. Az őrnagy itt van a sarkon túl, csak nem akar tanúkat, miközben betegre röhögi magát.

Úgyhogy önmagammal mélységesen elégedetten mentem neki a csütörtöki szanitécvizsgának.

Az elméleti anyaggal kezdtünk: a pestis, kolera, hastífusz tüneteivel, egyszerűbb törések, sokkos betegek ellátásával,

újraélesztési eljárásokkal, sehol semmi probléma. Az igazat megvallva, még élveztem is. Aztán délután kiküldtek minket a parkba, hogy ki-ki keressen magának páciens. Egy csomó önkéntes hevert mindenfelé, nekünk csak meg kellett őket találni. Mindegyiknek cédula volt a karjához erősítve a tünetek, sérülések felsorolásával, hogy a diagnózis felállítása után mi, vizsgázók elvégezhessük rajta a szükséges kezelést. Én, amilyen peches vagyok, gyakorlatilag átestem Izzie Barclay-n.

Nem voltunk oda egymásért. Én még mindig nem bocsátottam meg neki, ahogyan Stevensszel elbánt, ő pedig első pillanattól kezdve kimondottan utált engem. Az alacsony termetünk, vörösesbarna hajunk révén külsőre meglehetősen hasonlítottunk, és talán pont ez volt a gubanc. Vagy talán, hogy nem találtam őt annyira észbontónak, mint szerinte elvárható lett volna, gőzöm sincs.

A Hawking bejáratának közelében hevert szétvetett tagokkal, a hideg ellen nyakig bebugyolálva, mélyen belefeledkezve a *Számítástechnika zseniknek* című kötetbe. A cédulája szerint robbanásban sebesült meg. AK+F-es, jó öreg Mr. Swanson felügyelete alatt részletesen kikérdeztem, aztán munkához láttam. Volt ott minden: súlyos koponyasérülés, törött végtagok, égési sebek. Akadt dolgom bőven, mire mindent bekötöztem, rögzítő sánt improvizáltam, miegyéb, és állítom, nem végeztem rossz munkát. Mr. Swanson szorgalmasan jegyzetelt, én pedig már elégedetten zötytyentem a sarkamra, amikor az a fantáziátlan bula megnyikkant:

– Jut eszembe: Segítség! Lángolok!

Elállt a szívverésem: meg fogok bukni.

Rápillantottam a cédulájára.

– Maga nem is gyulladt ki.

- De igen.
- És ezt eddig miért nem mondta?
- Nem kérdezte.

Nagy levegőt vettem, ő negédesen somolygott. Mindenki tisztában volt vele, hogy a vizsgaeredményünk forog kockán, ezért lazított a gyepción. Murdoch például jóval többször vágódott hanyatt, mint indokolt lett volna, Guthrie inkább fölfelé kerekítette a pontszámokat, semmint lefelé, Rapson professzor pedig, ide a rozsdás bököt, hogy kérés nélkül is fölemelte a törött végtagjait kötözéshez! Erre én kifogom Búvalbaszott Barclay-t, az meg kicseszik velem.

– Szent ég! – kiáltottam föl, szándékosan elhagyva a tiszteletteljes „asszonyom”-ot, amire oly mohón sóvárgott mindig is. – Ez vészhelyzet! Azonnali beavatkozásra van szükség!

Azzal odaléptem a kerti csaphoz, megtöltöttem egy vödröt jéghideg vízzel, és az utolsó csöppig rázúdítottam. Torkaszakadtából visított, és bőrig ázva úgy ugrott talpra, mint akit megszúrtak. Tutira megérdemeltem a csillagos ötöst! Utána rásandítani sem mertem Mr. Swansonra, a sűrűn csöpögő Barclay viszont egy kisebbfajta csődület mellett volt kénytelen elslisszolni, mert a visítás odacsalta a műszakiakat. Valaki fölkuncogott. Esküszöm, nem én voltam.

Egész este azt lestem, mikor hozza valaki a bukásom hírét.

– Ugyan, ne pánikolj! – nyugtatott Sussman. – Csak nem buktatnak meg valakit egy ilyen *jelentéktelen* ügy miatt? Miután már annyi pénzt meg energiát belénk feccoltak? És még csak föl sem gyújtottad, szó sincs róla, pedig a helyedben én azt tettem volna. Épp ellenkezőleg, eloltottad. De hát sose számíts embertársaid hálájára.

Teljesen igaza volt. Lefogadom, hogy az a nő később a saját

testsúlyát kitevő mennyiségben nyújtott be ellenem fegyelmi kérvényeket, de hiába, mert egy szó sem esett a dologról. Viszont attól a naptól fogva még fokozottabban rajongott a személyemért.

* * *

Így érkeztünk el a rettegett „túlélés terepen” elnevezésű erőpróbához, ami jellemző módon pénteki kezdéssel lett az egész hétvégére időzítve. Addigra túléltem a fegyvertelen harcmodort, az elsősegélyt, sőt még a tűzvédelmet is, ezért joggal éreztem magam elégedettnek... amíg Guthrie őrnagy le nem törölte a vigyort a képemről. Kiderült ugyanis, hogy különféle ismeretlen helyekre szállítanak minket kocsival, aztán ott hagynak két napra, hogy szépen beledögöljünk az éhezésbe meg a viszontagságokba. Amikor ráébredtem, hogy a gyűlölt hideg és nyirkosság is része lesz a novemberi záróvizsgának, nekiláttam terveket szőni. Nem kimondottan csalni készültem, mert az erkölcsileg elítélendő lett volna, igazam van? Csupán arra, hogy majd a magam módján birkózom meg a feladattal.

* * *

Máris voltak bizonyos elképzeléseim. Igazából abban a pillanatban megkezdtem az előkészületeket, hogy kiderült: egyesével leszünk kipenderítve, hogy aztán ki-ki a maga erejéből találja meg a St. Marybe vezető utat, és vasárnap legkésőbb ebédidőre hazakeveredjen. Ez a része nem tűnt túl bonyolultnak, ugyanis eleve nem szándékoztam elhagyni az épületet.

Azzal kezdtem, hogy lenyúltam Barclay egyik fekete overallját. Amekkora kolosszális egy ribanc volt, semmi kivetnivalót nem találtam abban, hogy tőle lopjak. Az emberek mindig azt látják, amit látni akarnak. *Ergo* amint kibújok a szürke hacukából, megszűnök kiképzés alatt álló újonc lenni. Ha ráadásul a fejembe csapok egy olyanforma baseballsapkát, mint a műszakiaké, felszerelkezem csíptető írómappával, becsúszatom az e-blokkomat a térdzsebembe, és úgy teszek, mintha tudnám, mit csinállok, akár meg is úszhatom szárazon.

Akövetkező napirendi pont: lemaradni a szállítójárműről. Ehhez belopóztam az Igazgatóságra, töröltem a nevemet a számítógépen nagy nehezen előkotort listákról, aztán az egészet újra kinyomtattam. Ha mázlim van, mindegyik sofőr azt hiszi majd, hogy egy másikkal utazom. Ha pedig megkérdik, hogy „Melyik transzporthoz tetszik is tartozni?“, ködösen majd annyit felelek: „A másikkhoz.”

Eddig tehát rendben is volnánk. Már csak valami rejtekhelyre volt szükségem, ahol két napig ellehetek. Úgy terveztem, ez idő alatt majd a komphasználati vizsgámra készülök, ami közvetlenül a túlélési próba utánra volt beütemezve, úgyhogy jobban el sem sülnhetett volna a dolog. Nekiálltam hát minden eldugott sarokba benézni. Nyilvánvaló volt, hogy a főépülettől, a személyzeti szárnytól és a közös helyiségektől távol kell tartanom magam.

Eszembe jutott a sötét folyosó a gyengélkedőhöz vivő lifttel átellenben, és egy este besurrantam. Nem volt jobb tippem, mint a festékraktár a túlsó végén. A gyengén megvilágított helyiséget régóta nem használhatták, egymás hegyén-hátán álltak benne a porlepte kacatok, hátul azonban találtam egy sárga-fekete szalaggal elzárt,

jókora üres placcot.

A falon tábla figyelmeztetett:

AZ ELKERÍTETT TÉRSÉGBEN RAKTÁROZNI
SZIGORÚAN TILOS!

L. FARRELL (műszaki vezető)

Ami egyenesen eszményi búvóhelyé tette: nem is látszott az ajtóból.

Nekiálltam hát készleteket fölhalmozni: hálósákokat, vizet, csokoládét, zseblámpát, pótelemeket, az összes jegyzetemet a komphasználati tananyag ismétléséhez. Kaját majd utolsó este szerzek, aztán mindent összepakolok, és hátizsákosan elrejttem a raktárban. Amíg csöndben meghúzó magam, nem kerülhetek pácba. Különben is ismételni fogok. Gyakorlatilag kötelességem szélhámoskodni.

Atöbbiek csak köntörfalaztak, ha a saját terveikről érdeklődtem, de volt egy sanda gyanúm, hogy mindenki elrejtett némi véstartalékot a környéken. Csak remélhettem, hogy nem valami hasonlóan török a fejüket. Ciki lenne, ha egy árva lélek sem jelentkezne induláskor a járműveknél.

Tüntetőleg az erdei álcaszerkómban reggeliztem (alaposan megtömve a hasamat, hogy aznap már ne legyen gondom az evéssel), aztán angolosan távoztam. Sosem hittem volna, hogy egyszer ilyen mondom, de a suliban tanultak közül semmi nem megy veszendőbe! Végre kifizetődött a többévi kitartó gyakorlás a meglógás művészetében. Avécében fölmásztam a vízöblítő tartály tetejére, begyűrtem az álcaruhámat az álmennyezet panelja alá, majd ugyanonnan előhúztam a fekete overallt, a sapkát meg a

csíptetős írómappát.

Ráérősen ballagtam végig a hosszú folyosón, időnként a jegyzeteimbe, onnan a soron következő tűzjelzőre pillantottam, majd kipipáltam a tételt a listán. Irtóra sebezhetőnek éreztem magam, de rám se bagóztak. Egy lélek sem robogott a nyomomban a nevemet ordibálva, úgyhogy, fölteszem, a szállítójárműveknél sem hiányoztam senkinek.

Beslisszoltam hát a festékraktárba, és magamra zártam az ajtót. Előkotorva a hátizsákomat meg a többi cuccot a „csatahajószürke” pókhálós bádogdobozai mögül, épp az üres sarok felé vettem az irányt, amikor a semmi kellős közepén föltárult egy ajtó, és Farrell főnök lépett ki rajta.

Nehéz megmondani, melyikünk volt jobban ledöbbenve. Nekem földbe gyökerezett a lábam, és csak vártam, mikor esik le neki, hol kellene lennem, és hol vagyok ahhoz képest, hogy aztán ott helyben lapátra tegyen.

De nem így történt. Hosszú másodpercek vánszorogtak tova anélkül, hogy akcióba lépett volna, nekem meg lassan derengeni kezdett, hogy a képén a saját büntudatomat látom tükröződni. Egyáltalán honnan a csudából került oda? *Hipp-hopp!*, csak úgy megjelent. A korábbi semmi meglepetésszerűen átváltozott nyitott ajtóvá, ő pedig kilépett rajta. És most tessék, itt áll előttem, a helyiség közepén. Némán meredtünk egymásra.

– Nahát, Miss Maxwell... – bökte ki végül, figyelmen kívül hagyva a nyilvánvaló tényt, miszerint a fölismerhetetlenségig informatikusnak vagyok álcázva.

– Jó reggelt, Főnök! – köszöntem udvariasan.

És most mi lesz? Miközben mi még a kialakult társadalmi válsággal

birkóztunk, váratlanul zaj támadt kint a folyosón. Rémületemben vadul forgatni kezdtem a fejem – *hová bújjak??* –, a Főnök azonban karon ragadott.

– Jöjjön gyorsan! Ajtó!

Négy hosszú lépéssel a komp belsejében termettünk. Csukott szemmel is azonnal rájöttem volna, annyira eltéveszthetetlen volt a szag. Körülnéztem. Kimondottan kicsinek tűnt, talán egyszemélyesre tervezték, és rendhagyó volt a belső elrendezése, például a bal oldali falnál állt az irányítópult. Eltérőek voltak a színek is: az előírással szennyszürkét dögunalomdrapp váltotta föl. Egyszóval, mindenben különbözött a megszokottól, arról nem is beszélve, hogy szembeszökően láthatatlan volt kívülről.

Semmi nem jutott eszembe, ami ne döngölt volna még mélyebbre a slamasztikába, úgyhogy inkább befogtam. Érzésem szerint neki valami hasonló villanhatott át az agyán, de ő egyébként sem volt a szavak embere.

Pár évezred elteltével lecsúszott a vállamról a hátizsák, és nagy puffanással padlót fogott, amitől mindketten összerezettünk. A végén ő törte meg a csöndet:

– Maga meg mit keres itt?

– Én csak egy nyugodt helyet akartam, ahol átismételhetem a komphasználati tananyagot – mentegetőztem egy dossziét előráncigálva, mintha azzal meggyőzhetném.

– Magának nem kéne most véletlenül a...?

Önkéntelen kézmozdulatom beléfojtotta a szót, a torkomból feltörő, talányos zörejt pedig nyilván azt az üzenetet volt hivatott közvetíteni, hogy „ha nem kérdezel, nem kell hazudnom, de te sem leszel kénytelen olyan lépéseket tenni, amiket később mindketten

megbánhatnánk, mert hát valld be őszintén, nem én vagyok itt az egyetlen, aki tilosban jár”.

Amíg testületileg a vaskos szabálysértési fennforgáson agyaltunk, egy darabig csönd volt.

– Kér teát?

– Az jólesne.

Egyetlenegy szék lévén, a padlóra telepedve láttunk neki a szürcsölésnek.

– Nem túl alkalmas időpontot választott arra, hogy a festékraktárban... ööö... tanuljon. Mára lett beütemezve a leltár, egész nap ki-be mászkálnak majd az emberek, mindent összeszámolni.

Baromira jellemző. Pedig annyira pöpec kis tervnek tűnt...

Fölsóhajtott.

– De tőlem maradhat.

Körbesandítottam.

– Mármint a kompomban.

Visszafordultam hozzá.

– Ez az én kompom. Úgy értem, a sajátom. Csak azért tartom itt, hogy ne legyen útban.

Kitartóan fixiroztam.

– Még kísérleti stádiumban van.

– Á. Ez mindenesetre megmagyarázza a meglehetősen szokatlan jellemzőit.

– Hát igen, prototípusként szolgál. Ha minden teszt klappol, a rendszeresített kompokba is beépítem majd a fejlesztéseket.

Bólintással jeleztem, hogy értem.

– Csak éppen pillanatnyilag még nem köztudomású a dolog.

Újabb bólintás részemről.

A szemembe fúrta a tekintetét.

– Tán gondja van ezzel?

– Az égvilágon semmi.

– Edward előre megmondta.

– Edward?

– Dr. Bairstow. A Nagyfőnök pont ezt találta magában a legkülönösebbnek. Hogy minél több szokatlan tényt árult el, maga annál szenvtelenebbül fogadta. Most meg velem műveli ugyanezt.

– De hát egy láthatatlan szobában dekkolunk, könyörgök!

– Csak kívülről láthatatlan. És nem is ez rá a megfelelő kifejezés.

– Ne merészelje azt állítani, hogy csak *álcázva* vagyunk! – böktem felé a begörcbített ujjammal.

– Nem állítom, mert ez nem álcázás. Egyszerűen összekombináltunk egy csomó nagy felbontóképességű kamerát egy rafinált számítógéppel, ami egymáshoz illeszti a képeket, aztán az egészet újból kivetíti. Egyszerűbb háttér, például sima falfelületek előtt remekül működik, a komplexebb vizuális témák, mondjuk, egy csupa levél őserdő előterében már kevésbé.

Aváltozatosság kedvéért bólintottam. Nézelődés közben egy állványon fekvő, mobiltelefonra emlékeztető tárgyon akadt meg a szemem.

– Teló is van?

– Vicces, hogy pont azt kellett kiszúrnia. Az ott egy távirányító. Egyszer majd maga is hasznát veszi.

Gőzöm sem volt, miről beszél, de jobb híján elfogadtam a magyarázatot.

– Akkor most magára is hagyom, hogy nyugodtan...

ismételhessen. Amint föltehetően maga is rá fog jönni, vasárnap reggel a fél hét körüli időszak a legalkalmasabb rá, hogy kikapcsolódásképpen sétát tegyen az erdőben, aztán a keleti kapun keresztül beérkezzen.

– Oké. És kösz.

– Azért, ha kérhetném, ne csináljon nagy rumlit – tette hozzá tétován, mintha még mondani szeretne valamit, de inkább lelécelt, én pedig elvackolódtam a jegyzeteimmel az egyetlen székben.

* * *

Ami a leltározást illeti, Farrell jól tudta. Egész nap jöttek-mentek az emberek, köztük Polly Perkins az Informatikáról egy sötétbarna hajú, alacsony csaj társaságában, minek folytán egy igen érdekes beszélgetésnek lehettem fültanúja. Épp a „verőfényárga” dobozait számlálgatták (azzal készülhetett a keresztvonalkázott fölfestés a hangár előtt), amikor a Főnök dugta be a fejét, és anélkül, hogy felém egyetlenegy pillantást küldött volna, figyelmeztette a lányokat, hogy a „lámpakorom-feketét” semmi szín alatt ne felejtsek ki a leltárból.

Távozása után azok rögvest megszabadultak a kitöltendő táblázatoktól, és lecsüccsentek pletyózni.

– Szerinted dugja Barclay-t?

Villámgyorsan bekapcsoltam a külső mikrofont, és a képernyőre meredtem.

– Az a terv sose jött igazán össze, bár nem azért, mintha a spine ne próbálkozott volna. Ő aztán megtett minden tőle telhetőt, legutóbb épp a karácsonyi partin, amikor egyszerűen már kínos volt,

amit művel. De irtó vicces volt nézni.

– És a pasi hogy reagált rá?

– Abszolúte sehogy. Udvarias volt vele, meg minden, de tartotta a három lépés távolságot. Tudod, milyen.

– Ja, de nekem Barclay-t sem kell bemutatni. Kizárt, hogy bedobta volna a törülközőt.

– Pedig simán itt lenne az ideje. Azt csivitelik a verebek, hogy a pasi másfelé kacsingat.

– Na, nem! És ki volna a szerencsés?

– Nem találod ki?

– Micsoda? Ő?? Te át akarsz verni!

De ki a fene lehet az az „ő”? És miért van az, hogy mindig mindenki tud mindenről, csak én nem? Ki vele, hölgyeim! Egy összezavarodott hallgatózó kedvéért nem lehetnének kicsivel konkrétabbak?

– Szerintem a kiscsaj alaposan meg fogja táncoltatni.

– Úgy hallom, már neki is látott.

Miért vagyok ennyire földúlva?

– Nem csoda, ha Barclay nem lát a pipától.

– Ja, hát nem fantasztikus?

– De olyat is hallottam – folytatta a másik –, hogy az az elbizakodott pöcs Sussman is próbálja a kiscsajt szédíteni.

Mi? Kicsodát?

– Arról tudsz, hogy az nemrég egy vödör hideg vizet borított Barclay-ra? Aki látta, majdnem összepisálta magát, nehogy hangosan fölröhögjön, az öreg Swanson meg ott helyben megduplázta a kiscsaj pontszámát.

Hát ez szuper! Én vagyok „ő”! Erre nem számítottam. „Totál kizárt,

hogy érdekelne. Ki a fene lenne oda érted?” – suttogta egy hang a fejemben, de egy kis jóleső melegség azért szétáradt ott szívtájékon.

Azon a béke szigetén közel negyvennyolc órát nyertem ismétlésre egyhuzamban. Sajgó porcikáim pihentetése közben lenyugtattam hát az idegeimet, ittam a teát vödörszám, szendvicsen éltem, tömtem magamba a csokit, olykor ledőltem fél órára, mindenekelőtt viszont agyba-főbe ismételtem magam. Közben arra is jutott időm, hogy a kihallgatott párbeszédem agyaljak. Próbáltam a munkaműveletekre, eljárásokra, protokollokra koncentrálni, de a csevegés foszlányai folyton visszaszivárogtak a gondolataim közé. Időnként észrevettem, hogy vigyorgok magamban.

* * *

Vasárnap reggel pontban hat harminckor lopakodtam ki az épületből. Igaza volt a Főnöknek: alkalmasabb időpontot nem is választhattam volna. Vasárnap ilyenkor még alig van fönn valaki, nemhogy kifelé nézegessen. A szolgálat utolsó órájában az éjszakai őröknek is már csak a reggelin meg az ügyeleti naplón jár az esze, a többiek meg még föl sem keltek. Miután átvedlettem az álcaruhába, magabiztosan trappoltam hát az erdő felé. Esett, mintha dézsából öntenék, utólag is visszaigazolva korábbi döntésem helyességét, miszerint az egész „viszontagságok és megpróbáltatások” dolgot egyszerűen muszáj elbliccelni. A keleti kapuig három hosszú mérföld volt az út. Mire a kiálló gyökerek közt botladozva keresztülverekedtem magam a csuromvíz erdőségen, a vizenyős gödrök sarával befröcskölve, ágaktól összevert arccal pont úgy néztem ki, mint aki két hetet töltött a szabadban. Abőrömről is

csurgott a trutyi.

Kétszeri eltévedés után – ugyanis nem túl jó az irányérzésem – mégiscsak sikerült a keleti kapunál kilyukadnom. Jót röhögtek rajtam, de lejelentkezés közben azért megjutalmaztak egy hörpintésnyi forró teával. Guthrie őrnagy már várt, nyilván előre odacsörögtek neki. Sejtettem, hogy gyanakszik, de hiába, hogy összevissza három mérföld volt mögöttem, nedves és sáros, vérző és bicegő állapotomban hitelesen tudtam adni a túlélőt.

– Hogy talált vissza?

– Egy patak folyását követtem.

– Hát patakot hogy sikerült találnia?

– Beleestem.

– Hol jutott be?

– A keleti kapun.

– És annak hogy akadt a nyomára?

– Úgy, hogy a délit kerestem.

– Merre tette ki a kocsi?

– Valami isten háta mögötti, esőverte, ember nem járta pusztaságban.

– Mintha *egyik* transzport listáján sem látnám a nevét...

– Ördög és pokol, uram! Ugye nem azt akarja ezzel mondani, hogy az egész hercehurcát *fölöslegesen* csináltam végig?!

Egy örökkévalóságig tartott a csönd. Dagonyától összeragadt szempilláim mögül szemkápráztató ártatlansággal álltam meredt nézését. Biztosra vette, hogy valami suskus van a dologban, viszont tökéletesen sikerült összesározódnom, és ez nem nagyon hagyott neki mozgásteret.

– Na, nyomás, vakarja ki magát a koszból, aztán kerítsen valamit

enni!

– Igenis, őrnagy úr!

Jjjeeee!

Később kifaggattam Sussmant:

– Te hogy csináltad?

– Lefizettem egy fazont, hogy kövesse a járművet tisztas távolságból. Miután fölszedett, végigbuliztam a hétvégét Rushfordban.

– Buliztál? Nem inkább *buláztál*?

– Rohadtul vicces.

– És mi van Granttel meg Nagleyvel?

– Párban konspiráltak. Elrejtettek egy-egy mobilt a járműveken, majd miután megtalálták egymást GPS-szel, telefonon odarendeltek egy taxit, bejelentkeztek valami panzióba, és a negyvennyolc óra alatt ripityára kufircolták egymást.

Nekem bezzeg arra ment el két napom, hogy szendvicsen éljek, és padlón aludjak! Tetejében tök egyedül.

– Szerinted akad élő ember, aki rendesen letette ezt a szaros vizsgát?

– Emberemlékezet óta egy lélek se, pont ez a lényege. Igazából a találékonyság tesztelésére találták ki. Mindenki tisztában van vele, hogy svindlizünk, gyakorlatilag az az elvárás. Az egyetlen trükkje a dolognak: a szemükbe nézni, és kamuzni, akár a vízfolyás.

Hogy az a mennydergetős ménkű csapjon belé!

* * *

Ha nem is tudtam azonnal túllépni a túlélési próba okán elszenvedett

méltánytalanságon, a háromnapos kompvizsgán meg a csütörtöki szimulációkon azért nagyot villantottam. Már látszott az alagút vége, ami nem is volt baj, mert abszolúte ki voltam purcanva. Totál jellemző lett volna, ha az utolsó akadályban botlom el. Leszámítva, hogy nem a szimulációs vizsga képezte az utolsó akadályt. Arra csak a rá következő kedden került sor. A keddi napon múlt minden.

3

SZÓVAL, kedden dőlt el, kinek van legalább fikarcnyi tehetsége a dologhoz. Nem volt több lehetőségünk elbújni az elmélet vagy az előadások, szimulációk mögé. Sem a saját félelmeink elől. Eljött a „most vagy soha” ideje.

Atakarómat szabályosan lerúgva pattantam ki az ágyból, ami nem túl sűrűn esik meg velem. Sietős zuhanyozást követően kis mázlival utoljára ráncigáltam magamra a mélyen megvetett szürke göncöket. Menet közben Sussman ajtaját is megdöngettem, úgy szökdécseltem végig a folyosón:

– Egy-kettő, indulás! Itt a nagy nap!

Hallottam, ahogy nyílik mögöttem az ajtó, de le sem lassítottam. Asarkot körbetáncolva, belefutottam Farrell főnökbe. Mintha egy testmeleg falnak ütköztem volna. Segített visszanyerni az egyensúlyomat, aztán egymásra mosolyogtunk. Sosem hittem volna, hogy képes a szívem ennyire hevesen verni, mégsem repül ki a mellkasomból.

– Bocs, Főnök! Nem ütöttem meg?

Az arcáról ettől sem kopott le a béketűrő mosoly.

– Túlélem, Miss Maxwell. Jól tudom, ma van a nagy nap?

– Bizony ám! Shrewsbury, 1400 táján. Hitte volna?

– Rémlik, mintha a múlt héten egyfolytában ezt hajtogatta volna.

Apropó, a Nyolcas lesz a magáé.

– Szuper! Anyolcas a szerencseszámom.

Úgy vigyorogtam, mint egy idióta, és türelmetlenségemben, hogy mehessek végre, egyik lábamról a másikra álltam.

– Na, szaladjon, Miss Maxwell, mielőtt még összetör itt nekem valamit!

– Viszlát, Főnök!

Azzal már ott sem voltam.

Reggelire szalonnás tojást, rösztit szedtem magamnak, és grépfrútlével öblítettem le. A többiek ugyanígy tettek, bár Nagley csak turkált az ételben. Hangyányit sápadtnak tűnt, nem is felelt, csak bólintott nagy néha, miközben én egyfolytában nyomtam neki a szöveget. Bezzeg Sussman majdnem ugyanannyira játszotta az eszét, mint én.

Miután végeztünk az evéssel, indultunk a Gardróbhoz. Nekem egy bokáig érő, durva szövésű, barna gyapjúruhát utaltak ki.

– Talán földet seprő uszályt képzelt el magának? Gyorsan felejtse el! – oktatott ki Mrs. Enderby, átlényegülésemet szemlélve. – Nem a moziban vagyunk. Semmi nem szedi össze úgy a koszt, a sarat, az ürüléket, még a döglött kutyakölyköt is, mint a földig érő ruhaszegély. Majd ha ott tipeg-topog a középkori sikátorok mindenfajta gyönyörűségei közepette, még hálás is lesz nekünk.

Jóindulatúan hallgatott a lehetőségről, hogy, ne adj' isten, még futnom is kellhet az életemért. Egy tisztos, fiatal gazdaasszony megjelenését igyekeztünk visszaadni, aki valami mesterember hitvese, esetleg a belső személyzethez tartozik egy jómódú uraság háznépében. Egy szemlátomást védtelenül kódorgó, hajadon leányzó csak kihívná maga ellen a sorsot.

Agyapjúgönc alatt többretegnyi vászon alsóruha rejtőzött, legalul

pedig sportmelltartó meg modern kori, hőszigetelt fehérnemű. Hallani sem akartam róla, hogy kora tavasszal bugyogó nélkül mászkáljak a középkori Shrewsburyben. Ha valami mégis balul ütne ki – nyugtatott meg kedélyesen Mrs. Enderby –, az anakronisztikus alsónemű viselése lesz a legkisebb problémám.

Családi állapotomra való tekintettel vászon főkötőt kaptam a fejemre, az öltözéket ezenkívül strapabíró bőrcipő, sötétzöld köpeny, füles kosár egészítette ki. Megjegyzem, mindig van nálunk valami vinnivaló: lefoglalja az ember kezét, meg így könnyebb is elvegyülni a tömegben.

Avégén megmutatták a vízhatlan gyufát, az iránytűt meg a víztisztító tablettákat, amik egytől egyig rejtett zsebekbe voltak bevarrva.

Sussman krikettmeccsre indult egy Viktória korabeli faluba, Nagley-t London várta a Restauráció idején, Grantnek pedig a római kori York jutott. Egyszóval, csupa nyugis, érdektelen ugrásnak néztünk elébe, ugyanis először és utoljára szólóban utaztunk. Ez kizárólag az első ugrásnál van így, minden további utazásra minimum párban indulnak a múltjárók.

Agardróbosok újból ellenőrizték, nincs-e nálunk karóra vagy ékszer, aztán útnak indítottak a hangár felé. Természetesen mindenki tudta, hová tartunk, mi a nagy alkalom. Amerre csak mentünk, szerencsekívánatok röpködtek a nyomunkban. Gőzöm sincs, mit érezhettek a többiek. Nekem tótágast állt a gyomrom, és egyfolytában dilemmáztam a majré meg a lázas izgalom között.

Aztán beléptünk a zsibongó hangárba. Aznap benn állt az összes komp, úgyhogy jó sokan lézengtek mindenfelé.

Szétszóródva, ki-ki a maga kompja felé vette az irányt. A Nyolcas

ott állt a sor legvégén. Farrell főnök már várt. Miután a számítógép leolvasta a kódot, majd ajtót nyitott nekem, bebújtam. Első pillantásra föltűnt, hogy valaki már betáplálta a koordinátákat az irányítópultba, ami itt az ajtótól jobbra helyezkedett el.

– Már minden kész – közölte a Főnök. – Az első ugrásnál az egész folyamat automatikus. Magának igazából nincs is más dolga, mint hátradőlni, aztán élvezni a kiruccanást. Bár azért én még föltartanám pár percig az utolsó ellenőrzések kedvéért.

Előhúzta az e-blokkját a térdzsebéből, és püfölni kezdte a billentyűket. Körülsétáltam, hogy mindent átnézzek. A szekrények nyitogatása közben meglepetten fedeztem föl, hogy az egyiket dugig megrakták készételekkel.

– Mi ez a tömérdek kaja?

– Ja, el is felejtettem mondani, hogy amint maga hazaér, a komp már fordul is vissza. Úgyhogy eleve tizennégy napra készítettük föl.

Avécé működőképes, maga csak igyekezzen ilyen állapotban megőrizni. Ugyanez vonatkozik a szemétegetőre. Víztartályok csurig, elemek föltöltve. Életében nem lesz még egy ilyen könnyű ugrása, abszolúte semmi dolga vele. Mennyi időre is megy?

– Összevissza hat órára. Annak idején elég jól kiismertem magam Shrewsburyben, úgyhogy most kellemes kis csatangolásra számítok. Ennél többre nem is kaptam engedélyt.

– Elsőre bőven elég lesz – mosolyodott el.

– Maradok valós időben?

– Ami magának hat óra lesz, az nekem csak harminc perc. Amint láttam elhúzni, összedobok egy kávé, és ott fogok várni a visszaérkezésére. Még meg sem iszom, maga már itt is lesz.

– Ha rám is gondol egy teával, akkor megígérem, hogy mindent

elmesélek.

Félrebillentett fővel nézett rám.

– Megbeszéltük.

Hirtelen zavarba jöttem.

– Felejtse el, Főnök! Én csak azt hittem... Hisz tudja... Magának persze már rutin az egész...

– Egy bögre teáért cserébe ragaszkodni fogok a minden apró részletre kiterjedő beszámolóhoz. Na? Készen áll?

Miután letettem a kosarat a másik székre, én is elhelyezkedtem a bal oldaliban, és a kijelzőkre pillantottam. Aztán nagy levegőt vettem, és küldtem egy vigyort a Főnök felé:

– Készen!

– Akkor sok szerencsét! Hamarosan látjuk egymást.

A távozása után hangyányit remegő hangon szólaltam meg:

– Számítógép, zárd be az ajtót!

Az ajtó becsukódott. No, eddig megvolnánk. Velem átellenben köddé vált a hármaskomp.

– Számítógép, igazold vissza a koordináták betáplálását!

– Visszaigazolva.

Újabb nagy levegő.

– Indítsd az ugrást!

– Ugrás indul.

Nem voltak villódzó fények, sem visszafelé pörgő lapok a naptárban, vagy hatásvadász zenei aláfestés. Néhány másodpercre elfehéredett előttem a világ, majd megint kitisztult. Mohón pillantottam ki a tájra... ami már nem is emlékeztethetett volna kevésbé Shrewsburyre.

Ameddig a szem ellát, hajladozva zöldellt a fű. A horizonton

irdatlan magas, hósapkás hegycsúcsok nyújtóztak az áttetszően kék ég felé. Gőzöm sem volt, hol vagyok, melyik korban, de hogy nem Shrewsburyben, az tuti. És nagy valószínűséggel nem is Kansasben. Ha jól sejtem, kiszaladt a számon egy „basszus!”, aztán gyorsan a többi kamerát is bekapcsoltam, hátha a sarkon túl mégiscsak ott lapul valahol Shrewsbury. De nem volt ott semmiféle sarok, Shrewsbury meg pláne nem. A hullámzó fűtengeren kívül az égvilágon semmit nem lehetett odakint látni.

Töprengtem egy sort, majd megpróbálkoztam egy utasítással:

- Számítógép, igazold vissza a helyet és az időpontot!
- Shrewsbury, Anglia. 1408.
- Számítógép, igazold vissza a küldetésből hátralévő időt!
- Öt óra ötvenhat perc.

Tekintettel az orrom előtt tátongó, Shrewsburyt formázó, bazi nagy lyukra, meg a tényre, miszerint taccsra mentek aznapra dédelgetett terveim, nyilván habozás nélkül indulnom kéne haza. Másrészt viszont...

– Ajtó!

Hűvös, tiszta levegő áradt befelé. Lassú mozdulattal álltam föl, majd mindkét oldalon belekapaszkodva az ajtókeretbe, óvatosan dugtam ki a fejem.

Felhőtlen, azúrkék égbolton tűzött a nap, alatta fodrozódva csillámlott a fű a légáramlatban. A szél fütyülésétől eltekintve tökéletes volt a csönd.

Visszafordultam a komp belseje felé, majd némi szünet után ismét kibámultam, és magamban nekiálltam végigzongorázni a rendelkezésre álló lehetőségeket. Szólhatnék a számítógépnek, hogy végezze el az azonnali csapatkivonást, és mielőtt végére érhetnék a

mondhatnak, már haza is röpnék a St. Marybe, méghozzá rakétasebességgel. Gyors és kétségkívül nem fájdalommentes megoldás, azért is kell vészhelyzetekre tartogatni. Viszont ezt diktálta volna a józan előrelátás, mert hát tutira nem ott voltam, ahol kellett volna. Csakhogy múltjáró vagyok, a mindenségit, tehát nem az a józan, előrelátó fajta. És nem is forgok veszélyben, vagyis a legrosszabb, ami történhet velem, az egy közepesen unalmas délutáni műszak.

Normális ember különben sem követel toporzékolva azonnali csapatkivonást, hacsaknem több sebből vérzik, vagy *de facto* kigyulladt a kompja. Mégis hogyan magyaráznám meg? Miféle vészhelyzetre hivatkoznék? A „rossz helyen lyukadtam ki” nem tűnt igazán nyomós indoknak. Mi másért csinálnánk ezt az egészet, ha nem azért, hogy egy kicsit körbeszimatoljunk? Még vagy öt óra hosszat úgysem megy a komp sehová.

Másrészt mégiscsak történt itt egy súlyos működési hiba. Ha elmegyek felderítőbe, közben a hülye komp meg hazaindul nélkülem, jól benne leszek a pácban. Feltehetően nemcsak a számítógép, hanem mindenki más is meg van róla győződve, hogy a tizenötödik századi Shrewsburyben értem földet. Hát igen, épeszű ember semmi pénzért nem tenné ki a lábát a kompból.

Fogtam hát a kosarat, és kiékeltem vele az ajtót. Ha *az* nem tud becsukódni, a komp sem ugorhat. Mármint elméletileg.

Az ajtónyílásból nagy lépést tettem kifelé. Nem történt semmi rendkívüli, úgyhogy léptem még egyet. Bár sejtelmem sem volt, hol és mikor kötöttem ki, attól még szemernyit sem csökkent bennem a határtalan izgalom. Egy másik korban vagyok! Múltjáró lettem! Széttártam a karom, és forogni kezdtem körbe. Ahogy elképzeltem,

mi mindennek leszek majd tanúja, rikoltani támadt kedvem – „jjjee!” –, meg hányni egy nagy cigánykereket, amitől persze leesett a főköttöm.

Nem ártott némileg lehiggadni, elvégre én sem akarhattam, hogy az első ugrásom egyben az utolsó is legyen. A protokoll szerint a legfőbb dolgod meggyőződni a személyes biztonságodról – ami a múltjárók többségének szemében elhanyagolható mellékkörülménynek számít. Fölmásztam hát a tetőre, és csigalassúsággal 360 fokban megfordultam. Aztán a szememet ernyőzve a másik irányban is tettem egy kört, de a számítógép kitartóan kussolt, és a közelségi vészjelzők sem indultak be. Változatlanul nem volt ötletem, hol lehetek, vagy milyen évet írunk, de a világ néptelen volt körülöttem. Egyik láthatártól a másikig semmi nem akadályozta a kilátást; üres volt az égbolt: sehol egy füstgomoly vagy kondenzcsík, sehol egy árva madár. Egyedül a fű hajlongott a szélben. Magam voltam.

Ijesztő is lehetett volna, ha nem összevissza hat órára szól a küldetés. Másrészt a hosszú egyetemi évek után, amit posztgraduális tanulmányok, majd régészeti kutatások követtek, ráadásnak pedig a kimerítő kiképzés a St. Maryben, szóval, kimondottan klassz érzés volt csak állni ott lehunyt szemmel, érezni arcomon a nap melegét, belefülelni a csöndbe.

Egy idő után rájöttem, hogyan fokozhatnám az élvezetet. Leugrottam hát a tetőről, és egy csésze teával meg a konyhaszekrényből csórt, magas energiatartalmú csokival a kezemben, hátamat a komp napsütötte oldalának vetve, kiültem a leterített köpenyemre.

Még javában sütkéreztem a napon, amikor a számítógép egyszer

csak megköszöri a torkát, és bejelentette, hogy „még hatvan perc hazaugrásig”. Megcsináltam! Küldetés teljesítve!

Letudtam a sietős takarítást, elvégre egy múltjáróhoz nem méltó a kupleráj, aztán hosszasan pepecseltem kint és bent az ELIT-nek (értsd: ELdobott Idegen Tárgyak), illetve FELIT-nek (értsd: FELszedett Idegen Tárgyak) csúfolt ellenőrzéssel, nehogy gondatlanságból hátrahagyjak vagy magamhoz vegyek valamit. Az utóbbi különösen fontos, mert ha véletlenül megteszem, a komp nem hajtja végre az ugrást. A kosarat az összehajtogatott köpennyel együtt visszaraktam a másik ülésre, elégettem a csokipapírt, majd miután arcot-kezet mostam, és elfészkelődtem a székben, nekiálltam a visszaszámlálásra összpontosítani.

Harminc perccel ugrás előtt újabb emlékeztető érkezett a számítógéptől, ami tíz percnél, öt percnél, egy percnél, végül harminc másodpercnél is megismétlődött. Pillanatokon belül otthon leszek, leordítom a műszakiak fejét, amiért a saját orrukát is képtelenek Shrewsburytől megkülönböztetni, aztán teázok a Főnökkel, beugrok egy percre a gyengélkedőbe, aláírok valami hivatalos okiratot, a lenézett szürkéből átvedlek kékbe, egy életre törölöm az „újonc” szócikket a szótáramból, és végre szabályszerű, képesített múltjáró leszek. Vigyázz, nagyvilág, jövök!

– Tíz, kilenc, nyolc... – sorolta a számítógép – ...öt, négy, három...

Abban a pillanatban megszűnt a hang, a vezérlőpulton kihunytak a fények.

Jól hallod: az egész... nyavalyás... panel... elsötétült.

Most már igenis pánikba estem. Szabályosan elállt a szívverésem, és csak a mellkasomba nyilalló fájdalom térített magamhoz annyira, hogy újból eszembe jusson levegőt venni. A pult szélébe

kapaszkodva üvöltöttem, hogy „NENENENENE!!!”, aztán átváltottam püfölésre, de furamód az sem segített.

Küzdenem kellett, hogy ne veszítsem el a hidegvérem. Kitartóan meredtem a pultra, makacsul remélve, hátha mégis életre kel. Fölfoghatatlan volt, ami történt. Életemben nem láttam még sötét panelt, a kompok egyszerűen nem szoktak bedögleni. A helyzet tehát már nem is lehetne rosszabb. Megfeneklettem egy ismeretlen célállomáson. A komp fölmondta a szolgálatot, miközben megátalkodottan Shrewsburyben és az 1400-as években hitte magát, úgyhogy minden, a St. Maryből kezdeményezett kutatóexpedíció azt veszi majd célba. Ha én nem tudom, hol vagyok, ők honnan tudnák? Ráadásul az egész az én hibám. Ha abban a pillanatban visszatérek, amint bizonyossá vált, hogy félresikerült az ugrás, már réges-rég nem vesztegelnék ott.

– Számítógép!

Semmi reakció.

– Számítógép, helyzetjelentést kérek!

Méla csönd.

– Számítógép, nyiss ajtót!

Maradt zárva.

Megnyomtam a kézi vezérlés gombját, mire az ajtó oldalra siklott, vagyis változatlanul volt energia, és a létfenntartó rendszerek is működtek. Csak pont a komp nem, az minden kézzelfogható tény dacára pillanatnyilag nem volt egyéb, mint egy nyavalyás vityilló. Lekapcsoltam a lámpákat, aztán vissza. Az ajtót is becsuktam, mert odakint érezhetően lehűlt a levegő. Már alacsonyabban állt a nap; látszott, hogy nemsokára besötétedik.

Ha elbizonytalanodsz, főzz egy kis teát! A St. Mary-sek így

gondolkodnak: ha bepancsoltál valakinek egyet, de az sem segített a probléma megoldásában, a teaivás majd tutira fog. Köpennyel az ölemben összegömbölyödtem hát a székben, és bögrém babusgatása közben megpróbáltam kiagyalni, mit tehetnék. Nem tartott soká eljutni a végkövetkeztetésig, miszerint az égvilágon semmit. Persze leszerelhetném a panelt, hogy alákukkantsak... aztán vállvonogatva visszapatintathatnám a helyére. Egyes teafilterekbe is több elektronikai szaktudás szorult, mint belém. Nem láttam kiutat: nekem annyi.

Fura, de a gondolattól valahogy megkönnyebbültem. Ha az embernek annyi, akkor annyi. Sokkal rosszabbra már aligha fordulhatnak a dolgok.

Itt tartottam, amikor az utolsó fénysugár is kihunyt odakint. Alogikus az lett volna, ha a tyúkokkal fekszem, mert azzal energiát takaríthatok meg, de normális körülmények között is nehezen tudok elaludni, aznap éjjel meg pláne nem lett volna rá esélyem. Úgy döntöttem, hasznosabban is eltölthetem az időt. Nekiálltam szekrényajtókat nyitogatni, fiókokat kihúzogatni – számba venni a készleteimet.

Akaja nagyjából tizennégy napig elég, még tovább is, ha átállok a napi kétszeri étkezésre. Avíz dettó. Avécé szuperál (egyelőre), a hulladékégető úgyszintén. A leltározás közben előkerült, régimódi jegyzetfüzetekben vezethetnék naplót – addig amúgy is hanyagoltam. Vannak azonkívül zord időjáráshoz illő cuccaim bakancsal (bár minden darab túl nagy rám), meg gyufám, iránytűm, jó csomó víztisztító tablettám, továbbá két alvómodulom egy kissé gyanús illatú tartalék pokróccal. Százszor rosszabb is lehetne.

Befúrtam a karom a készételek közé, és találomra kihúztam két

melegítőtálcát: currys csirke és almakompót volt rajtuk. Hát ez óriási. Az almakompótot visszatoltam a kupacba, és szerváltam helyette nyúlós karamellpudingot. Ha már magányosan leszek kénytelen elpatkolni, itt dögöljek meg, ha előtte almakompótra fanyalodom.

Igazából egész finom volt a koszt. Szerencsére pocsékul főzök, így az ennivalóval szemben rendszerint nincsenek túlzott elvárásaim. Szerintem például a repülőgépen osztogatott kaja is frankó. Meghúztam a piros melegítőfület, majd elégedetten majszoltam. Később megmosakodtam, leeresztettem és befontam a hajam, kibújtam a ruhámból, majd befeküdtem a kihúzott alvómodulba. Az fölvette az alakomat, és miután rájött, hogy didergek, nekiállt átmelegíteni. Soha életemben nem adódott még ilyen remek alkalom a picsogós önsajnálatra, de inkább nem éltem vele.

Egy örökkévalóságig tartott az éjszaka. Nyilván el-elbóbiskoltam közben, de sosem hosszú időre. Gondolatban listába szedtem Anglia összes királyát és királynőjét a házastársukkal egyetemben. Képzletbeli értekezést írtam a rózsák háborújának okairól. Fölsoroltam a kedvenc tíz-tíz könyvemet meg filmemet. „Lódd le, dugd meg, vedd el!”-t játszottam egymagamban. Mondom, pokoli hosszú éjszaka volt.

Amint megjelent a képernyőn az első hűvösen szürke fénysáv, fölkeltem teát főzni.

Újfent megpróbáltam szóba elegyedni a számítógéppel, de az változatlanul némaságba burkolózott. Iparkodtam elúzni a gondolatot, miszerint előző nap olyantájt épp reggeliztem a St. Maryben.

A kiképzés alatt alaposan az eszünkbe vésték, mennyire fontos a rendszeresség, ezért nekiálltam napi időbeosztást készíteni. Rendbe

teszem a kompot és saját magamat, elpakolom az alvómodult. Villásreggelizem. Körülnézek a tetőről, nincs-e nyoma emberi településnek (bár hogy siker esetén arrafelé vagy pont az ellenkező irányba indulok rohanvást, annak eldöntését későbbre halasztottam). Gyalogolok vagy futok egy órát; ilyen sík terepen jó messzire juthatok, mégsem tévesztem a kompot szem elől. Olvasok a napon, amíg hűvösödni nem kezd. Bemegyek rendet rakni. Megint kajálok. Folytatom az olvasást. Följegyzem a napi történéseket a naplóba. Ágyba bújok, és legyűröm a késztetést, hogy egész éjjel álmatlanul szorongjak.

Így ment ez két napig, és még csak nem is éreztem nyomasztónak. A harmadikon épp kint üldögéltem, és a hegyek látványának megörökítésére pazaroltam a jegyzetömb egyik értékes lapját, amikor kattant valami az agyamban. Nem is olyan bajos így élni. Végül is megvan mindenem, ami kell: túrható időjárás, biztonságos környezet, elegendő olvasni-, enni-, innivaló.

Az ám, pont annyi, amennyivel minimum két hétig kényelmesen ellébecolhatok.

Újabb kattanas. Micsoda mázli, hogy miközben használatra készen több komp is ott dekkol a hangárban, véletlenül *pont* ezt pakolják föl előre az újabb ugráshoz...

És akkor kitört belőlem a röhögés. Farrell főnök a büdös életben nem indítana útnak újoncot megbízhatatlan komppal! Hát ezért küldtek ki minket szólóban. Nem a Shrewsburyben eltöltendő délutánt szánták próbatételnek, hanem hogy túléljem *ezt* itt, magányosan, elveszetten, a megmenekülés vagy utánpótlás reménye nélkül. Ezért táplálta be a Főnök saját kezűleg a koordinátákat. És ezért lett az egész folyamat automatikusra

beállítva.

Fogadni mertem volna, hogy ha onnantól tizenkét napig csak a lábamat lógatom, a komp a végén akkor is beindul magától, és mintha mi sem történt volna, visszavisz a St. Marybe. Annyit meg simán kibekkelek. Persze, ha mégis tévednék, tizenkét nap alatt jó nagy hülyét csinálok magamból, az tuti. Másrészt viszont ki tudhatná előre?

* * *

Vánszorogva múltak a napok; azzal az örökösen egyforma tájjal a háttérben mindegyik hajszálra olyan volt, mint az azt megelőző. Köldöknéző üzemmódban, alapjáratra kapcsolt aggyal tespedtem a napon, és hagytam a gondolataimat szabadon csellengeni. Visszatekintettem az események láncolatára, amik végül az adott pillanathoz vezettek. Hangyányit elidőztem a gyerekkoromnál. Próbáltam eldönteni, szeretnék-e egyedül maradni egész életemre. Kérdés, szól-e valami ellene.

Anaplómban öt-hat oldalon keresztül fejtegettem, mekkora műszaki antitalentum vagyok, még rajzokkal is illusztráltam a szöveget. Maratoni dumapartikon vettem részt önmagammal. Újabb és újabb frizurákba fésültem a hajam. Közben pedig mindent megtettem, hogy ne képzeljem el, mi lesz a 14. napon. Ami a dolgok természetéből fakadóan röviddel a 13. után el is következett. Ki sem léptem a kompból egész álló nap, annyira vártam, hogy az irányítópulton végre kigyulladjanak a lámpák.

Nem gyulladtak ki.

Eljött a dél... de hamar el is ment.

Mozdulatlanul kucorogtam a széken.

Már lemenőben volt a nap. Hosszúra nyúltak az árnyak. Néma csönd.

Nem történt semmi.

Már majdnem besötétedett – változás változatlanul zérus.

Csak ültem ott a homályban, szorosan összekulcsolt kézzel.

De hiába vártam, a rohadt nagy semmi, annyi történt!

Egyetlen gondolat zakatolt az agyamban: hogy ezt az egészet *tutira, tutira* magamnak köszönhetem! Miért nem hirdetem szükségállapotot, és húztam haza a fenébe, amíg még lehetőségem volt rá?? Amíg még működött ez az átkozott rendszer?? Hogy hívhattam ki *ennyire* magam ellen a sorsot??

Elnyomhatott az álom, mert kihűlt, merev tagokkal arra riadtam másnap kora reggel, hogy komolyan át kell gondolnom a helyzetet. Készleteim ismételt ellenőrzése rávilágított, hogy nagyjából háromnapig élelem maradt, vízből valamivel kevesebb. Határozottan úgy festett, hogy ideje volna hazafelé venni az irányt.

Másfelől... Másfelől talán csak *most* kezdődik az igazi próbatétel. Ha jól meggondolom, mégis mekkora traumát jelent, ha az ember egy csomó kajával reked ott valami nyugis, biztonságos helyen? Viszont *azután* túlélni, hogy elszállt a megmenekülés minden reménye, és kifogytak a készletek, az már döfi.

Hogy is van? Három perc oxigén nélkül. Három nap víz nélkül. Három hét élelem nélkül. A kérdés tehát: induljak vizet keresni, és mondjak le az esetleges csapatkivonás esélyéről? Vagy maradjak veszteg, és vegyem biztosra, hogy kimenekítenek, mielőtt földobnám a talpam a kiszáradástól, ami, ha jól tudom, nem a legkellemesebb módja az elhalálozásnak? Létezik számomra egyáltalán kellemes

halálnem, ha már végképp elúszott a lehetőség, hogy egy bizonyos illető (akinek a nevét még saját magamnak sem merem bevallani) csokoládéval bemázolt teste alatt pusztuljak bele a végkimerülésbe? Vagy fogjam magam rövid kosztra, amivel jó esetben két-három nappal is kitolhatom a véget? Esetleg egyek-igyak, amennyi jólesik, aztán jöjjön, aminek jönnie kell?

Így telt a 15. nap. Előástam a jegyzetömböt; gondoltam, leírom, ki voltam, mit kerestem itt, hátha egyszer rábukkan valaki a maradványaimra. A francba az egészszel! Találgassanak csak!

Hirtelen szívfacsaró vízióm támadt: a Főnököt láttam magam előtt, amint kezében egy bögre kihúlt teával, magányosan gubbaszt, és, igen, az önsajnálát könnyeit nyeldeszi. Vajon fölkerül majd a nevem a dicsőségtáblára? Formailag még nem avattak múltjáróvá. De lehet, hogy ez nem számít. Kiültem a komp elé, a térdem köré kulcsoltam a karom, és átadtam magam a sötét gondolatoknak. Alighogy lehunytam a szemem, amikor kattanás, halk zümmögés, és követelődzőn villogtatva lámpáit, akkora fénybe borult a vezérlőpult, mint karácsonykor a kirakatok az Oxford Streeten.

Talpra kecmeregtem, és miután sikeresen belebotlottam a szoknyám szélébe, berontottam kideríteni, mi a helyzet. Minden műszer normálisnak tűnt, a visszaszámlálás kijelzője, lefagyva a „4”-esnél, csak az „oké”-ra várt, hogy folytathassa.

Egy pillanatig úgy éreztem, elájulok, ezért a székre roskadtam, és vártam, hogy elcsituljanak a belsőségeim. Amint sikerült magam összeszedni, becsuktam az ajtót meg a szekrényeket, föltekertem az alvómodult, és vizet fröcsköltem az arcomba – mindezt nagyjából harminc másodperc alatt. Aztán már a forgószékben ülve ráparancsoltam a szívemre, hogy lassítson... és aktiváltam a

visszaszámlálást. Fehérbe váltott a világ... egy apró döccenés... és már meg is érkeztem.

Istenkém! Itthon vagyok!

Megütközve láttam a képernyőn, milyen nyugisan zajlik az élet a St. Maryben. Ezek az idióták nem is sejtik, min mentem keresztül?! Aztán visszavettem magamból. Naná, hogy sejtik. Csak épp egy másodpercig sem forogtam veszélyben. Nos, ha nekik nem gond úgy tenni, mintha mi sem történt volna, akkor nekem sem. Bekapcsoltam a fertőtlenítő berendezést, és kényelmesen hátradőlve hagytam, hadd tegyék a dolgukat a hűvös, kék fényugarak.

Akkor tűnt föl a Főnök: egy bögre gőzölgő teával vágott át a csarnokon, majd bekopogott hozzám.

– Ki az? – szóltam ki.

Pont akkora szünet után válaszolt, amennyi a „pimasz!” visszanyeléséhez kell:

– Szobaszerviz!

Elnevettem magam, és ajtót nyitottam, mire kezembe nyomta a bögrét, majd nekiállt mindent lekapcsolni. Odakint az emberei már a köldökzsinórokat csatlakoztatták a kompra.

– Na, hogy ment?

– Remekül. Ettem-ittam, olvastam, igyekeztem lebaratulni. Közben meg a St. Mary legszigorúbban őrzött titkán agyaltam. Le vagyok nyűgözve, de tényleg. Gőzöm nem volt... egyikünk sem sejtette. Mégis hogy volt képes a St. Mary ennyi éven át titokban tartani?

– Aki egy kicsit is belegondol, könnyen rájön, mekkora előnyökkel jár az a kis titkolódzás. Ezért aztán ez a leghitelesebb erőpróba az összes közül... persze a legidegtépőbb is, mindkét oldalon.

– Isteni ez a tea.

– Mikor fogyott ki a készletekből?

– Két végtelenül hosszú nappal ezelőtt.

– Akkor beletrafáltunk. A kellő lélektani pillanatot kell eltalálni, amikor már üres a spájz, de a delikvens még nem vágott neki hanyatt-homlok az ismeretlennek, hogy segítséget kérjen. Maga mikorra tervezte az indulást?

– Semikorra. Tudtam, hogy maguk úgysem hagynának éhen veszni.

– Viszont ki nem állhatjuk az okostojásokat.

– Ez azt jelentené, hogy megbuktam?

– Nem, Miss Maxwell. Ez azt jelenti, hogy osztályelsőként végzett! Jjjeeee! Ahogy ott nyújtózott előttem a boldog jövő, ideje volt visszakanyarodni a múltba.

– Hát a többiek? Megérkeztek már?

Rosszalló képet vágott.

– Amint Grant rájött, hogy nem ott van, ahol lennie kéne, nyomban működésbe hozta az „azonnali csapatkivonás” funkciót, ami mellesleg a követendő eljárás ilyen esetekben. Nagley úgyszintén. Sajnálattal közlöm, hogy ez utóbbi nem túl higgadtan viselte a helyzetet, és nem sokra rá távozott is az intézetből.

– Nagley lelécelt??

– Egy percre sem volt hajlandó maradni. Miután volt egy meglehetősen éles hangú vitája Granttel, azonnal itt hagyott minket.

– Legalább üzent nekem valamit?

– Semmit. Sajnálom.

Ez rosszulesett. Jó ideje ismertük egymást, ráadásul csak ketten maradtunk lányok a csapatban. Bírtam a csajt, erre annyit se mond, hogy „pá”.

– Sussman állítólag rájött, mi a pálya, ennek ellenére, unalomra hivatkozva, öt nap elteltével visszahozatta magát. Aztán alighogy kilépett a kompból, nekiesett az első szembejövő műszakinak, aki történetesen nem volt más, mint Mr. Dieter. Úgyhogy a nap hátralévő részét a gyengélkedőn volt kénytelen tölteni, amíg vissza nem nyerte az eszméletét. Maga futott be utolsóként.

– És ez jó vagy rossz?

– Egyik sem. Viszont sokat elárul a lélekjelenlétéről.

Visszanyeltem a teát, és elpályáztam a gyengélkedőre, megmutatni magam annak a rémes doktornőnek. Akit érdekel a betegre jótékony hatást gyakorló orvosi viselkedés szöges ellentéte, forduljon bizalommal Helen Fosterhez.

– Jöjjön csak, Maxwell!

Aktivált egy adattornyot, aztán lecsüccsent az ablakpárkányra, némi kotorászás után előhúzott egy doboz cigarettát, és rágyújtott.

– Fogyasztott bármi szilárd vagy folyékony táplálékot a rendszeresített készételeken kívül?

– Nem – feleltem, jelentőségteljes pillantást vetve a füstérzékelőre.

– Ó, abból már évekkkel ezelőtt kivettem az elemet – világosított föl egy kézlegyintéssel, amitől támadt egy olyan érzésem, hogy Farrell főnök vesztésre áll a füstérzékelőkkel meg tűzjelzőkkel vívott csatájában. – Létesített nemi kapcsolatot, cserélt testnedveket bárkivel, aki nem a jelen történelmi időszakból való?

– Fájdalom, nem. És ez a jelen történelmi időszakra is igaz.

– Nem tartozik ide. Sérülések, sebek, fölszakadt bőr valahol? Esetleg kiütések, bőrelváltozások...?

És így tovább, a végtelenségig. Kis idő múltán kipöccintette a

csikket az ablakon, amire zajos méltatlankodást kapott válaszul.

– Nem megmondtam ezerszer, Peterson, hogy ne lábatlankodjék erre?? Idióta!!

Miután megállapítást nyert, hogy tizenhat napot töltöttem minden képzeletet fölülmúló eseménytelenségben, továbbá semminemű, általunk ismert élőlényre nem jelentek veszélyt, sikerült meglógnom, és áttenni székhelyemet Mrs. Partridge irodájába, aki százával tolta elém az aláírandó okiratokat. Ezek túlnyomórészt arról szóltak, hogy mindenért, ami onnantól kezdve történik velem, csak magamat hibáztathatom. Következett a Gardrób, ahol felszerelésem többi darabjával együtt megkaptam a teljes garnitúrát a hön áhított kék toalettből, majd visszapateroltak Mrs. Partridge-hoz, aki választás elé állított: vagy egy nagyobb szoba a személyzeti szárnyban, vagy egy kisebb a főépületben. Az utóbbi mellett döntöttem, mert annak volt saját fürdőszobája.

Ez egy tetőtéri helyiséget jelentett a szűk, keleti lépcsőház legtetején, és két szomszéd is járt mellé: Foster doktornő szemközt és a szintén múltjáró Kalinda Black a lépcsőpihenő másik oldalán. A hosszúkás, keskeny szoba kisebbik, főhomlokzati ablaka a tóra nézett, a nagyobbik ülőfülkés pedig egy lapos tetőre. A berendezés – a Narnia krónikáit idéző ruhásszekrény, hozzá egy-egy ágy, megereszkedett dívány, könyvszekrény és számítógépasztal – a St. Mary szokásos minimálistílusát képviselte, viszont tartozott hozzá egy aprócska fürdőszoba, ahol valami különös oknál fogva az ormótlan, zománcozott, griff lábú fürdőkádon keresztül vezetett az út a klotyóhoz.

Beszereztem egy szőnyeget, néhány posztert meg egy parafatáblát, amire a kedvenc vackaimat szándékoztam kitűzni,

ráadásnak megfújtam egy ősrégi asztalt a karbantartóktól a mindenhová magammal cipelt festő cuccaimnak, a festékek, ecsetek gyűjteményéhez hozzácsaptam egy pléhdoboznyi kekszet meg egy teáskannát, és máris megvolt mindenem, amit csak kívánhat az ember.

Az egyenetlen padlótól a rücskös falakig mindent imádtam újdonsült lakosztályomban. Egész életemben az volt az első légtér, amit ténylegesen magaménak mondhattam; ahol rajtam kívül senkinek semmi keresnivalója. Elrendeztem a könyveimet, beakasztottam a kék göncöket a ruhásszekrénybe, és várakozástól fűtötten néztem a jövőm elébe – akármit tartogasson.

4

HOGY mit tartogatott elsőre? Egy valóságkontrollt. Múltjárói pályafutásom első két hetében két haláleset is történt. Kemény meló volt a kiképzés, ez tény, vesződéses, kimerítő, néha még ijesztő is, de egy-két vágástól vagy horzsolástól, alkalmilag kisebb csonttörésektől eltekintve nem különösebben veszélyes. Miután a történettudományi szekció képesített tagjaivá váltunk, várható volt, hogy mindez megváltozik.

Aszervezet közel sem volt olyan nagy létszámú, mint kellett volna. Annak ellenére, hogy eredetileg tizenkét múltjáróra tervezték, a mi diplomázásunkig összevissza négy munkatárssal volt kénytelen eldöcögni. Közülük is csak Anne-Marie Lower és Tom Baverstock számított rangidős múltjárónak, míg Tim Peterson és Kalinda Black kevéssel előttünk végzett. Hármunkkal együtt így lett hétfős a csapat.

– Évek óta nem volt ekkora – mutatott rá Sussman.

De nem is tartott soká a bőség.

* * *

Az ipartörténet szakértőjeként számon tartott, ráadásul manchesteri származású Kalinda Blacknek minden szükséges tudása és adottsága megvolt a soron következő megbízáshoz. A peterloo-i vérfürdő egy

folyamatban lévő projektnek volt a része, ami „A demokrácia története” címet viselte, és még a parasztfelkelésre meg a Magna Charta runnymede-i aláírására terjedt ki. A Baverstock–Lower párosnak jutottak a parasztok, Grantnek, Sussmannek és nekem pedig a remény, hogy ha nem teszünk rossz fát a tűzre, és sikeresen adjuk az épelméjűt, akkor legalább egyikünk résztvevője lehet a runnymede-i ugrásnak. Az első azonban Peterloo volt a sorban.

Kalindát annyira lázba hozta a kilátásba helyezett utazás, hogy nem vette komolyan makacs alhasi görcseit, és egy évre elegendő mennyiségű hashajtóval próbálta önmagát kikúrálni. Az lett a vége, hogy másnap szabályosan hétrét görnyedt a fájdalomtól reggeli közben, és miután hiába ágált, hogy csak egy kis gyomorrontásról van szó, szépen eltalicskázták a gyengélkedőbe, ahol is utolérte a végét.

Sussman rég elkotródott valahová, de én még mindig a teám fölött révedezve néztem az egész délelőttöt betöltő könyvtározás elébe – nem túl nagy lelkesedéssel. Nem csoda, hogy a plafonig ugrottam ijedtemben, amikor izgatottságtól lángoló arccal Grant a szomszédos székre huppant.

– Sosem találod ki, mi történt! – vágott bele a mesélésbe szokásosnál is markánsabb, skót akcentusával. – Blacknek *appendicitise* van! Miközben mi itt dumcsizunk, neki éppen cincálják kifelé a vakbelét.

Fölteszem, aggodalommal vegyes sajnálkozással illetett volna reagálnom a hírré, de hát mindent a maga idejében.

– És akkor ki megy Peterloo-ba?

– Nyilván hármunk közül valaki.

Egymásra meredtünk, én ráérősen fölálltam.

– Hát, nekem sajna egész délelőtt a könyvtárban lesz dolgom. Át kell rágnom magam egy rakás antropológiai értekezésen.

– Dettó – jegyezte meg közömbösen. – Mekkora egy szívás...

Az ajtóig simán tartottam az előnyömet, de miközben keresztülvágtattunk a nagytermen, sikerült mellettem elhúznia, így ő ért a könyvtárba elsőként. Igaz, nem sokra ment vele, mert dr. Dowson, a múltjárók csavaros észjárásának avatott ismerője már eleve két dossziét készített ki az asztalra. A lelkembe mart a bűntudat.

– És mi lesz Sussmannel?

A könyvtárnok buzgón törölgette a szemüvegét.

– Ja, ő már egy jó órával ezelőtt elvitte a sajátját. Attól tartok, mostanra csinos kis előnyre tett szert magukkal szemben.

A személtáda!

Grant meg én gyanakvón méregettük egymást, aztán mintegy hallgatólagos megállapodással szétváltunk. Letelepédtem egy asztalhoz, és nekiálltam rendszerezni az anyagot.

1819 augusztusában hatvanezer tüntető gyülekezett Manchesterben Szent Péter mezején. Szegénységellenes, demokráciapárti nézeteik csöppet sem tették őket rokonszenvesse a hatóság szemében. Ennek ellenére mindannyian ünneplőbe öltöztek, és fogták a gyerekeiket is, mert jó alkalmat láttak a demonstrációban egy kis családi kiruccanásra.

Merőben eltérő okokból, de hasonlóan nagy várakozással nézett a napi események elébe – Hugh Birley kapitánnyal az élén – a városi önkéntes lovasság. A helyi molnárok meg bolttulajdonosok soraiból toborzott alakulat meglehetősen markáns nézeteket vallott a kérdésről, miszerint szereshessenek-e szavazati jogot a munkások,

és vajon elegendő-e a bérük a napi betevőre.

A megjelenő városi előjárók a törvény nevében háromszor szólítottak föl az óriási sokadalomból egy jelentéktelen kis csoportosulást a szétoszlásra, majd, mint akik ily módon eleget is tettek hivatali kötelességüknek, sietve eltakarodtak, hadd boldoguljanak a helyzettel a betintázott hadfiak, ahogy tudnak. Azok pedig – színleg a szekérről szónokló Henry Hunt letartóztatásának szándékával – nekirontottak a tömegnek. A tüntetőket, akik összekapaszkodva igyekeztek ezt megakadályozni, leverte lábukról a szemlátomást tajtrészeg lovasok rohama, mire kitört a pánik. Az önkéntes huszárok közül, akik ezt támadásként könyvelték el, hatszázan indultak meg a tömeg ellen. Összesen tizennyolc ember, köztük egy-egy asszony és gyermek vesztette életét, a régensherceg pedig üzenetben gratulált a katonaság sikeréhez.

A Thirsktől kapott megbízással érkező utasítás tömör volt, és velős: megfigyelni, dokumentálni. Rutinmelő. Kíváncsi voltam, melyikünk kapja. Akorszak nem tartozott az erősségeim közé, a fakultatív témáimmal sem esett egybe, Sussmannél meg pláne ez volt a helyzet. A francia forradalommal még Grant állt hozzá a legközelebb, de amilyen mamlasz volt, róla könnyű volt megfeleledkezni. Gondoltam, nyilván köztem és Sussman közt fog eldőlni a dolog.

Miután kétszer is átfutottam az aktát, elmentem kajálni. Sussman, aki már ott volt az ebédlőben, somolyogva fogadott.

Leültem a szemközti székre, és bontogatni kezdtem a szendvicsemet:

– Hogy te mekkora egy szemétláda vagy...!

– Ki korán kel... – reagált önelégülten. – Semmi értelme erőlködni, én már ajánlkoztam.

- De még nem kaptad meg, igaz?
- Más úgyse jöhet szóba, vagy tévednék?
- Ami azt illeti, igen. Grant szakterülete jóval közelebb esik a korszakhoz időben, mint a te korai Bizáncod. Igazság szerint annál *akármi* közelebb esik.
- Mármint persze az ókori civilizációkat kivéve. Nézz szembe a tényekkel, Max! Ha akarnál, sem indulhatnál nálam jobb esélyekkel. Ugyanis nőből vagy.
- Pontosan, a csapatösszeállítás pedig egy férfi, egy nő, ami azt jelenti, hogy egyikőtök sem rúghat labdába. Én utazom Petersonnal.
- Eszük ágában se lesz egy nőt küldeni a zavargások kellős közepébe!
- A magam idejében nem is egyet provokáltam ki, úgyhogy ez baromság. Enyém lesz a meló.
- Csak a holttesteden keresztül. Avak is láthatja, ki itt a nyilvánvaló választás. *Én* végeztem a topon...
- Egy frászt, két ponttal megelőztelek.
- ...ismerem a korszakot ától cettig, tisztában vagyok az utasításokkal, és már jeleztem, hogy érdekel a meló. Én leszek a befutó, az tuti. Ja, és melleleg én vagyok a legmagasabb.
- Már nyílt a szám, de a visszavágás megrekedt félúton, mert váratlanul ott termett Grant. Elég volt ránézni: csak úgy ragyogott az izgatottságtól meg a büszkeségtől, a vigyorát pedig a világúrból is ki lehetett volna szűrni.
- Azt már nem! – protestált Sussman. – Az ki van zárva! Hát mit képzelnék ezek??
- Néha olyan érzéketlen tuskó tudott lenni.
- Hogy lehetsz ilyen érzéketlen tuskó?? – ripakodtam rá, és

csalódottságomat lenyelve, odafordultam Granthez:

– Mázlista! Szóval, akkor te ugrasz közülünk elsőként, mi?

Csak bólintott, mert a feneketlen boldogságtól meg sem bírta szólalni.

– Hé, gratulálok, de komolyan! – mondtam, az asztal alatt bokán rúgva az érzéketlen tuskót.

– Aú! Ja, gratula, cimbi – csatlakozott fanyalogva, mire kapott még egyet a cipőmtől. – Nem hagynád abba??

Grant felé intettem a fejemmel.

– Ez lesz az első küldetése. *A mi* első küldetésünk! Igazán strapálhatnád már magad.

– Hát igen, szép munka volt, Kev! – adta meg magát. – Mikor indultok?

– Holnap délután. Peterson hamarosan megtartja az eligazítást... –

Az órájára nézett. – Pontosabban egy perc múlva. – Talpra kecmergett, és majdnem fölbukott a saját székében.

Sussmann odanyújtotta neki a még érintetlen szendvicseit.

– Nesze, egyél, mielőtt még kitöröd a nyakad itt nekem.

Ezzel jól ledöbbsentett, pedig magamban már hajszálra voltam attól, hogy komplett seggfejnek könyveljem el. De hát ez mindig is jellemző volt Sussmanre – állandóan meglepte az embert.

Azzal töltöttük az estét, hogy átvettük az utasításokat Granttel.

– Még mindig alig tudom elhinni, hogy én lettem a kiválasztott – hajtogatta megszámlálhatatlan alkalommal, én pedig kénytelen voltam újra meg újra belerúgni Sussmanbe, mielőtt még fennhangon egyetérthetett volna.

– Megérdemelted – biztosítottam. – Baromira megdolgoztál érte.

Ami igaz is. Nem csinált belőle látványos műsort, ahogy Sussman

vagy én, a több órai cicomátlan gályázáshoz viszont rendesen odatette magát. Ez egyben azt jelentette, hogy mindkettőnk meg fog előzni a rangsorban. Sussmannek még nem esett le, de amikor ez majd bekövetkezik, az nem lesz akármilyen pillanat.

Másnap mindketten elkísértük a hangárba. Olyan büszke, céltudatos léptekkel masírozott Peterson oldalán, hogy öröm volt nézni. Még Sussman sem bírta megállni tapsolás meg füttyögés nélkül. Egy pillanatra visszafordultak az ajtóból integetni, aztán eltűntek a komp belsejében. Pár perc elteltével kilépett a Főnök, és mindenkit visszaparancsolt a biztonsági kordonon túlra. Még harminc másodperc, és a komp már nem volt sehol.

* * *

Iparkodtunk időben visszaérni a hangárba a fogadásukra. Ezúttal a változatlanul mogorva, de már gyógyulófélben lévő Kalinda Black is velünk tartott. Lelki szemeim előtt megjelent Grant, ahogy önnön fontosságának teljes tudatában átesik a komp küszöbén, és már alig várja, hogy előadhassa a kalandjait.

Oldalba böktem Sussmant:

– Próbáld meg kedves lenni velem!

Sértett képet vágott.

– Még szép! Minek nézel te engem?!

Egymásra vigyorogtunk. Hamarosan rajtunk lesz a sor.

Amikor fölillant az Ötös jelzőlámpája, mindannyian nyújtogatni kezdtük a nyakunkat a függőfolyosó korlátjánál. Készen álltunk hőshöz méltó fogadtatásban részesíteni Grantet, mégiscsak rá esett a választás elsőként az évfolyamból, kijárt neki a különleges elbánás.

Ha bejön a tervünk, akkor mihelyt zöld utat kap a gyengélkedőn, égbekiáltó éjszakai bulizásban lesz része.

Materializálódott a komp... és aztán semmi.

Nem tudom, mitől, de nekem vacogni kezdett a fogam. A fülemben csengtek Farrell főnök régen hallott szavai: „Az ember valahogy megérzi.” Hát én tutira megéreztem valamit, és ezzel nem voltam egyedül, mert az egész hangárban elcsitult a zsidongás.

Farrell főnök nagy léptekkel vágott át a csarnokon, megdöngötte a komp ajtaját, és eltűnt odabent. Arra számítottunk, hogy majd orvosért kiabál, de az sehogyan sem akart bekövetkezni. Black Tim nevét suttogta mellettem, és ha ez egyáltalán lehetséges, még jobban elsápadt. Oldalba böktém Sussmant, mire kerített valahonnan egy ülőkét a lábadozónak.

Végtelennek tűnő várakozás után végre fölbukkant a Főnök a véráztatta Petersonnal. Kollégánk egyenes tartással, a saját lábán hagyta el a kompot, és ebből rájöttem, hogy a vér nagy része nem tőle származhat. Amiből adódott a következtetés, hogy...

Fölnézett hozzánk, és megrázta a fejét. Akkor mintegy a semmiből megjelent dr. Foster, és magára csukta a komp ajtaját, Dieter pedig nekiállt mindenkit kiterelni a hangárból. Áttámogattuk Blacket a bárba, és szótlanul várakoztunk Petersonra, aki csak jó óra múltán vánszorgott be halálsápadtan, egy összevarrt vágással a szeme fölött. Akár két kivert kutya, Sussman meg én egymáshoz kucorodva igyekeztünk vigaszt meríteni a másik testmelegéből.

Kalinda törte meg a csöndet:

– De hát mi történt??

Peterson csak hosszas hallgatást követően tudta rászánni magát, hogy fojtott hangon beszámoljon:

– Tapasztalatlan volt még, én meg nem ügyeltem rá eléggé! – Óvatosan megtapogatta a fejét. – Az önkéntesek be voltak rúgva. A nagy zűrzavarban valahogy a földre került egy asszony a két kölykével. Ő odarohant, fölkapta a gyerekeket, és félretaszigálta őket a lovasok útjából. Aztán karon ragadta az asszonyt is... és hát akkor érte a tarkóján a döfés. Szabályosan kiloccsant az agya, a teste ide-oda verődött a nagy rugdosásban. Én hiába ordítottam, káromkodtam, egy örökkévalóságig tartott, mire oda tudtam verekedni magam hozzá. Földobtam a vállamra, aztán a huszárokat kicselezve, visszacipeltem a komphoz, de már későn, esélye sem volt.

Odafordult hozzánk:

– Maguk ketten alaposan gondolkodjanak el a törtéteken, aztán vonják le a megfelelő következtetést!

Némán bólintottunk.

Lelki szemeim előtt megjelent egy sor pillanatfelvétel: Grant első nap, amint a papírjait rendezgeti a dossziéjában. Grant az osztályteremben, amint mellettem gubbaszt, és az erős összpontosítástól homlokráncolva építgeti az adattornyát. Grant, amint az e-blokkja fölött összedugja a fejét Nagley-vel, és kettesben nevetgélnek valamin. Eszembe jutott az az áldott jó természete, meg amilyen odaadóan segített Stevensnek. De mindenekfölött a büszkeségtől dagadó keblű Grant látványa őrződött meg az emlékezetemben, miután elsőként pont őt választották ki igazi ugrásra, a zömök kis igáslovat, akinek valahogy mégis sikerült elhappolnia a fődíjat a két talmi csillogású versenyparipa, Sussman és Maxwell elől. Valami szurkálni kezdte belülről a szemem, de tudtam, hogy társunkat a könnyek sem hozhatják vissza.

Peterson a magasba emelte a poharát:

– Kevin Grantre!

– Kevin Grantre! – visszhangoztuk.

* * *

És ezt a borzalmat még rosszabb követte. Egy hétre rá Lowert és Baverstockot vártuk vissza az 1381-es parasztfelkelésből. Rangidős múltjárók voltak, nem ismertem őket valami jól. Ezúttal összevissza négyen alkottuk a fogadóbizottságot, ketten abból is meglehetősen szótlanul, a gondolatainkba merülve tébláboltunk, nem úgy, mint egy héttel azelőtt.

Most elmaradt a szokásos körülményeskedés. A Főnök, akiben egyből riadót fújt valami számunkra fölfoghatatlan megérzés, minden teketória nélkül belépett a kompa, és ott is maradt. Egy percre rá két egészségügyi társaságában dr. Foster viharzott végig a hangáron, majd tűnt el a komp belsejében. És ott is maradt. Eltelt fél óra, de még mindig nem jött ki senki.

– Nem, nem, nem – suttogta Peterson maga elé. – Ez nem történhet meg újra.

– Most nem szóltak, hogy hagyjuk el a hangárt – jegyezte meg Sussman. – Talán nem olyan rossz a helyzet.

Pedig az volt.

Baverstock meghalt, baleset érte. A Wat Tyler meggyilkolását követő felfordulásban valahogy odakeveredett egy vágató ló elé, és a paták átgázoltak rajta. Nem sokkal később a tulajdon kompjának padlóján lehelte ki a lelkét. Ő és Lower hosszú időt töltöttek együtt, szorosabb kötelék alakult ki köztük a puszták munkakapcsolatnál.

Anne-Marie teljesen kikészült a férfi halálától, képtelen volt őt elengedni. Szótlanul tartotta a karjában, miközben patakzottak a könnyei. Amikor el akarták távolítani a társa közeléből, elvesztette az önuralmát, és sikoltozni kezdett, aztán nem tudta abbahagyni. Erre megpróbálták benyugtatózni, de ő körömszakadtáig védekezett, közben mindenki összevissza csúszkált a vérben, úgyhogy kénytelenek voltak föladni. A doktornő meg a Főnök közel két óra hosszat kuporgott Lower és a halott mellett, amíg végre sikerült mindkettőt békében kijuttatni a kompból. Akkor láttuk Lowert utoljára. Később egyszer rákérdeztem dr. Fosternél, de ő csak annyit volt hajlandó elárulni, hogy „gondját viselik”, nekem meg volt annyi eszem, hogy ne feszegessem többé a dolgot.

* * *

Sussman meg én napokra szinte megkukultunk a döbbenettől, a St. Maryben azonban minden ment tovább a maga útján, így némi idő elteltével mi is visszazökkentünk a megszokott kerékvágásba. Nem arról van szó, hogy közömbössé váltunk volna, és biztosra veszem, hogy a többiek közül is sokan gyászoltak, viszont a bánatát mindenki megtartotta magának. Részt vettünk a szertartáson, Grant és Baverstock neve fölkerült a dicsőségtáblára – aztán továbbléptünk.

Így állt a helyzet: összesen négyen maradtunk múltjárók egy olyan szervezetben, amit eredetileg tizenkét főre terveztek. Normális körülmények között Sussman meg én egy sor nem túl jelentős, rutinszerű ugráson vettünk volna részt, egyrészt tapasztalatot gyűjteni, másrészt, hogy a kezdeti eufória drogja maradéktalanul kiürüljön a szervezetünkből. Arómai kori Bath szerepelt a tervben,

vele párhuzamosan pedig a tizenegyedik századi London, ahol a westminsteri apátság alapjainak lerakását kellett volna megfigyelni. Mindezt rangidős múltjárók felügyelete mellett, csak hogy olyan nem maradt egy sem. A meglévő kínálatból kaptuk hát a lehető legjobbat: Sussman Blackkel szívódott föl Bath felé, én pedig Petersont kísérhettem el a templomépítéshez. Ami ugrásunk alapvető célja nem volt több, mint igazolni a pontos koordinátákat a kronológiai térképen, Peterson véleménye szerint azonban kár lett volna nem kihasználni az alkalmat egy kis körbeszimatolásra. Az ilyesfajta megjegyzések szokták a múltjárókat annyi sok bajba sodorni.

Különben bírtam Tim Petersont. Messze nem volt olyan szörnyű, mint a magas, szőke Kalinda Black, akitől a frász törte ki az embert. Tisztára úgy festett, mint egy királykisasszony *à la* Walt Disney, erős manchesteri akcentussal beszélt, és a pletykák szerint úgy próbálta megőrizni fiatalos báját, hogy bele-belekortyolt a frissen vizsgázott gyakoronokok vérébe.

A kompban Peterson azon nyomban a székbe vetette magát, és lábát föl rakva közölte, hogy az én kezemben a kormányrúd.

– Nyomás, essünk túl rajta! – sürgetett. – Ha nem csipkedjük magunkat, lekéssük a focit a tévében.

Ellenőriztem a koordinátákat, aztán keresztbe tett ujjakkal indítottam az ugrást. A legapróbb döccenő nélkül landoltunk, vagyis – jól titkolt, ám nem csekély megkönnyebbülésemre – sikerült elkerülni, hogy egy hegy belsejében, esetleg a tengerfenéken materializálódjunk. Szívdobogva pillantottam a kamerákra, aztán meghoztam az ítéletet: a környék biztonságos, ki lehet merészkedni.

– Szép munka – dicsért meg Peterson, miután kinyitotta a szemét.
– Ismeri az utat?

– Még szép! – vágtam rá magabiztosan.

– Akkor indulás!

Feltűnés nélkül hagytuk el a kompot. Tim remekül csinálta: finoman a háttérbe húzódva, hagyott időt arra, hogy alaposan fölmérhessem a terepet.

Több volt a kőépület, mint vártam, de hát mégiscsak Londonba kerültünk, nem akárhová. Hitvalló Eduárd Angliájában béke és bőség uralkodott. Megjegyzem, a házak legtöbbször így is fából készült, jó masszívra, zsúpfödéllel. Úgy tűnt, változatlanul a fa számít elsődleges építőanyagnak. Számos ház lenyitható és egyfajta asztallappá átalakítható homlokzattal volt ellátva, amiről mindenféle árukat, esetleg a szolgálataikat kínálták a tulajdonosok – jobbára dobhártyarepesztő hangerővel. A jelek szerint társalgás dolgában minimum az ordítás járta. Hozzá mindent belengett a fafüst csípős szaga.

Az utcákon nyüzsgött a nép. Néhány hajadonfőtt mászkáló pasas fején fakó hajbozontot fedeztem föl. Ezek nagyjából szászok voltak, és még annál is magasabbak, mint amire számítottam. Eszembe jutott az egyik professzorom a Thirskről, aki szerint a hajszín nem igazán mérvadó a szászok és a normannok szétválasztásánál, merthogy részben az utóbbiaknak is skandinávok voltak az őseik. A legbiztosabb megkülönböztető jegy – állította makacsul a professzorasszony – a combcsont. Nagyjából az a szabály, hogy ha a *femurod* hosszabb a *tibiádnál*, akkor szász vagy, ha fordítva, akkor normann. Én szász lábakkal voltam megáldva. Odasandítottam Petersonéra.

– Mi a csudát bámul a combomon? – érdeklődött, inkább csak derülve a dolgon, semmint bosszankodva. Legalábbis remélem.

– Normann lába van.

– Á. Szóval, nem véletlenül óvtak magától – állapította meg a fejét ingatva. – Én meg azt mondom, ne báméskodjon, inkább igyekezzen!

Ezt a tanácsot érdemes volt megszívlelni. Nincs kirívóbb egy holmi turistaként, külhoni idegenként, ne adj' isten, ellenséges kémként viselkedő illetőnél; az ártalmatlan múltjáró, ha nyugodt életre vágyik, ennek a látszatát is igyekezzen kerülni.

Irányításommal addig kóvályogtunk London sáros utcáin, amíg végül könnyen megtaláltuk a helyszínt. Még én sem tudtam volna eltéveszteni: a kőhöz verődő fémszerszámok szakadatlan csengés-bongása jelezte, ami a téren nagy számban munkálkodó kőfaragóknak meg a bandájuknak volt köszönhető. Elképedtem a magas falak láttán: masszív emelőszerkezet mint olyan sehol, csupán állványzatok, csigasorok, kötelek, meg emberi, hozzá némi állati erő. Így is jól haladt a munka. Aszürke ég előterében nedvesen csillogó kövek látványa már előrevetítette az építmény eljövendő grandiózusságát.

Sóváran néztem körül, hátha aznap a Hitvalló is megtiszteli a helyszínt jelenlétével. 1066 januárjában, mindössze egy héttel a templom fölszentelése után ott helyezik majd sírba, azzal ő lesz az első, egyben az utolsó angol uralkodó, akinek a westminsteri apátság szolgál végső nyughelyül.

Vázlatokat készítettem az egyes kőfaragók szignójáról, Peterson pedig megpróbálta kitalálni, melyik banda melyikhez tartozhat. A falak alakját is leskicceltem. Az építkezés egész területén kedvünkre mászkálhattunk összevissza. Magamban hálaimát rebegtem a múltjárók istenéhez, amiért a „foglalkozás-egészségügy”

meg „munkavédelem” még a távoli jövő zenéje.

Peterson egyszer csak megállt.

– Várjon egy percet! Meglocsolnám a falat valahol.

Azzal beslisszolt két gerendarakás közé.

– Maga is jön ám velem, hé!

– Mi??

– Ezúttal nem óhajtom a társamat szem elől téveszteni!

– Én viszont nem vagyok hajlandó nézni, ahogy maga pisál!

– Akkor hunyja be a szemét!

– Hallgatni se szeretném.

– Nagy ügy. Dudorásson!

Hátat fordítottam neki, és zümmögni kezdtem Händel *Vízzenéjét*.

– Ezt jobb, ha szépen abba hagyja – szólt rám Peterson, de én már mással voltam elfoglalva.

Két pasast figyeltem. Egy harmadik pasas nyomában osontak, aki az építkezési területet járta körbe. A testbeszédük, ahogy mindkettőnek egyfolytában az övszíjánál matatott a keze, fölkelte az érdeklődésemet.

Hogy jobban lássam őket, léptem párat előre, és akkor hirtelen egy csomó minden történt egyszerre.

Először Peterson szólt utánam:

– Most meg hová a fenébe megy??

Aztán valaki figyelmeztető kiáltást hallatott a közelben. A szavakat ugyan nem értettem, de a belőlük kihallatszó riadalmat meg sürgetést nem lehetett eltéveszteni.

Harmadszor, egy pillanat alatt elsötétült az ég.

Nem gondolkodtam, csak cselekedtem, de hogy mi készítetett rá, gőzöm sincs. Két erőteljes szökkenéssel úgy rohantam bele

Petersonba, hogy három-négy lépéssel tovább sodort minket a lendület.

Mindenesetre elég messzire ahhoz, hogy ne kerüljünk ama rémisztően túlsúlyos kinézetű kőtömb alá, amelyik tőlünk alig egy ugrásra csapódott nagy robajjal a puha földnek.

Elterültünk, mint a béka, és próbáltunk egyenesbe jönni az eseményekkel. Olyan gyorsan játszódott le az egész, hogy időm sem volt megijedni, inkább csak össze voltam zavarodva.

Futó léptek közeledtek, majd izgatott kiabálás közepette egy csapat férfi kerülte meg a farakás sarkát, egy emberként torpanva meg aztán az elénk táruló látványtól. Peterson meg én ugyanis egymásba gabalyodva hevertünk a földön, nem is beszélve arról, hogy neki még mindig elől volt a fütyköse. Alátogatók persze téves következtetést vontak le a dologból, majd miután (az építész szakma szókincséből merítve) alaposan kiélcélődték magukat rajtunk (az óangol szóalakok ellenére tökéletesen követhető volt a gondolatmenet), sietve el is takarodtak. A jelek szerint egyiknek sem állt szándékában jegyzőkönyvet fölvetetni „munkahelyi baleset” címén.

Ismét hallani véltem dr. Bairstow szavait: „Elérni, hogy egy tíztonnás kőtömb egy potenciális veszélyt jelentő múltjáró fejére pottyanjon, mi olyan bonyolult abban...?”

Idétlen szoknyámat ráncigálva kecmeregtem talpra.

– A fenébe, összepisálta a ruhámat! – méltatlankodtam, hogy elrejtsem a rám törő hányingert.

– Majd megszárad. Mellesleg rám is jutott belőle – vigasztalt föltápászkodás közben Tim Peterson, az első *Manneken Pis* Angolhonban. – Jól van?

– Naná, istenien.

– Biztos?

Kihallatszott a hangjából a szorongás, mintegy emlékeztetőül, hogy Kevin Grant az ő felügyelete alatt halt meg.

– Csupa lucskok lettem, ha erre céloz – feleltem a szoknyámat rázogatva. – Fúj, de undorító!

A vállamra fektette a kezét.

– Mi volt ez az egész?

– El nem tudom képzelni. Talán baleset, előfordul az ilyesmi. Talán akad pár dolog, aminek semmi köze hozzánk.

Gondolkodóba esett.

– Mellesleg hová indult?

– Volt itt az előbb két pasas – jutott eszembe –, akik egy harmadikat követtek. Valahogy nem tetszett a képük.

– Maxwell!

– Nem készültem semmire, jó? Csak meg akartam őket nézni közelebbről. – Mély levegőt vettem, de csak suttogásra futotta: – Maga tényleg azt hiszi, hogy...?

Addig föl sem tűnt, mennyire kalapál a szívem. Egy hajszálon múlt az egész. Az egyik pillanatban még minden szép és jó, a következőben meg már bazi nagy kőtömbök potyognak az égből.

– Maga szerint honnan jöhetett az a kő? – kémlt Peterson fölfelé. Nem volt ott se állványzat, se egy tartóbak, mindössze valami macskabölcsháló sziluettje rajzolódott ki a szürke ég előterében. Elgondolkodva hordozta végig a tekintetét az építkezési területen.

– Azért kíváncsi lennék...

– Mire?

– Hát, hogy akármilyen volt készülődésben a maga *pasasa* ellen, vajon meg kellett-e történnie. Egy kulcsfontosságú történelmi esemény. Jelentéktelennek tűnő, mégis elengedhetetlen. Másrészt, ha maga azon a ponton volt, hogy beavatkozik, ifjú Maxwell, akkor még egész könnyen megúsztuk.

– Miféle kulcsfontosságú eseményre gondol?

– Nem tudom, bármi lehetett volna. Tegyük föl, hogy a pasast megtámadják, de valaki megmenti, ő pedig idővel gyermekeket nemz, akik aztán fontos szerepet játszanak a történelemben. Pedzi már? A másik lehetőség, hogy sikerrel jár a merénylet. Éppenséggel valami elképzelhetetlenül gonosz tettet is elkövethetett volna későbbi életében, de így már nincs rá módja, hisz halott. Sosem fogjuk megtudni.

Ahogy lassan kezdtem tisztába jönni a lehetséges következményekkel, úgy pörgött föl ismét a szívverésem.

– Hihetetlen, hogy még élünk.

– Az – értett egyet. – Lehet, hogy ma jó kedvében van a Történelem?

– Netán leesett neki, hogy mi vagyunk a jó fiúk – próbáltam viccelődni.

– Azt kétkeltem – felelte Peterson fura kis hallgatást követően. – Viszont most jobb, ha vesszük a lapot, és eltisztulunk innét.

– Igenis, Mr. Peterson.

– Mostantól maradjunk a Timnél – vigyorodott el. – Na? Lépünk?

– Jó ötlet.

Eloldalaztunk a kőtömb mellett, majd a farakások közül is kijutva, sietősre vettük a figurát.

– Szerintem megérdemlünk egy csésze finom teát.

– Ööö... Tim... – szólaltam meg bátortalanul, miközben az oldalánál szaporáztam.

– Igen?

– Talán végre elrakhatnád a micsodádat...

* * *

A kompa visszatérve, Peterson azon nyomban elaludt, úgyhogy egyedül hoztam naprakész állapotba a hajónaplót, meg zavartam le a macerás ELIT- és FELIT-eljárást kint is, bent is. Miután rendet csináltam, és fölforrt a teavíz, kíméletesen életet vertem kapitányomba.

Ásítva nyújtózott egyet, rám vigyorgott, majd lopva körülnézett, hogy minden rendben van-e. A teával nem sokat kellett kapacitálni.

– Szép munka, ifjú Maxwell! – Nagyjából egykorúak voltunk, de annyiban hagytam. – Minden kész áll a hazaugráshoz?

– Csak szólnod kell, bármikor indulhatunk.

– Végül is... nem hajt a tatár.

Azzal, szemlátomást kimerülten a délutáni erőkifejtéstől, kényelmesen hátradőlt, és újabb mosolyt küldött felém. Mint mindig, összevissza állt a haja. Egy múltjáró nőnek fenéig érő hajzuhatagot illik viselnie – komolyan, benne van a szabályzatban –, míg a fiúknak egyfajta „gyapjas birka” frizura ajánlott, ami nagyjából bármilyen életkorhoz passzol. Petersonéről a kandalló elé terített, gubancos rongyszőnyeg jutott az ember eszébe, a tekintetéből azonban csak úgy áradt a jóindulat. Elvértve fordult elő, hogy fölemelte volna a hangját, ráadásul minden helyzetben bombabiztosnak mutatkozott, ami ritka, de szívesen látott vendég az állhatatlan múltjárók

köreiben. Azonkívül szenvedélyes vonzalmat táplált dr. Foster iránt (bár az adott esetben találóbbr volna a „halálvággy” kifejezés), miközben derűs egykedvűséggel tért napirendre a nő totális részvéttlensége fölött. Ha azt nézem, hogy egyik oldalról Helen Foster, a másiktól meg Kalinda Black fogta közre, akár sajnálatot is érezhettem volna iránta, de amikor egyszer megpendítettem előtte a dolgot, ábrándos arckifejezéssel hátradőlt, a tarkója köré kulcsolta a karját, és elégedett mosollyal csak ennyit mondott: „Bizony. Hát nem csodás dolog az élet?”

Akárhoggy is, de élve úsztam meg első ugrásomat, és ez sokkal több, mint amit szegény Grant mondhatott el magáról.

Miután a következő néhány küldetésünk szintűggy mindenfajta malőr nélkül ért véget, az összes rovatot ki lehetett pipálni, minket pedig végleg megerősíteni tisztségünkben.

Még ugyanabban az évben rendesen ki lettem ráncigálva az ókori civilizációk megszabta komfortzónámból: Kal, Sussman meg én megkaptuk az I. világháborút. Konkrétan a Somme-offenzívát. Intézeti zsargonban szólva, Sussmannek és nekem az volt az első Komoly Melónk. Azon túl már semmi nem a régi.

Kezdetben úgy hittem, nálunk a kezdeményezés joga, ám mint kiderült, konkrét akcióra szól a megbízás.

– Egy sebesültátadó központról van szó – hozta tudomásunkra dr. Bairstow, nagy doboznyi tájékoztató anyagot helyezve az íróasztalra.
– Valami ősi francia *château*-ban rendezték be, alig pár lépéssel az ezred szintű elsősegélyhelyek vonala mögött. A beszámolókk szerint ágyútűzben semmisült meg; hoggy ellenséges vagy baráti tűztől-e, máig nem sikerült egyértelműen megállapítani. Rengeteg volt a halott. Nagy sietve eltussolták az ügyet, nehoggy sérüljön a harci

morál, az évforduló közeledtével azonban ismét föllángolt a vita, és hát így kaptunk megbízást a vizsgálatra. Folyamatosan ugrásra készen kell majd állniuk, ugyanis nincs meg a pontos dátum.

– Úgy érte, célpontok leszünk egy háborús övezetben, de nem tudjunk előre, mikor robbantanak minket cafatokra? – foglalta össze Kal.

– Nem hiszem, hogy robbanástól kéne tartani – torkolta le higgadtan az igazgató. – A támadás megindítása után a kórház nagy része lángra lobbant, ráadásul igen rövid idő leforgása alatt. Nagy valószínűséggel tehát a tűz az, amitől óvakodniuk kell.

– A Thirsknek kell az infó?

– Jelen esetben ők csak közvetítőként szerepelnek.

Vagyis az ügyfél, mint rendesen, titokban marad. Ezt az indokolta, hogy amíg nem tudjuk, kicsoda vagy mi okból szeretne valamit kideríteni, semmi nem befolyásolhat minket a megállapításainkban. A Thirsk följánlja, hogy „újabb vizsgálatot” indít, mi egy röpke látogatás erejéig átugrunk a helyszínre, az egyetem pedig „friss bizonyíték” gyanánt tálalja az ügyfélnek, amit mi fölfedeztünk. Övék az érdek – miénk a csekk.

– Ezúttal nem követhetünk el hibát. Azok után, ami Granttel meg Baverstockkal történt, Thirsk újból előállt a kis ötletével, hogy valami kihelyezett inspektort ültetne tartósan a nyakunkba. Ezt mindenáron meg kell akadályoznunk. Úgyhogy a feladat a következő: a bizonyítékkal együtt megszerezni az információt, nem összekutyulni semmit, kijutni épségben.

– És mennyi időt kell töltenünk a helyszínen? – kérdeztem.

– Reményeink szerint öt-tizennégy nappal előbb fognak odaérkezni. Az egykorú följegyzések alapján október elején még

működött a kórház, 14-ére pedig megsemmisült. A visszatérésük időpontja tehát az események alakulásától függ. A küldetés során Miss Black irányít.

– Az nem lehet, uram, hogy szerencsétlen baleset történt? – vetette föl Sussman.

– Dehogynem. Amúgy a hivatalos álláspont is ez.

– De jól át van ez gondolva? Ha rájövünk az igazságra, azzal a vádaskodások meg egymásra mutogatások egész sorát indíthatjuk el – aggályoskodott Kal. – Mint annyi sok esetben, nem lenne jobb itt is inkább *nem* tudni bizonyosat?

– Ebben a kérdésben nem mi vagyunk hivatottak dönteni – érkezett a szigorú válasz az igazgatótól. – Mi csak összeszedejük, amit az esetről tudni lehet. A megbízó dolga, mit kezd vele. Nem tartozik ránk.

– De honnan fogunk rájönni, hogy ki okozza a robbanást, amitől majd szépen a levegőbe röpülünk?

– Nem azért küldöm oda önöket, hogy a levegőbe röpüljenek, Mr. Sussman, hanem információkat gyűjteni, még hozzá irdatlan nagy költségek árán. Úgyhogy, könyörgök, igyekezzenek nem megöletni magukat, sőt ha lehetséges, tartózkodjanak mindennemű sérüléstől!

– Igenis, uram! – feleltük kórusban, és kifaroltunk a helyiségből.

– A rohadt életbe! – fakadt ki már a könyvtárban Sussman. – Mi a francot keresek én ebben az buliban?? Peterson merre kódorog??

– Szabin van – válaszolta Kal szórakozottan, már a doboz tartalmában lapozgatva.

Csak hüledeztünk. *Szabin??* Mégis mi a fene folyik itt?

* * *

Kal meg én ápolónőnek készültünk öltözni, Sussmannek pedig afféle szanitési, mentőautó-sofőri szerepet szántak. Tekintélyes mennyiségű személyes érintkezésre volt kilátás, ezért igen alapos eligazításban részesültünk: a történelmi és politikai helyzetről a front mindkét oldalán, továbbá – egy átfogó egészségügyi tanfolyam keretében – a harci sérülések ellátása terén akkoriban bevett eljárásokról. A kiképzés részeként még egy környékbeli katonai kórházban is rendelkezési állományba kerültünk három hétre. Ebből egy-egy hét volt a műtői és a kórtermi gyakorlat, az utolsó hét napot pedig az intézmény sürgősségi-baleseti ambulanciáján töltöttük, jórészt égési sérülések, törések, zúzódások, nemkülönben kocsmai verekedők ellátásával, de egy feledhetetlen éjszakán még bábáskodtunk is. Arra a bűdös életben nem vesznek rá még egyszer!

Vasárnap hajnalra volt kitűzve az indulás. Amíg Farrell főnök és Kal az utolsó ellenőrzésekkel voltak elfoglalva, Dieter, a vezető technikus odakint sertepertélt. Igazából csak Kalinda közelében szeretett volna maradni, abban a szent meggyőződésben, hogy erről sejtelmünk sincs.

A Főnök rám nézett, és mindössze annyit mondott, hogy „csak óvatosan”. Aztán már ott sem volt.

A minden döccenő nélkül sikerült landolás után előmerészkedtünk a kompból. Bár még csak délutánra járt az idő, zord nappali homály uralkodott. Ömlött az eső, a közelben látható kevés ember mind leszegett fővel mászkált. Félreeső kis szögletünkben ügyet sem vetettek ránk.

Mielőtt kiosztotta volna a feladatokat, a sebesültátadó központ főnövére csupán futó pillantást vetett nagy körültekintéssel hamisított iratainkra, ami szívás volt egy kicsit, mert Rapson

professzor és dr. Dowson egy örökkévalóságig vacakolt rajtuk. Ropogásra kikeményített köpenyében a nő kimérten trónolt az íróasztal mögött, és sasorra fölül kutatón pásztázott végig rajtunk a tekintetével. Az volt az érzésem, nincs kibékülve a külsőnkkel.

– Mutassa a kezét! – utasított kurtán, mire áldva az eszem, amiért a napokban tövig vágtam a körmömet, tenyérrel fölfelé, majd lefelé mindkét kezemet elébe tartottam. Először csak bámulta őket, aztán fölhorkant: szemlátomást azokkal sem stimmelt valami. Sejtettem, mi a gondja: túl fehérek és puhák. Sebaj, pár heti munka az intézményben majd segít a dolgon.

– És hová valósi... – egy pillantás a papírokra – ...Black fiam?

– Az én nevem Maxwell – igazítottam ki segítőkészen, amire ismerősen barátságtalan pillantás érkezett válaszul. Ugyanilyet kaptam kivétel nélkül minden tanáromtól még a suliban, a nem is olyan távoli múltban pedig Búvalbaszott Barclay ajándékozott meg vele. Nem is értem, minek izgatom még magam miatta. Ez a matróna semmivel sem tűnt különbnek náluk, az orra pedig, isten bizony, dr. Bairstow-éra emlékeztetett. Szegről-végről felmenője lehetett szeretett igazgatóknak.

– Én vagyok Black – szólalt meg Kalinda, merészen magára vonva a sortüzet, mire Sasorr őt vette célba. A hátam mögé rejtettem a kezem.

– Hát magát meg honnét szalajtották?

– Manchesterből – felelte ő túlhangsúlyozott tájszóval, és megtekintés végett kérdés nélkül megmutatta a kezét. Micsoda egy talpnyaló!

A főnővér átnyújtott egy listát a kórházban betartandó szabályokról. Akadt belőlük bőven.

Miután engedélyt kaptunk a távozásra, elhagytuk az épületet. Nagyot kortyoltam a levegőből. Eltéveszthetetlen aromák keveredtek benne: fafüsté, lovaké. Ha már itt tartunk, még életemben nem laktam olyan helyen, ami ne bűzlött volna a lótrágyától. Az árnyékszékeket is remekül ki lehetett szagolni, pedig azok a szomszédos udvarban kaptak helyet. És persze mindent belengett a jellegzetes kórházzsag, még odakint is, az állítólagos „friss levegőn”.

Nézelődni kezdtem. Már egy ideje üresen állhatott a régi, lepusztult kastély: az ablakok legtöbbször bedeszkázták, a falakról hullott a vakolat, a tetőről több helyen hiányoztak a cserepek. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy talán meg sem bírja várni a tűz kitörését – még azelőtt összeomlik. Korábban sosem voltunk oly mértékben, ráadásul szántszándékkal veszélynek kitéve. A gondolatra ugyanúgy fölgyorsult a szívverésem, mint első ugrásomkor. Pedig már kezdtem azt hinni, hogy lassan beletanulok a dologba, erre, tessék, megdobnak minket egy ilyen küldetéssel. De persze minden ugrás más: mindegyikkel sajátos feladatok – és sajátos rémségek járnak együtt.

Körös-körül hideg latyak borította a talajt. Nem is csoda: emberből, járműből, lóból, esőből egyaránt túl sokat kaphatott. Hiába próbáltak pallók lefektetésével segíteni a helyzeten, már azok is kezdtek eltűnedezni a dágvány alatt.

Az udvar túloldalán, a kapuknál egy csomó különféle méretű sátrat lehetett látni, sürgő-forgó emberektől körülvéve. Mindenki elfoglaltnak tűnt, és szemlátomást tudta, mit csinál, miért csinálja. Nekünk is volt dolgunk, ideje volt hát nekilátni.

Beöltöztünk kórházi uniformisba, és munkához láttunk. Sussmant szinte azonnal elragadták tőlünk, ő „kvártélyt” is külön kapott.

Később sűrűn tűnt föl a távolban, olykor még intett is, mielőtt egy sarkon túl fölszívódott volna, viszont volt annyi esze, hogy óvatosan viselkedjen, így a kapcsolatunk az integetésre korlátozódott. Kált meg engem a kastély egyik parányi padlásszobájában szállásoltak el. Egyikünknek sem tetszett az ötlet, hogy folyamatosan távol kell maradnunk a komptól, a női szolgálatosoknál azonban éjjelente ágyraziát tartott valamelyik rangidős nővér, úgyhogy nem volt más választásunk. A padlás hideg volt, nyirkos, és sosem látott napot. Egy ágyon voltunk kénytelenek osztozni, ráadásul takaróból sem jutott elég, de nem hozhattunk a kompból, hogy hangyányit elviselhetőbbé tegyük az ottlétünket, mert hátha sietve kell majd távozni. Abban a megpróbáltatásokkal teli, nélkülözéstől sújtott környezetben amúgy sem lett volna ildomos.

Sussmannról azt sem tudtuk biztosan, hol hajtja álomra a fejét. Egy csapat szanitéc az istállók fölött kvártélyozta be magát, úgyhogy valószínűleg neki is ott jutott ágy, mely esetben mi ketten százszor jobban jártunk nála. Ugyanis az érkezésünkkel tapasztalt rossz idő később még hidegebbre, még csapadékosabbra fordult.

* * *

Az ezred kötözőhelyeiről csak úgy özönlött a sok sebesült. Engem végül a fogadósátorba osztottak be, az osztályozásnál, rangsorolásnál segédkezni. Ügyesen végeztem a dolgom, de annak ellenére, hogy így egy szakképzett ápolónő szabadult föl a terhes kötelezettség alól, rühelltem azt a munkát. Úgy éreztem, istent játszom minden döntésemmel. Egy-egy arcon azonban néha a halállal nézett szembe az ember, és olyankor nem tehetett más:

továblépett azokhoz, akik még menthetőek voltak. A nagy többséget a preoperatív részleghez irányítottam, műtéti előkészítésre. Asebészeti sátor volt a legnagyobb, Kal is ott dolgozott valahol. Onnan a főépületben kialakított kórtermekbe vitték a betegeket, mielőtt továbbszállították volna őket valami nagyobb kórházba, messze a frontvonalaktól.

Érkeztek sebesültek hordágyon Sussman bajtársainak, a szanitéceknek jóvoltából – az ő munkájuk méltó elismerésére nincsenek is szavak –, de akadt, aki a saját lábán botorkált be. Mindenkinék átolvastam a céduláját, és aszerint küldtem tovább. Szerencsés esetben éjjelente legalább egyszer Sussman is elvetődött hozzánk. Jobbára csak egy-egy pillantást tudtunk váltani, de az is több volt a semminél.

* * *

Csigalassúsággal múltak a napok. Október második hetében jártunk. Gyakran esett, a heves zuhéknak pedig elmaradhatatlan kísérője volt a nehéz sár. Az a töméntelen gyerekember meg csak tódult befelé a kapukon, ki sántikálva, ki hordágyon, szenvedéstől elködösült tekintettel, olykor elszennyeződött csonkkal egy valamikori végtag helyén. Egy szerencsétlen kis mama kedvence sikoltozva iparkodott kézzel visszatartani kiomló beleit, miután úgy kellett leráncigálni a szögesdrót kerítésről. Egy másik siheder békés mosollyal hevert a hordágyán, de amikor alaposabban megnéztem, kiderült, hogy hiányzik a fél feje.

Ahogy egyre közelebb került a határnap, éjjelente Kal meg én fölváltva tartottunk ügyeletet padlásszobánkban. Amíg egyikünk

aludt, a másik sebpólyák előkészítésével foglalta el magát, vagy próbált olvasni. Mindig ruhástól feküdtünk le, egyrészt a készültség miatt, másrészt túl hideg volt levetkőzni. Egymás után peregtek le a napok, útra készen kellett állnunk minden pillanatban. Apadlóra helyezett gyertyácska pislákoló fényénél kilométerszám tekertem föl a kötszert, miközben olyan hideg volt, hogy a leheletem megfagyott a levegőben. Pedig még az egyik értékes takarónkat is az ablakra szegeztük, hátha kívül tartja a zimankót.

Mivel közeledett a pillanat, a kölcsönös megnyugtatás végett úgy intéztük, hogy naponta legalább egyszer összefussunk Sussmannel. A rendszeres kapcsolattartás mellett iparkodtunk minden percben észben tartani, merrefelé ügyködik a másik kettő. Én folyton a hátam mögé néztem. Beképzelttem magamnak, hogy hallom a lövedék nyüzszítését, a becsapódás dörejét. De mi lesz azután?

* * *

Az ágyneműraktárból jövet kanyarodtam be a sarkon, amikor, *puff!*, karamboloztam valakivel. Az illető lekapta a legfölső pokrócokat a kezemben tartott kupacról, és rám köszönt:

– Szia, én vagyok!

Sietve körülnéztem, de nem volt a közelben senki.

– Hé! Hogy s mint, Davey?

– Egyfolytában didergek. Te hogy bírod ezt a fagyoskodást?

Tisztára elérékenyültem. Sussman nem szokott ilyen figyelmes lenni.

– Túlélem. Már amúgy sem tarthat soká.

– Szerintem sem. Ma éjjel, holnap vagy holnapután meg kell

történnie. Valami elképzelés?

– Semmi. Szerintem most igazából tűzszünet lehet. Ilyen pocsék időben még a harci kedv is alábbhagy.

– Én a helyedben azért nem lazítanék. Most már bármikor bekövetkezhet. Bocs, de mennem kell! Ha túl leszünk ezen az éjszakán, találkozzunk hármásban odakint! Mondjuk, a budiknál. Híreket cserélünk, aztán kitaláljuk, mi legyen a következő lépés.

– De pont a budiknál!

– Hááát... tudod, milyen romantikus lélek vagyok. Viszlát, holnap!

* * *

A körülmények szerencsés alakulása folytán másnap mindhárman le tudtunk lépni a találka kedvéért. Sussman már a megbeszélt helyen ődöngött. Atávolban kivehető volt a komp, amint a rozsdásodó fémhulladék és ügyesen elhelyezett, korhadó gerendák alatt feltűnés nélkül gubbaszt hátul, az istállóknál. Félrehúzódtunk az eső elől, hogy megbeszéljük a tennivalókat.

– Ma éjjel, de legkésőbb holnap be kell következnie – jelentette ki Kal. – Maga szolgálatban lesz, Sussman?

– Nem, ha kitart ez a pocsék időjárás.

– Álljon készen! Max, a sebesülteket fogadó sátor van a legtávolabb a komptól. Abban a minutában, hogy valami szokatlant észlelsz, rohanj egyenesen oda, és aktiváld a kamerákat! Közben maradj ki minden zűrből! Ez magára is vonatkozik, Sussman. Kizárólag vizsgálozni jöttünk. Semmi szín alatt nem vagyok hajlandó visszamenni, amíg meg nem tudjuk, mi történt itt, holtan viszont nincs rá esélyünk. Világos?

Bólintottunk.

– Komolyan beszélek. Aki hősködni mer, annak innentől egészen dr. Bairstow irodájáig rugdosom a hátsóját, legföljebb annyi időre álok le, hogy egy nyomtatványt kérjek Mrs. Partridge-tól az azonnali hatállyal történő elbocsátáshoz. Még *mindig* értve vagyok?

Ismét rábólintottunk. Megborzongtam a pelerin alatt, és igyekeztem még szorosabban tekerni magam köré.

Asarkon túl füttyszó harsant, elkiáltott parancsokat, a nyirkosságtól nehezen fölpörgő motorok köhögését lehetett hallani.

– Ez nekem szól – kapta föl a fejét Sussman. – A kurva életbe! Úgy volt, hogy hozok még pokrócokat a mentőkocsiba. – Aválla fölött hátrafordult, majd vissza hozzám. – Te, Max, nem tennéd meg helyettem, hogy...?

– Persze, menj csak, elintézem. Mennyit hozzak?

– Három elég lesz, hálás köszönet! Már itt sem vagyok.

És már ott sem volt: a nagy sietségtől csúszkálva rohant dolgára.

– Nekem is mennem kell – szólt Kal. – Találkozunk, amint véget ér a műszakod. De kettőnknek szerintem szorosabban össze kéne tartanunk mostantól.

– Rendben. Akkor látjuk egymást!

Amint fölszívódott, visszamentem az épületbe, és végigrobogtam a folyosón az ágyneműraktárhoz. Az első két ajtóra nem vesztegettem időt, a takarókat a hármásban tárolták. Odanyúltam a tömörfából készült, régimódi ajtó kilincséhez, és magam felé húztam. Egyedül az mentett meg, hogy kifelé nyílt az ajtó. Csak arra volt időm, hogy elcsodálkozzam, mennyire forró, és már röptem is hátra harántirányban, a súlyos nyílászáró pedig egyenesen rajtam landolt.

Kábultan hevertem egy ideig, és csak lassacskán ébredtem

tudatára az ajtókeretet körülnyaldosó lángoknak. A süvítésről – amiről addig azt hittem, csak a fejemben létezik – kiderült, hogy az ágyneműraktárban tomboló tűzgolyó. Rohadtul meleg volt, muszáj volt elhúzódnom. Nem kis erőfeszítésbe került kivergődni az ajtó alól, de végül megoldottam.

A tűz elérte fölöttem a mennyezetet, ráadásul semmit nem láttam a raktárból gomolygó füsttől, ami már az egész folyosót elborította. Ha a tűz is ilyen sebesen szalad majd végig a kórházon, abból súlyos katasztrófa lehet. Merthogy pontosan az volt: egy súlyos katasztrófa. Minden előzetes figyelmeztetés vagy fegyverropogás nélkül egyszer csak ott termett.

5

PRÓBÁLTAM összekaparni a gondolataimat. Irgalmatlan nagy lesz az emberveszteség, nincs mit tenni. Igazából próbálkoznom is tilos. No, azt már nem! Talán nem én vagyok a legfontosabb fogaskerék a nagy gépezetben, de *mindig* van mit tenni.

Apelerint a fejem köré tekerve, följebb rántottam a szoknyámat, és mélyen lehajolva a füst elől, araszolni kezdtem a folyosón. Talán ha eljuthatnék a bejáratig... Pont az ilyen esetekre akasztottak mindegyik mellé harangot. Kisvártatva bevertem a fejem, és ebből jöttem rá, hogy célba értem. Mélyeket lélegeztem, bár nem volt könnyű levegőhöz jutni, és tapogatózni kezdtem fölfelé az ajtókereten. Megvan!

Másodszor is alaposan megégetve a tenyerem a forró kilinccsel, óvatosan kinyitottam az ajtót, és mert a tápláló oxigén új áramától fölerősödött a hátam mögött a tűz bömbölése, igyekeztem mihamarabb kislisszolni.

Megdörzsöltem a szemem: a környéken sehol egy lélek. Délfelé járt, mindenkinek akadt valahol dolga. Teleszívtam a tüdőm a csodálatosan hűvös, nyirkos levegővel, némi köhécselest és sűrű köpködést követően rekedten elordítottam magam – „Tűz van!! Tűz van!!” –, majd fél kézzel megtámaszkodtam a térdemen, és szinte hétrét görnyedve, teljes erőből kongatni kezdtem a harangot.

Először semmi sem történt, a következő pillanattól aztán sorra

pattantak föl az ajtók. Láttam az embereket minden irányban szétszaladni: tűzoltótömlőkért, hordozható fecskendőkért, vödörkért. Szinte hihetetlen, milyen sebesen borították el a narancsvörös lángok az ősi épületeket. Ráadásul – most, hogy végre valami hasznot is hajthatott volna – elállt az eső, hagyva, hogy a felhők mögül kibukkanó nap meleg, októberi fénybe vonja a szörnyű tragédiát.

Teljes volt a zűrzavar. Mindenki csak rohanguált összevissza, innen-onnan sípszó hasított a levegőbe, ordítások harsogták túl a lármát. Ezek után szinte már többet ártott, mint használt a kézzel megszólaltatott sziréna.

Nem tudtam, mitévő legyek. Az emberek zavarodottan futkostak a vödörrel, eszükbe sem jutott csatárláncot alkotni, ráadásul folyton kiloccsantották a vizet, amin mások elcsúsztak, az utánuk érkezők pedig átestek rajtuk. Láttam, amint a szanitécek közül hárman egy kézihajtányos tűzoltókocsival bajlódnak, de kevesen lévén hozzá, folyton elakadnak vele a dágványban, és hiába kiabálnak segítségért, senki sem hallja. Az emberek egymás sarkában menekültek ki az udvarra, de ott már tanácstalanul toporogtak. Ha korábban volt is valami elképzelésük, merre tovább, a nagy fejvesztettségben mintha megfeledkeztek volna róla.

Rémült arcok bukkantak föl az ablakok mögött, kezek püfölték az üvegtáblákat. Amelyik kinyílt, segítségért kiáltozó emberek hajoltak ki rajta. Páran megpróbálták leereszkedni, de miután kicsúszott a kezükből a kapaszkodó, keményen a földhöz csapódtak. Mások kiugrottak, és nem mozdultak többé. Aztán mindennél hangosabban éles kürtszó hasított az örült zshivajgásba. Mindenki odafordult. Egy fiatal őrnagy – talán a gloucestershire-i gyalogezredből – emelt hangon parancsokat kezdett osztogatni:

– A főkapuhoz! Vigyétek a főkapuhoz a sebesülteket! Mindenki el az épületektől! Omlik a fal! A főkapuhoz, gyorsan!

Ott termett egy csomó altiszt, és szabályosan lökdösni kezdte a népeket a helyes irányba. Láttam egy pizsamás vakot mezítlábasan tapodni a sarat. Acsúnyán megégett arcáról lebomlott kötés a vállát verdeste, miközben ő kinyújtott karral tapogatva maga előtt a levegőt, segítségért kiáltozva tántorgott ide-oda. Sose foglalkozz az összképpel! Ha magad is elesett vagy, segítsd az elesetteket!

Kettőt léptem előre, kézen fogtam, és halkán így szóltam hozzá:

– Na, jöjjön szépen, katona!

Avállamra igazítottam a kezét, úgy küzdöttük magunkat előre, de a többség legalább már egy irányban haladt. Egy térdre roskadt siheder hiába próbált fölállni, annak a másik kezemet nyújtottam.

– Talpra, cimbora! Tud járni?

– Egy kicsit – felelte vacogó foggal. – De csak lassan.

Így már hárman voltunk, útközben azonban összeszedtünk még egyet, aki hétrét görnyedve majd kiköhögte a tüdejét. Óvatos léptekkel így vánszorogtunk a kocsifelhajtó irányába, amikor lefékezett mellettünk egy csurom sár mentőautó, és Sussman egyik bajtársa pattant ki belőle:

– Pakoljuk be őket hátra, kisasszony, amilyen gyorsan csak lehet!

A fölrántott ajtókon segítőkész kezek nyúltak ki, hogy behúzzák a sebesülteket.

– Maga is jöjjön, kisasszony!

– Inkább vigye őket hamar a főkapuhoz! – kiabáltam vissza. – Én még fordulok egyet a sereghajtókért!

– Ne tegye, kisasszony! Mindjárt leomlik az egész homlokzat!

– De muszáj! – kiáltottam kétségbeesetten. Ott volt a komp, nem

tehettem mást. – Induljon! Vigye őket biztonságos helyre, aztán jöjjön vissza a többiekért!

Mielőtt ellenkezhetett volna, hátat fordítottam, és rohanni kezdtem a kastély felé.

Csak Dante poklához volt fogható az elém táruló látvány. A várudvaron kísérteties alakok imbolyogtak, kísértetek módjára hol fölbukkanva, hol eltűnve a mindent elborító füstben. Vörös és narancsszín föllobbanásokkal egyre magasabbra csaptak a lángok. Mintha már szervezettebbé vált volna az ordibálás. Az emberek két oszlopban haladtak a kapuk felé, sokan rögtönzött hordágyakon vagy épkezláb társaik vállára dobva. Alábbhagyott a kezdeti pánik; mindenki azt nézte, hogyan segíthetne a többinek.

Változatlanul a fiatal őrnagy vezényletével folyt az evakuálás. Odafutottam hozzá:

– Uram! Már úton van ide legalább egy mentőkocsi! Ha a legsúlyosabb sérülteket valahogy sikerülne összeterelni, az elszállíthatná őket!

Bólintott.

– Maga azzal segíthet a legtöbbet, ha itt marad!

Már futtában széles taglejtésekkel magyarázni kezdett valamit a közelben álló két őrmesternek. Alig telt pár percbe, vagy fél tucat ember kuporgott, hevert körülöttem a sárban, és továbbiakat is láttam közeledni. Visszajött az egyik őrmester, hogy átnyújtson egy sípot.

– Próbálja meg folyamatosan fújni, kisasszony! Akkor tudni fogják, merre van a gyülekezési hely.

Én tehát fújtam és fújtam, közben meg forogtam egyfolytában. Újabb sebesültet hoztak, de már halott volt, úgyhogy többé nem

törődtünk vele. Végre befutott a mentőautó is. Már javában segítettük befelé az embereket, amikor megint ott termett az őrnagy. Az utolsó sebesült után ő is fölkapaszkodott a kocsira, majd nyújtotta a kezét.

– Ugorjon föl, nővér! Ez parancs!

Persze nem mehettem vele, ha viszont visszafutok a várudvarra, utánam jön, ezért így feleltem:

– Igenis, uram! Majd beülök a sofőr mellé!

Azzal rácsaptam az ajtót, és a kocsi oldalát megveregetve, belevetettem magam a homályba.

Akkorra már az épület két oldalfala is lángokban állt. Még én is meg tudtam állapítani, hogy a keleti homlokzat bármelyik pillanatban leszakadhat. Szabályosan lüktetett az arcom a forróságtól, olyan volt, mint a kemencében. Ekkor a várudvar harmadik oldala felől rémisztő hangok ütötték meg a fületem. Ott álltak az istállók, ahol Sussman is el volt szállásolva. Esély sem volt kimenekíteni a lovakat, csak nyerítettek rémületükben, és hallani lehetett, amint kétségbeesetten rugdossák a rekeszfallakat. Nem tehettem értük semmit, a lángok szinte teljesen elborították az épületet. Megfordultam hát, és futottam, ahogy bírtam.

Azonnal rájöttem, hogy van valaki a kompban, mert félrehajítva hevert körben a sok hulladék, szabadon állt a bejárat. Fölmarkoltam a szoknyám szélét, aztán futás! Legalább volt valami haszna a sok havi testedzésnek. Kiáltás harsant mögöttem. Acsapzottan lógó hajú Kal volt az, hála annak a magas égnek! Erősen vérzett a fejére beszerzett csúnya sebből, és a füsttől, koromtól összevissza volt maszatolva. Nyújtottam neki a kezem, így végül együtt értünk a komphoz rohamléptekkel. Sussman nyitva hagyta nekünk az ajtót.

Abban a pillanatban, hogy levegő után kapkodva szinte bezuhantunk a kompa, nagy imbolygás közepette lehetetlen szögben megdőlt a keleti fal, majd szikraesőt, égő törmeléket szórva szanaszét, fülrepestő robajjal leomlott. Sietve magunkra csaptuk az ajtót, kizárva ezzel a lángok bömbölésének, a lovak nyerítésének, az elevenen égő emberek üvöltésének lármáját.

Ránk zuhant a csönd.

Sussman halálsápadt arccal bámult rám:

– Max?! Édes istenem, Max! El sem hiszem, hogy te vagy! Azt hittem, odavesztél! Hogyhogy nem haltál meg? – Csak ráztam a fejem némán, mire vizet adott. – Hallottam, hogy az ágyneműraktárban kezdődött a tűz, és te pont oda indultál. Hihetetlen, hogy sikerült élve kijutnod!

– Hé! – vágott közbe Kal savanyú képpel. – Én is itt vagyok ám! – Továbbpasszoltam neki a palackot, és ő nagyot kortyolt belőle.

Hosszú ideig csak figyeltük a történéseket a képernyőn. Sussman az összes kamerát munkába állította. Pont ezek a felvételek meg a később megírandó, személyes írásbeli beszámolóink adtak okot az otlétünkre.

Kal nagy keservesen föltápáskodott.

– Gyere, Max, hadd nézzelek meg!

– Jól vagyok – mondtam (mert mindig ezt mondjuk, még ha a fejünk abban a pillanatban vált is el a testünktől), de azért talpra kecmeregtem.

– Sussman, hozza az elsősegélyládát! Na? Melyik fáj legjobban?

– Hát, az ajtó a fejemen landolt, úgyhogy ott valószínűleg van egy jó nagy púp. Azonkívül a testsúlyommal azonos mennyiségű füstöt lélegeztem be, sajog a mellkasom, és mindkét tenyeremet

összeégettem. Máskülönben megúsztam egy beszakadt körömmel, meg, asszem, az étvágyam is elment egy időre.

Befújta a kezem gyógypermettel, hogy hűsítse, védje az égett bőrfelületeket, én meg a homlokára raktam egy hevenyészett kötést.

– Egy darabig megteszi.

Azután egy emberként fordultunk Sussmanhez, aki az irányítópultnál figyelte a kamerákat.

– Hát magánál? Sérülések? Károsodások?

Le sem vette a szemét az osztott képernyőről, ami egyszerre mutatta mind a négy kamera képét.

– Mi? Ja, én rendben vagyok, kösz. Gond egy szál se.

Kal végignézett rajta.

– Nincs semmiféle sérülése? Hát az meg hogy lehet?

– Mit is kérdezett? – vette le kelletlenül a szemét a monitorról.

– Kettőnk állapotával összevetve maga fenemód makulátlannak tűnik. Vajon hogy sikerült ezt elérnie?

– Hát, amikor fölhangzott a riadó, én a többi sofőrrel voltam. Azonnal az autókra parancsoltak minket, hogy menjünk a sátrakat evakuálni. Megvártam, amíg a többiek elindulnak, aztán visszajöttem ide. Útközben persze végig nyitva tartottam a szemem, hátha észreveszem magukat valahol, de hát nyilvánvalóan elkerültük egymást. Úgyhogy megtisztítottam az utat az ajtóhoz, és bejöttem. A kamerák addigra automatikusan beindultak, mindössze a látószögeken kellett igazítani. Aztán csak ültem, és vártam magukra.

Hirtelen tudatára ébredt a nagy hallgatásnak.

– A maga utasításainak megfelelően.

Acsönd csak nyúlt, mint a rétestészta.

– Most mi van? – kérdezte védekező hangsúllyal. – *Maga* mondta,

hogy csak semmi hősködés, különben szét lesz rúgva a seggünk, és a többi! Úgyhogy egyenesen a komphoz futottam, ahogy a küldetésvezetőm utasított, vagyis maga, Miss Black, és tettem a dolgom, ami nem más, mint szemlélődni, felvételeket készíteni!

Még ha igaza volt is, túlságosan mentegetőző stílusban adta elő a magyarázatát, és még neki állt följebb. Próbáltam „Fogd már be, te idióta!” jelzést sugározni felé Kal mellől, de ő vagy nem látta, vagy nem akarta észrevenni, mert így fejezte be:

– Akkor meg mi is a probléma?

Kal odalépett hozzá, és megragadta mindkét csuklóját.

– Látja itt ezeket? Megállt csak egyszer is, hogy fölsegítsen valakit a sárból? Vagy egyszerűen átlépett rajtuk? Esetleg eszeveszett nagy sietségében, hogy mihamarabb biztonságba vigye a seggét, tulajdonképpen maga lökte őket a földre??

Erkölcstelen nézve, jobban is strapálhatta volna magát, ezzel ő is tisztában volt. Ettől pöccent be, ettől érezte magát bűnösnek annyira, hogy nekiálljon magyarázkodni. A legrosszabbat hozta ki belőle a dolog. Ezzel szemben Kal többet is tett az elvárhatónál. Ő meg én túlléptünk egy határt, amitől előbb Kal is dühbe gurult, majd a lelkiismeret-furdalása szintúgy védekezésbe csapott át. Most fenyegető tekintettel meredtek egymásra. Úgy éreztem, akár az életem árán is, de muszáj közbeavatkoynom.

– Ejnye már, emberek! Ez most nem a legalkalmasabb idő a veszekedésre. Nyomás, Davey, menj, és ellenőrizd, hogy rendesen rögzítik-e az anyagot a diszkek! Mármost *most*, ha szabad kérem!

Sussman hátralépett, de közben morgott valamit maga elé. Más se hiányzott Kalnek. Odarontott hozzá, és vállon lökte:

– Mit mondott??

– Semmi nem mondott!! – léptem ismét kettejük közé. – Föl van dűlva! Mindketten zaklatottak vagyunk, ez az első komoly megbízatásunk. Én például először láttam valakit meghalni, és, fölteszem, Sussman is így van vele. Alovak nyerítése sem sokat segített.

Kalre nem volt hatással a mentegetőzésem. Abból láttam, ahogy összeszűkül a szeme.

– Ebben lehet valami. Szóval, ha jól értem, maga visszajött ide, és arra a meggyőződésre jutott, hogy meghalt a társa. Prima érzés lehetett biztonságban tudni önmagát, és közben tutira venni, hogy Max halálra égett a tűzben! Pláne, hogy maga küldte őt oda személyesen! Maga aztán tényleg egy nagy rakás szemét, Sussman!

Ezzel túl messzire ment, de a dolgot már nem lehetett visszacsinálni. Valami rútság villant Sussman tekintetében, ahogy szorosan lecövekelt Kalinda elé, és farkasszemet nézett vele, de annak szempillája sem rebbent. Egy örökkévalóságig tartott a pillanat. Sussmannek végül rám siklott a tekintete. Az arcáról büntudatot lehetett leolvasni.

Végül sikerült összeszednie magát, és mintha Kal ott sem volna, remegő hangon így szólt hozzám:

– Bocsáss meg, Max! Föl sem merült bennem, hogy még életben lehetsz! Ha csak a legparányibb esélyét látom, a két kezemmel bontom le az egész épületet, hogy téged megtaláljalak! Annyira sajnálom!

Majd kiugrott a szívem, de azért odabiccentettem neki, és elfordultam. Félremagyarázta a mozdulatot:

– Ne csináld ezt, Max! Tényleg sajnálom az egészet! Nem nézhetsz így! Egy szó sem igaz abból, amit mond! Ne hallgass rá!

Ismét bólintottam, de továbbra sem bírtam ránézni. Aztán Kal halk hangja ütötte meg a fülemet:

– Hagyja most békén, Sussman!

Utálatos csönd ereszkedett a kompra. Azon törtem a fejem, vajon minden küldetés így végződik-e.

Sussman jól hallhatóan szívta magát tele levegővel:

– No, gyerünk haza!

– El a kezekkel a kapcsolóktól, *miszter!* – húzta ki magát ismét Kalinda. – Itt *én* parancsolok! Törődjön inkább a társával!

Való igaz, egyik pillanatról a másikra rogyadozni kezdett a lábam. Már majdnem bevallottam, hogy tényleg nem vagyok valami jól, helyette sugárban lehánytam Sussmant. Az egész mellkasát beborította az okádék.

Gonosz kis mosollyal az ajkán Kal törte meg az újabb csöndet:

– No, lám. Most már maga sem olyan fenemód makulátlan.

Ettől egy emberként kezdtünk röhögni. Nem volt az valami jóleső nevetés, de szándékosan annak értelmeztük, így mindenki megőrizte a tekintélyét. Becsuktuk hát a boltot, és már ugrottunk is haza.

A lehető legkisebb döccenővel sikerült landolni. A fertőtlenítés befejeztével Sussman azonnal eltakarodott, egy kurta pillantást sem vetett hátrafelé.

Ez volt az a pillanat, amikor kapiskálni kezdtem, miért görcsöl mindenki a St. Maryben a személyes érintkezés miatt. „*Az ugrás célja nem a beavatkozás. Önök azért mennek oda, hogy megfigyeljenek, dokumentáljanak, rögzítsenek. Tilos bármibe belekeveredniük.*” Nem egyedül a történelem gondatlan megváltoztatásának veszélyéről volt ott szó, hanem a súlyos árról is, amit az érzelmek luxusáért kell fizetni. Vajon hányan haltak meg aznap? A főnövér? A megvakult fiú?

Nekem csak annyi volt a dolgom, hogy hagyjam kibontakozni az eseményeket. Megfigyeljek, rögzítsek és dokumentáljak. Három lépés távolságból, mindenfajta magánakció nélkül.

Eltöprengtem, végül ugyanarra a következtetésre jutottam, amire minden valamirevaló múltjárónak illik jutnia. Aztán folytattam az agyalást, és egy másik megállapítást is sikerült tennem: ha úgy adódik, minden múltjáró cselekszik. Nem hagy faképnél egy világtalant, aki ott vergődik előtte a sárban. Igen, azt várják tőle, mégsem teszi meg. Akárcsak Kal meg én. Vagy Kevin Grant. Ellentétben Sussmannel. Ettől vajon ő jobb vagy rosszabb múltjáró, jobb vagy rosszabb ember nálam?

Érzelmi szempontból a beavatkozásnak, bizony, ára van, de vajon melyik kerül többre: ha cselekszik, vagy ha tétlen marad az ember? És mi a helyzet a bosszúszomjas Történelemmel, akinek állítólag egyetlenegy rakoncátlan múltjáró sem kerülheti el a figyelmét?

Kal közbeszólása – „Lassan indulni kéne...” – szerencsére megzavart a morfondírozásban.

Fölsóhajtottam. Klassz lenne csak üldögélni itt az idők végezetéig. Imádtam azt a két világ közé ékelődő pillanatot. Amikor a múlt minden gondját-baját már a háta mögött tudta az ember, a jelenben azonban még nem töltött elég időt ahhoz, hogy úgy istenigazából bajba kerülhessen. Alig hangzottak el Kal szavai, amikor valaki megkocogtatta az ajtót.

– Farrell vagyok! Minden oké odabent?

– *Persze!* – kiáltott vissza Kal hamisítatlan „Húzz a fenébe!” hangsúllyal. Hosszú szünetet követően föltárult az ajtó, és ott állt Farrell meg Dieter.

– Kívül tágasabb! – szólt ki Kalinda.

Néztek, mint a moziban.

– Semmi személyes – nyugtattam meg őket. – Csak büdösek vagyunk egy kicsit.

Dieter belépett.

– Nem hallottad, mit mondtam?? – förmedt rá Kal.

– Ha csak a testszagodról van szó, engem nem zavar. – Azzal fölkapta a kapitány táskáját.

Kalinda próbált fenyegető képet vágni, de Dieter arcáról azzal sem tudta letörölni a vigyort. Tudta vajon a srác, milyen közel jár a halálhoz? Jelzem, akkora volt, mint egy kétajtós szekrény. Pontosabban szólva, mint egy négyajtós szekrény. Ami azt illeti, az a nagydarab test szerintem a téridőben is torzulást tudott okozni. Úgy festett, mint egy saját tömegvonzással bíró, fakó szőke bolygó, és totál bele volt zúgva Kalindába – ez olyan igaz, ahogy egy ámbráscet a büdös életben nem teker végig a Grand Canyonon biciklivel. Ő persze azt hitte, sejtelmünk sincs róla. Atáska fülét a válla köré kanyarítva segítette Kalt talpra állni:

– Na, gyere szépen!

Az vénasszonyosan roskatag léptekkel követte.

A Főnöktől nekem is kijárt a mosoly.

– Most maga jön.

Nyúltam a táskámért, de az már nála volt. Összeégett tenyeremre néztem, elgémberedett, kivörösödött ujjaimra, amik annyi sok időt töltöttek vízben. Most, hogy túl voltunk az egészen, jártányi maradék erőt sem éreztem magamban.

– Támaszkodjon rám! – szólt, és én kivételesen engedtem neki.

* * *

Másnap Farrell főnök keresett föl minket a gyengélkedőn. Egy doboz volt nála mindenféle vicik-vacakkal, amiket a kompban hagytunk magunk után. A rögzített képanyag feltöltése megtörtént, már csak a beszámolóinkra várt mindenki. Fejbiccentéssel üdvözlöttük.

– Már beszéltem Sussmannel – vágott bele. – Szóval, nem volt semmiféle ágyúzás, az egészet egy véletlenül bekövetkező robbanás okozta. Elárulnák a részleteket?

– Szerintem erre Max a legilletékesebb személy – mondta Kal. – Ő tartózkodott a helyszínen. – Azzal kifürkészhetetlen grimaszt vágott, és meghökkenésemre ott hagyott minket kettesben.

– Nos – telepedett mellém Farrell mosolyogva –, hogy van?

– Jobban már nem is lehetnék – válaszoltam, annyira örültem neki.

Gyanakvóan méregetett.

– Még biztonságos ez a közelség? Úgy hallottam, saját védekező mechanizmust fejlesztett ki.

– Hát, igen – feleltem gyászos képpel. – Szerintem az illető sosem fogja nekem megbocsátani.

Kutatón nézett rám, aztán így szólt:

– Jó, akkor most meséljen a történekről!

– Nincs túl sok mesélnivaló. Az egyik pillanatban még az ajtó mögött voltam, a következőben meg már alatta. Aztán a folyosó megtelt füsttel. Valahogy kijutottam az udvarra. Tényleg irtó gyorsan terjedt a tűz, tanúsíthatom.

– Nem csoda, egy ilyen régi épületben... – jegyezte meg szórakozottan. – Esetleg érzett valami szagot?

Szagot? Behunytam a szemem, és gondolatban megint végigfutottam az egészen. Aztán másodszor is. És akkor nagyon

halványan, de megjelent. Szabályosan kitágult tőle az orrlyukam, mintha még mindig ott lebegne a levegőben.

– Igen... vegyszerszagot... amelyet néha a laborban érezni.

Elégedettség suhant át az arcán.

– Vagyis nem volt ott semmiféle tűzéségi támadás. Szerintem szabotázs történt.

– Szabotázs? Egy *kórház* ellen?

Megvonta a vállát.

– Nagyon úgy fest. Abban a raktárban a bűdös életben nem volt égésgyorsító anyag, legföljebb forró csövek. A kazánház felől vezették őket keresztül a helyiségeken, azokkal szárították az ágyneműt. Úgyhogy az illetőnek valami rafinált kémiai koktélt kellett összekotyvasztania. Gondolom, már parázslott egy ideje, be is fűtött egy kicsit, de csak akkor lobbant föl belőle a tűzgolyó, amikor az ajtónyitás hatására oxigén-utánpótláshoz jutott. Maga szerint ez hihetően hangzik?

Fürkész pillantást vetett rám, de nekem már máshol járt az eszem:

– Szentséges ég! *Én* tettem volna? Én gyújtottam föl a kórházat??

– Dehogyan, Miss Maxwell! Egyáltalán nem így értettem, eszébe ne jusson! Aki a vegyszereket összekeverte, az a gyújtogató, nem maga!

– Mitől olyan biztos benne?

A nap hátralévő részében végig ezen pörgött az agyam.

Farrellnek igaza volt: nem én gyújtottam a tüzet. Amellett, ha én nem nyitom ki azt az ajtót, előbb-utóbb megteszi valaki más. Akinek esetleg nincs akkora szerencséje, hogy hozzám hasonlóan élve megússza.

* * *

Egész álló nap csak senyvedtünk zaklatottan az ágyban. Sussmant már korábban elengedték. Hallgatólagos megállapodással égve hagytuk a lámpákat. Végtelenül idegesítő módon Hunter nővér minden szíre-szóra bekukkantott, élünk-e még. Egy óra elteltével nem bírtam tovább. Fölültem az ágyban, de hogy ne malmozzak tétlenül, kotorászni kezdtem a dobozban, amit még a Főnök hozott magával. Az aljában valami göcsörtös kis csomag akadt a kezembe: öt vagy hat rajzszéNDARABKA volt, papírba göngyölve. Nem afféle nádszálvékony, kisasszonyos vackok, hanem csupa vaskos, férfias holmi.

Alaposan megnéztem őket.

Aztán a bal oldali falra siklott a tekintetem.

Arra a se vége, se hossza, hófehér falra.

Milyen szép nagy, üres felület...

Kifelé lendült a lábam.

– Segíts már idetolni az asztalt!

– Minek?

– Ráállni.

– De ugye nem azon töröd a fejed, hogy fölakasztod magad?

Miután a megfelelő helyre lökdöstük az asztalt, fölmásztam rá. Ha én egyszer beindulok, nincs, ami megállítson. Széles karmozdulatokkal fölskicceltem egy gránátok csillagrobbanásaitól megvilágított, éjszakai égboltot. Erőtől duzzadó alakok rohantak, majd buktak a porba a holdbéli tájon. Leállásra képtelenül, fokozatosan gyorsuló iramban száguldozott a kezem, egytől egyig a falra költöztetve át a képeket, amik már készen várakoztak a

fejemben. Megörökítettem a robbanásokat, a hideget, a retteget, az egész, csüggesztő pocskolást. Rajzoltam végtagokat, fejeket és vért. Rajzoltam szögesdrótba gabalyodott vagy sárban fuldokló katonákat, amint kimeredt szemmel, elnyílt szájjal, a levegőt görcsösen markolászva haldokolnak. Megállíthatatlanul áradtak a képek az ujjaimból, és az oldalamnál Kal is hozzátette a magáét. Közben bejött dr. Foster, de csak figyelte, mit művelünk, meglepő módon nem szólt semmit. Később odébb toltuk az asztalt, így a sebesültfogadó sátor is fölkerülhetett a falra. Hamarosan több sorban heverték mellette a sártól elnehezült pokrócokba, véráztatta kabátokba bugyolált sebesültek – kihűlt, szürke, kifejezéstelen arccal, eltorzult arccal, az üvöltés vagy sikoly mozdulatába dermedt arccal. Amikor az utolsó darabka rajzszen is szétmállott az ujjaim szorításától, egy kezet éreztem a vállamon, és meghallottam a doktornő hangját:

– Ennyi elég.

Fölnéztem. A hátunk mögött egész kis tömeg gyűlt össze: teljes létszámban az egészségügyi részleg, mellettük Farrell, Dieter, doktor Dowson, meg még páran. Vártam, mikor tör ki a vihar, de nem tört ki.

Miután kezet mostunk, kaptunk Hunter nővértől egy-egy csésze teát. Aztán leoltottunk, és már aludtunk is.

* * *

Idővel persze túltettük magunkat rajta, muszáj volt. Miután megírtuk a beszámolóinkat, egy egész délutánt töltöttünk dr. Bairstow és Farrell főnök társaságában, hogy a zárójelentés kedvéért – amit a St.

Mary a Thirskhöz, az pedig majd a megbízóhoz továbbít – a helyére kerülhessen minden apró részlet. Ezzel aztán le is zárult a dolog. Vagyis csak majdnem.

* * *

Abban az évben mi hárman kísértük el az igazgatót Rushfordba az Emlékezés Napján tartandó ceremóniára. Alaposan kicsíptük magunkat, mert dr. Bairstow ragaszkodott hozzá, hogy a nyilvánosság előtt mindenkinek díszegyenruhában, megfésülködve-kisminkelve, kifényesített cipőben kell feszítenie. Magában ki-ki tisztelettel adózott a hősi halottak emlékének, miközben a St. Mary nevében dr. Bairstow, mint évről évre, koszorút helyezett el. Lelki szemeim előtt újból fölémlettek a sátrak, az érkező sebesültek sűrű sorai; láttam az arcokat, hallottam a szűnni nem akaró ágyúdörgést.

Megkondult a lélekharang; vékonyka hangon szólt a hideg levegőben, de csak nagy sokára halkultak el visszhangjai. Eszembe jutott a szeme világától megfosztott kiskatona, meg a fiatal őrnagy a gloucestershire-iektől, aki számtalan életet mentett meg a lélekjelenlétével, és eltűnődtem, vajon elevenen kerültek-e ki a harcokból. Aztán visszaráncigáltam magam a jelenbe, és együtt suttoztam az imát a többiekkel.

*Ők nem öregszenek meg úgy, mint mi, az itt maradottak:
Az évek nem fognak rajtuk, sem a múltó vasfoga.
A lemenő nappal és pirkadatkor is rájuk emlékezünk.*

Mintegy a küldetés zárszavaként különös dolog történt – egy jelentéktelennek tűnő mozzanat, de fölmérhetetlen

következményekkel. Nem sokkal utána jött el a születésnapom, amikor is egy színes papírba csomagolt dobozt találtam az ajtóm előtt. Gondoltam, biztos Sussman tette oda. Jellemző, hogy a hazaugrást követően egyszer sem hozta szóba a robbanást vagy a tüzet. Úgy tett, mintha mi sem történt volna, hozzá elvárta volna, hogy mindenki más is ugyanúgy viselkedjen. Most fölötölt bennem, hogy hátha az ajándékkal próbál kiengesztelni. Ha úgy volna, hát sikerült neki.

Egy szobrocscska rejtőzött a dobozban, a trójai faló nagyjából tizenöt centi magas, remekbe szabott mása. Pofájának finom vonásaitól a hasánál elrejtett csapóajtóig maga volt a tökély.

Ugyanaznap este Sussman egy doboz csokoládét nyomott a kezembe. Nagyt néztem, de azért nem mulasztottam el megköszönni. A rejtély mindenestre maradt megoldatlan. Ki hagyta ott nekem a lovat? Még akkor is ezen morfondíroztam, amikor lefelé menet összeütköztem a fölfelé tartó Farrell főnökkel. Jelzem, a lépcsőn a „jobbra tarts” szabály érvényes.

– A lépcsőn a „jobbra tarts” szabály érvényes – mutatott rá jóindulatúan.

– Bocs, Főnök! Nem ütöttem meg?

Akkor esett le. Máig nem értem, miként hihettem Sussmanról egy percig is, hogy egy olyasforma remekművel álljon elő. Egyáltalán hogy fordulhatott meg a fejemben? Szinte letaglózott a hirtelen támadt fölismerés: ajándékot kaptam *Tőle*, egy tökéletes, csodálatos ajándékot. Örömben majd kiugrottam a bőrömből, miközben egy hang azt súgta a fejemben: „Azért ne magyarázz bele túl sokat...” De hát hogy is ne tettem volna?!

– Nagyon szépen köszönöm – találtam meg a hangom anélkül,

hogy egyetlen taktust kihagytam volna.

Viszonozta a mosolyomat.

– Nagyon vigyázzon rá!

Hangyányit fölhúztam az orrom. Csak nem képzelem, hogy képes volnék eltörni vagy elhányni valahová?! Akinek hozzám foghatóan csekély a személyes vagyona, az nem engedheti meg magának, hogy gondatlanul bánjon velem, pláne egy ilyen különleges darabbal.

– Félreértett, Miss Maxwell – komolyodott el. – Én szó szerint értettem. Úgyhogy tartsa mindig biztonságos, könnyen elérhető helyen! Nem kérném erre, ha nem lenne fontos.

Azzal újfent elpárolgott, magamra hagyva megcsappant boldogsággal, hozzá némi zavarodottsággal meg szorongással.

Este megtartottuk az elmaradhatatlan, zajos és fergeteges bulit – nálunk minden buli zajos és fergeteges –, ám hiába vette ki belőle a részét az egész bagázs, a világ összes zenés-táncos ivászata sem lett volna képes elfedni a mélyben lappangó feszültséget. Súgott-e valaki dr. Bairstow-nak, gőzöm sincs, de Sussman és Kal soha többé nem mentek együtt bevetésre.

6

A SZOKÁSOS fejtágítók egyikén ültünk, amiket a teljes létszámban egybegyűlt személyzetnek dr. Bairstow tartott előszeretettel.

– Végül hadd szóljak egy problémáról, amelynek fölvetésére Mrs. Partridge kért meg. Ha lennének szívesek kissé megerőltetni az emlékezetüket, a jövő hónapban lesz esedékes az önök egész évi teljesítményének kiértékelése. Amint Mrs. Partridge volt oly bátor tudomásomra hozni, az ehhez előjáróban kitöltött űrlapok közül egyik-másik némi... hm... finomításra szorul.

Kezdjük talán a személyi adatok frissítésére szolgáló nyomtatvánnyal... Mr. Sussman! Ön ugyebár nem jedi lovag. Szíveskedjék ennek megfelelően javítani „vallás” címszó alatt a hármás rubrikába beírt válaszát! Mr. Markham, Mr. Peterson, Miss Maxwell, Mr. Dieter és Miss Black úgyszintén.

Miss Maxwell, ötös rubrika. Ön nincs százhetven magas, és már nem is lesz. Próbáljon meg együtt élni ezzel, és korigálja az adatot az űrlapon!

Mr. Markham! A „neme” rovat nem felhívás keringőre. Ha nem esik neheze, megkérném, tegye jóvá, amit ott írásban elkövetett, és esedezzen Mrs. Partridge bocsánataért!

Mr. Dieter! Amit az „egyéb érdeklődési körök” című rubrikában állít, az fizikailag lehetetlen, nem mellesleg a civilizált országok legtöbbszörében törvénytelen cselekedetnek számít, és köztulajdonnal

való visszaélés címén büntető eljárást von maga után. Írja át, ha kérhetném!

Miss Black! Az „elnyomott” szó két t-vel írandó, a „kisebbségi” viszont egy s-sel. Mindazonáltal önre egyik minősítés sem érvényes. Legyen szíves törölni!

Élnék továbbá az alkalommal, hogy emlékeztessem önöket, miszerint Foster doktornő, aki rövidesen hasonló, ámbár orvosi tematikájú kérdőíveket fog szétosztani kitöltés végett, a főnök-beosztotti viszonyt illetően nem osztozik az én felvilágosult hozzáállásomban. Mint meggyőződésem szerint a jelenlévők közül nem kevesen tisztában is vannak vele, az ő viszonyulása a munkavállalók éves kötelező orvosi vizsgálatához szigorú, részletes és legfőként mélyreható. Fölhívnám a figyelmet, hogy aki visszaél a türelmével, a saját felelősségére teszi.

Miss Maxwell! Kérem, jelenjen meg az irodámban harminc perc múlva, azonkívül bírja rá Mr. Sussmant is, hogy tartson egy kis szünetet az isteni megvilágosodásban, és kísérje el önt! Ez minden, távozhatnak.

Az újabb nyomtatványok miatt zúgolódva figyeltük, amíg elbiceg az odúja irányába. Forogni kezdtem, hátha észreveszem Sussmant, de már korábban lelécelt. Kalinda rosszálló arckifejezéssel zárkózott föl mellém.

– Most mi van?

– Egyszer még sírba visz, meglásd.

– Ugyan már – ellenkeztem. – Csak néha... szeszélyes egy kicsit.

– Ő nem szeszélyeskedik, hanem maga a megtestesült balhé! Ha nem vigyázol, Max, a legközelebbi Komoly Melót is miatta fogod elbukni. A Nagyfőnök csöppet sincs oda érte, de én se. Igazság

szerint te vagy az egyetlen, aki valamennyire el bírja viselni.

– Mégiscsak a társam – hoztam föl mentségemre, mert már a könyökömön jött ki a téma. – Nem olyan kibírhatatlan, mint amilyennek látszik.

– Pontosan erről beszélek. Őa társad, de a legjobb, amit elmondhatsz róla, hogy „nem is olyan kibírhatatlan”. Neked ez miről árulkodik?

– Hozzám rendes. Csak téged nem komál, azért cukkol folyton. Nincs vele semmi gáz, hidd el!

Hajszálpontosan fél órával később mind a ketten ott szobroztunk az iroda bejáratánál. Az intézetben nem elhanyagolható tényező az idő. A vezetőség azt az érvet szokta fölhozni, hogy ha valaki a saját munkahelyén is képtelen időben odaérni egy megbeszélésre, az a szerencséjében sem bízhat, hogy majd pont belebotlik a hastingsi csatába.

Sussman előretaszigált, így rám sújtott le elsőként Mrs. Partridge rideg pillantása. Szinte láttam, ahogy a „haszontalan!” meg a „nemtörődöm!” utat tör magának az agytekervényeiben. Ott ugyan hiába kutattam volna emberi érzelmek után. (Hozzá képest a Nagyfőnök élmunkás volt egy humanitárius segélyszervezetnél.) A francia kontyba tűzött hajával meg a fekete kosztüm, fehér blúz szerelésével éppoly makulátlanul festett, mint mindig. És mint mindig, nagyon emlékeztetett valakire. Kaptunk egy-egy kiküldetési dossziét, meg egy fejrándítást az igazgatói dolgozószoba irányába: befelé. Elfogott az izgalom: ennek Komoly Meló-szaga van.

A Nagyfőnök már ott ült az eligazító asztalnál, aminek minden négyzetcentimétere iratcsomókkal, adatkockákkal, memóriakártyákkal volt telehintve. Intett, hogy foglaljunk helyet, és

szó nélkül nekiállt információkat lehívni a képernyőre. Micsoda egy hatásvadász! Addig tekeregtek ide-oda a betűkígyók, míg a Thirsk logójában és két rövid bekezdésben végleges alakot nem öltöttek.

Totál ledöbbsentem, mellettem Sussmannek szabályosan leesett az álla. Életünkben először nem találtunk szavakat, csak bámultunk kimeredt szemmel a képernyőre. Én még félre is fordultam kipislogni egy nem létező porszemet, mielőtt újból a szövegre néztem, jól látom-e.

Mindössze a két bekezdés volt ott, semmi egyéb, mégis képtelen voltam fölfogni. Úgyhogy kisilabizáltam még egyszer, majd harmadszor is. Végül az asztalra helyeztem a térdzsebemből előhúzott e-blokkot, és összekulcsolt kézzel, várakozón néztem a Nagyfőnökre.

– Nos? Érdekli önöket a dolog?

Olyan izgatott voltam, hogy attól féltem, kihallatszik. Sussman kipirult arca és vigyorgó szája siklott a látóterembe.

– Uram – fogtam bele –, ha azon múlna, a tulajdon kollégáink kihúlt holttetemének halmain is fölkapaszzkodnánk ezért a küldetésért.

Hátborzongató mosolyra húzódott a szája.

– Nem is akarja tudni, hogy biztonságos, egyáltalán lehetséges-e?

– Ha ön szerint kivitelezhető, az nekem elég, uram.

Előredőlt, és sorra átnyújtotta az iratgyűjtőket meg elektronikus adathordozókat.

– Ezeken minden szükséges információ megtalálható, de annyi bizonyosan, hogy megkezdődhessen a munka. Péntek délelőtt kilenc harminckor itt akarom látni az elkészült bevetési tervet. A feladatokat úgy osztják szét maguk között, ahogy jónak látják. Becslésem szerint

nagyjából három hónapot igényel a fölkészülés, utána három hónap az ott-tartózkodás, végül úgy két hét kellhet a begyűjtött adatok földolgozásához, az eredmények formába öntéséhez. A küldetés során Miss Maxwell irányít. Az eddigiekhez van kérdés?

Szinkronban ráztuk a fejünket. Én még mindig teljesen paff voltam, Sussmannek meg több esze volt annál, hogysen a Nagyfőnök előtt rákezdje. Úgyhogy sürgősen elhúztuk a csíkot.

Hátunkban érezve a titkárnő szúrós tekintetét, megfontolt léptekkel masíroztunk keresztül a külső irodán. A folyosón végig kibírtuk egyetlenegy hang nélkül, a lépcsőn visszafogott tempóban ballagtunk lefelé. A könyvtárhoz érve udvariasan odabiccentettünk a mikrofilmolvasóba temetkező dr. Dowsonnak, majd ugyanúgy Rapson professzornak is, aki épp a „Korai Mezopotámia” szekcióban dűnnyögött maga elé. Az iratcsomókkal lefoglaltuk az egyik legnagyobb számítógépasztalt, kimásztunk az ablakon, ráérősen végigcaplattunk az ösvényen a süllyesztett sziklakertig – és ott végre kieresztettük a gőzt.

Én egy pad tetejéről üvöltöttem a szürke égre, hogy „jjjee!!!”, majd a saját léggitár-kíséretemmel bömbölni kezdtem a „We are the champions”-t. Sussman artikulálatlan rikoltásokat hallatva cigánykerekezett a kerti úton, és pont fölegyenesedett, amikor a padról leszökkenve sikerült telibe találnom. Addig ugrándoztunk egymásba kapaszkodva, amíg összeakadt lábakkal föl nem buktunk. Én kerültem alulra, és már kezdtem volna újra a kurjongatást, amikor a kanyarban föltűnt Leon Farrell. Ha észveszejtően lenne rá szükség, a földnek bezzeg nem akarózik megnyílni, hogy elnyelje az embert.

Meglehetősen sűrű csönd támadt, amit végül a Főnök udvarias

hangja tört meg:

– Szép jó reggelt, Miss Maxwell, meg akárki legyen is a párja! Esetleg segíthetek valamiben?

Sussman, akit egyfolytában rázott a röhögés, szántszándékkal elrejtette az arcát, így a válla fölött én válaszoltam:

– 'Reggelt, Főnök! Nem, nem, köszönjük, minden a legnagyobb rendben! Mi csak ünneplünk egy hangyányit.

– Milyen lehet maguknál egy *komolyabb* ünneplés?!

– Nos, akkor úgy istenigazából nekieresztjük a lovakat. Ez maximum két és feles lehet a Richter-skálán.

Miután sikerült lecsillapodni, majd visszamászni a könyvtárba, nekifeküdtünk a munkának. A papírokat teregettük szét az asztalon, amikor – a percnyi késedelem nélkül beindult pletyka nyomán – fölbukkant Kalinda és Peterson.

– Na, mi a pálya? – tért a lényegre Kal. – Komoly Melóról van szó, ugye? Nyögjétek már ki!

Egymásra vigyorogtunk Sussmannel:

– Dunsztjuk sincs.

– Miről nincs dunsztunk?? Mi a fenét kaptatok?? Ne kelljen már harapófogóval kihúzni!!

Hangyányit még ízlelgettem a pillanatot. Amint Kal és Peterson megtudja, úgyis percek alatt körbeszalad a hír az intézetben, még annyi sem kell hozzá.

– Nos, tényleg Komoly Meló – ismertem el. – Pontosabban *a* Komoly Meló. Három hónap átfogó kutatás... Klíma, geológia, flóra és fauna. Még csillagtérkép is kell, az egész mindenség.

Visszavigyorgott rám; a saját izgatottságomat láttam a szemében tükröződni.

– Növények meg állatok? Mégis miféle korszak az? És merrefelé? Ha azonnal nem áruljátok el, én menten megnyuvasztalak benneteket, esküszöm!

– Na, tippeld meg! – javasolta Sussman.

– Jaj, istenkém, sejtelmem sincs! Flóra és fauna... valami biológiai téma lehet. Megvan! Darwin és a *Beagle!* A Galápagos-szigetekre mentek!

Sussman megvetően horkantott.

– Ugyan már, Kal! Gondolj a szakterületünkre! Az enyém a korai Bizánc, Max meg ki sem kel az ágyból olyan dolog miatt, ami a peloponnészoszi háborúnál később történt!

– Nos, Trója nem lehet, mert akkor a háztetőről ordítanátok ki. Inkább Egyiptom? Mezopotámia? Ó, tudom már! A Nagyhasadékvölgy! A korai népvándorlásokat fogjátok tanulmányozni!

– Hideg, annál *sokkal* régebbi.

– Atyaisten, nem tudom! Szabad a gazda.

Nagy levegőt vettem, és ugyanazt a pezsgést éreztem a gyomromban, mint legelőször.

– A kréta időszak! Testvérek között is legalább hatvanhétmillió évvel ezelőtt. Összeköltözünk a dinókkal!

És már viháncoltunk is újra, mint két eszement, addig skandálva kórusban, hogy „Szembejött a *T-rex* / a *T-rex!* / a *T-rex!*”, amíg doktor Dowson jámbor homlokráncolásának hatására el nem múlt a roham.

Ettől padlót fogtak. Láttam az arcukon, ahogy legbelül az irigység a döbbenettel viaskodik. Nem csodálkoztam rajta, az én agyamban is valami hasonló játszódott le. Végül Peterson szólalt meg fojtottan, mint kettejük közül a józan gondolkodású (képzelted, miféle

embercsoport az, ahol Tim a józanabbjából való):

– Belegondoltatok már? Az iszonyú régen volt...

Sejtettem, mire céloz. Minél messzebb hátrálsz az időben, annál kevesebb a támpont. Mert honnan tudhatod tutira, hogy húsz, harminc, hatvan, vagy éppenséggel százmillió év pörgött le visszafelé, ha sehol egy újság... egy butik az utca túloldalán, amiből következtetni lehet? És akármilyen nevetséges, az egyre távolabbi múlt felé haladva egyszerűen képtelen vagy szabadulni a gondolattól, hogy fokozatosan vékonyodik előtted a láthatatlan köldökzsinór, ami neked a kenyérmorzzával fölszórt ösvényt, a hazavezető utat jelenti. Hatvanhétmillió év (plusz-mínusz pár százezer) alatt bizony irtóra meg tud nyúlni egy ilyen madzag... esetleg a szakadáspontot is elérheti.

Kal még életében nem süppedt némaságba ilyen hosszú időre.

– Ez irtó messzire visz, Max, milliószor messzebbre, mint akármelyik eddigi ugrásunk. Egy picit sem aggódsz miatta?

– Szerintem meg az időbeli távolság egyáltalán nem számít. Tegnap vagy hatvanhétmillió évvel ezelőtt, tulajdonképpen tök mindegy, te is tudod. Inkább nézd a dolog jobbik oldalát: ezerszer nagyobb esélyünk lesz egy őshonos állatfajta gyomrában végezni, mint elveszni az időben.

Fölsóhajtott.

– Kell segítség?

– Amíg végig nem zongoráztuk a paramétereket, nem. De később biztos elérünk egy olyan pontra.

– Mennyi időt kaptatok fölkészülni?

– Három hónapot.

Összehúzott szemmel mérlegelte az információt.

– Elégnek tűnik. Timet és engem a tizenkilencedik századi Bécsbe küldtek, de ti még össze sem cihelődtek, mi már rég túl leszünk rajta.

– Hát, remélem is, hogy ott fogtok csápolni, amikor elindulunk – mondtam, és Sussman lelkesen bólogatott.

– Naná, hogy ott. Addig meg sikítsatok, ha netán kellenénk!

Azzal már léptek is – gondolom, világgá kürtölni a hírt –, mi pedig újból belevágtunk. Azzal kezdtük, hogy fölváztuk a különféle feladatköröket.

Egyes pont: az éjszakai égbolt asztronómiai térképének megrajzolása. Mindennemű fényszennyezetség híján ideálisak lesznek hozzá a körülmények. Amúgy gőzöm sem volt, miféle látványt nyújthattak a csillagok a Földről annyi sok évvel korábban, de, gondoltam, itt a remek alkalom megtudni. Ahhoz viszont körös-körül akadálytalan kilátás kéne, vagyis nem volna szerencsés az erdő közepén letáborozni. A legegyszerűbb ugyanis, ha a komp tetején állítjuk föl a műszereket, aztán hadd szóljon. Fölírtam magamnak, hogy beszéljek a Főnökkel a koordinátákról, meg hogy mennyire lesz az érkezési pozíciónk kontrollálható. Úgy tippeltem, semennyire. Tutira valami posványban landolunk majd, és még örülhetünk, ha nem egyenesen a víz alatt. Jobb bele sem gondolni. Aszinkódrendszerben a feketét rendeltük a csillagtérképhez, és átléptünk a következő kategóriára.

Az éghajlat tárgykörét további alpontokra osztottuk, úgymint hőmérséklet, szélviszonyok, csapadék meg a többi. Az egyik legfontosabb kérdés az oxigénszint. Tudomásom szerint akkortájt több volt a levegőben a szén-dioxid, igazság szerint jóval több a kelleténél, ami nem fogja megkönnyíteni a cipekedést. Újabb tétel

került a teendőik listájára: megkérdezni Helent a nagy tengerszint fölötti magasság okozta tünetek enyhítéséről. Az éghajlat a kék címkét kapta a színkeresztségben.

Ageológia különösen izgalmas témának ígérkezett, szívesen lestopoltam volna magamnak, bár ezt nem állt szándékomban Sussman orrára kötni. Lefekvésig amúgy sem kevés alkudozásra volt kilátás, alighanem a könnyeknek is jut némi szerep. Mivel a múltból semmit nem lehet elhozni, a megoldás az összes minta lefényképezése, katalogizálása, helyszíni elemzése. Ami még több felszerelést jelent. Ráadásul, mivel emlékeim szerint egy szeizmikusan aktív korszakba készültünk látogatást tenni, nyugodtan fölvehettük a legviccesebb halálnemek egyre bővülő jegyzékébe a lehetőséget, hogy esetleg pont útban leszünk egy piroklasztikus áramlatnak. Hatalmas képzelőerőről téve tanúbizonyságot, barnával kódoltuk a geológiát.

Növényzet: a mintagyűjtés újfent tilos, kizárólag fotók, képanyag készítése megengedett, meg persze a tanulmányozás azon melegében. Ha jól emlékszem, a fűféléknek még híre-hamva sem volt a krétában, ellenben túlevelű erdőkkel Dunát lehetett volna rekeszteni, plusz kezdett divatba jönni a lombhullató fa. Nem is szólva a virágokról, úgyhogy jókora, fullánkos rovarokra számíthattunk. Juhé! A növényzetnek jutott a zöld kód, mi más?

Azzal el is jutottunk a legkövérebb témakörhöz: az állatvilághoz. Úgy ítéltük meg, akár egy hetet is megér a tanulmányozása, mielőtt előállnánk valami tervvel. Az állatoké lett a narancssárga.

– Elvégre pont olyanok, mint a műszakiak – érvelt Sussman. – Nagydarab, esetlen lények, mogyorónyi aggyal.

Csúnyán néztem rá.

- Dugulj el, Davey...
- Bocs, mindig elfelejtem, hogy te egyszer már beszéltél az egyikkel.
- Davey!!
- Én csak annyit mondok, hogy nem ilyen férjet kívánnék a hugicámnak.
- Nincs is hugicád. De ha lenne is, olyat kapnál tőle, hogy a fal adja a másikat, ha ezzel a szarsággal próbálnád etetni. Úgyhogy tedd magad takarékra!
- Hátradólt.
- Te vagy a főnök. Akkor? Ki melyiket kapja?
- Szörmentén kellett bánnom vele, ha nem akartam, hogy megkeserítse az életemet.
- Te melyikeket szeretnéd? De érveket is akarok ám hallani! És meg ne próbáld kimazsolázni magadnak az összes ínycfalatot!
- Először is, jöhet a csillagtérkép. Abban nagyot tudnék domborítani, ismerd el, képes vagyok rá. Majd beszélek Barclay-val, ő igazi menő az ilyesmiben. Elmondja, mire lesz szüksége, én meg majd aszerint állítom be a műszereket. Ahazaérkezésünk után is dolgozhatnék vele. Szépen bevisszük az adatokat, és olyan mozgó csillagtérképet rittyentünk, hogy csak na. Szuper lesz, Max, imádnám csinálni.
- Mérlegeltem a javaslatát, és igazat adtam neki. Az is tuti, hogy ő jobban kijön Barclay-val. Együtt ráadásul egészen kivételesen tudnának alkotni.
- Egyetérték – bólintottam rá. – Tiéd a meló, de naponta kérek tájékoztatást a fejleményekről, és engem is ki kell okosítanod. Ha veled netán történne valami, nekem kell beugranom helyetted.

Földerült a képe.

– Frankón, Max! Király lesz, majd meglátod.

Hallgatott egy sort, és ebből rögtön sejtettem, hogy csak most készül előállni azzal, amire igazán ácsingózik.

– Ami a dinókat illeti... Szerintem belőlük is kihozhatnánk valami hasonlót.

Ingatni kezdtem a fejem.

– Csak hallgass végig, jó? Alsósoknak már készítettünk statikus felvételeket „A középkori parasztok/római katonák/egyiptomi kőfaragók mindennapjai” címmel, biztos emlékszel, na, annak a mintájára. Mondjuk, egy itatógödör körül állítjuk föl a kamerákat, vagy valami hasonló helyen, ahol nagy a nyüzsgés, és mindenkit fölveszünk, aki oda jár inni, dagonyázni, mit tudom én. És persze lesz bunyó is, meg öldöklés, és dinószex, hozzá cuki kis dinókölykök. Gondolj csak bele! Ha összejön, akár 3D-s filmet is csinálhatunk belőle. Gyanútlanul fölnézel, erre, tessék, egy irgalmatlan nagy gyíkot láatsz hat méterrel a fejed fölött eldzsesszelni! Persze volnának mellé zajok, a számítógép segítségével pedig a talajrezgéseket vagy akár a... *dinószarszagot* is lehetne érzékeltetni, a technikai részleteket nyugodtan ráhagyhatjuk Barclay-ra. Ne kéresd már magad, Max! Egyszerűen fantasztikus lenne!

Az már tuti: mozgóképek valódi, eleven, járkáló dinoszauruszokról, egy hamisítatlan dinóélmény. Zseniális ötlet volt, meg kell hagyni, de azt akartam, hogy küzdjön meg érte.

Előrehajoltam a széken.

– Oké, akkor elmondom, mit gondolok a dologról. Alapvetően egyetértek veled, de ez akkor is túl nagy falat, amit ráadásul egy eleve megpúpozott tányér kulimunka mellé kell megkajálni. Mint

megrendelő, a Thirsk ragaszkodni fog hozzá, hogy megkapja, amiért perkált: vagyis egy nagy zsák unalmas nyersadatot, ellenkező esetben kiborul a bili. És az sincs ínyemre, hogy te minden idődet ilyesmire fecséred, miközben én egyedül birkózom az összes többi feladattal, kockáztatva, hogy fenéktől lefelé láthatatlanná válok, mint a mesében a hátrafelé repülő madár.

Azzal hallgatásba burkolóztam. Kelletlenül, de igazat adott.

– No, akkor ide süss! – tértem a lényegre. – Magamra vállalom az éghajlatot és a geológiát – mondtam olyan hangsúllyal, mintha valami hatalmas szívességet tennék neki. – Tiéd a csillagtérkép... amúgy is arra fáj a fogad, mellé viszont bevállalhatnád a növényzetet, amihez nekem semmi kedvem. Az állatvilágon pedig testvériesen megosztozunk, mert az túl sok lenne egy embernek.

– És mi lesz a 3D-s filmmel?

Elbiggyesztettem a számat, és úgy tettem, mintha hosszan rágódnék az ötleten.

– Ne már, Max! Tudod, mit? Ha rábólintasz, cserébe megcsinálom helyetted a háztartási munkát. Az összeset. Plusz átrágom magam Barclay-val a csillagtérképre vonatkozó követelményeken, te teljesen kimaradhatsz belőle. Másfelől neked jut a feladat, hogy a kompról, felszerelésről, helyszínrajzról, megyébről egyeztess a Főnökkel, de nélkülem. Tökéletes, mi?

De mennyire, hogy az volt! Gémlabda, játszmalabda, mérkőzéslabda.

Kezet ráztunk a megállapodásra, és végre mehettünk kajálni.

* * *

Magától értetődően ránk irányult minden figyelem – Sussman imádta minden percét. Rapson professzor olyan átfogó kutatási programot pottyantott az asztalunkra, hogy nyilvánvalóvá vált, attól a pillanattól fogva egészen a következő évezred beköszöntéig szemhunyasnyit sem fogunk aludni. Guthrie őrnagy egy vaskos túlélési edzéstervvel állt elő. Na, gondoltam, kénytelen leszek orvosi igazolást hamisítani magamnak. A Főnök kézrázással gratulált mindkettőnknek, de lelkünkre kötötte, hogy legalább egyikünk rendszeresen jelenjen meg a komp és a berendezések szakszerű használatát bemutató tréningen.

Másnap bevettem magam az egyik tanulófülkébe, és nekiálltam átnézni az anyagokat, amikre később oktatószalagokon lesz szükségem a tudatküszöb alatti tanuláshoz. Tonnaszám akadt ilyen. Górecki *Harmadik szimfóniáját* hívtam segítségül, és amikor Dawn Upshaw szabadjára engedte a szopránját, én is belevágtam.

Órákkal később dr. Dowson rázott föl révületemből. Neki mintegy munkaköri kötelessége volt tenni róla, nehogy akár egyetlen múltjáró is elveszítse az időérzékét, netán összenőjön a könyvtári bútorzattal. Merev léptekkel indultam valami innivalóért, és közben összefutottam Farrell főnökkel, úgyhogy aztán együtt ballagtunk teázni, ki a napra.

Fokozatosan, szépen kialakult a mindennapos rutin. Adélelőttöket a kutatásnak szenteltem, aztán következett az ebédszünet – rendszerint Farrell főnök társaságában –, majd elzarándokoltam Barclay részlegéhez föltölteni az adataimat, nagyjából egy órát túrtem, hogy a műszakiak eligazítsanak a berendezések kezeléséről, végül Rapson professzossal kettesben fölváztuk a következő pár napra esedékes kutatási programot, és azzal le is zárult a délutáni

műszak. Már csak annyi volt hátra, hogy a szalagjaimat begyűjtsem Barclay-tól, információcsere céljából elköltsek egy munkavacsorát Sussmannel, úgyszintén vele vagy Kallel és Petersonnal megigyunk valamit, fölvészorogjak a szobámba, a meleg vízben dagonyázva az oktatószalagokat hallgassam (közben rendszerint el szoktam bóbiskolni), végül a fülhallgató zsinórjaival összegabalyodva ágyba dőljek.

Mindeközben arra is illett időt szakítanom, hogy a Black–Peterson párosnak segítsek a tizenkilencedik századi Bécsre való fölkészülésben, a hazaérkezésük után kikérdezzem őket, sőt megmentsem Sussman életét, ugyanis az érintett füle hallatára élcelődött azon, mennyire túlméretezett Kal sejhaja turnúrben. Hátravolt még elsősegélynyújtásból a fölfrissítő tréning – sietve azt is abszolváltuk. Ezt követően kaptam rá, hogy bútordarabokkal beszélgessek...

Amint megszerezte, amit akart, Sussman nekigyürkőzött a kutatási programnak, és gyorsan le is tudta. Amellett Barclay-tól is megszabadított, amiért csak hálás lehettem neki. Viszonzásul elértem, hogy Farrellnek többnyire csak velem legyen dolga, ami ellen egyikünk sem emelt kifogást. Általában együtt ebédeltem a Főnökkel; valahányszor az időjárás lehetővé tette, egy napsütötte falnak dőlve, odakint faltuk be a szendvicsünket. Hallgatólagos megállapodás alapján ebédidőben egyikünk sem hozta szóba a munkát; abban a bő fél órában jobban esett valami másra gondolni. Olykor nem is dumáltunk, csak üldögéltünk arccal a napsütésnek. Egyik alkalommal megjegyeztem:

- Tisztára, mint a nárciszok.
- Micsodák? – nevette el magát. – *Nárciszok?!*

Abban a pillanatban Dieter hangját hallottuk:

– Nem mozdulni! – És már villant is a vaku. – Alakul – állapította meg a kamerával babrálva.

– Hadd nézzem meg! – nyúlt érte a Főnök. – Nem is olyan rossz. Kér másolatot? – fordult hozzám.

– Igen, ha lehet.

Rövidke földi életem során nem túl sok fénykép készült rólam, de még annál is kevesebb akadt, amin ne úgy festettem volna, mint egy alkoholistá vagy dilinyós. Ezen ráadásul szerepelt ő is. Pár nappal később csinosan bekeretezve bukkant föl a levélrekeszemben. Odakerült a lovacska mellé.

* * *

Meseszép idő volt aznap. Miután a műszakiak zöme fölszívódott a menetrendszerű péntek délutáni focimeccs kedvéért, hangyányival én is több időt szántam az ebédemre a szokásosnál. Lehunyt szemmel támasztottam a falat a napsütésben, úgy igyekeztem a csönd és nyugalom minden pillanatát kiélvezni. Egy lélek sem járt arrafelé. Már majdnem elnyomott a buzgóság, amikor valaki mellém huppant a földre. Ki sem kellett nyitnom a szemem, úgy is tudtam, ki az.

– Helló!

– Magának is. Evett már? – kínálta felém a szendvicsek felét.

– Igen, kösz.

Visszacsomagolta őket a fóliába, és letette maga mellé.

– Milyen békés itt...

– Mm...

Adélutáni langymeleg napsütéstől mintha még az indulattól fűtött ordibálás is elhalkult volna a távolban. Jóleső elszigeteltséget éreztem.

– Miss Maxwell... Max...

– Mm... – folytattam az előző gondolatmenetet.

– Ébren van?

– Mm...

– Régóta keresem az alkalmat erre a beszélgetésre... Aritka pillanatot, amikor nem spicces, nem hajtogatja rögeszmésen a magáét, hanem hajlandó *figyelni*.

– Most is figyelek – feleltem méltatlankodva, merthogy eszem ágában sem volt addig.

A hosszúra nyúló csönd arra sarkallt, hogy kinyissam a szemem.

– Itt vagyok, Főnök! Éberem, figyelmesen! Csak nincs valami gáz?

– Tudja, nem minden a munkáról szól.

– Hanem miről?

– Maga jól érzi magát itt, igazam van?

– Persze – válaszoltam meglepetten. – Miért kérdi? – Hirtelen megfeszült a testem. – Csak nem akarják lefűjni a küldetést?? Vagy elbocsátások lesznek??

– Dehogy! – vágta rá. – Az ég szerelmére, ne pánikoljon már!

– De ez egy múltjáró pánik, nem a szokásos, régi vacak! Emögött komoly felkészülés húzódik meg, hosszú évek kemény munkája, kitartó gyakorlás. Úgyhogy ne gúnyolódjék, kérem!

– Bocsánat, bocsánat! Csak mint vezető oktatójának, jóleső érzés látnom, hogy szerény erőfeszítéseim megteremték a maguk gyümölcsét.

– Tehát ha múltjárókat lát az utcán balhézni, nyilván a plafonig

ugrik örömeben, mi?

– Ha esetleg visszatérhetnénk az előző témánkhoz...

– Igenis! Bocs, Főnök! Szóval, látni kívánt.

Egy pillanatra torkán akadt a szó, de aztán összeszedte magát.

– Emlékszik még a megismerkedésünkre?

– Persze, az első napomon történt. Maga lefelé jött a lépcsőn.

– Nagy utat tett meg azóta. Ahogy ott állt szemben, csak úgy sugárzott magából a pökhendiség meg a dac. Most meg, tessék, hamarosan maga lesz a vezető az intézet eddigi legnagyobb horderejű küldetésén. Iszonyú büszke vagyok magára.

Ilyen még nem fordult elő velem. Az én diplomaosztómon nem nyújtogatták a nyakukat ujjongó családtagok fülig érő szájjal. Farrell kibámult a parkra. Gőzöm sem volt, mire megy ki a játék.

– Főnök, valami gubanc van a küldetéssel?

– Nem, Miss Maxwell, a küldetéssel minden a legnagyobb rendben. Maguk hogy állnak?

– Lassacskán ott leszünk a célnál, már nem kell sok. Magam is alig tudom elhinni.

– Egy életre szóló élmény, mi?

– Az majd Trója lesz.

– És Trójától eltekintve más tervei is vannak a jövőre nézve?

– Hát persze! Thermopülai. Azincourt. II. Ramszesz. Egészen rám hozza a szívbajt!

– Úgy értem, olyan tervei, amik nem érintik a St. Maryt.

– Hát... nem igazán.

– Vagyis úgy látja magát, mint aki egy örökkévalóságig ezzel fog bíbelődni?

– Ez azért hangyányit valószínűtlen. A múltjárók rendszerint nem

aggkori végelgyengülésben szoktak elhalálozni, igazam van? Nézze csak meg, mi történt szegény Kevin Granttel.

– Ennek ellenére maga továbbra is...

– Nos, ahogy Akhilleusz, de akár Kurt Cobain is nyugodtan megfogalmazhatta volna: „Rövid életem volt, de legalább vidám.”

– És tényleg erre vágyik? Nem tudja elképzelni, amint valami... hétköznapi hivatásra vált? Mi van például a családdal?

– Jaj, istenem, csak azt ne! Acsalád ördögi találmány. A magam részéről lemondok róla.

– Szerintem nem mindegyik olyan szörnyű.

Volt valami a hangjában, ami visszatartott attól, hogy ebben az irányban folytassam a csevegést. Amellett való igaz, egyeseknek a família maga a megtestesült erő és biztonság. Csak nem nekem.

– Az én családom itt van a St. Maryben.

– Sussmanre céloz?

– Mi?? Dehogy!!

Ez meg hogy jön ide?! Hirtelen életbevágóan fontossá vált, hogy ezt tisztázzuk:

– Ő a társam, ez minden.

Bólintott, és szembefordult velem.

– Az a helyzet, Max... Én csak azt szerettem volna mondani... – Itt végleg elakadt.

Magasságos ég, ez még nálam is bénább! El nem tudtam képzelni, mire akar kilyukadni. Elmém egy csöndes kis zugában ott szunnyadt a beszélgetésfoszlány, amit a festékraktárban véletlenül kihallgattam. Féltve őrzött, dédelgetett emlék volt, amit csak nagy néha vettem elő, hogy újraéljem, magamhoz szorítsam. Ugyanez vonatkozott a trójai lovacsákára meg a bekeretezett fényképre. De ahogy most

elnéztem Farrell főnököt, nem akadt semmi ötletem. Persze tudtam, mit szeretnék hallani tőle, csak hogy gyanakvó voltam, ő pedig félszeg, ráadásul az intézet egyik vezető beosztású tisztségviselője. Mégis mekkora jövője lenne a dolognak, de komolyan? Amellett mennyi lehet ebből pusztán vágyálom részemről? Ha elszólnám magam, ő meg nem úgy reagálna... Jobb bele sem gondolni.

Odafordultam hozzá, és rajtakaptam, hogy úgy, de úgy mosolyog rám, mintha... Az a rohadt bőrgolyó pedig pont azt a pillanatot választotta, hogy pont mellettem a falnak csapódjon! Majd frászt kaptam az ijedségtől.

– Hé! Megkaphatnánk a lasztit? – kiabálta egy hang.

Mit volt mit tenni, odahajítottam Dieternek. Amikor visszafordultam a Főnökhöz, fél kézzel már a szendvicseket tömködté magába, a másikkal meg az e-blokkján pötyögött. Hála az égnek, hogy lakatot tettem a számra.

De attól még hülyén éreztem magam.

– Lépnem kell – szóltam, kászálódva.

– Persze – nyugtázta. – De Max... – Visszanéztem. – Ha ennek a küldetésnek vége...

Sietve bólintottam, és már húztam is el a csíkot, nehogy még jobban zavarba hozzon.

* * *

Pár nappal később a reggelinél összefutottam Kallel, aki titokzatosan somolyogva tolta az orrom alá a nála lévő újságot.

– Ehhez mit szólsz?

Egy hirdetésre esett a pillantásom, ami az egyik helyi szállodának

és egy ottani akciónak próbált reklámot csinálni.

– Ezt figyeld: strand, szépezészetű kezelések, masszázsz, pezsgőfürdő, majd zárásképpen vacsora, kabaréműsor és diszkó, ta-damm! Az az illuzionista is föllép, tudod, a tévéből. Kiveszünk egy szobát éjszakára, napközben csak szépülünk (ha ezt egyáltalán még lehet fokozni), utána viszont alaposan lenézünk a pohár fenekére, rázzuk hajnalig, jó sokáig hencsikélünk az ágyban, bedobunk egy erősen visszafogott villásreggelit, és mire valaki hiányolni kezdene, *hipp-hopp!*, már itthon is leszünk. Na? Hogy tetszik? Szerintem mindkettőnknek pont erre lenne szüksége. Hé, ne kérešd már magad! Valld be őszintén: mikor tetted ki a lábád utoljára?

Egy szempillantás alatt rabul ejtett a terv.

– Ott a helyünk! – válaszoltam kitörő lelkesedéssel. – Ezt nézd! Fedett medence is van! Csak tespedünk majd mellette, szürcsölgetjük a koktélokat, és megjátsszuk a nagymenőt.

– Nekem nem fog nehezemre esni – jelentette ki magabiztosan Kal. – Te viszont csak beleszagolsz a poharadba, és már ki is ütöted magad. Egyébként nem rossz ötlet. És szolgálhatok még eggyel: kérdezzük meg Helent, hátha neki is lenne kedve hozzá!

– Részemről a fáklyásmenet. Itt is jön. Próbáld rádumálni!

– Kit és mire? – akarta tudni Helen, miután lehuppant mellénk.

Neki is megmutattuk a hirdetést. Meglepően könnyen ráharapott.

– Számíthattok rám, már tele van a hócipőm ezzel a hellyel. Ami pedig kettőtöket illeti, a dolog egyenesen *kötelező*. Tudom, hogy a munkátokra való tekintettel mennyire ironikusan fog hangzani, de nektek kimondottan sűrűbben illene kimozdulnotok.

– Most mennem kell, a profnak szüksége van rám – kezdett kászálódni Kal. – Délután elintézek mindent, aztán majd szólok. –

Fürge pillantást váltott Helennel. – Külön szobákat kérjek?

– Én tutira nem alszom egyikőtökkel se – jelentette ki Foster. – Mindketten horkoltok, Max ráadásul olyan muris, pöfögő zajokat hallat.

– Nem is igaz! – méltatlankodtam.

– De igen! – vágta rá kórusban, és újból összenéztek. – Tehát maradunk a külön szobáknál.

Lemaradtam valamiről? Nem is horkolok olyan rémesen, bár ami a pöfögést illeti, abban lehet némi igazság. Egyesek szerint nagyon viccesen csinálom.

Végül együtt léptek le, én meg magamra maradtam a második csésze teával. Kortyolgatás közben próbáltam kizárólag az élvezetre összpontosítani – addig sem muszáj a kréta időszakon agyalnom.

Ahogy fölnéztem, Izzie Barclay-ra esett a pillantásom: a szomszéd asztalnál húzott ki magának egy széket.

– Helló, Izzie! Hogy s mint?

Sértett pillantással jutalmazott. Ezt azoknak tartogatta, akik nem voltak hajlandók Miss Barclay-nak vagy (ami még röhejesebb) asszonyomnak szólítani.

– Kösz, remekül – felelte csípősen, és kenegetni kezdte a pirítósát. Alacsony zsírtartalmú margarinnal. Lekvár nuku.

Valami ilyesmire számítottam. Ezért volt ő sovány, én meg nem. És nem is leszek soha. Másrészt viszont ki az az eszement, aki vaj meg dzsem nélkül eszi a pirítóst?! Nem csoda, hogy úgy el van kámpicsorodva. Hirtelen átfutott az agyamon, hogy esetleg őt is elhívhatnánk. Kedvességből. Biztos nagyon magányos. Hisz senki nincs oda érte. Fölpillantott a pirítósról.

– Mondtál valamit?

– Izzie... – fogtam bele nagy levegővel, ám ölnyi papírral a karjában hirtelen Mrs. Partridge bukkant elő a hátam mögül.

– Miss Maxwell! Dr. Bairstow haladéktalanul látni kívánja!

– Két perc, és ott vagyok.

– Attól tartok, az ügy nem tűr halasztást.

Sóhajtván álltam föl.

– Mindjárt visszajövök – szóltam oda Barclay-nak, aztán követtem Mrs. Partridge-ot az emeletre.

Tovább tartott, mint számítottam rá, így nem ért meglepetésként, hogy mire visszaértem, ő már nem volt ott. Utánaeredtem a Hawkingba, de aztán elvonta valami a figyelmemet, végül totál kiment a fejemből az egész. Ha nem így történik... ha sikerül elhívnom, vajon másként alakultak volna a dolgok?

7

SZOMBAT reggel bepakoltam egy táskába, és odakint csatlakoztam a lányokhoz. A legnagyobb titokban szeretünk volna kislisszolni. Még csak az hiányzott volna, hogy valakit be kelljen avatni a terveinkbe. Rövid ökölharc árán sikerült is eldönteni, melyikünk kocsijával menjünk. Végül Helenénél állapotunk meg.

Miután eltökéltük, hogy kapni is akarunk valamit a pénzünkért, az összes szolgáltatásra beneveztünk, a fodrászt is beleértve. Én például levágattam a hajam... persze nem rövidre, de a végén így is meglepő mennyiségű bozont hevert a padlón. És az új fazon *annyival* jobban nézett ki! A hajam selymes lett, és csillogó, ráadásul azt a benyomást keltette, mintha kordában lehetne tartani. *Na persze*, mintha fikarcnyi esély lenne rá... Amint beköszönt a hétfő reggel, tetszik, nem tetszik, már fésülöm is vissza zoknikontyba.

A szobámba visszatérve, ráérősen kezdtem öltözködni. Célszerűtlen, ám csini fehérneműt választottam, hozzá keleties stílusú, testhez simuló arany-fekete ruhát és a féltve őrzött pillangós cipőmet. Igazából az volt az egyetlen csajos cipőm. A ritka bevásárlókörútjaim egyikén jutottam hozzá, még évekkel azelőtt Rushfordban, nem sokkal a St. Marybe való megérkezésem után, csak hogy emlékeztessen magam női mivoltomra. Imádtam azt a cipőt, de ritkán volt alkalmam viselni. Aznap viszont ki akartam rúgni a hámból, még hozzá cipőstül. Rajta is látszott, hogy már alig várja.

Fölraktam egy kis sminket, ami egész jól nézett ki, ám miután köztudott, hogy a mennyiség előbb-utóbb minőségbe csap át, megtoldtam még egy kevéssel. Csupán annyit hozhatok föl mentségemre, hogy két nyúlánk, karcsú bombázó társaságában vártam a nagy bevonulást. Amaga módján mindkettő kimondottan feltűnő jelenség volt, az ilyenek mellett engem jó eséllyel észre sem venni. Asziporkázó fehér-ezüst toalettjével Kal hókirálynői szerepre pályázott, Helen pedig a dominát készült adni szigorú szabású mélypirosban.

– A rohadt életbe! – állapítottuk meg kórusban, amikor megláttuk egymást.

Nem hallgathatom el, mekkora sikert arattunk a belépőnkkel. Kivételesen jó okkal akadt el minden beszélgetés. Személyesen a főpincér kísért minket az asztalunkhoz, kíméletlenül taszigálva félre beosztottjait a megtiszteltetésért.

Az asztal hat személyre volt megterítve.

– Szerintem rossz helyen járunk – tiltakoztam. – Ez hat főre szól.

Nem valami gyors a felfogásom.

Kal, mintha meg sem hallotta volna, a borlapba mélyedt.

Helen a helyiséget pásztázta a tekintetével, és kutyába sem vett.

– Hé, csajok... – próbálkoztam újra, de akkor előttem termett egy Margarita koktél, és onnantól engem sem zavart a hiba. Elvégre frankó kis asztalt volt, pont elöl, úgyhogy kényelmesen elterpeszkedtem a széken, és hálát adtam a sorsnak. – Rendelhetnék végre? – követelöztem. – Egyrészt éhen halok, másrészt nem ártana fölszívatnom valamivel az alkoholt.

– Csak még egy perc – szólt ködösen Kal, aki szintúgy a fejét forgatta, úgyhogy én is csatlakoztam a közös testgyakorlathoz. És ki

volt az első két személy, akin megakadt a szemem? Dieter és Peterson. Mögöttük pedig nem más, mint személyesen Farrell főnök lépkedett abszolúte szívdöglesztő fekete öltöny, fekete ing, ezüstszürke nyakkendő szerelésben. Az anyja!

– Odasüsetek! – rikkantottam vidáman. Tudom, mire gondolsz, de a Margariták már kezdtek fejbe kólintani. – Fiúk a St. Maryből!

Nem valami gyors a felfogásom.

– Nahát, micsoda meglepetés! – szólt Helen. – Tényleg ők azok.

– Istenkém, igazad van! – álmélkodott Kalinda. – Ne hívjuk őket ide?

– Miért is ne? – adtam be a derekam. – Rengeteg helyünk van.

Említettem már, hogy nem valami gyors a felfogásom?

Kal integetni kezdett, ők pedig odajöttek hozzánk.

– Jó estét! – szólt Dieter. – Elképesztően csinosan festenek a hölgyek.

– Az – értett egyet Farrell. – Elképesztően.

– Az ég szerelmére! – forgatta a szemét Peterson. – Félre, hitvány narancssárga népség! Csak figyeljete, és okuljatok!

Azzal előhúzott a háta mögül három, hosszú szárú rózsát.

– Először is, vörös rózsá életem nagy szerelmének, a gyönyörű Helennek! Másodszor, fehér a társamnak, a hókirálynői Kalindának! Végül, aranysárga az én aranyszívű barátomnak, a bűbájos Maxnek!

Öt szempár bámulta kimeredve.

– Hát így kell ezt csinálni, kedves narancssárga barátaim!

Azzal helyet foglalt Helen mellett, és rámosolygott. Doktornőnk arcát elöntötte a pír. Soha nem gondoltam volna, hogy megérem azt a napot.

Kal föl pattant.

– Főnök, nem szeretnél ideülni? Én majd áttelepülök a másik oldalra.

Senki a világon nem viszi oly kíméletlen hatékonysággal keresztül az akaratát, mint a mi Kalindánk. Egy szempillantás alatt mindenki átköltözött az új helyére. Elidőzött a szemem a rózsámon, ami illett a ruhámhoz. Ahogy Helené is. Kaléról nem is beszélve. Ettől végre kigyulladt a lámpa agyam utolsó, magányos neuronjában, ami még nem fulladt alkoholba.

Megrendeltük a vacsorát, és belapátoltuk. Aztán elkezdődött a kabaré. Én egy másodpercre sem tudtam megfélekezni róla, ki is ül mellettem. Végignéztük a műsort, és amikor beindult a diszkó, pár percnyi hasztalan ordibálás után inkább föladtuk, és elmentünk csörögni. A parketten persze egyből beütött a szokásos krach: alighogy odaértünk, abbamaradt a normális zene, hogy valami összeborulós-nyálás vacaknak adja át a helyét.

A megszokott, kínos tanácstalansággal méregettük egymást: No, erre mit lépsz, kedvesem? Nem kaptam támpontot, úgyhogy megpróbálkoztam egy mosollyal, és előreléptem; gondoltam, gyakorolhatnánk a szabad táncot. Ehelyett egyenesen begyalogoltam a karjai közé. Kézen fogott, a másikkal pedig határozottan átkarolta a derekamat. Mozgásba lendültünk. Én közelebb húzódtam. Erre még szorosabban zárult körém a ketrec. Általában nincs ínyemre a dolog, a mozgásszabadságom korlátozásától bepánikolok, de ez valahogy... kellemes volt. Farrell mesterien táncolt, finom illat áradt belőle, és hál' istennek nem érezte szükségét dudorászni. A vállára fektettem a fejem. Amint véget ért a nóta, fölnéztem rá. És akkor megcsókolt.

Megszakadván az idő folyása, mozdulatlanságba dermedt a világ –

a lélegzetem, szívverésem, agyműködésem nemkülönben. Ezernyi tarka fényzilánkból álló örvény kavargott a teremben. Ja, bocs, az csak a diszkógömb volt.

Azért ne hidd, hogy totál kezdő volnék a szakmában. A Thirskön is volt az a helyes srác, a neve most valahogy nem ugrik be, meg az a másik, szintúgy nevenincs illető, amikor Európában csatangoltam. Persze semmi komoly. Az igazat megvallva, inkább csak kíváncsi voltam, hogy egy olyasfajta gyermekkor után, mint az enyém, képes vagyok-e a dologra, egyáltalán akarom-e. De semmit nem éreztem, az égadta világon semmit. A szex kicsit olyan, mint amikor elkaparsz egy kiütést: akkor kezded élvezni, miután abbahagyad.

Homlokomat a férfias vállnak vetve próbáltam emlékezetembe idézni a saját nevemet. Ő fölém hajolt, és belesuttogott a fülembe:

– Nagyon... de nagyon fontos, hogy beszéljünk. Még ma éjjel. Mondjuk, most rögtön.

A derekamra csúsztatta a karját, és kikormányozott a helyiségből. Azon törtem a fejem, mi a hivatalos eljárás, ha az ember egy részlegvezetőt szeretne a szobájába invitálni.

– Hol éreznéd magad nagyobb biztonságban? A te szobádban vagy az enyémben? – tudakolta.

– Az enyémben – szögeztem le határozottan. – Háromszázötös – tettem hozzá, ha ne adj' isten útközben elsodródnánk egymástól. A liftnek vettük az irányt.

A szobát megülő, fülledt félhomály mintha az elmémet is beburkolta volna. Ő letelepedett a kanapéra, én céltalanul őgyelegtem. A fejleményeket illetően kezdtem elveszteni a fonalat, amihez egyenlő részben járult hozzá az elfogyasztott alkoholemennyiség, a zavarodottság és a magas túsarok. Mivel meg

sem szólalt, végül én is nyugvópontra jutottam mellette, és figyelmes arckifejezést parancsoltam magamra, de hiába. A gondolataim egyre-másra visszakanyarodtak a talányhoz, miszerint két ember, akiknek kékben és narancssárgában rendszerint semmi gondjuk a kommunikációval, feketében és aranyban mitől kukulnak meg egymás társaságában. Ajelenség talán a különféle kedélyállapotokat kiváltó színek hatásának tulajdonítható. Mint amikor a hazai csapat öltözőjének falát vérpezsdítő pirosra festik, a vendégcsapatét pedig lélekhervasztó drappra.

Minden erőmmel igyekeztem összpontosítani, és sikerült is rátalálnom engem fixírozó tekintetére.

– Már megint hol jár az eszed?! – vont kérdőre dühösen. – Én itt életem legfontosabb beszédét készülök előadni, te pedig rám se füttyülsz!

– Elnézést! – mentem át defenzívába. – Én csak eltöprengtem a színek és hangulatok összefüggésén. Már az is tilos?

– Ezt meg sem hallottam. Szedd össze magad!

– Bocs.

Szembefordultam vele, és átváltottam várakozásteljesre. Nem szólt, csak bámult, engem meg kezdett elfogni a harci idegesség. Többször is úgy tűnt, szóra fakad, de aztán mégsem történt semmi.

A végén nem bírtam tovább.

– Figyelj csak! Pillanatnyilag jól vagyok, és irtóra koncentrált, de nem biztos, hogy sokáig képes leszek fönntartani ezt az állapotot. Ha nem lépünk tovább, tutira megint el fogok kalandozni. Bökd már ki, mi a hézag!

Erre gyöngéden kézen fogott, én pedig fölkészültem a legrosszabbra.

– Megbízol bennem?

– Még szép! – válaszoltam az igazságnak megfelelően, de csöppnyi szorongással.

– Hát nem kéne. Mert semmi nem az, aminek látszik. A legkevésbé én magam.

A francba! Ezek szerint nős. Vagy igazából nő, álruhában. Nem is, inkább meleg. Egy világ dőlt össze bennem.

– Miért, mi vagy te?

Nagyot fújtatott, gondosan kerülve a tekintetemet.

– A jövőből jöttem.

– Hogy te... a jövőből?!

Nem is értem, mit kellett ezen fönnakadni. Történésként persze hajlamos vagyok rá, hogy a múltban gondolkodjam, mindazonáltal ami nekem a jelen, az másnak a múlt. Igazából csak az a meglepő, hogy korábban még nem történt ilyesmi.

Mikroszkopikus bólintással erősítette meg. Ma már persze értem az okát. Tipikus viselkedés: a múltjáró zsigerből igyekszik a lehető legkevesebbet elárulni. A dolog nem szorult magyarázatra: nehogy torzuljon az időtengely.

– És miért vagy itt? Küldetésben jársz? – Ha igen, irtó régóta tarthat. – Szökevény vagy? Menekülsz valaki elől?

– Az én történetem nem ilyen izgalmas.

Fölpattant, és járkálni kezdett föl-alá. Ismerem ezt a reakciót, én is utálom, ha kérdésekkel bombáznak. Úgyhogy békén hagytam. Kis idő múltán lehorgonyzott az ablaknál, és szembefordult velem.

– Tudod, mit? Kezdd a legelején, menj el a végéig, és ott hagyd abba! – javasoltam.

Ízelítőt adott takarékos mosolyából.

– Igenis, Lucy!

– Nem inkább *Alice-t* kéne mondanod?

– Nem, nem, nekem te Lucy vagy, a kaleidoszkópszemű lány a dalból.

Megint elakadt a szavam.

– A Leon Farrell nem a valódi nevem. Franciaországban születtem, de anyám angol volt, és tanár. Apámat nem ismertem. Nem voltunk valami jól eleresztve. Anyámnak mindenféle pluszmunkát kellett vállalnia, és később nekem is. Bármit, hogy meglegyen a napi betevő. Elnyertem egy katonai ösztöndíjat teljes költségtérítéssel a... mindegy, egy bizonyos helyre Franciaországban. Miután kitüntetéssel diplomáztam, három éven át különféle szárazföldi bázisokon teljesítettem szolgálatot Európa-szerte. Aztán áthelyeztek egy repülőgép-anyahajóra, a két év alatt megismerkedtem egy pilótával, Monique-kal, és összeházasodtunk.

Világrekordot javítottam rezzenetlenül ülésből.

– Pár évig csodás volt minden. A feleségem teherbe esett, majd megszületett a kisfiunk, Alexander, vagyis Alex, és hamarosan követte őt Stevie. Aztán a karrierre, a katonaság támasztotta igényekre hivatkozva, meg hogy hiányzik neki az izgalom, Monique fogta magát, és elhagyott. Egyszerre próbáltam betölteni mindkét szülő szerepét, és a munkát is folytatni, de nem volt könnyű. Hozzám költözött anyám, hogy gondját viselje a fiúknak, így mindannyiunk élete jobbra fordult. Boldog voltam, hogy mindazok után, amiket értem tett, végre én segíthetek őrajta. Szép idők voltak.

Ahogy ezt mondta, gyanítottam, hogy nem tarthattak sokáig.

– Hazalátogattam, ahányszor csak módomban állt, amikor meg új beosztást ajánlottak egy kutatóközpontban a... Egyszóval, nagy

megkönnyebbülésemre testületileg átköltözhattünk Angliába, Alex már ott kezdte az iskolát.

Elhallgatott, és a függönyt elhúzva, kibámult az éjszakába.

– Influenzajárvány tört ki... vagyis majd fog. Tudom, hogy majdnem minden évre esik egy, de ez különösen pusztítónak bizonyult. És kegyetlenek. Az idősebbeket meg a fiatalokat pécézte ki magának. Húsz és ötven év között alig betegedett meg valaki, de akik kívül estek ezen a korcsoporton, azok egyszer csak összeestek, és már el is szállt belőlük a lélek. Ilyen gyorsan.

Anyám kapta el elsőként. Voltaképpen hálás vagyok a sorsnak, amiért ő távozott legelőször. Legalább nem kellett végignéznie, ahogy... Minden közintézmény bezárt, gyakorlatilag megbénult az ország. Ott ültem a kórházban anyám betegágya mellett, amíg rá jellemző módon, minden felhajtás nélkül, szép csöndesen el nem aludt örökre. Másnap a fiúkon is kitört a kór. Semmit nem lehetett tenni. Alex ment el hamarabb, feltűnés nélkül, akár a nagyanyja. Csak behunyta a szemét, és átsiklott a nemlétbe. Stevie azonban... ő szörnyen megszenvedte, meg sem ismert. A karomban tartottam, próbáltam hűteni a testét, ő meg csak egyre zokogott a nagymamája után, énutánam... Rettenetes volt. Hajnalig bírta. Számomra az volt a világvége. A hét elején még volt egy boldog, egészséges családom, a végén meg ott álltam egy szál magamban.

Mély sóhaj tört föl a torkából.

– Közben már dolgoztak a lehetséges gyógymódon, egy oltóanyagot. Mintát vettek a fiúk véréből meg az enyémből is, mert néha... Amikor hívtak az orvoscsoporthoz, reménykedni kezdtem, hogy hátha. De csak azt akarták tudatni, hogy nem tehetnek semmit... a fiúk ugyanis nem tőlem valók, még csak nem is

ugyanattól az apától. Nem volt számukra esély. Egyazon napon tettem sírba mind a hármat, a fiúk anyja el sem jött a temetésre.

Mit lehet erre mondani? Mi lehet alkalomhoz illő reakció? Megköszöri a torkát, és a függönyt összehúzva, keserű öniróniával folytatta:

– Egy hónapig ki sem józanodtam. Aki szólni mert, akár csak a közelemben jönni, megütöttem. Egész Franciaországot tűvé tettem az exnejem után, de nem akadtam rá. Azóta sem láttam. Fogalmam sincs, egyáltalán értesült-e a fiúk haláláról. Az állásomból persze fölfüggesztettek, és amikor már minden feltétel adott volt, hogy féléven belül halálra igyam magam, rám talált a St. Mary.

Elfordult, és ismét kibámult az ablakon.

– Konkrétan Edward, méghozzá egy bárban, naná. Belém kötött, kimentünk az utcára lerendezni, aztán a szart is kiverte belőlem. A St. Maryben tértem magamhoz. Aztán megkínáltak egy különleges állással.

Visszaült mellém.

– Az eddigieket nyugodtan elfelejtheted, most jön a lényeg. Az én időmben irdatlan nagy bajban van a St. Mary. Egyesek szerint ugyanis a történelem szabadon manipulálható, mármint a nagyobb anyagi haszon érdekében. Nem is sejtettük, milyen sokan akadnak ilyenek. Néhányan közülük elloptak egy kompot, visszaugrottak vele az időben, és ezen a módon még két másikra tettek szert.

Rám sandított, képes vagyok-e összerakni a képet.

– A Négyes és a Hetes! Amiket sosem találatok meg! Már akkor furcsálltam. Egy kompot mégsem lehet csak úgy *elveszíteni*.

– Pontosan. Szó sem volt műszaki hibáról. Szerintünk egyszerűen megölték a múltjárókat, aztán leléceltek a kompokkal. Így most már

legalább három van a birtokukban.

Odalépett a vízforralóhoz, bekapcsolta.

– A St. Mary jelenleg nagyon sebezhető, ez evidens. Hatalmasak a kiadások, anyagi megtérülés sehol, csak halmozódik a veszteség.

– Ezek be akarnak zárni minket?

– Mi úgy gondoljuk, hogy inkább csak... más irányba terelni. Bár a „fölforgatni” talán jobb szó rá. Az intézetnek muszáj a jelenben fönmaradnia, mert csak úgy létezhet a jövőben, ezeknek ugyanis még legalább egy komp kell, amit lenyúlhatnak. Úgyhogy pillanatnyilag két fronton folyik a küzdelem. Nem szeretnénk, ha a mostani hatóságok lehúznák a rolót a St. Maryn, miközben ezek a fickók föl-alá rohangásznak az időtengely mentén, és zúrzavart keltenek, ami veszélyes ugyan, de jövedelmező, úgyhogy nem izgatják magukat miatta. Mivel a jövőben meglehetősen gyenge és kiszolgáltatott az intézet, célszerűnek tűnt visszaküldeni Edwardot meg engem, hogy mielőtt a rohadékok túlságosan nagy hatalomra tennének szert, itt harcoljunk ellenük a jó oldalon.

Kellett kis idő, hogy mindezt megemésszem. Közben fölforrt a víz, úgyhogy Farrell elkészítette a teát. Miután visszatelepedett mellém, megkérdeztem:

– Akkor hát te meg a Nagyfőnök azért vagytok itt, hogy... erősítsétek a St. Maryt?

– Ez csak az egyik ok, különben igen.

– De hát a St. Maryt maga a Nagyfőnök alapította.

– Úgy van. Visszaugrott egy komppal, és eljátszotta, hogy „föltalálja” az időutazást. Minden későbbi fejlemény arra épült.

– A Nagyfőnök tehát idefurikázik a jövőből egy komppal, később meg minden további járgányhoz az lesz a szabásminta, jól mondom?

Sejtette, mire akarok kilyukadni, és mosolyogva várta a folytatást.

– Akkor valójában ki találja... *fedezi föl* az időutazást? Ki építi meg az első kompot?

Megvonta a vállát.

– Szerintem ne akarj továbbmenni! Ez az út a tébolyba vezet.

Meghiszem azt.

– Oké, akkor térjünk vissza rátok! Szóval, te meg a Nagyfőnök rendet csinálni jöttetek vissza, ugye?

– Nem egészen. Két, jól elhatárolható küldetésről van szó. Edward és én külön ugrottunk. Először ő utazott ide megalapítani a St. Maryt, én csak később érkeztem.

Kal és én voltunk a következő gondolatom.

– Milyen érzés volt hirtelen jóval idősebbnek látni a barátodat?

– Majdnem érzélgősségbe torkolt a pillanat, de aztán férfiasan megoldottuk.

– Szóval, ott tartottunk, hogy a St. Mary immár él és virul. A Nagyfőnök elvégezte a meló dicstelen részét, erre fölbukkansz te.

– Idd meg a teádat! Egyébként stimmel. Nekem az a dolgom, hogy védelmezem a St. Maryt, meg végigvezessem a különféle technológiai áttörések sorozatán. Továbbá rajtad tartsam a szemem.

– Olyan fontos lennék stratégiailag?

– Ami azt illeti, nagyon is fontos vagy, de egyébként is szeretlek nézni.

Ezt átmenetileg elengedtem a fülem mellett.

– Tehát ismered a jövőt.

– Szó sincs róla, ezt jobb, ha előre tisztázzuk. Engem a jövőbeli St. Marybe soroztak be, és ott is folyt a kiképzésem. Mindent tudok rólad és az intézetről, de csak addig a napig, amíg meg nem

érkeztél. Onnantól azonban nyilvánvaló okokból semmit.

– A rohadt életbe!

Maga volt a megtestesült együttérzés.

– Tudom, mit érzel, sok lehet ez így egyszerre. Ezért is kerestem az alkalmat olyan régen erre a beszélgetésre, de te folyton spicces voltál, vagy sérült, leterhelt, esetleg mintha nem is ebben a világban éltél volna. Nem volt könnyű dolgom.

– Akkor nyilván utasításaid is vannak számomra. Halljuk, mit kell tennem!

– Csak légy óvatos! Tudom, tudom! Hogyan is kérhetlek ilyesmire! De komolyan, Max, vigyáznod kéne magadra. Csak nézz a lábad elé, megígéred?

Bólintottam, és hátradőltem, hogy végiggondoljam a dolgokat. Ahogy a Főnököt elnéztem, hirtelen egészen másmilyennek láttam, mint azelőtt. Mindketten megváltoztunk. Az a Max, aki órákkal korábban belépett a szobába, már más emberként fog onnan kilépni.

– *Mennyire* is távoli az a jövő, amiről beszélünk...?

– Nem árulhatom el, Max, ne is faggass!

– Egy nap viszont tutira véget ér a küldetésed. Vissza fognak hívni. Itt a kompod, szépen beszállsz, és elpályázol.

Próbáltam elérni, hogy ne remegjen a hangom.

– A kompom csak azért van itt, hogy gond nélkül követni tudjam ezeket az embereket. A visszahívásunk nincs betervezve. Edward meg én sohanapján megyünk el innét.

Arra gondoltam, mi mindent hagyott maga mögött a küldetés kedvéért, és fölötölt bennem, nem csak kapott-e az alkalmon, hogy a múltja elől elmenekülhessen. Én tutira megtettem volna. Nem igaz, már rég megtettem.

Asíri csöndben csak a fűtőtest pattogását lehetett hallani. Vártam, mi lesz a következő lépése. Nagyt változtak a dolgok. Kezdjük azzal, hogy színjőzan voltam. Ő fáradtnak látszott. Megnéztem az órát: annyira késő volt, hogy inkább már korán. Lassan vége az éjszakának. Főlkelt, odalépett az ablakhoz. Most meg mi van? Visszajött, újból megfogta a kezem. A nagy, földrengésszerű kinyilatkoztatás közepette már meg is feledkeztem arról, hogy...

– Csak azon törtem a fejem, vajon volna-e pár perced egy kis beszélgetésre.

– Persze – válaszoltam. Mintha nem azt csináltuk volna addig is.

– Arról van szó... Csak annyit szerettem volna mondani, hogy... kedvellek.

Furamód csalódottságot éreztem.

– Én is kedvellek, Főnök. Frankón együtt tudunk dolgozni.

– Nem úgy értettem. Inkább arra, hogy... érzek valamit irántad.

Magasabb sebességfokozatba kapcsolt a szívem.

– És konkrétan mit?

– Megbecsülést. Csodálatot. – Hosszú szünet. – Szerelmes vagyok beléd.

Pici szívem úgy dűbörgött, akár a légkalapács, ő viszont félremagyarázta a hallgatásomat.

– Ne haragudj, biztos megbotránkoztattalak. Próbáltam küzdeni ellene... de most mégiscsak muszáj megkérdeznem, tudom, hogy őszintén fogsz válaszolni. Van valami halvány esély arra, hogy valamikor esetleg...? Úgy értem, el tudod magadról képzelni, hogy egyszer...?

– Igen.

Meredten bámult a sebhelyes kezére, amelyikkel fájdalmasan

szorongatta az enyémet. Tutira nem volt tisztában az erejével.

– Hát... így is jó. Ebben az esetben békén hagylak. Sajnálom, hogy... Ez a dolog természetesen nem fogja befolyásolni a...

Itt aztán végképp elakadt. Szerintem komoly beszédartikulációs zavarokkal küzdött a pasas. És a hallásával sem klappolt minden. Fölállt, keresztülbaktatott a szobán, és halkán betette maga után az ajtót. Én meg csak gubbasztottam tovább kábultan és törődötten, boldogan és örömmámorban úszva. Kopogtak. Fölkászálódtam ajtót nyitni.

– Mit is mondtál az előbb??

– Azt, hogy „igen”.

Bitang nagy mosolyra húzódott a szája.

– Azt mondtad?? Tényleg?? – Hozzám hajolt, és végtelenül lágyan megcsókolt. – Ha ennek a küldetésnek vége...

Mielőtt összeszedhettem volna magam, hogy válaszolni tudjak, ő már föl is szívódott.

Ágyba bújtam. Hónapok óta először elalvás közben nem a kréta időszak körül forogtak a gondolataim.

8

HÉT NAPPAL később készen álltunk (amennyire ez lehetséges), a két komp is dugig megpakolva várta az indulást. Sussman a Hármassal készült ugrani, enyém lett a Nyolcas. Már korábban eldöntöttük, hogy az előbbit fogjuk használni munkához, az utóbbiban meg csak alszunk, eszünk – esetleg fordítva, majd érkezés után kiderül, melyik a célszerűbb. A lehetőségekhez mérten valami magaslati helyet igyekeztünk becélozni. Nagyon nem szerettük volna, ha a kompok méteres vízben landolnak.

– Azért ez nem egzakt tudomány – jegyezte meg Farrell, önmagához képest feltűnően szorongva. – Szurkoljatok, hogy összejöjjön...

Fáradtnak, elnyűttnek látszott, mint mindenki, akinek akár a legcsekélyebb köze volt a küldetéshez. És még el sem indultunk.

Végre befutott Sussman.

– Minden kész?

– Persze. Tekerjük meg a kurbelit, aztán egy-kettő!

Fölnéztünk. Kal és Peterson integettek. Dr. Bairstow szótlanul ácsorgott Rapson professzor és még egy csomó intézetis társaságában. Zsúfolásig megtelt a függőfolyosó.

– Indulás!

Mindketten beléptünk a saját kompunkba. Másodszor készültem szólóban ugrani. Milyen távolinak tűnt már az első! Gondosan

bezártam a táskámat a szekrénybe. Aló persze szóba se jöhetett, de a dédelgetett fotó ott lapult a holmim alatt. Nyilván nem készültem feltűnő helyre kirakni, hogy aztán Sussman agyoncikizhessen miatta, de már a pusztá gondolat, hogy nálam van, vigaszt jelentett. Mintha őt vittem volna magammal.

Farrell az ajtónyílásban téblábolt, kezében az e-blokkja, persze tök fölöslegesen, mert már kétszer lecsekkoltunk mindent. Egymásra néztünk: itt az idő.

– Könyörgök, Max, legalább igyekezz óvatos lenni! Nagy terveim vannak veled a hazatérésedkor.

Hangyányit elfacsarodott a szívem, de beértem egy biccentéssel.

– Te is vigyázz magadra!

Mosolyogva hátralépett, az ajtó bezárult előtte. Megnyitottam a kommunikációs csatornát.

– Visszaszámlálás!

– Ugrás indul – szólt a számítógép, és elfehéredett a világ.

Aztán kizöldült. Zöldben pompázott az egész mindenség; amerre csak néztem, a zöld szín árnyalatai tűntek a szemembe. Annyira megbabonázott a látvány, hogy el is felejtettem szokás szerint hálaimát rebegni a múltjárók istenéhez, amiért nem egy hegy belsejében, a tengerfenéken vagy – stílszerűen – valami mocsárban öltöttünk ismét testet. Nyújtogatni kezdtem a nyakam (látótérbővítés céljából), de *a nagy zöldségen* kívül egyebet nem sikerült fölfedeznem.

– Ott vagy, Davey?

– Mögötted, kábé száz méterre. Prímán látlak. Arohadt életbe! Eszméletlen, mi?

– Aktiváld a detektorokat! Mielőtt kimegyünk, nem árt alaposan

körülkémleni.

Nekiállt leolvasni a műszereket.

– A hőmérséklet magas, de kibírható. A páratartalom túlmegy minden határon... remélem, rothadásálló bugyit húztál. Az oxigénszint is belefér... ameddig nem rohangál az ember kelekótyán. Egyetlenegy közelségi vészjelző sem indult be.

Én is ellenőriztem a műszereimet.

– Nálam ugyanaz. Átmegyek hozzád.

– Addig alágyújtok a teáskannának.

Mellényt, sisakot öltöttem, és működésbe hoztam a mikrofonomat.

– Kommunikátorpróba!

– Hangosan, tisztán hallak!

Miután elővettem a szekrényből egy energiafegyvert, még egy kábító pisztolyt is odaerősítettem a combomon lévő tépőzárhoz, a derékszíjamra pedig ipari méretű paprikaspray-t akasztottam. Már csak annyi volt hátra, hogy szorosan összezárt szemmel bőségesen befújjam magam a Rapson professzor-féle Páratlan Permettel, ami – elméletileg – növényekre jellemző kigőzölgésekkel nyomja el az állatias testszagot. A valóságban úgy bűzölögtem tőle, mint egy túlméretezett, rothadó káposztafej. Még egyszer utoljára a közelségi vészjelzőkre pislantottam, nagyokat fújtatva lecövekeltem az ajtónál, rugóztam egy kicsit, elvégeztem pár váll-lazító gyakorlatot, majd kiadtam az ukázt:

– Ajtó!

Irgalmatlan hőség fogadott odakint, mintha kemencébe léptem volna.

Hozzá sűrű pára. Éreztem, ahogy minden pórusomból föltör a verejték. Tapasztalatból tudtam, hogy nem telik egy hétbe, és a

kompok belsejében leírhatatlan állapotok fognak uralkodni.

Azonkívül lárma. Többnyire csak rovarciripelés- és zümmögés, de a távoli üvöltések, röffenések, morranások már nagyobb méretű fajokra engedtek következtetni.

És a zöld ötven árnyalata, harsány és friss egytől egyig, mintha a buján tenyésző növényzetnek egyszerűen még nem lett volna ideje megfakulni.

Atetejébe tömény búz, szoros összefüggésben a zölddel. Nyirkos föld, csöpögő lomb, szaftos ürülék aromája: akár az istállóbúz abszolút világrekordja százszoros nagyításban.

Valamint tojások: alig érezhetően, de záptojásszag terjengett a levegőben. Sejtettem, mi okozhatja. Gyanús felhőgomolyok alatt elmosódott körvonalú alakzatok meredeztek a láthatáron: kráterek, az összes hozzájuk tartozó ínyencség – vulkánkitörések, olvadt láva, földmozgások és piroklasztikus áramlatok – ígéretével. Hurrá... Ha van egy kis mázlink, legalább tisztos távolságban. Megfordultam, és majd kitört a frász. Nem a tengerfenéken voltunk, addig rendben, viszont nagyon úgy festett, hogy a kompjaink a Krakatau dédnagymamájának alsó lejtőit nézték leszállópályának. Igaz, irtó messzire voltunk a füstölgő csúcstól, de azért nem is a legjobb helyen, már ha az érvényben lévő foglalkozás-egészségügyi és munkavédelmi szabályzatot veszem alapul. Az egyébként nem az én műfajom, meg különben sincs is idő bámészkodni. Úgyhogy indulás!

– Tőled jobbra, lefelé! – hallatszott a fülemben Sussman hangja, és ahogy irányba fordultam, a saját kompjának ajtónyílásában már láttam is (kivételesen) előírásos szerelésbe burkolt alakját.

– Máris jövök!

Kellőképpen szilárdnak tűnt a talaj, elindultam hát lefelé. Húsz

lépéssel odébb visszánéztem közvetlenül a fák vonala alatt kuporgó kompomra, hogy később tutira megtaláljam a kicsiny fennsíkon. Baloldalt sűrű erdőség kapaszkodott a magaslatok felé. Tőlem jobbra széles és lapos, fátlan térség alkotta a lejtő alját, afféle parti síkságként szolgálva a jókora tó vagy inkább kisebbfajta beltenger körül.

Nem mulasztottam el fél térdre ereszkedni, és a világért sem engedtem volna ki a kezemből az energiafegyvert, de nagyjából ez minden, ami megmaradt a Guthrie őrnagytól kapott alapos kiképzésből. Ja, és a számat is becsuktam. Egyébiránt – szégyen és gyalázat – úgy bámultam, mint borjú az új kapura. Nagy mázli, hogy egyetlenegy felettesem sem látta. Valami megzizzent, amitől az éig ugrottam ijedtemben, de csak Sussman érkezett.

– Tele van a hócipóm, hogy örökösen rád kell várnom! – közölte morcosan. – A kurva életbe!

Már tudtam, mi vonzott erre a pályára.

Asíkságon cammogó, kisebb csorda egyedeiben *Maiasaurus*okra, vagyis „jó anya” gyíkokra ismertem. Szorosan összetartottak, úgy óvták kicsinyeiket a ragadozóktól. Körülnéztem, követik-e őket *Troodon*ok. Valahol nekik is ott kell lenniük a közelben. Szép lassan eltűnt a menet a szemünk előtt.

– *Ankylosaurus* – suttogta bal felé mutatva Sussman, tanúsítva, hogy az elmúlt három hónapban ő sem vesztegette az idejét. – Az utolsó páncélos dinoszaurusz. Azt figyeld!

Nehéz lett volna nem észrevenni. Akkora volt, mint egy istenverte tank.

– Most menjünk – álltam föl –, erre később is lesz idő. Inkább végezzünk egy kis terepszemlét!

Így is percekbe telt, mire rábírtuk magunkat a továbbindulásra. Ha nem kapjuk össze magunkat, itt negyedóraig sem húzzuk. Mialatt mi úgy tátottuk a szánkat, mint holmi turisták, akármi odalopózhatott volna mögénk.

– Aztán vigyázz, hová lépsz! – figyelmeztetett Sussman útban a Hármas felé. – Eléggé alattomos itt a talaj.

Tényleg mállékony volt egy kicsit, de amíg óvatosra vesszük a figurát, és nem merészkedünk ki sötétedés után, nem lehet gond.

Fölajzottan vigyorogtunk össze.

– Munkára!

* * *

Hetvennegyedik napja tartott a csaknem mintaszerűnek nevezhető misszió, amikor minden előzmény nélkül látványosan tropára ment az egész.

Az állandó kimerültségtől még aludtam, mint a megholt, mert ami a háztartási teendőket illeti, Sussman többé-kevésbé állta a szavát, és minden reggel teával ébresztett.

Gőzöm sincs, mitől, talán valami mélyen gyökerező ösztön léphetett működésbe, de aznap magától pattant föl a szemem, méghozzá arra, hogy – nem éppen bizalomgerjesztő pofával, viszont akkora merevedéssel, mint egy távírópózna – fölöttem térdel Sussman.

Automatikusan fölrántottam a térdem, és talpamat a mellkasához lökve, padlógázzal akkorát rúgtam belé, hogy zúgva szállt hátrafelé, mint a mesebeli madár.

Mit képzelsz ez, ki a francsal szórakozik?! *Rögtön* beugrott Kal összes

korábbi intelme, majd *rögtön* követte őket a felismerés, miszerint hatvanhétmillió évre az otthonomtól olyasvalakivel vagyok összezárva, akiben attól a perctől fogva csöppet sem bízhatok. Nem volt valami szívmengető érzés. Megragadtam hát a paprikaspray-t, és személyes ügyet csináltam a dologból.

Sűrű könnyek közt, hevesen prüszkölve fogta menekülőre, közben próbálta összekapkodni a ruhadarabjait. Behátráltam az egyik sarokba, hogy legalább hátulról védve legyek, és mozdulatlaná dermedtem. Nem tudom, melyikünk adta be a kulcsot, én vagy a légkondi, de dőlt rólam a verejték, még a szemembe is belefolyt. Üvöltöttem a felindulástól meg az adrenalintól, és gőzöm sem volt, mi legyen a következő lépés.

Ez a meló mindig is a bizalomra épült. Bepakolsz két ellenkező nemű embert egy pindurka kompba, elhajítod őket több száz, ezer vagy millió évnnyire az isten háta mögé, és rábízod őket a szerencsére. Amennyire én tudom, sosem volt ezzel probléma. Akár a Kal–Peterson, akár a Lower–Baverstock párost veszem alapul, a legapróbb célzást sem hallottam rá, hogy ebből a felállásból egyszer is a legapróbb zúr származott volna. Az ember olykor kénytelen pucéran látni a másikat, ez nyilvánvaló, de a dolog semmi következménnyel nem jár. Pillanatok alatt, profi módon illik elintézni, „a munkánk velejárója, essünk túl rajta” alapon. Amúgy az intézetisek rendszerint összevissza kamatyolnak, de én soha, pláne nem a társammal. És akkor fölébredt bennem a híres-nevezetes női büntudat. Talán *én* keltettem benne olyan benyomást, mintha...? Mindenestől az *én* hibám lenne?

Egy frászt, döntöttem el, és fölhagytam az önmarcangolással. Helyette kitöröltem a szememből az izzadságot, és ráförmedtem:

– Kifelé!

Makogni kezdett, de én lehurrogtam:

– Ne fáraszd magad, csak tűnj el innét! Eredj vissza a Hármasba, és ne mozdulj, amíg nem szólok!

– De én...

Lekaptam egy energiafegyvert a szekrényről, mire elordította magát, hogy „Ajtó!!”, és elporzott, pedig én csak fedezni akartam volna a visszaúton. Az ajtóból figyeltem, amint viharsebesen távolodik. Az ösvény elkeskenyedő részén megcsúszott, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és végül ép bőrrel ért a Hármasba. Magamra zártam a komp ajtaját, és miután az energiafegyver is visszakerült a helyére, leroskadtam, számba venni a lehetőségeimet.

Első: szélnek eresztem. Ez azt jelentené, hogy egyedül fejezem be küldetést, ami nem lenne sétagalopp, de azért kivitelezhető. Azaz mégsem, mert a Nagyfőnök azon melegében engem is hazaparancsolna. Ez a hely nem való szólistáknak.

Második: mindketten hazaugrunk, hogy aztán én Kallel vagy Petersonnal visszajöjsek. Ami nem igazán jó megoldás, mert úgy a kilencven naposra tervezett itt-tartózkodás alatt megszakadna a feljegyzések folytonossága, és valószínűleg mindent előlről kéne kezdeni. Sajna, eleve egy nagy kalap pénzbe került az út, a Thirsk tutira nem fizetne a túlórákért. Ráadásul magyarázatot követelne, és a végén még amatőr színben tűnne föl az intézet. Azok után pedig nemcsak egy egyetemi megbízott tartós beköltözésére számíthatnánk, de a Thirsk esetleg még az ugrásokra is el akarna minket kísélni.

Harmadik: kettesben folytatjuk, és befejezzük a küldetést. És hiába nem számít, mennyire nincs ínyemre egy légtérben maradni

azzal a mocsokkal, mégiscsak emellett célszerű letennem a voksot. Persze számúzhetem a Hármásba, hogy onnantól csakis a szabadban meg nappal találkozunk, még hozzá szigorúan szakmai alapon. Ami totál kínos lesz, és zavarba ejtő, de ez csak legyen az ő problémája. Az én problémám, hogy mit lépek, miután visszatértünk a St. Marybe. Őa társam, és nekem nincsenek bizonyítékaim. Kizárólag az én szavam áll az övével szemben. Tessék, már megint megérkeztünk az örökifjú női dilemmához. Fölsóhajtottam. Ezen még ráérek agyalni.

Negyedik: simán keresztüllövöm, és kész.

Lemostam magamról az izzadságot, fölöltöztem, és nekiálltam rendet rakni a kompban. Ha már üresjáratra kapcsolt az agyam, legalább a kezem legyen elfoglalva. Az aznapi feladatokhoz szedegettem elő a felszerelést, amikor megreccsent a kommunikátorom:

– Ott vagy, Max? Beszélhetnénk?

Ha azt hitte, majd kigazsulálhatja magát a slamasztikából, hát hatalmasat tévedett. Mivel még nem döntöttem el, mit mondjak neki, metsző hangon feleltem:

– Most nem érek rá! Maradj veszteg, majd később tárgyalunk!

Nyilván arra a következtetésre fog jutni, hogy most módszerolom be az eseménynaplóban – suhant át az agyamon.

Belenéztem az aznapi programba. Semmi rendkívüli: a meteorológiai diszkek begyűjtése, majd az infók bevitele, ugyanez a geológiai mérésekkel, plusz lemezcsere a csillagászati műszerekben. Azonkívül úgy terveztük, hogy a völgy északi végében folytatjuk a terepfelderítést meg a térképezést, ami viszont elsőbbségi meló. Annyi sok idő elment a dinók filmezésére a 3D-s mozihoz, hogy

csúszásba kerültünk a többi feladattal, ideje volt behozni a lemaradást. Ha esetleg sikerülne halálra dolgoztatnom Sussmant... az minden gondot levenne a vállamról.

Lelkem mélyén már eldöntöttem, hogy folytatom a küldetést. Az szóba sem jöhetett, hogy a behúzott farkú Sussmannel visszaoldalogjak a St. Marybe, viszont nem láttam akadályát, hogy ésszerű óvintézkedéseket tegyek, egyszersmind félreérthetetlen üzenetet küldve a szemétládához.

Megszólaltam:

– Számítógép, a kompa való belépést korlátozd Maxwellre! Engedélyezési kód: Maxwell öt zéró alfa kilenc nyolc zéró négy bravó. Igazold vissza!

– Belépés korlátozása Maxwellre. Visszaigazolva.

Aktiváltam a kommunikátort:

– Gyere át, de azonnal, ha szabad kérnem!

Figyeltem, amint az ösvényen fölfelé iszkol. Az a keskeny szakasz tényleg alattomosnak látszott. Följegyeztem magamnak, hogy nem ártana új közlekedési útvonal után nézni. Sussman beöltözött az előírással erdei álcaruhába, a szeme duzzadt volt, az arca sápadt, a haja még nedves. Akomphoz érve szokás szerint bemondta a varázsszót – „Ajtó!” –, de persze nem történt semmi, mire pár másodperc múlva hangosabban is elismételte. Az ajtó maradt zárva, neki meg végre leesett a tantusz. Halkan bekopogott, én pedig beengedtem.

Nem kínáltam helyet, magam is maradtam állva, kezem ügyében a dinoszauruszokra méretezett és feltűnő helyre kirakott paprikaspray-vel. Mielőtt belefoghattam volna a mondókámba, föltartotta a kezét:

– Kérlek, Max, hadd kezdjem én! Annyira, de annyira sajnálom!

Nem is értem, mi ütött belém. Vagyis nyilván értem, de képtelen vagyok megmagyarázni. Ha ez számít valamit, én pont annyira le vagyok döbbenve, mint te, és mélységesen szégyellem magam. Könyörgök, ne fújd le most a küldetést! Olyan messzire jutottunk már! Összevissza tizenhat napunk maradt, már csak egy kis adatgyűjtés van hátra, és készen is volnánk. Látom, lakatot tettél a kompodra. Rendben, megértem, de csináljuk végig a küldetést, jó? Kérlek, Max...

A szavába vágtam:

– Már döntöttem: a küldetés folytatódik, viszont mostantól új szabályokkal. Utasításig maradsz a kompodban. Ott eszel, ott alszol. Tartod a három lépés távolságot, és főleg egy ujjal sem érsz hozzám. Azonkívül minden beszélgetés szakmai kérdésekre korlátozódik köztünk. Ha valami kifogásod van mindezek ellen, akkor a küldetésnek itt és most vége, te pedig számolhatsz az összes kellemetlen következménnyel.

Nagyot nyelt, és bólintott.

– Helyes. Akkor hát a völgy északi végébe megyünk, mert az elmaradt eddig. Megrajzoljuk a vidék szintvonalas térképét. Azonkívül följegyzést készítünk a szembejövő, még ismeretlen dinófajokról, de bajlódni legfeljebb a növényzettel szeretnék ma, ami a te reszortod. A fegyvered föl van töltve?

Ismét bólintott; az arca sápadtabbnak tűnt, mint valaha.

– Mondhatok valamit? Javasolnám, hogy csak a műszerekre koncentráljunk, az északi részt hagyjuk meg holnapra. Addig talán túltesszük magunkat a...

– Nem, ma megyünk.

Ez láthatóan bosszantotta, de nem érdekelt.

A vállamra kaptam a málhát.

– Gyerünk!

Megindultunk lefelé.

– Ne olyan gyorsan, hé! – szólt utánam. – A következő rész elég cikis. – Eszébe jutott az új felállás, ezért, nagyot nyelve, már hivatalosabb hangnemben folytatta: – Ha előre akarsz menni, hagyd itt nálam a hátizsákodat, majd én átdobom, miután átértél, aztán ugyanezt az én pakkommal is megcsináljuk. Persze, csak ha egyetértesz.

Isten bocsássa meg, bedőltem a meghunyászkodó modorának. Lecsúsztottam a vállamról a hátizsákot, és nekivágtam a keskeny szakasznak.

– Azért nézz a lábad elé!

Hányszor, de *hányszor* figyelmeztettek minket a St. Maryben! És mégis, amíg a saját bőrén nem tapasztalja az ember, gőze sincs a raptortámadás sebességéről és váratlanságáról. Én egészen addig nem vettem észre semmit, amíg a hátamat, vállamat kemény ütés nem érte. Erősen megtántorodtam, kicsúszott a lábam alól a talaj, aztán egyensúlyomat veszítve, átbuktam a peremen.

Egy örökkévalóságig tartott, amíg hol bukfencezve, hol ide-oda pattogva zuhantam, miközben kemény tárgyak – ágak, szikladarabok, görgetegkövek – csapódtak a testemhez. A szám tele lett palaforgáccsal, még az orromba is jutott belőle. Sokáig azt se tudtam, hol a föld, hol az ég. Próbáltam megkapaszzkodni, hátha lassíthatom a zuhanást, de velem együtt omlott az egész mindenség. Végül nekicsapódtam egy igencsak tömör valaminek, és az végre megállított. Éreztem, amint halomba gyúlik rajtam a kitaratóan záporozó törmelék, és a karommal igyekeztem az arcomat védeni,

hogy legalább levegőhöz jussak. Aztán, gondolom, elájultam.

Csigalassúsággal eszméltem föl. Közben eleredt az eső, de az arcomnak jólesett a nedvesség. Irdatlan nagy súllyal nehezedett rám valami. Óvatosan elfordítottam a fejem, mire kiderült, hogy testem egyik fele beékelődött egy kidőlt fa törzse alá, a másikat meg betemette a hegynyi omladék. Kavicsot köpködve próbáltam leltárt készíteni sérüléseimről. Fájt a hátam, de az még a támadásnak lehetett a következménye. Zuhanás közben kiváló szolgálatot tett a sisak meg a mellény, a védtelen helyeken azonban nem akadt négyzetcentiméternyi bőrfelület, ami ne égett volna a horzsolásoktól. Ösztönszerűen kezdtem magam tekergőzve kiszabadítani, de aztán leesett, hogy jobban teszem, ha nyugton maradok. Miután fogalmam sem volt, másodpercekig vagy órákig feküdtem-e kiütve, még a közelben bóklászhattak a raptorok, hogy aztán első mozdulatomra villámgyorsan ott teremjenek. Azonkívül szó szerint ingatag volt a helyzetem. Egyedül a fatörzs tartott vissza a lezuhanástól. Szerettem volna, ha ez továbbra is így marad, mert irtó hosszúnak tűnt az út a meredély aljáig.

Fölfelé nemkülönben, arra ráadásul alattomosan labilis volt a talaj. Még ha sikerül is kiszabadulni a fatörzs alól, utána bal felé el kell jutnom a tömör alapkőzetig, és onnan visszamásznom a fensíkra. Ám holmi dinóistenség jóindulatúan mosolyoghatott rám a dinómennyországból, mert a frissítő eső nem szűnt meg lágyan permetezni. Ha ugyanis tipikus krétakori zuhéba vált át, akkor vagy elsodor az ár, vagy ott helyben megfulladok – ha egy hegyoldalon ez egyáltalán lehetséges. Talán mégiscsak fontolóra kéne vennem az irodai melót.

A kommunikátort aktiválva, belesuttogtam a mikrofonba:

– Sussman, hallasz engem? Ott vagy, Davey? Jelentkezz!

Semmi válasz, csak statikus zörej. Hiába voltam csapdában, nem mertem újból kísérletezni.

Úgy döntöttem, visszafogott tempóban látok neki. Többé-kevésbé megfelelő tájolással feküdtem a hátamon, így óvatosan addig feszkelődtem a bal lábammal, amíg ki nem szabadult. Kezdetnek nem rossz. A fatörzs alá beékelődött, másik lábamat egyelőre hagytam békén, inkább a bal karomat igyekeztem, a fájdalommal nem törődve, centiről centire kiszabadítani. Sikerült, de amint a jobbal próbálkoztam, ismét mozgásba lendült a pala, ezért előbb a lehetőségekhez mérten az oldalamra gördültem, aztán úgy húztam ki szépszerével. Hátravolt még a jobb lábam, a legfőbb probléma. A fatörzset nem mozdíthattam ki, ugyanis összevissza az akadályozta meg, hogy a vulkáni lejtő alsó karéja mentén szépen lebukfencezzek a dinók kedvelt táplálkozási területére. Fokozatosan fölpörgő agysejtjeim végül rátaláltak a megoldásra: kikaparom a földet a lábam alól, úgy próbálom kimenekíteni szorultságából. És lőn, sok-sok tövig koptatott köröm árán sikeresen felszínre kerültem.

Szabad voltam, de még közel sem biztonságban. Nem emlékszem, mennyi időbe telt, amíg (egy lépés oldalt, két csusszanás lefelé) végre átküzdöttem magam a törmeléklejtőn, de amint tömör sziklát tudtam a talpam alatt, már gyerekjátéknak tűnt fölfelé a kapaszkodás. Odafönt sem siettem el a dolgot: előbb óvatosan kidugtam a fejem, hogy körülkémljek. Talán tíz percig is lóghattam ott két remegő karomon, amikor végre elszántam magam, hogy a peremen áthúzódkodva, talpra guruljak, becélózom a Nyolcast, és nekilóduljak.

Gondoltam, megpróbálkozhatnék újból a kommunikátorral.

– Ott vagy, Sussman? Sussman, válaszolj!

Síri csönd.

– Sussman, jelentkezz!

Változatlanul semmi.

Már reszkettem, mint a nyárfalevél, úgy araszoltam tovább az ösvényen, amikor egyszer csak megértettem, miért nem jön válasz. Körös-körül sötét tócsákba gyűlt a félig alvadt vér. Kicsivel odébb fél pár bakancsot vettem észre – még benne volt Sussman lábfeje. Valami elpattant bennem. Fölkaptam a bakancsot, és rohantam, ahogy rogyadozó lábam bírta. A kompnál elüvöltöttem magam – „Ajtó!!” –, aztán tigrisugrással bevetődtem, és zihálva, remegve elnyúltam a padlón.

Húsz percet engedélyeztem magamnak, máskülönben sosem kelek föl többé. Utána dupla nejlonzsákba csomagoltam a megmentett végtagot, és beraktam a frigóba. Észrevettem odabent egy palackot. Úgy elfogott a kísértés, hogy szinte fájt, de inkább készítettem egy bögre teát, majd merev mozdulatokkal, akár egy robot, alaposan lezuhanyoztam, kitisztítottam a sebeimet, befontam a hajam, végül holtfáradtan lerogytam az alvómodulra, és behunytam a szemem.

A következő pillanatban kimásztam, hogy előkeressem a fényképet, aztán magamhoz szorítva, összegömbölyödtem. Iszonyúan hiányzott a Főnök. Nyugodtan hazautazhattam volna, vigaszt meríteni körém fonódó karjaiból, senki nem tett volna érte szemrehányást.

Egyedül én, önmagamnak.

Újabb egy perc múltán föladtam az elalvás reményét, és hagytam a gondolataimat szabadon csapongani, legfőként az egyszerre kedvelt és gyűlölt Sussman körül. Eszembe jutott, milyen figyelmes is tudott lenni, különösen velem, és iszonyú nehéz volt elhinni, hogy

előző nap ugyanabban az időben még békésen hortyogott mellettem. Most pedig halott. Fohászkoztam Istenhez, hátha előlről kezdhetném a napot, hogy mindent másként, okosabban csináljak. Mi van, ha az én kompom felé próbált menekülni, de nem jutott be, mert lakatot tettem az ajtóra?! Baromság – súgta a józan ész. Akit a raptorok bekerítenek, annak nincs menekvés.

Jó ideje voltunk már társak. Sokat marakodtunk, nevettünk, versengtünk egymással, igyekeztünk előnyre szert tenni a másikkal szemben, de ez már a múlt. Én vezettem a küldetést. Hogy engedhettem ezt megtörténni?! Egyszerűen fölfoghatatlan volt, hogy nem látom többé. Az önvád, a gyász és a megbánás körforgásában így telt az éjjel, mígnem kevéssel a hajnal beköszönte előtt a kimerültségtől végre elnyomott az álom.

* * *

Másnap merev tagokkal öltözködtem, megpakoltam a tartalék hátizsákot kajával, meg amire még szükségem lehetett, fölmarkoltam az energiafegyvert, és nagyokat fújtatva lecövekeltem az ajtónál. Végigsiklott a tekintetem a közelségi vészjelzőkön, de semmi nem ólálkodott a közelben. Nyeregbe, Maxwell!

Nem is értem, miért lepődtem meg, amikor ajtónyitás után pontosan ugyanolyannak találtam mindent, mint azelőtt. Nem a völgy északi vége felé vettem az irányt: ahhoz túl messze esett, hogy szólóban letudhassam. Úgy döntöttem, hasznosabb, ha továbbhaladok a tó felé, és a keleti oldalon folytatom a felderítést.

Fölfedeztem egy hasadékot a sziklafalban, ahová biztonságosan beszuszakolhattam magam, és nekiláttam a munkának, ami

filmezésből, mérések végzéséből, a növényzet lejegyzéséből állt. A magaslati lejtőkön a tűlevelű fák voltak az urak, az alacsonyabbakon a *Pinus* és a *Metasequoia* nemzetség tagjai, no meg a lombhullatók: a tölgyektől a pálmáig az összes faj képviseltette magát.

* * *

Alaposan benne jártunk már a délutánban, amikor elindultam hazafelé; óvatosságból készenlétben tartottam a fegyveremet, de nyugodt volt a környék. Aggasztott a lehetőség, hogy a raptorok esetleg visszatérnek (újfent csemegézni az emlősök szokatlanul zamatos húsából), de szemlátomást továbbálltak egy házzal. Az éjszakára kint hagyott készülékekben újakra cseréltem a használt diszkeket. Nem láttam jelét, hogy bajuk esett volna, ezért úgy döntöttem, továbbra is maradnak a helyükön. Irtó nehéz volt a cucc, de nem is szívesen törtem volna össze valamit hurcolászás közben.

Nehezemre esett belépni a Hármasba, ahol Sussman dolgai heverték mindenfelé. Gondolataimat szigorúan kordában tartva igyekeztem kizárólag a pakolásra koncentrálni. Csak a két kezemre figyeltem, ahogy a ruhaneműt hajtogatják, a felszerelés darabjait rendezgetik a szekrényekben. Végül leolvastam a műszereket, és miután leoltottam, úgy hagytam ott a kompot, hogy vissza se néztem.

Új útvonalon közeledve a Nyolcashoz, azon kaptam magam, hogy egyfolytában a tisztás meg az ösvény felé pislogok. Nem szívesen csalogattam volna oda ragadozókat, ezért földet, kavicsot rugdostam a vérfoltokra, és gondosan összeszedtem, ami a málhazsákjainkból

megmaradt.

Otthon fölmásztam a tetőre, ellenőrizni az eget pásztázó műszer irányzékeit, majd a lemezcsere elvégzését követően le is másztam. Zuhanyozással, evéssel folytatódott a program, az aznap és előző nap történtek részletes naplózásával, az adatok bevitelével a számítógépbe. Túlestem a megtelt diszkek sorszámozásán, majd hangyányit elálméklodva hidegvérű, hatékony önmagamon, aludni tértem.

És hát nagyjából ezt a mintát követte a következő tizenöt nap is. Kemény meló volt minden feladatot egyedül ellátni, de nekem pont arra volt szükségem. Erőt merítettem a fényképből, amit odaállítottam az irányítópultra, hogy mindenholnan lássam. Szomorú, riadt és magányos voltam, igen, ráadásul életemben először hiányzott valaki, viszont hegyekben állt a munka, amit egyedül én végezhettem el. Minden áldott nap útra keltem, letudtam a dolgot, aztán hazamentem. Beszélgetőtársnak ott volt a fénykép vagy önmagam. Egyszer, asszem, egy sziklával is sikerült rövid szóváltásba keveredni.

Azon az iszonyú napon a teljes készlet kimerült volna a drámai eseményekből? Meglehet, a hátralévő napok mindenesetre viszonylag traumamentesen múltak el. Másrészt viszont olyannyira nem takarékoskodtam a rothadókáposzta-spray-vel, hogy valószínűleg minden élőlény sétáló bokornak nézett. Asebeim sem fertőződtek el, elmondhattam hát, hogy túl vagyok a nehezén.

Az utolsó két napom azzal telt, hogy a felszereléseket lapátoltam vissza a Hármásba. Az a nagyképű ürge, aki *anno* azzal dicsekedett, hogy neki elég egy szilárd pont, és kifordítja a világot sarkaiból, nyilván a bűdös életben nem próbált térdig a krétakori mocsárba

merülve, majd hegynek fölfelé manőverezni egy hűtőszekrény méretű csomagolóládával.

Fél napom ment el a Hármásban az ugrás előkészítésére, a visszaszámlálás beállítására, majd becsuktam magam mögött az ajtaját, és végignéztem, ahogy eltűnik. Utána (azóta sem értem az okát) még jó ideig meredtem a hűlt helyére, mielőtt visszaóvakodtam volna a sajátomhoz – nagyon nem lett volna idegem megint bajba kerülni.

Akompan letudtam a rendcsinálást, néhány záró megjegyzést motyogtam a diktafonba, naprakésszé tettem a naplót, és lemeóztam, hogy az összes diszk épségben-egészségben megvan-e. Elnéztem a dobozok jókora halmát a sarokban: az ott mind párját ritkító, fölbecsülhetetlen értékű, keserves gürizés árán megszerzett adat. Miután a tetőről leszerelt távcsöveket is elcsomagoltam, tényleg nem maradt több tennivaló.

Kiültem az ajtóba egy csésze teával. Három hónapon át az a föld volt az otthonom, Sussman is ott vesztette életét. Valahogy húzódoztam az indulástól. Figyeltem, mi folyik épp a tónál. Magányos *Torosaurus* cammogott lefelé egy *Parasaurolophus*-pár társaságában, talán inni egy jót. Ami az utóbbiakat illeti, változatlanul nem volt ötletem, mi célt szolgálhat a fejükön a banán alakú taréj. Egyfajta rezonátor? Párázásra hív? A kifinomult szaglászerve? Valaki más majd tutira kihüvelykezi a megfejtést az adatokból. A kedvencem, *Ankylosaurus* Bandi is arrafelé bóklászott azzal a nagy, bunkós farkával. Kicsivel odébb a rohadék raptorok pontosan azt tették, amit raptoréknál szokás. Ki hibáztathatná őket ezért? Meg a rossz hírű *Velociraptor*okat is... Végül kisebbnek bizonyultak a vártnál, viszont mindnek megvolt a magához való esze. Reméltem,

hogy valaki majd elgondolkodik a húsevő életmód és az intelligencia összefüggésén. Ráadásnak *Proceratopsok* egy csoportja; fantasztikus fotóink voltak a fészkeikről, a lenyűgöző csigavonalban lerakott tojásaikról.

Mélységes rokonszenvet éreztem e teremtmények iránt, a barátaim voltak. És persze halottak. Mindahányan. Ósidők óta.

Az ég szerelmére, elég ebből! Kilöttyintettem a maradék teát, és miután megküzdöttem a macerás ELIT- és FELIT-ellenőrzéssel, már nem volt okom tovább ott merengeni. Meghagytam a számítógépnek, hogy indítsa az ugrást – és ő megtette.

9

VÉGRE itthon! A fertőtlenítő hatású kék fénysugaraktól táncba kezdtek a karomon a pihék. Mélyeket lélegezve ízlelgettem a pillanatot. Hazaértem. Ha kicsit nyújtogattam a nyakam, láthattam a Hármast a hangár túsó végénél: már körülrajzolták a dolgukat végző műszakiak. Kiszakadt belőlem egy sóhaj – hirtelen rám tört a kimerültség.

Kopogtatás az ajtón. Ki kéne nyitnom neki. Üresen találta a Hármast, ezért átjött a Nyolcashoz, mert föltételezi, hogy mindketten ezzel ugrottunk. Muszáj beengednem a külvilágot. Rácsaptam a kézi vezérlés gombjára. Azonnal föltűnt neki Sussman hiánya, a küszöböt sem kellett átlépnie.

Az arca minden elárult. Még szerencse, hogy nem kérdezte, mi történt, mert abban a pillanatban amúgy is képtelen lettem volna megszólalni.

– Te jól vagy?

Bólintottam. Már az is megkönnyebbülés volt, hogy annyi sok idő elteltével végre hallhattam a hangját.

– Ne siess, ráérünk.

Szaván fogtam, és hátradőlve, behunytam a szemem. Hallottam csukódni az ajtót. Mire fölnéztem, már ott állt belül.

– Gyere ide...

Nehézkesen fölálltam, és egy ingatag lépés után az ő

megingathatatlan, meleg teste köré kulcsoltam a karom. Szorosan megölelt. Tutira ő volt a világon a legfantasztikusabb férfi. Nem szólt, csak gyöngéden simogatta a hátamat. Amikor végre el akartam húzódni, ő csak még erősebben vont magához.

– Maradj még! – súgta lágyan, így aztán a mellkasára fektettem a fejem, úgy hallgattam erőteljes, szabályos szívverését.

Telt-múlt az idő. Éreztem, ha még egy percig maradok, többé nem leszek hajlandó megmozdulni. Nyúltam a táskámért, de ő leállított:

– Majd én viszem. Na, gyere szépen, már várnak a gyengélkedőn. Menni fog?

Tőlem csak újabb bólintásra futotta. Az ajtó előtt már kisebb tömeg gyűlt össze narancssárgákból. „Üdv itthon!” – kiáltotta valaki. Észrevettem, hogy a vállam fölött Sussmant keresik a tekintetükkel. A Főnök, gondolom, mutogatni kezdett a hátam mögül, mert hirtelen egyszerre húzódtak hátra. Fölnéztem a függőfolyosóra, ahol Kal meg Peterson hajolt át a korláton, és megráztam a fejem.

Lifttel mentünk; három krétakori hónap elteltével a lábam már nem emlékezett, mire való a lépcső. Helen és csapata a liftajtónál várt.

Farrell a kezembe nyomta a táskát.

– A szalagokkal fogjuk kezdeni, és amint lehet, neked is feltöltünk mindent. Dr. Bairstow, gondolom, hamarosan benéz hozzád. Addig csak pihenj!

Atávoztása után csalódottnak éreztem magam, és végtelenül magányosnak.

Helen kíméletesen, de hatékonyan tette a dolgát. Tetőtől talpig átvilágított, kötést rakott a sebeimre. Nem talált fertőzésre utaló jelet. Bemásztam az ágyba, és már aludtam is.

Másnap reggel zuhanyozás után ott találtam a szekrényben a kék gönceimet. Helen is bejött, és szarkasztikusan közölte, hogy igen, jól sejtem, el vagyok bocsátva.

Hunter nővér behozta a kinyomtatott leleteimet, közösen végiglapozták.

– Minden rendben lévőnek tűnik. Egy csomó zúzódásod meg horzsolásod van, de semmi maradandó. Holnap délelőtt azért ugorj be egy kontrollra, jó? Most viszont indulás, töltsük meg a gyomrod!

Visszafogott éljenzés közepette sétáltam be az ebédlőbe. Sussman miatt nem lett volna ildomos a dörgő tapsvihár, de a gratuláció azért kijárt. Mrs. Mack ragyogó mosollyal nyújtott át egy tányér szalonnás tojást rösztivel, meg gyümölcsöt desszertnek. Helen helyeslően bólogatott.

– Naponta legalább két szem gyümölcs, Max, ez orvosi előírás. Három hónapon át készételeken éltél, de hamarosan olyan masszív leszél, mint a rönkfatorlasz a Szent Lőrinc-folyón.

Letelepedtünk Kal és Peterson mellé, akik jóval csöndesebbek voltak a megszokottnál. Amint befejeztem, a Főnök is befutott. Komoran nézett rám, ezúttal semmi mosoly: dr. Bairstow látni kíván. Meghiszem azt.

Az igazgató úrnak meglepően hamar leesett a tantusz. Ha azt hittem, a Sussman iránti tiszteletből majd hangyányit tompítja a dolog élet, hát tévedtem, nem kerülgette a forró kását:

– Meghökkenően tapasztaltuk, Miss Maxwell, a belépési korlátozást a Nyolcason. Szemlátomást kizárólag önnek volt a kompba bejárása.

Basszus! Elfelejtettem hatástalanítani a lakatot! Néha már úgy érzem, annyi eszem sincs, hogy magamtól levegőt vegyek. Amagyarázatra is elmulasztottam fölkészülni... de aztán nem is lett

rá szükség. Dr. Bairstow beleszólt az interkomba:

– Mrs. Partridge! Bejönne, kérem?

A titkárnő rendszerint az igazgató mellett vagy kicsivel mögötte foglalt helyet, de ezúttal az oldalamnál várta egy széket, amit a Főnök tolt oda. Farkasszóló alakú mellűt viselt. Még sosem láttam rajta.

Miután a Főnök bekapcsolta, még vagy öt másodpercig sötét maradt a képernyő. Aztán sokkoló hirtelenséggel Sussman arca jelent meg egy erősen torzító közelképen. Egykori társam nyilván a kamera szabályozógombjaival babrált, amikor pedig megfelelőnek találta a beállításokat, hátralépett, és én magamat pillantottam meg, ahogy fél lábamat kidugva a vékony takaró alól, szétvetett tagokkal durmolok az alvómodulomban.

A Nagyfőnök hangja ütötte meg a fületem:

– Akkor mi most elmegyünk megnézni, hol késik a tea...

Azzal nagy megdöbbenésemre Farrellel együtt elpályázott. Az ajtóra meredtem, majd visszafordultam Mrs. Partridge-hoz, aki a képernyő felé intett a fejével. Sussman épp letérdelt mellém, kinyújtotta a karját, és előbb a takarót emelte le rólam végtelenül óvatosan, majd, bele-belevigyorogva a kamerába, a pólómat kezdte centiről centire fölhúzni.

Szabályosan elfogott a hányinger. Hányszor, de *hányszor* ébredtem úgy, hogy a padlón találtam a takarót! Az emlékre fölfordult a gyomrom.

Sussman közben majdnem a mellemig jutott a pólóval, a másik keze pedig egyre gyorsuló iramban járt a fütykösén. Most már bármelyik pillanatban bekövetkezhet... Aha, itt is van. Az egyik pillanatban még mindenre érzéketlenül heverek az ágyon, aztán egy jól irányzott rúgással már lövöm is ki Sussmant a világűrbe. És most

jövök a paprikaspray-vel... úgy ni, bele a pofájába! Ja, egyébként a farkát is rendesen lespricceltem. Kellett neki összevissza lóbálni! Csak azt kapta, amit megérdemelt. Az akciódús jelenet láttán egyből megszűnt az émelygésem, határozottan kezdtem magam jobban érezni. Nincs is párja egy kiadós adag, jóleső haragnak. Mrs. Partridge odafordult hozzám:

- Remek húzás volt az a paprikaspray.
- Kösz – nyugtáztam a kelleténél remegősebbre sikerült hangon.

A képernyőn még javában tart a leckéztetés. Sussman négykézláb igyekszik a ruhadarabjait összekapkodni, meg ami még a két kezében elfér. Én megragadom az energiafegyvert, ő pedig kilő az ajtó felé.

Mrs. Partridge mozdulatára elsötétült a képernyő.

– Nagyjából harminc perccel később futott ki a szalag, közvetlenül azután, hogy maga fölrakta a lakatot az ajtóra – közölte higgadtan, majd hallgatott egy sort. – Még három további szalagra bukkantunk. Azokon még nem viselkedik ennyire... arcátlanul, de láthatóan kezd elszemtelenedni.

Egyből visszatért a hányinger, a harag nemkülönben.

A kis Jenny Fields lépett be zsúrkocsit tolvaj, a nyomában a Nagyfőnök és Farrell. Mrs. Partridge a fejével intett nekik. Hirtelen nagyon szerettem volna, hogy maradjon. Ránéztem, mire visszaült a székre. Farrell mindenkinek töltött a teából.

A Nagyfőnök leült az asztalfőhöz.

– A megbeszélés befejeztével az imént látott, valamint az összes többi, hasonló tartalmú szalag haladéktalanul megsemmisítésre kerül.

Bólintva vettem tudomásul.

– Látom, a megszokott hidegvérrel kezeli a helyzetet.

Újabb bólíntás részemről.

– Mit gondol, nem volna célszerű szakítani az eddigi „egy férfi, egy nő” párosítással?

Megráztam a fejem (a változatosság kedvéért).

– Kevés esélyt látok rá, uram. Először is, összevissza hárman maradtunk múltjárók, és ez a helyzet még legalább hat hónapig nem fog változni, amíg az új eresztés le nem vizsgálják. Másodszor, bár inkább ezzel kellett volna kezdenem, Peterson inkább vállalja a máglyahalált, hogysen ilyesmire vetemedjen. És harmadszor, az „egy férfi, egy nő” felállítás a leghatékonyabb. Mindig előfordul, hogy adott helyen csak egy nő mutatkozhat, vagy pont fordítva. A változtatással szerintem önmagunkat lőnénk lábba.

– Helyes, akkor egyelőre minden marad a régiben. – Kurta szünet.

– Ajelenlévőkön kívül egy lélek sem látta ezeket a szalagokat, és nem is fogja. Persze megértem, hogy három múltjárónk között az összetartozás semmihez sem fogható köteléke feszül, mindazonáltal hálás lennék, Miss Maxwell, ha erről a dologról egy léleknek sem számolna be. Hacsaknem professzionális segítséget szeretne igénybe venni.

– Igenis, uram. És nem, uram.

– Ami Mr. Sussmant illeti, megkímélendő önt a többiek fölösleges spekulációitól, gyászszertartás és egyebek tekintetében a szokásos eljárást követjük. De ne érezze kötelességének a megjelenést!

– Köszönöm, uram.

– Van még valami, amit közölni szeretne? Esetleg kérdeznivalója?

– Nem hinném, uram.

– Itt barátok veszik körül. Ha úgy érzi, egyedül nem boldogul, csak

szólnia kell.

Bólintottam.

A külső irodában köszönetet mondtam Mrs. Partridge-nak. Halvány mosolyra húzta a száját, amitől egészen megváltoztak a vonásai. Nem bírtam megállni, hogy vissza nem mosolyogjak.

– Szerintem jót tenne magának egy kis levegőváltozás, Miss Maxwell. Ha módja nyílik rá, éljen vele!

* * *

Aszobám ablakán bámultam kifelé, amikor ígéretéhez híven betoppant a Főnök a holmimmal. Kiborította a dobozt az asztalra, aztán előkotort egy diszket a zsebéből.

– Merre van a laptopod?

Előcincáltam a kanapé alól, ő pedig behelyezte a diszket, és mellém telepedett.

– Mi a bánat ez?

Aggodalom és együttérzés különös elegye csillant meg a szemében, ami jobban megijesztett, mint hajlandó voltam bevallani.

– Még több rondaság.

– Konkrétan?

– Ezt muszáj látnod. Kérlek, ne szólj semmit, csak nézd végig, jó?

Alábamat magam alá húzva figyeltem, amint a krétakori tisztás megelevenedik.

– Hát ez meg...? – Valahogy nem stimmel a látószög. – Honnan a csudából való ez a felvétel?

– A kompomból. Nem sokkal ezelőtt visszaugrottam a krétakorba. Ne haragudj, de elengedhetetlen, hogy lásd. És hidd el, mélységesen

sajnálom.

Ismerős borzongás fogott el. Kihúztam a lábam a fenekem alól, és előredőltem.

Nyílt a nyolcas komp ajtaja, majd én dugtam ki a fejem. Nagy valószínűséggel tiszta volt a levegő, mert Susmannel a sarkamban azonmód ki is léptem a szabadba. A Főnökre sandítottam – vajon miért ragaszkodik hozzám annyira, hogy ezt végignézzem? –, de csak intett a fejével: tovább.

Láttam, amint keresztülmegyünk a tisztáson, majd ahol az ösvény elkeskenyedik, átváltunk libasorra. Láttam, amint Sussman jókora husángot húz elő az egyik szikla mögül, aztán teljes erőből lesújt a hátamra. Láttam magam félig előre, félig oldalra tántorodni, a talpam alatt elmorzsolódnival az ösvényt. Láttam, amint hiába küzdök, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, lezuhanok. Láttam, amint félredobva a vaskos ágat, Sussman a peremhez csörtet, és kihajolva lekiabál – „Dögölj meg, te kibaszott, szarakodó kis ribanc!!” –, majd a véleményét nyomatékosítandó kiköp.

Elszorult a torkom, a lélegzetvételhez is tudatos erőfeszítés kellett. Hiszen valamikor én bírtam ezt a srácot! Közösen melóztunk, benne voltam minden kis balhájában, hazudtam miatta. Durva árulása ólomsúlyként nehezedett rám. És ezzel még nem ért véget a történet. További alakok tűntek föl, hogy csatlakozzanak hozzá. Micsoda?? Kik ezek?? És hogy kerültek oda?? Netán akadnak mások is?? Kezdetben voltam én és Sussman, aztán jött Farrell, most meg ez a bagázs. Az egész istenverte krétakori tisztás a Piccadilly Circusre kezdett hasonlítani. Jó ideig mást sem csináltak, csak meresztették a szemüket lefelé a sziklaperemnél, de volt egy sanda gyanúm, hogy nem a mentőalakulat tagjai. Próbáltam gondolkodni.

Halkan megszólalt Farrell:

– Meséld el, mi történik veled ebben a pillanatban!

– Jóval lejjebb be vagyok szorulva egy kidőlt fa törzse alá. Beborít az agyagpala-törmelék, meg aminek még sikerült a fejemre omlania. Gondolom, totál láthatatlan vagyok fölülről. Az is sokat segít, hogy félig-meddig ki vagyok ütve.

Rekedt volt a hangom, a beszédizmaimnak valahogy nem akaródzott mozogni.

Végül az egész társaság hátat fordított a szakadéknak, és visszakapaszkodott a tisztásra. Sussman beszédbe elegyedett a hosszú bőrkabátos pasassal. Annál nem láttam fegyvert, ő lehetett a főnök. Semmi nem hallatszott a csevejből, ahhoz túl messzire álltak, de a testbeszédük elárulta, hogy vitatkoznak.

– Szerintem nem az volt a cél, hogy átzuhanj a sziklaperemen – magyarázta Farrell halkan. – Egy tempósan, tisztán végrehajtott emberölés szerepelhetett a tervben, holttesttel, amit Sussman majd szépen hazafuvarozhat.

– De miért? Mit akartak ezzel elérni?

– Gondolom... és ez pusztán találgatás részemről... így szerettek volna véget vetni ennek a nem akármilyen, hanem igencsak nagyszabású, nagy horderejű, nagy súlyú küldetésnek. Az lett volna az utolsó szög a koporsónkba. Tisztában vagy vele, mekkora erőfeszítéseket tesz a Nagyfőnök azért, hogy az elfogadhatatlan veszteségek dacára mozgásban tartsa a céget? Őt aztán rövid úton eltávolítanák a posztjáról, az intézmény vezetését pedig valaki más venné át.

– De kicsoda?

Vállat vont.

– Az állam, a hadsereg, mit tudom én. Egy biztos, a St. Maryben határozott irányváltás következne be másfajta elképzelésekkel, másfajta célállomásokkal... esetleg azon az alapon, hogy mindenáron nyereséget kell termelnie. Ami a tudományos kutatás visszaszorításával, viszont több beavatkozással járna együtt. Az már nem is hasonlítana a mi szeretnivalóan habókos intézményünkre. Ezzel szemben... és megint hangsúlyozom, hogy csak találgatok... egy olyan úton indítaná el a St. Maryt, ami egyenesen az én időmben fönnálló állapotokhoz vezet.

– Ki ez a pasas? – böktém a képernyőre.

– A neve Ronan, és azért dühös, mert Sussman személyes ügyet csinált a dologból. Róla nem beszélhetnénk inkább máskor?

– Miért várt Sussman olyan sokáig a... dologgal?

– Hogy legyen időd a munka oroszlánrészét elvégezni, a babérokat pedig ő arathassa le egyedül.

Hívatlanul elém tolakodott egy kép a franciaországi küldetésből. A kórházat már elborították a lángok. Kal meg én berobbantunk a kompbá, mire Sussman fölkapta a fejét az irányítópultnál, és... mit is mondott? „Édes istenem, Max! El sem hiszem, hogy te vagy az! Azt hittem, odavesztél! Hogyhogy nem haltál meg?”

Bárki azzal fogadott volna, hogy „Hát mégsem vesztél oda, hála annak a magasságosnak!”, ő meg kérdőre von: „*Hogyhogy nem haltál meg?*” És ki intézte úgy, hogy az ágyneműraktár közelében találkozzunk? Ki küldött be oda pokrócokért? Kivel futottam össze előző nap *pont* az ágyneműraktárból jövet?

Szép lassan összeállt a kép. Véletlen egybeesés – gondoltam makacsul –, nem lehet más. Tutira üldözési mániám van. Ő halott, így már sosem derülhet ki az igazság. Ami azonban ezután

következett, minden egyebet kisöpört az agyamból.

Sussman épp a kompjá felé robogott a képernyőn, amikor Ronan intésére elkapták, és bármennyire is próbált küzdeni, két pasas közös erővel elvonszolta onnan. Ronan odamasírozott hozzá, előredőlvén feléje vágott, majd fürgén hátralépett. Láttam a kilövellő vért... az üvöltést már a tudatom tette hozzá.

Szélesebesen szívódott föl az egész bagázs. Nyilván nem szívesen lábatlankodtak volna egy akkora vértócsa közelében. Acápák állítólag kilométerekről megérik a vérszagot a tengervízben, márpedig azok semmivel sem különbek a krétakori vadvilágnál. Sussman talpra kecmergett, de a vér csak úgy zubogott a combján tátongó sebből, ahol Ronan egyetlen nyisszantással átvágta az artériát. Nincs az a földi hatalom, ami még megmenthette volna. Járás közben igyekezett a kezét a sebre szorítani, de végül kudarcot vallott mindkét próbálkozásával.

– Davey... – suttoztam, de alighogy elhagyta a név a számat, egy majdnem földig hajló árny suhant át a képernyőn iszonyú sebességgel. Aztán még egy.

– Vissza a kompbá! – pattantam föl, a Főnök úgyszintén. Ő azért, hogy kikapcsolja a laptopot, én meg, hogy ebben megakadályozzam.

Végignézttem, ahogy a raptorok gyülekeznek, majd a tipikus ragadozó ösztönöknek engedelmeskedve, körözni kezdenek áldozatuk körül. Sussman a rettegéstől üvöltve kuporgott a földön, két véres karját a feje köré kulcsolta.

– Max... – próbálkozott újból Farrell, de nekem muszáj volt látnom. Akármit is követett el Sussman, valamikor a társam volt, a barátom. Neki is, magamnak is tartoztam ezzel.

Végignézttem, ahogy az első kettő úgy csattan össze a testén, mint

a harapófogó két szára. Igaznak bizonyult a feltételezés: tényleg nem várnak az evéssel, amíg a zsákmányuk kiszerved... Végignéztem, ahogy tépik, szaggatják a húst; ahogy az egyik karon marakodnak. Végignéztem, ahogy egykori társamnak elgurul a feje, és örültem, hogy viszonylag hamar bevégezte. Végignéztem az egész nagy egymásra acsarkodást, kollektív zabálást. Végignéztem, ahogy dolguk végeztével a raptorok szétszóródnak. Aztán csak meredtem némán az üres tisztásra, amíg egy kéz puhán le nem csukta a laptopot.

– Nem lett volna muszáj látnod – szólt csöndesen.

– De igenis muszáj volt. Mert én tettem ezt vele. Lezártam előle a kompot, megfosztottam a biztonságba kerülés lehetőségétől.

Fátyolosan szólt a hangom. Miközben én nagyokat nyeltem, hátulról két meleg, vigasztaló kar kulcsolódott körém. A szoba dübörgő csöndjében csak érdes lélegzetem nesztét lehetett hallani. Mereven álltam, alig várva, hogy enyhüljön bennem a feszültség, és én visszanyerhessem az ellenőrzést tulajdon testem fölött. Egyesével, fokról fokra engedtek ki az izmaim. Amint ketten együtt végre ellazultunk, lehunyt szemmel egy pillanatra a vállára fektettem a fejem, majd hagytam lehorgadni.

– Az sem mentette volna meg az életét, ha visszajut a kompa. Így is, úgy is elvérzett volna. Már nem volt számára menekvés.

– De hát a barátom volt! A legelső ember, akivel a St. Maryben összehaverkódtam. Évek óta tartott a barátságunk. A társammá vált, mindenben. Együtt jártunk kiképzésre, segítettem neki puskázni, dolgozatokat írtam helyette. Cserébe fölfogta a hajam, amikor hánytam. A barátom volt...

Észre sem vettem, hogy hangosan buknak ki belőlem a szavak.

– Tényleg? Én viszont egy olyan pasast láttam benne, aki lenyúlja az erőfeszítéseidet, aztán ő tart igényt az elismerésre. Fölfogta a hajad? Az a minimum! Soha egy pillanatig sem habozott, hogy kihasználjon a maga javára! Hányszor falaztál neki a Nagyfőnöknél? Hát az utolsó kis csínytevése a kompan? Csúnya véget ért, sajnálom érte, de téged százszor jobban sajnállak, amiért magadat hibáztatod! Amit tettél, teljesen lényegtelen. Ez az egész nem a te hibádból történt.

Megráztam a fejem.

– Lehetetlenné tettem, hogy bejusson a kompa, hogy megmenekülhessen. Én öltem meg.

– Ez nem igaz! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Egy dologban tökéletesen bizonyos lehet, Miss Maxwell. Sussman a tulajdon cselekedeteinek egyenes következményeként vesztette életét. És ha nem fuccsolnak be a terveit, akkor *maga* van ott a tisztáson, nem ő!

– De minek mentél vissza, ha egyszer úgysem volt szabad beavatkoznod? Így mi értelme volt az egésznek?

– Miután végignéztük a szalagokat, a Nagyfőnök le akart valamit ellenőriztetni. Kezdetben úgy véltük, Sussman egyszerűen... hogy is mondjam csak, önmagát adja, de tévedtünk. Véleményünk szerint... kezdődik a háború.

Annyira kiborított az egész, hogy csak ráztam a fejem, meg sem bírtam szólalni.

– Nem szívesen hagynálak itt egyedül, főleg így, hogy bárki idepofátlankodhat. Volna kedved inkább velem tartani?

– Hová?

– Ahová menni szoktam, valahányszor békességre, nyugalomra

vágyom. Ne kéresd magad!

Beugrottak Mrs. Partridge szavai.

Elbizonytalanodtam, de nem volt kedvem vitatkozni, úgyhogy követtem: végig egy csomó folyosón meg lépcsősoron, aztán a festékraktáron át egészen a kompjáig. Miközben ő beütötte a koordinátákat, én némán kuporogtam az egyetlen széken. Fehérbe váltott a világ.

* * *

Egyáltalán hogy számíthattam lazításra meg kikapcsolódásra?! Talán mert úgy éreztem, megérdemlek egy kis kényeztetést. Na, még csak az hiányzott volna!

Pedig egészen jól indult. Az ajtón túl csillámlóan türkiz tengerre, felhőtlenül kék égboltra lehetett látni. Sötétbíbor árnyéktócsákat vetve, balzsamos illatú fenyők húzódtak több sorban egészen a partvonalig. Almazöld levélzetük szemet gyönyörködtetően csapott össze a sziklák téglavörösével. Életemben nem láttam még ilyen színeket, ilyesfajta fényt.

– Hol vagyunk, és mikor?

– Ez egy aprócska sziget a Földközi-tenger keleti medencéjében, nagyjából ötezer évvel ezelőtt.

Tétován toporogtam az ajtónyílásban. Aberögződött krétakori szokások nehezen fújnak visszavonulót.

– Teljesen biztonságos, még vagy ezer évig lakatlan marad. Mi a gond?

Fölszegtem az állam.

– Gond egy szál se!

Azzal leléptem a földre. Milliányi fényzilánk csillámlott a vízen. Majdnem egy teljes másodpercet kaptam rá, hogy elgyönyörködhessem a látványban.

– Tudnál hozni egy kis fát?

– Miféle fát?

– Mit értesz az alatt, hogy „miféle”? Muszáj nektek, múltjáróknak mindig mindent agyonbonyolítani? Fát, és kész.

– Úgy értem, száraz fát? Nedves fát? Tűzifát? Épületfát?

– Épületfát?!

– Ismerlek. Nyilván összeütsz sebtében egy szállodát. Vagy függőhidat. Esetleg úszómedencét. Fugázás is lesz?

– Micsoda?

– Hát nem ilyesmivel szokott az összes pasi vacakolni? Tudod, fugáznak, fűrészelnék, eltötyörésznek a sufniban. Olyan... pasis dolgokkal.

– Tűzrakáshoz kell a fa.

– Tűzrakáshoz? Hisz meleg van, még én sem fázom.

– Főzni fogunk.

– Nekünk kell megfőzni az ebédünket?

– Nem, előbb még meg is kell fognunk az ebédnek valót.

Kényelmetlen érzésekkel toporogtam.

– Nocsak, újabb gond merült föl?

– Az imént jöttem haza egy olyan korszakból, ahol az ebédnek szokása megfogni a magamfajtát.

– Nos, akkor itt a remek alkalom bosszút állni.

– Nincs nálunk valami készétel?

– De van, te viszont az elmúlt három hónapban kizárólag azokon éltél. Nincs kedved egy kis friss kajához?

– Ahogy én látom, egy halacska épp jóleső lustálkodással múlatja az időt a tengeren, és közben már azt tervezgeti, hogy este beül a kocsmába a haverjaival. *Ne* én kapjam már a szemrehányó pillantását, miközben agyoncsapják szegényt!

Elkerekedett a szeme.

– Ezzel csak arra szerettem volna célozni – folytattam védekező modorban –, hogy nem szívesen vadászok eleven lényekre.

– De hát te is eszel halat meg húst! Tojást is!

– Tudom, de mégsem bunkózok le tevőlegesen ártatlan kisbárányokat, ha már úgyis ott van egy csomag szeletelt karaj a frigóban, nem igaz?

– Rendben, kifejtetted az álláspontodat. Most már nyugodtan elmehetsz fát gyűjteni.

– Pillanatnyilag nincs is szükség tűzre.

– De majd lesz később.

– Hogyhogy?

– Húvösek az éjszakák.

– Csak nem szándékozunk a szabadban aludni?!

– Egyéb gond, Miss Maxwell??

– Nincs! – vágtam rá olyan hangsúllyal, ami fölért egy nyomatékos „*van*”-nal.

A szokásosnál is mélyebbet sóhajtott.

– Tíz perce vagyunk itt, de még se fa, se tűz, se ebéd. Elárulnád, mégis hogy a bánatba sikerült három hónapot túlélned a kréta időszakban?

– A megoldás: se tűzrakás, se főzőcskézés, se hencsikelés a természet lágy ölén.

Egy örökkévalóságig tartott a csönd.

– Most meg mi van?!

– Semmi, csak hozzá már egy kis fát, az ég szerelmére!!

Hát ezért kezelem én rosszul az együttérzést. Mert nekem sosem jut belőle!

* * *

Az átmelegedett sziklának dőlve gubbasztottam mellette a pléden. Szemközt úgy villódzott a tenger, akár egy túlméretezett diszkógömb. Lehunytam a szemem. Üveg csörrent.

– Fogjad!

– Ez mi?

– Sligovica.

– Vagyis?

– Jó, legyen inkább szilvórium.

– Közelebbről?

– Vedd úgy, hogy egyfajta gyümölcsle.

– Remek. Úgyis gyümölcskúrára vagyok fogva.

Amint az első kortyintás után ismét kaptam levegőt, szinte éreztem, ahogy a zománc mállik le a fogaimról. Valójában nem volt ennyire szörnyű. Be is vallottam neki.

– Csak tartsd távol a fémektől! És meg ne lássam, hogy kiborítod a vezérlőpultra!!

Némán szürcsöltük az italt.

– Hogy érzed magad?

Ezen agyalnom kellett. A szabványos „megvagyok” valahogy nem tűnt helyénvalónak, csakhogy változatlanul képtelen voltam csevegés közben mellőzni a reszketést a hangomból. Viszont azért mentünk

oda, hogy összeszedjem magam, úgyhogy illet legalább megpróbálnom. Úgy döntöttem, őszinte leszek.

– Alakulok. Amikor Sussman meghalt, kiborultam, később berágtam rá, de mostanra visszakanyarodtam a depihez. – Rávillantottam a mosolyomat. – Ez a meglehetősen szélelbélt egyéniségemből fakad. Egyszerre csak egyfajta érzelmet vagyok képes produkálni, és azt se sokáig.

Nem viszonzta a mosolygást.

– A helyedben én nem lennék ilyen megbocsátó.

– Hát igen. Viszont ő halott, én meg élek. Ha fordítva történik, tutira én is durciznék egy kicsit.

– Akkor most mihez fogsz kezdeni?

– Közeledik a prezentációm a Thirskön, egyelőre arra koncentrálok.

Firkálni kezdett a porba.

– Inkább arra céloztam, maradsz-e.

– Mármint a St. Maryben? Még szép, hogy maradok.

Bólintott.

– Egy ideig majd megosztozunk Petersonon, mármint Kal meg én, és maholnap az új évjárat is túl lesz az összes vizsgáján. Úgyhogy reményeim szerint probléma egy szál se. Egy biztos: sehol nem lennék szívesebben, mint a St. Maryben. Ez a múltjárás álmaid melója.

A homokban egyre szövevényesebb lett az ábra.

– Másról nem is szoktál álmodozni?

– Már figyelmeztettek a sekélyes mivoltomra.

Ideje volt elterelni a figyelmet a fantazmagóriáimról.

– Hát veled mi az ábra? Neked mi az álmod?

– Ami azt illeti, pont most élem át az egyik kedvencemet.

A forró, délutáni napsütés végtelen háborítatlanságában csak rovarciripelést, a tenger távoli neszeit lehetett hallani.

– Csak éppen nem egészen úgy alakult, ahogy elterveztem.

A gyümölcslé kitartó kóstolgatásától nekibátorodtam.

– Miért, mit terveztél eredetileg?

– Azt reméltem, kellemesebb körülmények közt hozhatlak ide először. És majd együtt bámuljuk a naplementét.

Összehangolt mozdulattal sandítottunk a napkorongra, aminek sehogyan sem akaródzott lejjebb ereszkedni.

– Közben pezsgőt kortyolgatunk...

Összehangolt mozdulattal sandítottunk a zavaros lötyyre a poharunkban.

– Te friss vagy, és üde...

Lehajolt, hogy a szemembe nézzen, és lágy mosolyt küldött felém.

– De főleg józan.

– Fölösleges aggódnod, szerintem ez így is tökéletes. Azonkívül – tette hozzá a sligovica – mindig jönnek új álmok, új alkalmak.

Kézen fogott. Avállára fektettem szilvóriumtól kótyagos fejem, és bevertem a szundit.

* * *

Vacsora után voltunk.

– Mesélj nekem erről a Ronanról! Aki...

„...megölte Sussmant” – ez lett volna logikus folytatás, de képtelen voltam kimondani. Inkább elkentem a dolgot:

– ...Szóval, arról a pasasról a krétából.

Alig észrevehetően elhúzódott.

– Még az én időm előtt történt – vágott bele, de azonmód el is akadt. Türelmesen vártam, hogy folytassa, nem lett volna értelme noszogatni. Össze is szedte magát. – Én csak... utólag keveredtem bele.

– Utólag? Mihez képest?

Már azt hittem, egyszer s mindenkorra megkukult, amikor folyini kezdett belőle a szó:

– Hárman voltak: Edward Bairstow, Annie Bessant meg Clive Ronan. „Az álmocsapat”, csak így emlegették őket, de a kapcsolatuk szerintem inkább emlékeztetett háromszögre. Ha érted, mire célzok.

– Persze.

– I. Jakab korába szólt a küldetés. Annie-t elfogták... Ismered Jakabot meg a boszorkányokkal kapcsolatos mániáit, mindenhová beszivárgott a gyanakvás. Valami meggondolatlanságot követhetett el, talán használta a kommunikátorát, és valaki megleste közben, vagy a szóhasználatába csúszhatott valami oda nem illő. Végül sikerült kiszabadítani, de addigra súlyosan bántalmazták... kartörés, agyrázkódás lett a vége. – Fújt egyet. – Ráadásul összeszedett valami betegséget, ami pillanatok alatt legyűrte. Erősködött, hogy jól van, de az ilyen esetekben nagyon egyértelműek a szabályok.

Az már igaz, irtóra egyértelműek. Aveszély, hogy valami pokolbéli kórokozót szabadít a védtelen világra, kiemelt helyen szerepelt minden múltjáró lidérces álmaiban. A Nagyfőnök is tisztára paranoiás volt a témában. Már kezdtem érteni, miért.

– Köhögött, fölment a láza, ami azt jelentette, hogy nem térhet haza egy ideig. Maradniuk kellett volna, széles hatásspektrumú antibiotikummal kezelni, melegen tartani, ismered a kötelező

protokollt. Ronan azonban tisztára begőzölt, és ragaszkodott az azonnali ugráshoz, hogy Annie a sérüléseire, de legfőként az agyrázkódására is megkaphassa a szükséges kezelést. Edward vitába szállt vele, Annie szintén próbált volna érvelni, de rájött a köhögés, és amikor nem bírta abbahagyni, Ronannél elszakadt a cérna.

Farrellnek megint torkán akadt a szó.

– És? Mi történt?

– Lábon lőtte Edwardot, és kilökte a kompból, aztán visszaugrott a St. Marybe Annie-vel, aki addigra eszméletét veszítette.

Teljesen puff voltam. Otthagytam a Nagyfőnököt meghalni! Próbáltam Kalt vagy Petersont elképzelni hasonló szituációban. Vagy magamat, pláne. Mi vajon hogy döntenénk? Szeretném hinni, hogy helyesen, de hát honnét tudhatná az ember, amíg valóságosan bele nem csöppen? Ráadásul azok után, ami Sussmannel történt, kezdtem kételkedni az emberismeretemben.

Hosszú hallgatás után folytatta:

– Szóval, hazavitte Annie-t, és úgy állította be, mintha fogolyszöktetés közben Edward odaveszett volna. Persze, amint lehetett, a nőt a gyengélkedőbe szállították, és amikor fény derült a fertőzésre, elkülönítették. Később... te is tisztában vagy az íratlan szabállyal, miszerint a St. Mary sosem hagyja hátra az embereit... szóval, egy mentőexpedíció visszaugrott Edwardért, és valami szekér alatt meg is találta, ott rejtőzött el. Nagyon rossz bőrben volt, megműtötték, azóta biceg.

– És mi lett Ronannel?

– Letartóztatási parancsot adtak ki ellene az egészségügyi előírások megszegése és emberölési kísérlet vádjával... a St. Maryt ismerve, ebben a sorrendben... ő viszont nem akarta ezt kivárni.

Kicsempészte Annie-t a gyengélkedőről, és valahogy elvergődött vele a Hawkingig, ahol aztán agyonlőtt két műszakit, az egyik bele is halt. Annie akkor szembeszegült vele. Ő megpróbálta erőszakkal betuszkolni a kompa, de a nő nem akart menni, és miközben ők egymással dulakodtak, befutott a biztonsági alakulat. Annie keresztútba került, Ronan meg ellopta a Kilencest, és fölszívódott vele.

– Annie fölgyógyult a sérüléseiből?

– Nem.

– Meghalt??

– Meg.

– Ronan tudja ezt?

– Persze.

– És önmagát okolja, mi?

– Esze ágában sincs! Mindenki más hibás, Edward, a St. Mary, az egész világ, kivéve őt.

– Vagyis... a bosszú hajtja?

Megvonta a vállát.

– Hát a Nagyfőnök?

– Azóta sem beszél róla. Hozd a pokrócokat! Kezd hűvösödni.

Úgy hangzott, mint egy parancs. Annyit tett: nincs apelláta.

* * *

Csak azért is a szabadban éjszakáztunk. Takaróba bugyoláltam magam, és bámulni kezdtem a csillagokat. Amikor valami megmoccant a közelben, úgy ültem föl, mintha rugóra járnék, és fixírozni kezdtem a sötétséget.

– Mi van már megint? – tudakolta egy kásás hang.

– Semmi. Csak mintha hallottam volna valamit.

A tűzrakás túloldalán elmélyült a szuszogás.

Fölkaptam a pokrócomat, és megkerültem vele a tüzet.

– Kéne egy kis hely.

Odébb gurult, én pedig mellé heveredtem, hogy mindkettőnkre jusson a takarókból. Hátam a mellkasához simult, a karját úgy húztam magamra, mint valami védőburkolatot.

– Állítólag horkolsz – jegyezte meg.

– És amit még nem tudsz...

Szívverésének ritmusára nyomott el az álom.

* * *

Két napig maradtunk, de egy másodpercre sem hagyott föl az ugráltatással. A készételeket illetően engedett ugyan a nyomásnak, minden egyéb tekintetben azonban én lettem a csicskása, legyen az aprófagyújtás, vízhordás, teafőzés, meg még ami eszébe jutott. Gyakorlatilag marakodással töltöttük az időt. Éreztem, ahogy elmém fokról fokra visszanyeri régi borotvaélességét, és lassacskán kikapaszkodtam az önsajnálattal gödréből.

Ronan többé nem került szóba.

Mire eljött az idő, hogy visszapattanjunk a St. Marybe, leégett az orrom. Egy léleknek sem tűnt föl.

Kalt és Petersont a lépcsőn találtam, ahol annyira szerettek ücsörögni. Igyekeztem észben tartani, hogy ami nekem két nap, az nekik összevissza két óra volt. Hamarosan körém zárult a St. Marybeli mindennapok megszokott rendje.

Mindketten beszáltak az anyag rendszerezésébe, miközben én beszámoltam a részletekről. Egy csomó „én megmondtam...”-ra számítottam, különösen Kaltól, de ő csak megdörmöckölte a karom, sajnálkozását fejezte ki, miszerint nem volt alkalma személyesen darabokra tépni Sussmant, és sürgősen másra terelte a szót. Aprólékosan ecseteltem mindent, mert ha összedugjuk a fejünket, az általában sokat segít a zárójelentés meg a prezentáció összeállításában. Személyes horizontomon az volt a soron következő nagy esemény.

Ebéd után neki is gyürkőztem a feladatnak. Szerencsére annyi mindennel végeztem már a helyszínen, hogy nem maradt túl sok tennivaló. Ami nem is volt baj, mert közben támadt egy ötletem.

Fölkerestem hát a Nagyfőnököt, Mrs. Partridge azonmód be is terelt hozzá.

– Jó napot, uram! Volna rám egy perce?

– Magától értetődik. Kérem, foglaljon helyet! Ezúttal mit tehetek önért, Miss Maxwell?

– Támadt egy ötletem, uram.

Nem szólt, csak megbiccentette a fejét.

– Évekkel ezelőtt, első találkozásunk alkalmával úgy vélekedtem, jobb is, hogy nem létezik mindenki számára elérhető időutazás. Emlékszik?

Újabb biccentés.

– Merthogy az súlyos veszéllyel járna a nagyközönségre nézve, nem is beszélve az időtengelyről vagy magáról a történelemről.

Lásd, mint fönt.

– Tud róla, hogy készült egy 3D-s film?

– Tudok, Miss Maxwell. És mint hallom, messze fölülmúlja a

szokásos technikával készült felvételeket.

– Egy ideje már azon töröm a fejem... Szóval, talán lenne mód anélkül nyilvánossá tenni az időutazást, hogy a nagyközönség igazából tudomást szerezne róla. Továbbra is a megszokott módon készítenénk felvételeket a küldetések során, de mielőtt „hátha jó lesz még valamire” alapon mindet bespájzsolnánk az archívumba, az informatikusok elbabrálhatnának velük egy kicsit. Mondjuk, magyarázó szöveget fűznének hozzájuk, így az egész országban ki lehetne őket kölcsönözni a 3D-s moziknak. A nézők csak annyit látnának, hogy azok ott dinók, de azt nem, hogy valódiak. Most képzelje el ugyanezt a hastingsi csatával, Stephenson *Rocket* nevű gőzmozdonyával, a piramisok építésével, a Kristálypalota-beli első világkiállítással. A tény pedig, hogy persze a Thirsk égisze alatt mi vagyunk a filmek alkotói, garantálná az abszolút hitelességet.

Először jutott eszembe levegőt venni.

– Aztán szépen kiállítanánk a számlát, uram. A nagyközönség, az oktatási intézmények, a mozik... mindegyik boldogan fizet majd, mint a katonatiszt, hogy láthassa a legújabb filmet, ami a végletekig valóság, ismeretekben gazdag, tanulságos, egyben szórakoztató. Hogy *mennyire* valóság, *mennyire* gazdag ismeretekben, satöbbi, az megmarad a mi kis titkunknak. Szerintem itt a nagyszerű alkalom, a dinókért mindenki rajong. Az ön engedélyével, uram, magammal vinném a filmet a Thirskre, hadd lássuk a reakciót. Ha bejön nekik, akkor minden jövőbeli mozi költségeihez módjuk lesz hozzájárulni, cserébe pedig kapnak egy szeletet a tortából. Ha nem élnek a lehetőséggel, akkor az egészet megtartjuk magunknak. Vaaagy... használhatnánk mézesmadzagnak is. Ha a Thirsk rendszeresen kapna tőlünk ilyen kaliberű anyagokat, talán elmenne tőle a kedve,

hogy kihelyezett inspektort ültessen a nyakunkba, ne adj' isten, az összes küldetésen képviseltetni akarja magát. Majd azt mondjuk, semmi szükség rá, hogy az életüket, a testi épségüket veszélyeztessék, az a mi dolgunk. Az övük: bekasszírozni a hasznót.

Személyesebb vizekre evezve, uram, jelenleg az egész világ a Marsra függeszti a tekintetét. Akármerre nézek, a bölcsészettudományokat mindenhol szögbe akasztják... a technika még nagyobb dicsőségére. Ami persze nem okvetlenül rossz, ám a magunk szerény módján mi talán tehetnénk valamit az egyensúly helyrebillentéséért. Ha szabad így fogalmaznom, uram, a történelem is lehet olyan jó, mint a szex!

Kitartóan bámult ki az ablakon, kifejezéstelen arca nem nyújtott támpontot. Hagytam, hadd sűrűsödjön a csönd. Amit akartam, már elmondtam; fölösleges lenne halálra untatnom dr. Bairstow-t. Nem vagyok én *Barcley!*

Visszafordult a szoba belseje felé, és babrálni kezdett a tollával.

– Hát jó, vigye magával a Thirskre! Lássuk, mit kezdenek vele. Majd beszélek a rektor asszonnyal, és fölkészítem a várható eseményekre. Így módja lesz szétkürtölni, ön pedig megkapja az alkalomhoz illő közönséget. Aztán meglátjuk, beválik-e az elképzelés. Így rendben?

Barcley négy óra nulla nulla perckor küldetett értem a 3D-s film ügyében. A Főnöktől már korábban kézhez kapta a nyersanyagot, kiegészítve a legizgalmasabb részek listájával, amikhez ragaszkodtam, máskülönben szabad kezet adtam neki. Egyik felem alig várta, hogy az elkészült művet megnézhesse, a másik – amelyik még nem érezte elérkezettnek az időt a társasági életre – legszívesebben ki sem dugta volna az orrát a szobából. A harmadik

(ami matematikailag nem stimmel) készséggel lemondott volna a találkozásról az egyetlen személlyel, aki tutira engem okol Sussman haláláért.

Avégén egész normálisan viselkedett. Sokat segített ebben a Főnök, akik ütközőzónai minőségben vett részt a megbeszélésen. Barclay megmutatta, mit sikerült addig összehozniuk. Két helyen változtattak a javaslataimon (a film előnyére), és néhány saját ötletüket is beépítették. Le voltam nyűgözve.

– Mindössze két apróság, Izzie – jegyeztem meg, mire azonmód fölhúzta az orrát. – Megoldható, hogy a logónk és a szerzői jogra utaló kitétel megjelenjen a címdalton? Ez nagyot fog szólni. Szerintem a Nagyfőnök tutira azt akarná, hogy valahol a St. Mary neve is szerepeljen, ellenkező esetben mindent tarol a Thirsk.

Bólintott.

– És mi a másik?

– Ajánljuk Sussmannek! – Nyílt a szája, de én közbevágtam: – Kezdődjön a film azzal! Avégén a közönség már nem lesz olyan állapotban, hogy észrevegye, annyira fantasztikus az anyag. Ha az elején szerepel az ajánlás, nem kerülheti el a figyelmüket.

A Főnökre sandítottam.

– Davey-é volt az ötlet és a meló. Úgy illik, hogy ő arassa le érte a babérokat.

Farrell jutalmul szélesvásznú mosolygásban részesített – tudod, amikor csupa szarkaláb lesz a szeme sarka. Határozottan jobb kedvre derültem tőle, ellentétben Barclay-val, így én jöttem ki győztesen, legalábbis egyelőre.

– Te, Főnök! Az jutott eszembe, hogy mielőtt bemutatnánk a Thirskön, tartsuk meg holnap a világpremiert itt a Hawkingban!

Hadd lássa az egész St. Mary! Végül is valamilyen formában mindenki hozzátette a magáét. Persze csak, ha a Nagyfőnök megengedi.

– Majd megbeszélésem vele. Én nem látom akadályát.

– Ja, és még egy dolog, Izzie!

– Na?

– Nehogy elfelejtsd a saját nevedet meg a csapattagokét is föltüntetni! Klassz munkát végeztetek!

Mielőtt megmukkanhatott volna, kivonultam. Na, erre varrjál gombot!

* * *

Frenetikus siker lett a Hawking-beli világpremier.

A kockafejek apait-anyait beleadtak, annyira tűzbe hozta őket a lehetőség, hogy a tyúkeszű számítógép okításával járó, mindennapos sziszifuszi küzdelem helyett végre a kreatív hajlamaikat is kiélhetik. Az egész intézmény összegyűlt a hangárban, és csak arra várt, hogy elkápráztassák. Én egy másodpercig sem bírtam egy helyben maradni. Ide-oda futkostam az utolsó beállításokkal bajmólódó Barclay meg a Főnök között, aki viszont a szalagos meghajtókat igazgatta el a kijelölt terület körül. A maga keresetlen módján mindegyik elküldött a fenébe. A végén Kal közelében hagyott el az erőm. Bátorítóan masszírozta a karomat.

– Nyugi, minden rendben lesz.

– Az kevés, szédületesnek kell lennie!

– Olyan lesz, csak maradj már veszteg! És ne felejts lélegezni!

A napkeltét utánozandó, eltompultak a fények, és már kezdődött is

a vetítés. A költők hetet-havat összehordanak a rózsaujjú hajnalról, mi viszont a saját szemünkkel láthattuk, amint teljes pompájában tükröződik vissza a tó rezzenetlen felszínéről. Ködcsápok hajladoztak a talaj fölött. Elképesztő hitelességgel elevenedett meg körös-körül a krétakor – holmi olcsó, reszketeg, fátyolszerű szimuláció helyett három sziklaszilárd dimenzióban. Alábamra pillantottam: térdig merült a holografikus mocsárba.

Épp csak a hallhatóság küszöbén, mintegy a testüregemben érzékelttem először a távoli, mély dübörgést, és amikor forgatni kezdtem a fejem, arra figyeltem föl, hogy egymásra pislogva, a többiek is idegesen nevetgélnek, közben meg a mellkasukat tapogatják.

Egyre erősödött a moraj, majd egy *Alamosaurus* hosszú, szürke nyaka bukkant elő a párából, azután még egy, és még egy, amíg már egész csokorra való akadt belőlük. Ahogy kígyózó mozgással ide-oda imbolyogtak, úgy fokozódott a lárma: ekképp köszöntötték egymást, a fölvirradó új napot az *Alamosaurusok*. Az egyik nyak egészen a kameráig hajolt, közelről mutatva meg az apró fejet, amiről tehénszerű szempár meredt a lencsébe. A kamerát is megremegtető, öblös hangú, elnyújtott bőgéstől csak fokozódott a szarvasmarhákkal való hasonlóság. Afej tulajdonosa nyilván arra a megállapításra jutott, hogy nincs veszély, mert otthagya az ismeretlen tárgyat.

Amint fölszállt a köd, a környék egész lakossága a tóhoz ballagott inni. Fantasztikus felvételek következtek a vízvonalnál tülekedő *Ankylosaurus*-csordáról: a szomjukat szerették volna oltani, ugyanakkor védelmezni is a kicsinyeiket. Ismerősen „zöld” szag kezdett terjengeni: dinófing ipari méretekben. Még egy *T-rex* is kétszer meggondolja, hogy egy ilyenbe beleharapjon. Kész csoda,

hogy a kamera nem olvadt meg tőle. Messze kívül a csonttörő *Ankylosaurus*-farkak hatótávolságán nagyobb csapat komótos mozgású *Proceratops* manőverezett keresztül az ingoványon.

Nyomukban fürge *Oviraptorok* cikáztak, fészkek után kutatva, árnyékból ki, árnyékba be.

A felvételek minősége már nem is lehetett volna tökéletesebb. Barclay csapata addig vesződött a remegős kameramunka ellensúlyozásával, a közelképek újrafókuszálásával, általában az egész anyag élesebbé tételével, mígnem kristálytisztán rajzolódott ki minden apró részlet: színek, bőrmintázatok, csíkok és foltok, az összes redő, szarv, pofalemez, taréj és szklerotikus gyűrű, vagyis valamennyi kellék, amit az idő tájt egyetlen jól öltözött dinoszaurusz sem nélkülözhetett a ruhatárából.

Telt-múlt az idő, már benne jártunk a délutánban. Izzie elérte, hogy a *Triceratopsok*at fölvonultató, ritkaságszámba menő jelenetek egytől egyig belekerüljenek a filmbe, sőt az a szemvillanásnyi felvétel is a falkányi *Deinonychusról*, ami így is jól példázta, micsoda halálos sebességgel és összehangoltsággal mozogtak azok a bestiák (bár én inkább lemondtam volna az élményről).

Miközben tovább apadt a partvonal mentén lődörgő állatok amúgy is megfogyatkozott létszáma, a jelenlévőkön láttam, hogy már a szieszta jár az eszük. Szándékosan intéztük így. Amikor hát a *Tyrannosaurus* szinte berobbant a kamera látóterébe, az egész nézősereg kis híján testületileg összepisilte magát. Ekkor megfordult a préda, egy félig kifejlett, sánta és kimerült *Edmontosaurus*, hogy szembenézzen végzetével. A felvétel készítése közben, emlékszem, alig tudtunk magunkon uralkodni, pedig a java még hátravolt. A *T-rex* előreszökkent, és egyetlen koponyaroppantó harapással megölte

áldozatát. Aszétrepedt fejű *Edmontosaurus* úgy dőlt el, akár a kivágott fa. A *T-rex* pofáját, állkapcsát, mellkasát vörösre festette a kifröccsenő vér. A felvételen tisztán kivehető volt, amint csökött mellső végtagjai görcsösen markolásszák a levegőt. Ismét fölmerült bennem a kérdés, hogy ez vajon az izgatottság megnyilvánulása-e, alátámasztandó a föltételezést, miszerint a „kezecskék” – amiket rövidségük miatt össze sem lehetett érinteni – valószínűleg csiklandozásra szolgáltak a nemi aktus közben. Esetleg még a pusztá reflexmozgás jöhetett szóba. Majd mások eldöntik.

A sikeres akció után nagy hibát követett el a *T-rex*: egyetlen átható bömböléssel, ami messzezenegőn verődött vissza a környező dombokról, világgá kürtölte diadalát. Ahogy két súlyos állkapcsáról vöröslő felhőben szóródtak szét a vércseppek meg a húscsapatok, a közönség egy emberként lépett hátra. Alig haltak el az üvöltés visszhangjai, amikor egy másik, jóval természetesebb, valószínűleg nőstény *Tyrannosaurus* rontott a helyszínre. Ez volt az a pillanat, amikor még Sussman is habozott: fusson-e vagy maradjon.

Fülhasogató, dühödt üvöltéseket hallatva kezdtek körözni egymás körül. Csak úgy szállt a por dobogó lábaik alatt, farkuk ostorként csapódott ide-oda, irdatlan fejük az ellenfél oldalát döngölte. Akkor testi fölényét kihasználva, a nagyobbik nyakon ragadta a kisebbiket, aki ahelyett, hogy elhúzódott volna, inkább még közelebb nyomult, és fejét lesunyva, ráharapott az egyik praclira. A nőstény fölsikoltott, majd úgy megrázva, mintha holmi patkány volna, ellódította magától a hímet. A kisebbik *T-rex* többször is átbucskázott a fején, ám mielőtt föltápáskodhatott volna, a nőstény ráugrott, hátsó karmával végigszántott a hasán, és amint a hím a fejét emelgetve próbált volna fölállni, lecsapott a védtelenül maradt torokra. Nem gatyázott.

Bugyborékoló hangot hallottunk, és a hím nem moccan többé. A nőstény „zsarnokgyík” kidüllesztette mellét, diadalittas üvöltést küldött az ég felé, és nekiállt bezabálni a zsákmányból.

– Nem is olyan, mint egy baromfi! – bődült el Rapson professzor. – Hol a tolla? Sehol! Szép munka, Max!

Hogy miért *nekem* járt elismerés egy elmélet cáfolatáért, miszerint a *T-rex*ek pusztán túlméretezett, dögeltakarító pulykák lettek volna, föl nem foghatom. Mindazonáltal jó érzéssel töltött el, amiért mit sem csorbult a világ kedvenc ragadozójának imidzse.

Elhalványult a kép, de mielőtt időnk lett volna levegőhöz jutni, rázkódni kezdett a hangár. Hullott a por a tetőről, csörömpölve verődtek a padlóhoz a szerszámok, miközben a csarnok túlsó végéből fenséges lassúsággal megindult felénk egy *Alamosaurus*-csorda. Kolosszális példány vezette őket, testvérek közt is megvolt vagy tizenöt méter magas, huszonkét méter hosszú, a teste játszva kitöltött volna egy úszómedencét. Nem volt rajta páncél. Minek? A méret a lényeg. Aki az ellenkezőjét állítja, hazudik. A háttérből további egyedek bukkantak elő.

Barcley jóvoltából talán fél percig tartott ez a bevezető képsorozat – pont elegendő ideig ahhoz, hogy a néző a méreteket, arányokat érzékelhesse –, mielőtt átváltott volna a rólam és Sussmanról készült felvételekre, amint örülmód cikázva a nehézkes mozgású, roppant lábak között, premier plánban filmezzük az állatok hasát, hónalját, csüdjét, testnyílásait, meg amit csak akarsz, miközben szénaboglya méretű gombócokban potyog körülöttünk és toccsan a földre az *Alamosaurus*-kaka. Abból a perspektívából a testszövetek különféle textúrái is remekül kivehetők voltak, a bőrkeményedések az ízületeknél, a megvastagodott vagy elvékonyodott hámrétegek,

minden egyes ránc és redő.

A közönségnek tátva maradt a szája. Még a talajhoz csapódó talpak fülsiketítő dobbanásait is túlharsogták az állatok emésztőrendszerének mélyéről hátborzongatóan föltörő, szortyogó zajok. És mennyivel nagyobbak voltak, mint korábban hittük! Az addigi méretbecslések talán fiatal egyedek csontmaradványain alapultak. Egy örökkévalóságig tartott a rendületlen cammogás. Aztán a csorda utolsó tagja is elérte a csarnok végét, átadva magát az örök feledésnek. Nyomában síri csönd támadt. Egyszerre vettünk nagy levegőt, pedig még hátravolt egy utolsó, festői képsor.

Anarancs és a vér füstös árnyalataiban fürdetve meg a távoli vulkánokat, már lemenőfélben volt a nap, amikor magányos, repülő árny bukott alá a felhők közül: az egyetlen *Pteranodon*, amit ott-tartózkodásunk egész ideje alatt sikerült megpillantanunk. Kimért méltósággal tárta szét szárnyát, úgy siklott a tó fölé, hogy saját árnyékát üldözőbe vegye. Ekkor kígyószerű, hosszú nyak csapott ki a vízből, szárnyon kapta a jövevényt, és hullámot is alig vetve, egy hang nélkül a mélybe húzta. Abban a pillanatban süllyedt a látóhatár mögé a vörös korong. Véget ért a nap.

10

A RÁ KÖVETKEZŐ két nap azzal telt, hogy újra meg újra átrágtam magam az adatokon. Magyarázó szövegeket írtam a 3D-s filmhez. Utánanéztem, rendben ment-e az összes adatkocka, diszk, memóriakártya, adattorony feltöltése. Egybehordtam a teljes dokumentációt, az égvilágon mindent fölcímkeztem – és képtelen voltam megválni tőle. Egyszer Peterson meghívott egy italra, de még a bárban sem bírtam megülni egy helyben. Avégén, gondolom, mindenki arra a következtetésre jutott, hogy egyszerűbb békén hagyni.

Korán útnak eredtünk a Főnökkel; ritka nagyilelkű pillanatainak egyikében dr. Bairstow kölcsönadta a Bentley-jét. Acsomagtartót, de még a hátsó ülést is zsúfolásig megtöltötték a munkánk gyümölcsével teli irattároló kartonok. Sussman híján a Főnök vállalta, hogy segít a bemutató technikai részével.

– Ha már belevágtál, rendben leszel – próbált nyugtatni, szóról szóra olvasva a gondolataimban.

Kibámultam az ablakon, és egy pillanatra sem hagytam föl a tépelődéssel. Kitértem a csípőtaréjra? Ki. Megemlítettem, hogy a *Proceratops* csigavonalban rakta le a tojásait? Meg. Hát a *Saurolophus* orrníllásait takaró bőrlebeny szerepel a szövegben? Még szép. Csigavér, Maxwell, koncentrálj!

Nekem határozottan barátságosnak tűnt a rektor asszonyból és

bandájából álló fogadóbizottság. Nem is értem, miért állítja be mindig úgy a Nagyfőnök, mintha a Thirsk lenne az Antikrisztus. Bár ha a prezentációm elhasal a vizsgán, az egyetem pedig hóbörögni kezd valami „hiányzó adatok” miatt, akkor nyilván hamar megoldódik a rejtély. Miután a Főnök fölszívódott a központi előadóterem irányában, egyedül voltam kénytelen belépni az oroszlan barlangjába, és szembenézni a tantestület krémjével.

A rektori iroda bizalmas légkörében illedelmesen bemutatkoztam, számot adtam végzettségemről, szakmai tapasztalataimról, részleteztem a küldetés paramétereit. Mindig ezzel indítok. A gondolataim így esélyt kapnak utolérni a szavaimat.

A prezentációmban témáról témára ugyanaz a minta ismétlődött: követelmények felsorolása, módszertani ismertető, áradozás az egyetemtől kölcsönkapott műszerek megbízhatóságáról. Kezdetnek bedobtam néhány képkockát a csillagtérképből, csak hogy megjöjjön az étvágyuk, majd kínzó hirtelenséggel átváltottam a geológiára meg az éghajlatra. Aztán újra: mire fölcsillant bennük az érdeklődés, én már a flóránál és a faunánál tartottam. Elmagyaráztam, miként férhetnek hozzá a nyersadatokhoz, rámutatva, hogy persze semmi nincs földolgozva, sehol egy árva következtetés – az az ő dolguk lesz.

Végül odaintettem az asztalon fölhalmozott diszkekre, adatkockákra, szalagokra, és hivatalosan is átadtam őket a megfelelő tanszékvezetőknek, akik az utolsó húsz percben már türelmetlenül fészkelődtek a helyükön. Szánalomból olyan rövidre fogtam az egészet, amilyenre csak lehetett, azonban – noha méltányoltam, hogy minél előbb szeretnék az anyagot a markukban érezni – tettem róla, hogy a St. Mary maradéktalanul megkapja a neki járó

elismerést.

– Van kérdés?

Gyaníthatóan a rektor asszony ösztönzésére fölállt valaki.

– Ez mind nagyon szép és jó, de mégis milyen volt az egész a *valóságban*?

Ennél alkalmasabb végszót el sem tudtam volna képzelni, de nem volt időm reagálni, mert már pattant is föl a rektor asszony.

– Kérem, fáradjanak velem!

Atársaság – sóvár pillantásokat vetve hátrafelé a nagy rakás adathordozóra – morcosan engedett a fölszólításnak.

* * *

Monumentális volt az előadóterem. A nagy befogadóképességnek persze megvan az a hátulütője, hogy az ember irtóra feszélyezve érezheti magát egy szál egyedül a milliányi emberrel szemközt. A Főnök már fölállította és beigazította a szalagos meghajtókat: hármat-hármat mindkét oldalon. Egyetlen szabad szék sem akadt, az állóhelyek is zsúfolásig megteltek hátul, sőt az összes lehetséges tűzvédelmi szabályt megszegve, a széksorok közötti átjárókban minden fenéknyi helyen ültek a padlón. Ha ne adj' isten, tűz ütne ki, nem csupán az egész nézősereg volna pusztulásra ítélve, de a St. Mary kiválóságai közül is megégne kettő. Ami persze még mindig jobb, mint *leégni* – győzködtem magam. Nyeltem egy nagyot, és újfent eltöprengtem, mennyire feküdne nekem az irodai munka.

Némi udvarias tapsot kiváltva, a rektor asszony bemutatott minket a közönségnek, majd a Sussman emlékére tartott, egyperces gyászszünetet követően ő is lecsücsent végre. Indulhatott a móka.

Kialudtak a fények, az ablakokon automatikusan legördültek a redőnyök, életre keltek a szalagos meghajtók.

– Hölgyeim és uraim! – vágtam bele. – A technika St. Maryben kifejlesztett, legújabb vívmányának köszönhetően kezdődjek hát a bemutató, amelynek címe: *Mindennapok a krétakorban*.

A nyitó jelenetben – nem csekély meglepedésemre – a közönség ámuldozó bekiabálásai közepette kigyózott lefelé az *Alamosaurus*-fej, hogy azután egyenesen a szeme közé nézzen a rektor asszonynak. Az keményen állta a sarat, minden elismerésem az övé.

Onnantól meg is feledkeztek rólam, úgyhogy inkább leültem megfigyelni, hogyan reagálnak a filmre. A magyarázó szöveg kedvező fogadtatásra lelt, bár, hogy őszinte legyek, nem sokat hallhattak belőle. Ugyanis minden újabb faj bemutatkozása zajos álmélgodást váltott ki, mígnem végképp kitört a káosz: a nézők a székeken, sőt egymáson átmászva igyekeztek a lehető legjobb pozíciót elfoglalni. A terem száz pontján tört ki hangos szóváltás, hogy aztán nagy becsben tartott elméletek jussanak az irgalmat nem ismerő helyesbítés, szépítgetés, ne adj' isten, kiszuperálás sorsára.

Derültséggel vegyes borzadállyal néztem, amint az egyik sarokban egy csupa tekintélyes akadémikusból álló, hevesen vitázó csoportot szabályosan beterít egy gigantikus gombóc dinoszauruszkaka.

– Még ilyen! – mormogta maga elé a rektor asszony. – Hát nem pont telibe találta a professzori tanácsot?!

– Egek! – hüledeztem én is.

– Semmi vész, drágám! Úgy értettem, derék munka volt! Az illető urak már évtizedek óta művelik velem ugyanezt.

– Máskor is szívesen állok rendelkezésre, asszonyom.

– Kérem, adja át üdvözetemet dr. Bairstow-nak! Veheti úgy, hogy

már föl is adtam a csekket!

* * *

Odavoltak a filmért, kettőnkért, ahogy illik. Ráadásul sikerült hatalmas hírverést csapni a St. Marynek. Miután nyomatékos fölszólítást kaptam a Nagyfőnöktől, hogy viselkedjek ám udvariasan, mindenkiel váltottam pár szót, nem fukarkodtam a névjegyemmel, és megígértem, hogy az intézet mindenkor készen áll az adatgyűjtéssel kapcsolatban esetlegesen fölmerülő aggályokat eloszlatni. Végül a parkolóban találtuk magunkat.

Blézert, zakót, minden fölöslegeset a megüresedett hátsó ülésre dobtunk. Miközben a Főnök komótos tempóban hajtott hazafelé, én kényelmesen elhelyezkedve a balján, változatlanul emelkedett hangulatban bámultam kifelé. Bejött nekik! És minden jól sült el: sem magamat, sem a St. Maryt nem járattam le – kell ennél több? Pontot tehetek az elmúlt időszak végére, és teljes joggal kivehetek egy kis szabit. Majd véget nem érő lovastúrákra megyek, csokival kényeztetem magam, festegetek, megpróbálom behozni a lemaradást olvasásban, vagy egyszerűen csak lustálkodom kedvemre. Aküldetésnek vége, jöhet a lazítás. Úgy döntöttem, kezdetnek megteszi, ha gyönyörködöm a tájban, és élvezem az utat hazáig.

Két mérfölddel odébb már kimondottan unatkoztam.

Körülnéztem, mivel foglalhatnám el magam, és hát min akadt meg a szemem elsőként? Természetesen Farrell főnökön. Hagytam a tekintetemet szabadon csapongani. A fölgyűrt ingujj alól kilátszott a böhömnagy kompszerelevények mindennapos emelgetésétől

megizmosodott két alsókarja. A tenyere is milyen szép nagy... Észrevette, ahogy stírölöm.

– Minden oké?

– Persze! – feleltem nagy vidáman.

Ásított.

– Ne cseréljünk helyet?

– Bocs, inkább az életet választanám.

– Ez igazán nem volt szép tőled, Főnök.

– Miss Maxwell! Minden tiszteletem a magáé számtalan kimagasló képessége miatt! Maga egy hozzáértő, szenvedélytől fűtött múltjáró, egyben tehetséges művész és féktelenül hűséges barát. Amellett lánglelkű, együtt érző, agyafúrt, vicces és elképesztően szexi. Ugyanakkor az egész világon nincs és nem is lesz magánál pocsekább sofőr. Csak a jóisten tudja, miként sikerült egyáltalán átmennie a gépjárművezetői vizsgán. Nyilván oly mértékben elkápráztatta szépségével a vizsgabiztost, hogy még ideje sem volt bedugni a slusszkulcsot a gyújtáskapcsolóba, ő már ki is pipálta a „megfelelt” rubrikát a vizsgalapon... más forgatókönyvet egyszerűen nem tudok elképzelni.

Szívdobogató, hosszú másodpercek teltek el, mire el tudtam rebegni egy köszönömöt.

Fejbiccentéssel nyugtázta, le sem vette a szemét az útról.

– Cserébe... – folytattam – ha most volnál szíves félrehúzódni, megérdemelsz tőlem egy életre szóló furulyázást.

Hát erre *nem* nekirohan egy fának?!

A beálló csöndben egyedül a húlő motor percegését lehetett hallani. Kiszálltam, hogy fölmérjem a kárt.

– Hogy az a magasságos!

Nagy sokára kikászálódott a volán mögül, majd a kocsitetőre borulva, a karjába temette az arcát. Szívszorongva vettem szemügyre.

– Csak nem sérültél meg?!

Mély sóhajjal emelkedett föl, és előkotorta a mobilját.

– Dieter? Persze. Megtennéd, hogy bekurblizod az alacsony platós tréler? Karamboloztunk. Nem, jól vagyunk mind a ketten. Három mérföldre a városból kifelé, a whittingtoni úton, közvetlenül az elágazás előtt. Igen, a domb legtetején. Azt mondod, fél óra? Rendben.

Összecsattintotta a mobilját, és már a nadrágját gombolgatva kerülte meg a Bentley-t.

– No, elég a tötyörészséből! Föl a kocsira, egy-kettő!

Mire moccanhattam volna, már föl is kapott, és odahajított a motorháztetőre. Az kemény volt, és tüzes – akárcsak ő maga. Acsípóm fölé rántotta a szoknyámat, a bugyit meg egyszerűen letépte. Gőzöm sincs, mi lett vele – sosem láttam többé. Ki hitte volna, hogy ilyesmi megtörténhet?! AFőnök előbb két ujjal tett próbát, majd az eredménnyel elégedetten, erélyesen behatolt. Brutális is lehetett volna, mégsem volt az. Testem ívbe hajolt a fogadására, kívánta minden darabkáját. Nejlonharisnyás lábamat a dereka köré fonva löktem magam egyre közelebb. Ahogy egymásnak feszültünk, kívül-belül elöntött a forróság. Abőrömön sürgető kíméletlenséggel tapogatózó kezétől fölnyögtem, ami még jobban föl villanyozta, hogy aztán annál hevesebben, annál nagyobb iramban folytassa a döfölést. Egyszerre volt gyötrelmes és csodálatos érzés; ha az életem múlik rajta, sem bírtam volna leállítani. Fölhúztam az ingét, és végigszántottam a hátán a körmömmel. Elakadt a lélegzete,

de nem állított le. Anyakába haraptam, erre két kezébe vonta a fejemet, és csókolni kezdett, testünk ritmusában siklatva a nyelvét ide-oda. Crescendóban emelkedő nyüszítést hallottam. *Atyaég, ez én vagyok!* – jöttem rá. Ahajába markolva, tökéletes összhangban viszonztam a lökéseit. „Lucy” – suttogta. Fokozatosan gyorsuló ütemben, mind hevesebben söpörtek végig rajtam a gyönyörhullámok, mígnem zihálva és reszketve, megadtam magam az ár erejének. Többé nem volt megállás, elpattant az összes horgonykötél, s én sorsomra hagyva, elveszetten sodródtam az érzékletek tengerében, majd megvonagló testtel, fogam közül kiszakadó sikollyal értem a hullámhegy csúcsára. Ő még folytatta lankadatlanul, a végtelenségig nyújtotta a pillanatot, aztán érces kiáltásokkal, egész testében megremegve omlott rám. Egy ideig még nem hagyott alább odabent a lüktetés. Végül kiszabadította magát, és együtt... szép lassan... lecsillapodtunk.

Nagy sokára fölemelkedett, és végignézett rajtam. Szétvetett lábakkal hevertem a motorháztetőn, szoknyám a derekam körül, mellem lemeztelenítve, kibomlott hajam az arcomban.

A karjára nehezedett, úgy próbált lélegzethez jutni, majd lassan hátrahúzódva fölegyenesedett.

– Magasságos ég...

Küzdenem kellett minden csöpp levegőért. Félresöpörtem a hajam, és a zölddel, arannyal pöttyözött napsütésben fölnéztem az égre.

– Várj, hadd segítsek!

Végtelenül óvatos és gyöngéd mozdulatokkal ültetett föl, igazította helyre a melltartómat, tűrte be a blúzomat a szoknyám dereka alá, de annyira remegett a keze, hogy az ő ingét meg én voltam kénytelen begombolni. Így gondoskodtunk egymásról, amíg mind a

ketten újból szalonképesek nem lettünk. Bár hogy a társadalmi elvárásoknak megfeleltünk-e, azt erősen kétlem. Szerintem egy életre lekopott rólunk az illendőség máza.

Lecsusszantam a motorháztetőről, és sietve körbenéztem. Meg akartam bizonyosodni, hogy a bugyim nem himbálózik valami közeli ágon, de a Főnöknek kellett megtámogatnia, mert a lábam még mindig rogyadozott az elszenvedett sokk utóhatásaitól.

Körém fonta a karját, úgy telepedtünk le egy farönkre. Ahelyére tűzködtem a hajamat, ő pedig adott rá egy könnyű puszit.

– Tisztességesen festek végre?

– Arról ne is álmodj! Úgy nézel ki, mint egy szemérmetlen, lompos, bugyitlan és fölháborítóan kívánatos nőszemély. Nekem anyyi.

Az arcára fektettem a tenyerem, ő belesimult, és megcsókolta.

– Megismételhetnénk? – akartam tudni.

– Hááát... már hallani a trélert, úgyhogy amíg vissza nem érünk az intézetbe, esetleg megpróbálhatnád türtóztatni magad. Viszont szeretnék figyelmeztetni, hogy még nem végeztünk egymással. Változatlanul kívánlak. És nem fogom egyetlen repetával beérni.

Hirtelen elfogyott a levegőm, egy pillanatig azt sem tudtam, hol vagyok.

Befutott Dieter, és ahogy kipattant a vezetőfülkéből, elébe siettünk.

– Tényleg jól vagytok? – aggodalmaskodott. – Mert nagyon nem úgy néztek ám ki! Afenébe is, Max, ülj már le, könyörgök! És te is, Főnök! Szerintem mind a ketten sokkos állapotban vagytok.

– Ugyan már...

– De hát összetörted a Nagyfőnök Bentley-jét, Max! Én a helyedben sürgősen produkálnék valami rohamot, plusz néhány

belső sérülést hozzá. Ez az egyetlen esélyed, ha ép bőrrel akarsz megúszni.

– Ami azt illeti – vetette közbe a Főnök –, én vezettem.

Dieternek megrándult az arca.

– Te törted össze a kocsi?? De hát *hogy* történt??

– Egy szarvas miatt volt az egész! – rögtönöztem. Mindketten rám meredtek. – Átfutott előttünk egy szarvas. A kocsi kifarolt, az állat megúszta, de mi nekicsapódtunk a fának. Meg is halhattunk volna. Ügyes húzás volt. Még szerencse, hogy nem én vezettem, mert akkor mostanra szénné égtünk volna.

A Főnök a szemét forgatva fonta össze a karját.

– Egy *szarvas*?? – hüledezett Dieter. – Délután négykor??

– Biztosan össze volt zavarodva szegény – próbálkoztam a magyarázattal.

– Hát, nem ő az egyetlen. A te agyad nem durrant el, Főnök?

– Az agyam? Az nem.

– No, kapjátok össze a holmitokat! – vette át az irányítást Dieter. – Mindjárt beindítom a csörlőt.

– Segítsek?

– Kösz, Főnök, ne fáradj vele, inkább segíts beszállni Maxnek! – Elvigyorodott. – Mindketten szokatlanul elcsigázottnak látszotok, legalábbis nekem.

Köveztük az utasítást, és fölmásztunk az utasfülkébe.

Némán gubbasztottunk hazáig. Közben elterjedt a hír a balesetről, így mire megérkeztünk, már kisebbfajta, csúfondáros tömeg gyűlt össze a hangár bejáratánál. A Nagyfőnök nem mutatkozott. Gondoltam, intézi az elbocsátási papírokat, azonnali hatállyal.

– Nem mozdulni! – érkezett az újabb parancs Dietertől, aki a

járművet megkerülve, az utas oldali ajtóhoz robogott, és lesegített a földre.

– Foster doktornő arra kéri magukat, hogy egyenesen fáradjanak a gyengélkedőbe – hallottam Polly hangját. Nagyot sóhajtottam: még egy kis haladék sem jár?

Helen, hál' istennek, nem húzta az időt.

– Vérzés, fájdalom, törés nincs. Te, Főnök! Mint kettőtök közül a minimálisan értelmesebbik, légy szíves, szólj, ha sápadtság, remegés, mozgáskoordinációs zavar vagy eszméletvesztés lépne föl!

– Azokon már túl vagyunk – dűnnyögtem magam elé, mire a Főnök figyelmeztetően oldalba bökött.

– Vettem, doktornő, sápadtság, remegés, eszméletvesztés.

– Most pedig tűnés innét! Szerintem a Nagyfőnök is látni óhajt benneteket. De előbb még, Max, válthatnánk egy szót?

– Kint megvárlak.

A Főnök mögött bezárult az ajtó.

– Mi a hézag, doki?

Helen szokatlanul komor képet vágott.

– Szeretném, ha most a lehető legőszintébb és legkimerítőbb választ adnád egy kérdésemre. Nagyon fontos, a dolognak súlyos következményei lehetnek.

Elfogott a szorongás.

Szigorúan nézett rám.

– Ti közösültetek?

Gondoltam, fenébe az óvatossággal.

– Közösülésnek azért nem nevezném. Szerintem a totális, mindent bele, tébolyult, sikoltozós, idegborzoló, oltári nagy kefélés volna rá a megfelelő kifejezés. Miért kérded? Miféle orvosi következményekre

céloztál?

– Ja, nem, ahhoz ennek semmi köze. De amíg mi itt csevegünk, az épületben súlyos összegek cserélnek gazdát. Csak garanciát szeretnék, hogy Peterson majd szépen leperkálja a kezembe, ami jár.

Nyílt a szám, de semmi értelmes nem jött ki rajta. Ezért inkább becsuktam, elvörösödtem, nyeltem párat, majd hápogtam tovább.

– Elállt a szavad, mi?

Bólintottam.

– Helyes, az nekem még plusz egy tízes Petersontól. Most már mehetsz.

A liftből kilépve már fordultam volna balra, a főépület irányába, ám a Főnök karon ragadott, majd keresztültaszígt az előcsarnokon. Hogy hová igyekeztünk? Hát a festékraktárba! Az utolsó métereket futva tettük meg a komp ajtajáig, és egy pillanat múlva már biztonságban voltunk odabent.

– Vetkőzz! – adta ki az utasítást rekedten.

Még a blézeremet ráncigáltam magamról, amikor fehérbe váltott a világ. Rögtön tudtam, hol vagyunk: ötezer évvel a mi időnk előtt, egy mindentől távol eső, néptelen helyen, ahol a zaj nem számít.

Nem odakint csináltuk, hanem bent, a falhoz támaszkodva. Aztán mégiscsak elhagytuk a kompot, és kint folytattuk egy pokrócon. Aztán a pokróc mellett. Aztán ismét függőleges pózban, ezúttal egy fatörzs segítségével. Az az ember olyan volt, mint a gép. Állítólag az a szótlan, magának való fajta a legrosszabb. Éppen ellenkezőleg, a legszuperebb, higgyél nekem!

Órákkal később leszállt az éj. Már tisztában voltam vele, milyen érzés. Különben is ideje volt szusszanni egyet.

– Elég, asszony! – zihálta. – Az ég szerelmére, nem hagynál végre

békén??

A mellkasára fektettem a fejem, úgy hallgattam fölgyorsult szívverését. Siralmasan festettünk: izzadtak voltunk, és porosak, a bőrünk csupa horzsolás, karmolás, de én még életemben nem éreztem magam pompásabban. A Főnök föltápázkodott, hogy egy-egy borospalackkal és bögrével térjen vissza. Megosztottunk rajtuk. Tikkadt voltam, és hálás.

– Nem gondolod, hogy lassan illene hazacsámборogni?

– Ilyen állapotban nem vihetlek vissza. Úgy festesz, mint egy bukott angyal.

– Nem magamtól buktam. Löktek.

Megfeszült a karja. Fölém hajolt, hogy megcsókoljon.

– Kérlek, ne! – suttogtam. – Jártányi erőm sem maradt.

– Egy utolsó menet indulás előtt?

Lefelé sandítottam.

– A jó életbe! Nincs rajtad valahol egy kikapcsoló gomb véletlenül?!

– Nem emlékszem ilyesmire. El sem tudod képzelni, hányszor adtam már hálát a jóistennek a buggyos kezeslábasért.

– Komolyan? És én tettem volna ezt veled?

– Kezdetől fogva. Ott álltál a lépcsőn, a napfény megcsillant a hajadon, rám mosolyogtál. Azóta elveszett ember vagyok.

Lábujjhegyre álltam, hogy megcsókoljam.

– Megbízhatok benned egy közös tusolás erejéig?

– Miközben te jó meleg leszel, meg síkos és nedves, ráadásul szappanos kezek mindenütt? Hát minek nézel te engem??

* * *

Újabb órákba telt, mire sikerült kiszabadulnunk a zuhany alól. Ha nem ürül ki a víztartály, isten bizony, még mindig ott állnánk. Végül sikerült a jelenkori követelményeket kielégítő alakot ölteni, így pont fél órával a távozásunk után (klakkba-frakkba öltözve) már vissza is értünk a St. Marybe. Első utunk a Nagyfőnök irodájába vezetett.

Gratulált a prezentációmhoz; nyilván már fölhívták a Thirskből, hogy dicshimnuszokat zengjenek. Dr. Bairstow-nak konkrétan a „kielégítő” szó hangzott el a szájából, vagyis kétségkívül elégedett volt az eredménnyel. A Bentley-ről nem történt említés.

– Ezt megúszta – közöltem távozásunk után a Főnökkel. – Volna kedved egy italhoz?

– Annyi még belefér, csak adj egy percet! A bárban találkozunk.

Az előcsarnok súlyos ajtajánál ütötte meg a fületem a ribillió, ami kettőt jelenthetett: vagy a marathóni csata rekonstrukciója zajlik, vagy egy újabb tömeges bunyó tört ki a bárban.

Ami, ugye, megesik hébe-korba.

Joggal vagy sem, mindegyik részleg a legfontosabbnak képzei magát a St. Maryben. Föl nem foghatom, mi okból, elvégre nyilvánvalóan a történettudományi szekció viszi a prímet, de a műszakiak és a biztonságiak, sőt alkalmasint még a K+F dolgozói is képtelenek ezt belátni. Aztán – olykor véletlenül, de többnyire inkább előre megfontolt szándékkal – kicsúszik valakinek a száján egy nem túl szerencsés megjegyzés, és már robban is a bomba.

Már az ajtóból egyértelmű volt, hogy ezúttal nem a szokványos kocsmai verekedésről van szó: ez itt egy szabályos zendülés! Ordibálás meg sűrű káromkodások közepette narancssárga, fekete, zöld, szórványosan kék overallos testek feszültek egymásnak vagy fetrengtek a padlón összegabalyodva, nekivadultan püfölve a

másikat. Poharak törtek, bútordarabok fordultak föl. A bár személyzete üvöltve próbált rendet teremteni.

Keresztülvergődtem a báméskodók meg drukkerék sorain, kerestem a rést. Földharc közben Dieter és Markham épp elszakadtak egymástól, majd talpra szökkenve, bokszállásba helyezkedtek. Ahogy elnéztem a testméreteiket, mintha egy mókus készült volna nekirontani a Mount Everestnek.

Gondolkodás nélkül (elvégre fontossági sorrend is van a világon) középük vetettem magam, hogy szétválasszam őket, egyenesen bele Dieter ütésre lendítettem, kisebb karosszéknyi öklébe. A szemem alatt talált el. Tüstént padlót fogtam. Még úgy is irtóra fájt, hogy az utolsó pillanatban sikerült visszafognia a lendületét.

Miközben mindenki azt leste, mi lesz ebből, legalább félbeszakadt a bunyó. Jellemző. Ahelyett, hogy szépen folytatták volna egymás gyilkolását, időt hagyva nekem összeszedni magam.

Támolyogva tápázkodtam föl, majd igyekeztem a helyére ráncigálni a szoknyámat.

– Micsoda dolog az, megütni egy hölgyet?! – ágált Markham kihívóan.

– Szent ég, Max! – kiáltotta Dieter szörnyülködve (amire meg is volt minden oka). – Annyira sajnálom!

Az első gondolatom az volt, hogy megborítom, legalább lesz a helyiségben egy másik monokli, ami passzol az enyémmel. Kapóra jött a düh:

– Ti meg mi a szart szórakoztok itt, seggfejek?!

Egyik sem felelt, de különösebb büntudatot sem lehetett a képükről leolvasni. Ami azt jelentette, hogy bármelyik pillanatban ismét elszabadulhat a pokol, miközben a Nagyfőnök bármelyik

pillanatban beszélhet, ráadásul a Bentley-vel történt katasztrófa után nem a legjobb hangulatban. Mélyen beszívtam a levegőt, és (monoklis ütközőzónai mivoltomban) lecövekeltem a két ellentábor közé.

– Oké, akkor hadd találgassak! Valamelyik barom elmesélt egy viccet: „Szerinted hogy lehet a kompban megemelni az intelligenciaszintet? Hát úgy, hogy a múltjárót kiküldjük belőle!” Haha! Mire egy okostojásnak rögtön muszáj volt revansot vennie: „Szerinted hány műszaki kell ahhoz, hogy kicseréljen egy villanykörtét? Műszakiból csak egy, villanykörtéből viszont kurva sok!” Amit egyesek persze nem találtak annyira humorosnak, mire jött a fő tréfamester, és nem a biztonsági őrnek, hanem a kutyájának mutatta föl a belépőjét, mert ugyebár köztudott, hogy kettejük közül ő az okosabbik, a következő pillanatban meg már az egész bagázs azon iparkodott, hogy a szart is kiverje az összes többiből!!

Morgolódás támadt a gyülekezetben, egy dühödt „Hé!” is elhangzott.

– Te csak ne *hézzél* itt nekem, oké?? Szégyellem magam miattatok. És ha mondhatok valamit, ezzel az egész „kinek van több gógyija” hőbörgéssel már kezd tele lenni a hócipóm. Itt mindenki hozzáteszi a magáét. A műszakiak biztosítják a szükséges kütyüket a többiek munkájához. A biztonságiak tesznek róla, hogy senkinek ne kelljen majréznia. Mrs. Mack nap mint nap megtömi a bendőnket. Szerintetek mire mennénk az ő szerdánkénti kolbászos felfújója nélkül? A Gardróbban készül az összes jelmez, kellék, kiegészítő. Az, hogy mindig időben kerül a fizu a bankszámlánkra, Mrs. Partridge bérelszámolóinak köszönhető. Szerintetek ők nem fontosak? – Hallgattam egy sort. – Végül pedig mi, múltjárók ontjuk a vérünket a

csatamezőn. Ki szeretné a melómat közületek? Na? Nincs jelentkező?

Mélyen, hangosan szívtam be a levegőt, és már visszafogottabban folytattam:

– Mindannyian különlegesek vagyunk, ráadásul a létező legjobbak a szakmánkban. Néha viszont akkora barmok tudunk lenni...

Síri csönd: láthatóan szikrányit sem hatotta meg őket a szónoklatom. A legtöbben mogorva hallgatásba burkolóztak, a műszakiakat majd szétvetette az önelégültség, a biztonságiak már azon törték a fejüket, legközelebb kibe köthetnének bele, nekem meg lüktetett a képem.

Hirtelen totál elegendem lett az egészből. Így nem lehet viselkedni. Bevillant a mentő ötlet – akkor legalábbis annak tűnt. Odafordultam Dieterhez.

– Gyere velem holnap!

Úgy nézett rám, mint egy eszelősre.

– De komolyan, igazán velem tarthatnál! – folytattam, menet közben találva ki a részleteket. – Tudod, vissza kell ugranom a krétakorba, ellenőrizni valamit, ami a prezentációm kapcsán vetődött föl, és jól jönne egy fegyverhordozó. Lehetnél te, legalább a saját szemeddel látnád, miről szól ez az egész. Na, Dieter! Nem szeretnél odaköszönni a *T-rex*nek?

Benne volt a slamasztikában. Egy frászt akart jönni. Mindenki tudta, mi történik azokkal, akik velem utazgatnak. Láttam, ahogy Kalinda mozdul, de a karjánál fogva Peterson visszatartja.

– Mit mondasz erre, Dieter? Hajlandó vagy bebizonyítani, hogy nem csak a szád nagy? Vagy inkább maradsz itthon a nyugiban? Tökéletesen megértem, ha úgy döntenél.

Lerítt róla, hogy szíve szerint nemet mondana, és már csak azon

agyal, hogyan őrizhetné meg a tekintélyét. Tőlem aztán hiába várt segítségre! Az egész társaság némán figyelt.

– Hát, jól van, Dieter, megértem – paskoltam meg barátságosan a karját. – Semmi gond. De szerintem élvezted volna. Milyen kár! – És csak hogy fokozzam a feszültséget, fintorogva tapogatni kezdtem a duzzanatot a szemem alatt.

Nem kért a fölkínált mentőkötélből.

– Naná, hogy veled megyek! Amúgy is kéne a múltjárók mellé valaki, aki alkalomadtán képes kihúzni őket a csávából.

– Csodás! Akkor holnap, reggeli után várlak egy gyors eligazításra! Nem lesz hosszú ugrás, csak pár óra az egész, de ahhoz elég, hogy valami fogalmad legyen a dologról. Apropos, zöld ruhát húzzál, csak semmi narancssárga! Némelyik ragadozó kimondottan a rikító színekre bukik. És, nyilván mondanom sem kell, hogy mára elég az alkoholizálásból.

Bólintott. A jelek szerint már bánta, hogy hagyta magát csőbe húzni. Leléptem, mielőtt meggondolhatta volna magát, és csatlakoztam a Kalinda–Peterson pároshoz.

– Melegen ajánlom, hogy visszahozd! – sziszegett Kalinda sötét tekintettel. – Úgy értem, *egészen* és *elevenen* – tette hozzá, hátha nem vettem az üzenetet.

– Olyan egészséges lesz, mint a makk! Különben is csak órákról van szó. Holnap ilyenkor már újfent kedvetekre kufircolhattok.

– Ne már, Max! – szólt közbe Peterson. – Nem vihetsz magaddal küldetésbe egy *műszakit!*

– Miért ne? Egy műszakit már elvittem magammal a prezentációra, és, köszönöm kérdésedet, minden klappolt.

A prezentáció említésével csak a figyelmüket akartam elterelni,

mert hát ugye köztudott, milyen könnyen elterelhető a múltjárók figyelme. A koncentrációképességük időtartama pont, mint egy... Mit is akartam mondani?

Anyitott ajtóban ott állt Farrell főnök, és szemlét tartott a pusztítás fölött. Rám vetett pillantásából egyértelműen kiolvasható volt az üzenet: „Ez most komoly? Csak tíz percre hagylak magadra, és te rögtön beszerez egy monoklit?!”

Kissé megkésve, de eszembe jutott a protokoll. Magamhoz intettem Dietert.

– Főnök! Mint te is tudod, holnap vissza kell térnem a kréta időszakba. Erre a rövidke ugrásra szíves engedelmeddel magammal vinném Dietert. Amúgy is szükségem lenne egy kísérőre, ő ráadásul érdeklődést mutatott a téma iránt. De persze, csak ha nincs ellenvetésed.

Végighordozta tekintetét a helyiségen, ahol lassacskán helyreállt a rend. Hangyányit furdalt a lelkiismeret, amiért így lerohantam az ötletemmel. Dieter is tisztában lévén ezzel, láthatóan arra számított, hogy az engedély majd megtagadtatik. Kicsit megmozdult a kezem, hogy a Főnök észrevehesse keresztbe tett ujjaimat.

Finoman elmosolyodott.

– Újszerű tapasztalatban lesz része, Mr. Dieter. Okosan tette, hogy önként jelentkezett. Érezze jól magát!

Dieter mély levegőt vett.

– Igenis, uram! Köszönöm, uram!

Azzal küldött felém egy pillantást, és fölszívódott.

– Leon...

– Tudom – sóhajtott. – Az ugrás előtt éjszakát józan magányban ajánlatos eltölteni.

– Holnap ráadásul utasom is lesz. Magad is azt szeretnéd, ha gondját viselném.

– Mondjuk, hálás lennék az igyekezetért.

– Egy karcolás sem esik majd rajta – ígértem abszolúte jóhiszeműen.

A nagyteremben vettünk búcsút egymástól.

– Egyet se búsulj! – vigasztalt. – Még mindig ott a holnap este.

De nem volt ott. Ez is bizonyítja, hogy elég, ha egy másodpercre lankad benned az éberség, máris közbelép a Sors, Végzet vagy Történelem – nevezd, ahogy akarod –, és beleköp a levesedbe.

11

MIUTÁN összeszedtem a gondolataimat, egy röpke eligazítás kedvéért lecsaptam a reggelinél Dieterre. Nem feledkezett meg a terepszínű szerelésről, és rossz előérzetei ellenére nyugodtnak, megfontoltnak tűnt.

Végigfutottunk a részleteken. Lényegre törő kérdéseinek hallatán elfogott az optimizmus. Úgy terveztem, megsétáltatom a tó körül, ahol elképzeléseim szerint anélkül kaphat ízelítőt a vadvilágból, hogy az életünk veszélybe kerülne. Részemről akár egy *T-rex* is jöhet... amennyiben megmarad tisztos távolságban.

Hogy, hogy nem, aznap reggel egy csomó kíváncsiskodónak akadt halaszthatatlan teendője a Hawkingban. Fölintegettem a függőfolyosón bámészkodó Kalnek és Timnek, mire mindketten visszaintettek. De milyen gorombán!

Bevettük magunkat a jó öreg Nyolcasba, a Főnök pedig letudta az utolsó ellenőrzéseket. Dieter feltűnően csöndesen viselkedett. Aztán már készen is álltunk az indulásra. Nekiálltam a megfelelő kapcsolókat fölpöccinteni, a Főnök pedig odahajolt Dieterhez.

– Még egy dolog. A küldetés Miss Maxwell gondjaira van bízva, a kompot és magát is beleértve. Mindig és mindenütt tegye pontosan azt, amire utasítást kap, mert csak így maradhat életben. Érthető?

Nyelt egyet.

– Igen, uram!

- Akkor hát sok szerencsét mindkettejüknek!
- Kösz, Főnök. Kezdheted forralni a teavizet.
Bezárult az ajtó, a világ pedig elfehéredett.

* * *

Persze ismét közbelépett a Sors/Végzet/Történelem (nem kívánt törlendő). A tó közelében találtuk magunkat, de ezúttal a meredély magasabbik felén, a fennsík még földérintetlen, északi végében. Nagy döccenéssel landoltunk, az egyik hidraulikus lábnak ki is kellett nyílnia, hogy vízszintesbe hozza a kompot. Kínos alaposággal olvastam le az összes kijelzőt. Ezen a küldetésen minden előírásosan fog történni, mert ha csak egy hangyányit is megrongálódott állapotban viszem haza Dietert, azt megkeserülöm. Úgy tűnt, tökéletes a nyugalom odakint, harapótávolságon belül sehol egy nagyobbacska élőlény.

Az utasomat is tetőtől talpig leellenőriztem, megvan-e mindene, ami a jól öltözött múltjáróhoz hozzátartozik: sisak, mellény, kommunikátor, energiafegyver. Még ugráltunk is egy kicsit, de semmi nem mutatott hajlandóságot a csörömpölésre vagy leesésre. Fölkapcsoltuk a kamerákat, és nekivágtunk az útnak.

Még jól emlékeztem, milyen érzés elsőre, ezért hagytam a fiút álmélni. Hadd gyönyörködjön az ég meleg kékjében, az erdő neszeiben, hadd szívja be mélyen a szagokat, érezze át az abszolút elragadtatottság élményét. Forogni kezdett maga körül.

– Azt a mindenségit! Itt vagyok hatvanhétmillió évvel korábban! Ez egyszerűen elképesztő, Max!

– Még nem láttál semmit – mondtam. – Erre megyünk, aztán egy

darabig lefelé.

Miután sikerült összeszednie magát, a facsoportban fölfedezett nyílás felé vettük az irányt, ahonnan – várakozásaink szerint – remek kilátás nyílt a tóra meg körülötte az egész síkságra. Továbbra is résen álltam, mert ha nem is számítottam gubancra, mégiscsak a krétakorban voltunk, vagy mi. Amellett eléggé bírtam is Dietert.

Ám minden riadókészültség meg éberség dacára tökéletesen fölkészületlenül ért a megrázkódtatás. Acserjés túloldalán agyzsibbasztó látvány tárult a szemünk elé. Egy pillanatra szinte földbe gyökerezett a lábam. Akarjánál fogva földre rántottam Dietert. Hason csúsztuk előbbre, és megpróbáltuk értelmezni, amit a szemünk közvetített az agyunkba.

Szabályos kis város terült el odalent sátrakkal, emberekkel, ketrecekkel, állatokkal. Popzene szólt az erősítőkből, készülő étel illata terjengett a levegőben. Mi a bánat folyik itt?!

– Ne hagyj ki semmit, Dieter! – utasítottam.

Nekiálltam a kommunikátorba közvetíteni a látottakat, közben fél füllel hallottam, ahogy a társam ugyanígy tesz. Megbecsülte, hány ember lehet ott, leírta a külsejüket, aztán a kompok darabszámával, elrendezésével folytatta. Én a ketreceket vettem sorra, a lehetőségekhez mérten próbáltam azonosítani a lakójukat, közben folyamatosan úgy fordítottam a fejem, hogy a kamera az egész térségen végigpásztázzon.

Az egyik legnagyobb ketreccben, amelyik némileg el volt különítve, egy fiatal *Tyrannosaurus* kapott helyet. Nem egészen kifejlett állapotában is túl nagynak bizonyult a ketrechez. Hangosan morgott, és fejét jobbra-balra lengetve próbált kiszabadulni. Csapatnyi férfi haladt el mellette. Az egyik előhúzott valamit, ami gyanúm szerint

ultrahangos kábítópisztoly lehetett, és hanyag mozdulattal odapörkölt egyet a *T-rex*nek. Az elbődült, és megrohmozta a rácsot, amin a fickók csak röhögtek. Elöntött a düh, Dieter is fölhördült az oldalamnál.

Még közelebb az erdő széléhez egy másik társaság egy *Hadrosaurust* ráncigált kifelé a ketrecéből. A nőstény testéhez egy csomó pányva volt odaerősítve, azok mégis inkább ordítva, döfködve próbálták mozgásra bírni. A szerencsétlen állat, aki azt sem tudta, mi történik vele, ráadásul nyilván mélységesen megrázta, hogy elválasztották a csordájától, egyfolytában nyüszített félelmében. Amikor a szemünk láttára fölágaskodott, azok akkorát rántottak rajta, hogy magatehetetlenül megpördült a levegőben. A rejtekhelyünkig elhallatszott a csont reccsenése. A nőstény a földre zuhant, és szabályosan sírt a fájdalomtól. Az egyik fickó előrelépett, és golyót röpített az állat koponyájába. Dieter hangosan kapott levegő után, amiért egy szempillantás alatt megduplázódott bennem az iránta érzett rokonszenv. Nagy sebbel-lobbal villástargonca gördült elő, hogy elszállítsa a tetemet. Nyilván nem először történt ilyesmi, mégsem hagytak föl vele.

Mind a *T-rex*, mind a döglött *Hadrosaurus* egy nagy zöld festékpacát viselt mindkét oldalán, a homlokán pedig egy harmadik pirosat. Ahogy körülnéztem, ugyanilyen jelölésekre figyeltem föl a többi ketrecbe zárt állat némelyikén. Talán osztályozzák őket?

Dieter már a járművekről, gépparkról adott leírást, az áramellátó berendezéseket meg generátorokat vette számba. Közvetlen összeköttetést teremtettem a komppal; próbáltam megállapítani, miféle biztonsági intézkedéseket tettek az ismeretlenek. Az áram alá helyezett kerítésen meg a kapunál emelt őrtornyon kívül semmi

effélét nem fedeztem föl. Az egész tábor valami terjedelmes, központi építmény körül helyezkedett el, ami azonban a távolság miatt alig volt kivehető.

Épp azon spekuláltam, honnan jöhetnek ezek az emberek, és mi lehet a céljuk, amikor Dieter oldalba bökött.

– Látod azt a micsodát? Téged nem egy arénára emlékeztet? Meg ott van az a csőtorkolat is. Láttál már lazackifutót? A halak beúsznak egy csőbe, aztán már nem tudnak megfordulni. Hát az ott szerintem egy dinoszauruszkifutó, a fickók meg vadászok. Beterelik az állatokat a csőbe, aztán lepuffantják őket. Erre szolgálnak a festékfoltok is: céltáblának. Ezek céltáblát festenek az állatokra, fölfogtad? Ennyi pont jár, ha eltrafálsz a pirosat, annyi, ha a zöldet. Még talán a ketrecekben is lövöldöznek rájuk. Ezt nem hagyhatjuk, Max! Ez akkora nagy szemétség!

Igaza volt. Könnyen magam elé tudtam képzelni, micsoda örült rohangálásba kezdenének egy körülzárt helyen a pánikba esett, összezavarodott dinoszauruszok. Fajtól függően egyesek megpróbálnának kitörni, persze hiába, mások (akik iránt, nem tehetek róla, hangyányit elfogult vagyok) föl sem fognák a fenyegetést, és morogva szegülnének szembe, mígnem a csorda összes egyede már testületileg bögne a fájdalomtól meg a rettegéstől, amint izmot, csontot zúzva, nagy ütőerejű lövedékek vagy páncéltörő gránátok csapódnának a testükbe, ők pedig kavargó vér- és porfelhőben zuhannának a földre, miközben tökéletesen biztonságos leshelyükön azok a mocskok egyfolytában hergelnék egymást, sportot űzve a mézárulásból. Eszembe jutott a hotelbeli éjszaka, amikor a Főnök a jövőből várható bajokról beszélt. Ezért is jött vissza ide. Erre, tessék, hirtelen fölpörögtek az események, már

itt is a baj. Még ha csak vaktában botlottunk is bele, kezelniük kell valahogy a helyzetet. Eltűnődtem, mihez kezdenék most, ha nem döntök úgy, hogy munkára fogok valakit a műszaki személyzetből.

Aztán újabb gondolatom támadt. *Ezt* igyekezett védeni Sussman? Afennsík földerítetlen, északi végénél állt a tábor. Talán nem volt merő véletlen, hogy pont aznap támadt rám. Mi lehetett a szerepe ebben az egészben?

Annyira lefoglalt a töprengés, hogy másodpercekbe telt, mire az öt-hat tompa hangrobbanás a völgy bejáratától a fülemen át eljutott az agyamig.

– Ez meg mi a kurva élet?! – fakadt ki Dieter. A számból vette ki a szót.

Mennydörgésszerű zaj kíséretében remegni kezdett a föld a talpunk alatt. Mindketten a felhőtlen égre néztünk, de az valami szakadatlan morajlás volt, ráadásul közeledett. Százával robogtak felénk az állatok. Derékba tört, talajhoz csapódó fák recsegését lehetett hallani, szárnyas hullók röppentek rikácsolva a magasba, kisebbfajta sziklák buk fenceztek el mellettünk. Megkezdődött a nagy dinóderbi.

– Kapd össze magad, Dieter, aztán futás!

Egymás mellett robogtunk, de annyira rázkódott a talaj, hogy folyton talpra kellett cincálnunk egymást. Komolyan aggódtam a komp miatt. Akieresztett támasztóláb ellenére sem állt olyan stabilan, mint szerettem volna.

– Pont, mint a tulajdonosa – zihálta az oldalamnál Dieter, nekem meg átfutott az agyamon, hogy egyszer még múltjárót faraghatnánk belőle, megérdemelné.

A komp továbbra is függőleges helyzetben egyensúlyozott, de a

laza szerkezetű palából álló alapzat már mozgásba jött alatta, házikónk pedig vele együtt csúszott lefelé. Erősödő morajlás közepette, hatalmas porfelhőt kavarva abban a minutában tűnt föl a gerincen a hanyatt-homlok menekülő csorda. Nem volt idő báméskodni, másodperceink voltak a cselekvésre.

Dieter ereje segített át mindkettőnket a palagörgetegen. Volt annyi esze, hogy átlósan lefelé vegye az irányt, és ez nagyban megkönnyítette a dolgunkat, amikor végre összetalálkoztunk a szörföző komppal. Ahogy nyílt az ajtó, beugrottunk, de az övek bekapcsolására már nem jutott idő, mert egy reccsenéssel kettétört a támasztóláb, a komp pedig megdőlt. A következő pillanatban nyakunkon volt a csorda.

Valami nagy és súlyos ütközött a tetőnek, amitől csúnyán benyomódott a mennyezet, és a potyogó burkolólapok alól szikrázva kigyóztak elő a vezetékek. Hevesen villódzott az összes lámpa, majd egy újabb rúgástól fölborult a komp, és gurulni kezdett a lejtőn. A kicsapódó szekrényajtók mögül fejünkre zúdult a sok-sok holmi, így hánykolódtunk odabent, fájdalmasan pattogva faltól falig.

Ami fülhasogató bömböléssel ekkor zuhant a kompra, kapitális példány lehetett, mert kiöblösödtek tőle a falak, és félelmetes, pisztolylövésszerű hang kíséretében megrepedt a képernyő. Ha jól emlékszem, hallottam Dietert fölsikoltani. Hogy én megtettem, azt tuti.

– Számítógép!! – ordítottam. – Azonnali csapatkivonás...!!

Akövetkező pillanatban ijesztő csönd támadt. Az eltorzult képernyőn fölbukkant a mező, de valami irtó messzire alattunk. Átestünk azon a rohadt sziklaperemen!

– ...most!! – fejeztem be az utasítást, kétségbeesetten remélve,

hogy sikerül elugrani, mielőtt a komp becsapódna a széleseben közeledő földre, és akkor minden elsötétült előttem.

* * *

Jóval később alkalmam nyílt végignézni az otthoni landolásunkról készült felvételeket. Most bezzeg beindult az összes vészjelző. Amikor két és fél méterrel az emelvény fölött hirtelen megjelent a komp, menten szétszaladt az összes kíváncsiskodó. Még a műszakiak is elhajították a köldökzsinórokat, úgy futottak az életüket menteni. Ahogy fülrepesztő csattanással végre földet értünk, beleremegtek a falak, a mennyezetről potyogni kezdett a vakolat. A főépületben mindenhol érezni lehetett a becsapódást. Akkora volt a lökэшullám, hogy a homlokzatot díszítő kőananaszok egyike lefordult talapzatáról, majd – csupán hajszálnyira hibázva el a gondnokot, Mr. Strongot, aki alkalmatlan pillanatot választott a cigiszünetre – ripityára tört a főlépcsőn.

Útjában mindenkit megugrasztva, a komp úgy pattogott végig a csarnokon, mint a Barnes Wallis által megálmodott, híres ugráló bomba, hogy végül a hangár túlsó végében, a hármaskomp emelvényével szemközt állapodjon meg – természetesen ajtóval lefelé.

Ezen a ponton hosszan tartó, döbбent csöndet rögzítettek a szalagok. A vészlámpák kék és vörös fölvilágításai riadalmat tükröző arcokról verődtek vissza. Farrell főnök kapott észbe elsőként.

– Sürgősségi evakuálás! Akire nincs feltétlen szükség, azonnal hagyja el a hangárt! Mentőosztagok hozzám! Igyekezni, emberek!

Kal és Peterson mindenkit lezavart a függőfolyosóról, azzal az

eltökélt szándékkal, hogy ők persze maradnak. Hamarosan a Nagyfőnök is csatlakozott hozzájuk. Nyilván tudni szeretete volna, ki merészezi romba dönteni szeretett intézményét.

Acsarnok hátsó traktusából Guthrie őrnagy meg egy biztonsági alakulat bukkant elő, szorosan a nyomukban ott loholt Helen az egészségügyiekkel. Mindent összevetve, nagyjából két perc alatt kiürült a csarnok, és az összes nélkülözhetetlen személy felsorakozott a mentéshez. Nem akármilyen teljesítmény. Amikor kiderült, hogy a komp a saját ajtaján landolt, a Főnök nagyot rúgott bele dühében, majd odavakkantott valamit Polly Perkinsnek, aki azon nyomban ki is rongyolt a képből.

Időközben a célszemélyek, vagyis Dieter meg én változatlanul arra próbáltunk odabent rájönni, hogy kik vagyunk, és mi a fene történt velünk. Csodával határos módon mindketten eszméletünknel voltunk; hálát is mondtunk érte a sisakoknak, mellényeknek.

Dietertől csak suttogásra futotta:

– Szentséges ég, Max... Én a bűdös életben nem megyek veled többé sehová! Még az ebédlőbe se teszem be a lábam, amikor te is ott kajálsz! Kész katasztrófa vagy!

– Ez nem szép tőled – tiltakoztam erőtlenül. – Ugye nem arra célzol, hogy az egész a hajcihő az én hibám?!

Itt némi összeszólalkozás következett, amit most nincs értelme elismételni, Dieter mindenesetre feltűnően jobban lett tőle.

– Különben hogy vagy? – érdeklődtem aztán.

– Hogy lennék? Hét szekrény teljes tartalma borult a fejemre, ráadásul pont az ajtón fekszem, tehát sem mi nem tudunk kijutni, sem ők bejutni. Azonkívül mindenütt feszültség alatt álló drótok himbálóznak. Hát te? Minden oké?

– Fogjuk rá. Figyelj csak, Dieter! Valami fontosat akarok mondani. Ha én elájulnék, akkor neked kell rávenned őket, hogy okvetlenül a felvételek letöltésével kezdjék! Tudom, hogy a vezetékben áram van, de ha azt lekapcsolják, az összes adat elveszhet. Bocs, kishaver, de ez fontosabb, mint mi. – Semmi reakció. – Sajnálom, Dieter, de pont az előbb léptél elő tiszteletbeli múltjáróvá, ami azt jelenti, hogy a Dolgok Nagy Rendjében mostantól valahol a kékmoszatok meg a kacsacsőrű emlős közt helyezkedsz el. A Nagyfőnöknek *muszáj* látnia a felvételeket!

Változatlanul csönd. Gőzöm sem volt, mit mondhatnék még. Magammal vittem, hogy eljátszhattam az egyenlőség meg az együttműködés élharcosát, közben meg majdnem sikerült kinyíratnom szegényt.

– Hé, Dieter, magadnál vagy egyáltalán??

– Szóval, tiszteletbeli múltjáró, mi?

– Nem kizárt.

– Akkor hogy is van ez? Mostantól az egyik lábamon narancssárga lesz a gatyaszár, a másikon meg kék?

A Főnök hangja reccsent a fülemben:

– Max, hallasz engem??

– Szép napot, Főnök!

– Dieter jól van?

– Persze, csak új dizájnt kapott az egyenruhája.

– Sérülések?

– Legföljebb egy kis megrázkódtatás.

– Egy másodperc, és kihozunk benneteket!

– Ott van valahol a Nagyfőnök? Beszélnem kell vele!

– Egy pillanat!

Annyi sem kellett.

– Miss Maxwell! Ez aztán a látványos belépő!

– Mélyen fájlalnék, uram, ha kizökkenteném a délutáni programjából, de van itt pár adat, amit feltétlenül látnia kéne. Ez a kettőnk életénél is fontosabb! Könyörgök, uram, semmi szín alatt ne járuljon hozzá, hogy a komp áramellátását lekapcsolják! Meg kell mentenie az adatokat! Ha majd meglátja őket, meg fogja érteni.

Becsületére legyen mondva, egy pillanatig sem akadékoskodott.

– Miss Barclay! Kérem, haladéktalanul töltse föl az adatokat, és amint végzett, értesítsen! Mire vár még?

Hogy visszatérjek a kinti történésekhez, ekkor lovagolt be Polly Perkins egy emelőtargonca nyergében. Az volt a terv, hogy a villákkal áttörik a szétrepedt, meggyöngült képernyőfalat, és azon keresztül szabadítanak ki minket.

Odabent közben szimatolni kezdtem.

– Szerintem összetört a végécésze. Te nem érzed?

– Ja, nem, bocs, az valószínűleg én voltam.

Polly gondosan irányba állt a targoncával, aztán fölpörgette a motort, és nekirontott a kompnak. Négyyszer kellett próbálkoznia, mire a villák utat törtek maguknak befelé. Hangyányit jobban ki lettünk volna segítve, ha a „Takarjátok el a szemeteket!” figyelmeztetés az ütközés *előtt* hangzik el, de hát ne legyen az ember szőrszálhasogató.

Az elsőként bemászó Főnök egyenesen a főmegszakítóhoz ügyeskedte magát, és tiltakozó nyöszörgésemet semmibe véve, föltolta.

– Már megvannak az adatok, nyugi. Mindjárt ti is sorra kerültök.

Mielőtt a szétzúzott képernyő helyén tátongó nyíláson keresztül,

kézről kézre adogatva, kimenekítették volna Dietert, ő odanyújtotta nekem a markát egy férfias kézszorításra.

– Nos, Mr. Dieter? A körülményektől eltekintve, hogy tetszett a kiruccanás?

– Isteni volt, Max! Hát mégis mozog a föld!

A Nagyfőnök szótlanul várakozott odakint. Mielőtt elindult volna velem a hordágy, belekapaszkodtam az ingujjába, hogy varjúkárogásra emlékeztető hangon megtudakoljam:

– A felvételek??

– Épek és egészségesek, Miss Maxwell. Egy perc, és már nézem is őket.

Elégedetten csuktam be a szemem, és egy időre annyiban hagytam a dolgot.

* * *

Agyengélkedőn ébredtem. Nálam ez olyan gyakori, hogy már érdemes volna gyorsbillentyűre tenni. Azonmód megkértek, hogy írjak jelentést, így a következő két napban minden apró részletet próbáltam összeszedni a történelekről, sőt egy nagyléptékű térképen is ábrázoltam a területet, azzal a hellyel együtt, ahol korábban Sussman meg én táboroztunk. Nem siettem el, mert azt akartam, hogy tökéletes legyen. Ebben a szakmában pont ez a legszebb: az ember akármennyi időt rászánhat a dologra, mégis lazán visszaér nagyjából tíz perccel távozás után.

Rossz volt a lelkiismeretem, ezért kikönyörögtem, hogy benézhessek Dieterhez, aki súlyos zúzódásokkal kornyadozott a szomszéd kórteremben.

– Mekkora a kár? – tudakoltam, és igyekeztem megállni részvételi fintorgás nélkül.

– Törött kar, törött csukló, bokaficam, vágások, zúzódások, benőtt lábköröm és enyhe agyrázkódás.

Hangyányit megmozdult a karja, hogy megragadhassa a ruhaujjamat, mire finoman megpaskoltam a kézfejét.

– Egy pillanatig se aggódj! Elkapjuk a mocskokat. És a kompokat is, amin odapofátlankodtak.

Bólintott, aztán ásított egyet, és mire fölocsúdtam, már aludt is. De hát mit várjon az ember egy műszakitól?

* * *

Egy nappal azután, hogy először voltam képes bóklászni egy kicsit a gyengélkedőn, Farrell főnök értem jött, és elcipelt a Nagyfőnökhöz.

Miközben mellette sántikáltam a nevezetes hosszú folyosón, beszámolt a fejleményekről:

– Rendesen melléfogtunk. Na jó, én fogtam mellé. A korábbi feltevés szerint a likvidálásoddal az volt a céljuk, hogy egy visszahozható hullát produkáljanak, ami majd a küldetés leállításához vezet. Most viszont már meg vagyok róla győződve, hogy ennél jóval előbbre jutottak a tervezetésben. Az volt a lényeg, hogy távol tartsanak téged a völgy északi végétől, ahol Ronan egy fölöttébb törvénytelen, ámde fölöttébb jövedelmező időturisztikai biznisz beindításán szorgoskodott a bandájával. Nemrég egy meglehetősen csinos összeg landolt Sussman bankszámláján.

Elkerekedett a szemem.

– Hiszen mindig is irigykedett rád, Max! Nem is sejtetted?

Megráztam a fejem.

Nem tette hozzá, hogy Sussman viselkedésének (egy gyors menet durva szex, mielőtt prédául lők a raptoroknak) szintén ez állhatott a háttérében. Olvasott a gondolataimban, és a vállamra fektette a kezét.

– Megérdemelte a sorsát az a szemét. Ne is gondolj rá többé! Alábad hogy érzi magát?

– Vacakul. Kifordult a térdem, és a vállamra is kaptam egy pizok nagy ütést. Amellett tele vagyok vágásokkal, horzsolásokkal, de ettől eltekintve minden oké.

Gondolataimba merülve vánszorogtam tovább. Ha azt nézzük, milyen irgalmatlanul nagy kiterjedésű a krétakor, mégis mekkora esélye lehet, hogy két expedíció egy időben kössön ki pár mérföld eltéréssel ugyanazon a helyen? Elképzelhető, hogy a mi koordinátáinkkal dolgoztak? Esetleg valami különös oknál fogva mi használtuk az övéket? Vagy véletlen egybeesés lenne?

– Honnan voltak a koordináták? – tettem föl a kérdést.

– Az Informatikától, mi csak betápláltuk őket.

Barcley. Barcley és Sussman. Á, képtelenség! Nem hagyhatom, hogy az elfogultságom fölébe kerekedjen a józan eszemnek.

Mrs. Partridge-dzsal a háta mögött a Nagyfőnök már ott trónolt az eligazító asztal főhelyén. Farrell főnök a jobbján foglalt helyet, Guthrie őrnaggyal szemközt, én az asztal végénél telepedtem le.

– Miss Maxwell! Jó látni, hogy már nem nyomja az ágyat. Nem kevés időt szántunk az ön és Mr. Dieter által készített felvételek megtekintésére. Ön látta már őket?

Megráztam a fejem, mire elindította a lejátszást. Néma csöndben figyeltük. Másodsorra még pocsékabbul festett az egész. Előhúztam

az e-blokkomat a térdzsebemből, és pár dolgot följegyeztem magamnak.

Utána dr. Bairstow kérésére lehívtam a memóriából az általam rajzolt, minden részletre kiterjedő helyrajzi térképet, és sorra megmutattam az A helyszínt, a tó elhelyezkedését, a parti síkságot, az erdőt, meg a vulkánokat és terephajlatokat.

Ezt követően a pár mérfölddel északabbra fekvő B helyszínhez görgettem, ahol Dieter meg én landoltunk, és látni engedtem az agyagpalával borított meredélyt meg a sziklafalat, megemlítve, hogy azt a térséget jobb elkerülni. Megmutattam, milyen útvonalon haladtunk Dieterrel, és hogy merre fekszik a körülkerített tábor, majd az újból lehívott felvételekről minden egyes objektumot ráhelyeztünk a térképre: épületeket, ketreceket, kompokat, kerítést, generátorokat, áramforrásokat. Közösén agyaltunk egy sort a talányon, hogy a telep közepén mi lehet az a nagyméretű műtárgy. Jeleztem, melyik irányból érkezett a menekülő csorda, becsléssel meghatároztam a pontot, ahol legurultunk a sziklafalon, majd kitértem a dinoszauruszkifutóval egybeépített arénára. Avégén ott állt előttünk a helyszín csaknem tökéletes mása.

Akkor Guthrie őrnagy megkért, hogy meséljek a körülményekről.

– Tikkasztóan forró, nyirkos hely. Az eső olyan, mint vízesés alá állni. A páratartalom az egekben. Az átható bűztől szabályosan könnyezik az ember szeme. Állandósult állapot a verejtékezés. Éjszaka sem nagyon csökken a hőmérséklet, nagyobb biztonságra meg pláne nem lehet számítani. Aragadozók zöme három műszakban garázdálkodik, ráadásul százszor jobban lát a sötétben, mint mi. Aszaglásuk is éles, úgyhogy melegen ajánlott alaposan befújni magunkat káposztaspray-vel meg rovarriasztóval.

A terep nehezen járható. Palatörmelék a magasabban fekvő területeken éppúgy előfordul, mint lejjebb az ingoványos talaj. Amocsárban mindenféle lények élnek. Kidőlt fák rothadó rönkjei, ágai, gyökerei mindenütt, hozzá tömérdek görgetegkő. A kevés ösvényt, amit a tóhoz inni járó állatok tapostak ki, ragadozók tartják ellenőrzés alatt. Ami a legkönnyebb útvonalnak tűnik, nem feltétlenül a legbiztonságosabb is. Nem árt, ha a lába elé néz az ember. Rettentő lassú lesz az előrehaladás. Javaslom, hogy minimum párokban közlekedjünk, mindenfajta magányos bóklászás kerülendő. És egyfolytában résen kell lenni. A fák között mozdulatlanul szobrozó *T-rex* az erdő mintázatával a háttérben tökéletesen láthatatlan a szemnek... mígnem már túl késő. Azt meg el sem tudják képzelni, micsoda örült sebességgel mozognak a raptorok, és egyszerre támadnak minden irányból, egyebek mellett fölülről is. Egy pillanatra sem szabad megfeledkeznünk róla, hogy az ott az *ő* világuk, amiben mi vagyunk a zsákmány. Ők nem fogják érzékelni a különbséget köztünk meg a többi élőlény között, de még ha érzékelnék is, tutira nem fogja őket érdekelni. Nem győzőm elégszer hangsúlyozni, mennyire nem tanácsos alábecsülni egy dinoszaurusz... úgy értem, *akármelyik* dinoszaurusz képességeit. Gyors cselekvésre lesz szükség. Minél több időt töltünk ott, annál kevesebb esélyünk lesz épségben kijutni.

Nem tetszett az a nagy hallgatás.

– *Nekünk?* – kérdezett vissza a Nagyfőnök.

Egyáltalán *hogy* merülhetett föl bennük, hogy engem otthon hagyjanak?! Máig nem értem. Nagy levegőt vettem.

– Az egyetlen olyan személy nélkül belefogni ebbe a... vállalkozásba, aki három hónapot töltött a helyszínen, ellenkezne a

józan ésszel. Uram.

– De hát alig bír járni! Mivel tudna hozzájárulni ehhez a... vállalkozáshoz?

– Ismeretek, személyes tapasztalatok, szakértelem. Nevezze meg, uram, melyikre van szükség, és én tutira fölmutatom! Az egész intézményben én vagyok a harmadik legharcedzettebb múltjáró. Már ha csak a kompot irányítom, azzal is fölszabadítok egy embert.

Újabb szünet.

– Köszönjük, Miss Maxwell. Ennyi egyelőre elég.

Ha azt állítom, a nap hátralévő részében majd szétvetett az ideg, keveset mondok. Nem fárasztottam magam azzal, hogy visszatérjek a gyengélkedőbe, inkább behúzódtam a szobámba, és járkálással próbáltam levezetni csalódottságomat, meg a merevséget a tagjaimban. Pontban 18 órakor átballagtam a nagyterembe eligazításra.

Jelenlévők: mi hárman, múltjárók, a biztonsági személyzet zöme, néhány műszaki. A Nagyfőnök is tiszteletét tette, de Guthrie őrnagy elnökölt. Három csapatra osztottak minket azzal, hogy a három kompban Kal, Peterson, illetve én leszünk a kormányosok. Ezzel megszűnt szorongásom legfőbb kiváltó oka, úgyhogy kezdtem odafigyelni. Nekem Murdoch, Whissell, Evans, meg az elpusztíthatatlan Markham jutott. Rám vigyorgott, én visszavigyorgtam. Számomra mindig nagy öröm olyan személy társaságát élvezni, aki még nálam is jobban vonzza a bajt.

– Így talán majd kölcsönösen kioltjuk egymást – súgta oda. – Tudod, mint a fehérzaj.

Na, tudod, mikor! Az egész intézményben ő volt az egyetlen, akinek még nálam is több fegyelmi vétség volt a rovásán. Szegény,

hiába zabált, mint a disznó, mégis kicsi maradt, és nyápic, és tuskés haj meredezett a feje tetején. Ő volt az, aki, mint a katasztrofális kimenetelű Ikarosz-kísérlet címszereplője, előző évben égő szárnyal lebecskázott az istálló tetejéről, és nagy puffanással a kifutókarámban ért földet, halálra rémítve a lovakat, akik zokon vették, hogy lángoló hüvelykmatyik potyognak az égből a fejükre. Miközben aggodalmasan pislogott hátrafelé, a menekülő Markham egyenesen nekirongyolt az egyik ló hátsójának, és az ütközéstől eszméletét veszítette. Az intézet személyzete testületileg a földön fetrengett a röhögéstől. Még a Nagyfőnök torkát is elhagyta egy fura zörej valahol a horkantás és a köhintés között félúton. Aznap este együtt buliztak a biztonságiak, és küldtek egy „Mielőbbi gyógyulást!” feliratú üdvözlőkártyát a lónak, aki azonmód el is rágcsálta. Nesze neked, St. Mary!

A Nagyfőnök előbújt a háttérből.

– Hamarosan mindannyian tanúi lesznek a fölkavaró jeleneteknek a Miss Maxwell és Mr. Dieter által készített felvételeken. A küldetés célja tehát visszatérni a krétakorba, és kíméletlen hatékonysággal véget vetni az ott folyó üzelmeknek. Ennek legegyszerűbb módja a káoszeltetés. Éktelen ribilliót akarok, zűrzavart akarok, de legfőként maximális pusztítást akarok. Idejük se legyen rájönni, mi a fene rontott rájuk a sötétségből. Ezért keresztülrobozunk a telepen, lerombolunk mindent, ami az utunkba kerül, aztán már távozunk is. Húsz perccel később úgy eltűnünk, mint a kámfor. Önvédelemből engedélyezem a lőfegyverek használatát, egyébiránt nincs más feladat, mint ráhozni a szívbajt az egész bagázsra. Túlélőket akarok, akik iszonyatról meg vérengzésről szóló beszámolókkal iszkolnak vissza hanyatt-homlok a jövőbe, és azzal egy életre elveszik a

többiek kedvét a hasonló ostobaságoktól. Őrnagy?

Guthrie ujja megállapodott a szintvonalas térkép egyik pontján.

– Itt fogunk landolni, ék alakzatban, nagyjából húsz-húsz méterre egymástól. Az ék csúcsát alkotó hármaskomponens kap helyet az elektromágneses impulzusgenerátor, a továbbiakban EMP. Landolás után adott jelre irányított impulzust lövünk ki a táborra, ami nem halálos, viszont romboló hatású. Már egy alacsony energiájú impulzus is zavart okoz az elektronikai rendszerekben, egy erősebbtől tönkremennek a számítógépes adatok. Az igazán nagy teljesítményű impulzusok viszont adott hatótávolságon belül minden elektronikát kinyírják: mozdulatlanságra kárhoztatják a járműveket, padlóra küldik a kommunikációt, az elektronikus ajtókat... az egész mindenséget.

Ezért lesz az Ötös és a Hatos kicsivel a Hármaskomponens mögött. A komponensek ugyan elektrosztatikus ernyőként működnek, de biztos, ami biztos, mindegyiket haladéktalanul feszültségmentesíteni kell. Peterson, Black, Maxwell! A landolást követően maguk áramtalanítják a komponenseket, a kommunikátorokat, mindent. Amint elsötétült a tábor, ami garantáltan be fog következni, ismét kapcsolják föl a villanyt, cövekeljenek le az ajtónál, és várjanak türelmesen! Maxwell, maga ki sem teszi a lábát! Mindhármuknak csak annyi a dolguk, hogy vigyázzanak a komponensekre, álljanak indulásra készen, és fogadják a saját visszatérő csapatukat. Nem áll szándékunkban sokáig ott lebzselni.

Biztonsági alakulat! Miután odapörköltünk nekik az impulzussal, már támadunk is. A főkapun keresztül fogunk behatolni, itt. Főnök! Te meg én bal felé indulunk, erre. Murdoch! A maga csapata lesz a jobb szárnyon, a kerítés mellett. Ritter! Maguk menjenek tovább

egyenesen, irány a tábor közepe! Mindenki maradjon a saját osztagával! Addigra vakon, tanácstalanul, eszüket vesztve fognak rohángászni a rohadékok. De fussanak akármerre, velünk találják magukat szemközt. Lehetőség szerint senki ne lövesse le magát, ez parancs!

Ennyi. Most tanulmányozzák át a helyszínrajzot, és minden apró részletet véssenek az agyukba! Mindenkin lesz éjjellátó, de akkor is. Ha valaki nem talál vissza a saját kompjához, keressen egy másikat, és szóljon a csapatvezetőjének! Van kérdés?

Fölnyújtottam a kezem.

– Mi lesz a fogságba ejtett állatokkal?

– Nem figyeltél, Maxwell? – horkant föl Barclay. – Az EMP minden elektronikus ajtózárat blokkol. Fölösleges majréznod.

Egyszer még, esküszöm, kinyírom ezt a nőt.

– Félreértettél, Izzie. Kiszabadítjuk őket, uram? Vagy hagyjuk őket a ketrecekben?

A hosszas hallgatás megadta a választ. Nem volt ínyemre a dolog, és láthatóan Kalnek meg Petersonnak sem. Már vitára készen tipródtunk, amikor a Nagyfőnök közbeavatkozott:

– Szükség esetén később is megtehetünk értük minden tőlünk telhetőt. A támadás alatt valószínűleg jobb lesz nekik a ketrecekben, számunkra pedig mindenképpen biztonságosabb úgy. De méltányolom az aggodalmát, Miss Maxwell. Nyilván a kiképzés hatása.– Na, ezt kapd ki, Barclay! – Ígérem, foglalkozni fogunk a problémával.

A következő három órában végimentünk a rendelkezésre álló adatokon, és mindent átbeszéltünk.

A felszerelés tételes átvétele után elpróbáltuk, melyikünk, mikor és

mit fog csinálni, hogy bevéssjön a pontos időzítés. Én ragaszkodtam hozzá, hogy kapjak egy fájdalomcsillapító injekciót a térd sérülésemre. Avégén haraptunk valamit, elhangzott pár utolsó utasítás, és már készen is álltunk az indulásra.

Ez volt az első harci bevetésem. Szívem minden dobbanását külön éreztem a mellkasomban. Hiába tudtam, hogy el sem hagyom majd a kompot (amiért most, hogy eljött a pillanat, már kimondottan hálás voltam), mégis pattanásig feszültek az idegeim. Kalre és Petersonra sandítottam. Talán csöndesebbek voltak a megszokottnál, de szorongásnak nyoma sem volt rajtuk. Ha nekik megy, én sem maradhatok le.

Végigmasíroztunk a hosszú folyosón, ami ezúttal ragyogóan ki volt világítva. Legelöl trappolt Guthrie és Farrell, mögöttük Murdoch a csapatával. Hallottam, ahogy a Görény és Markham vitatkoznak. Minden szín élesebbnek, minden hang harsányabbnak hatott, mint máskor.

Miután szétszóródtunk a Hawkingban, beszálltam a Hatosba, utánam libasorban Murdoch meg az egész banda. Nekiálltam a szokásos ellenőrzéseknek; örültem, hogy eltereli valami a figyelmemet. A hangár másik oldalán a Nagyfőnök és Farrell összedugták a fejüket egy e-blokk fölött, és halkán pusmogtak. Végül hátraléptek, hallgattak egy sort, kezet fogtak. Talán csak én voltam vele tisztában, mennyire fontos a pillanat mindkettejüknek. Már nem sokáig lesz így.

Ugráltam egy kicsit a szokatlan éjszakai szerelésben, ellazítottam a karizmaimat, vetettem egy pillantást a fegyveremre.

És megkezdődött a várakozás.

* * *

Még egyszer utoljára számba vettem a csapatom tagjait. Murdoch, Whissell, Evans és Markham épp egymás felszerelése fölött tartottak szemlét.

– Na, fiúk! – szólaltam meg. – Boldogultok egyedül, vagy menjek én is, hogy megvédjelek benneteket a csúnya bácsiktól?

– *Te?* – mért végig Murdoch.

– Naná. Miért, van ezzel valami probléma?

– Csak tartsd forrón a tevizet, mint rendes asszonykához illik, amíg a férfiak haza nem érnek. – Körbepillantott a kompban. – Esetleg ki is porszívózhatnál.

– Csak hogy tisztában légy a helyzettel: most azt a személyt zrikálod, aki a menekülőjárgány volánjánál csücsül. Ezek szerint minden igaz, amit a biztonságiakról pletykálnak.

Ezt a csalit már nem kapta be. Megszólalt a fülemben egy hang:

– Fölkészülni!

Fölsorakoztak az ajtónál.

– Ugrás!

Fehérbe váltott a világ.

Éjszakai homályra számítottam, de a tábor fényei az egész környéket bevilágították – hogy a zajról ne is beszéljünk. Ekkora hülyéket! Nyilván semmit nem hallanak odalent a nagy zenebonától, és a szemük sem alkalmazkodhatott a sötétséghez, ha netán valami rondaság készülne onnan előmászni. Példának okáért mi, a St. Marysek.

Beigazítottam az órámot. Barclay munkához látott az EMP-n. Mintha egy örökkévalóságig vacakolt volna, pedig négy perc sem

kellett hozzá, hogy elkészüljön.

– Sok szerencsét, fiúk! – mondtam akkor, és kinyitottam az ajtót. Azonmód belevesztek az éjszakába.

A főmegszakítóhoz sántikáltam, és ütközésig föltoltam. Sötétbe borult az irányítópult. Amikor elsült az impulzusfegyver, az égvilágon semmit nem lehetett hallani, de hirtelen megszűnt odakint minden fény. Hosszú másodpercekig tartott a csönd. Aztán a táborban páran fölkiáltottak, de inkább csak bosszúsan, semmint félelmükben. Sejtelmük sem volt, mi készül. Váratlanul egy sor fémes kattanás meg csörrenés hallatszott. A nyitott ajtón át meredten bámultam kifelé. Ez meg mi?

És akkor kezdetét vette a sikoltozás.

A bűdös francba! Azonnal rájöttem, mi történt. Az a kurva Barclay, meg az ő high-tech szerkentyűi! Az impulzus ahelyett, hogy blokkolta volna, kinyitotta ketrecekét. Többé szó sem lehetett a küldetés teljesítéséről. A lehető legrövidebb idő alatt visszajutni a kompok biztonságába – ez a cél lépett elő egyes számú prioritássá. De hogy mehet gajra egy terv ilyen viharos sebességgel?!

Gondolatban összetettem a kezem, és lerántottam a főkapcsolót. Akárcsak legelső ugrásomkor, kigyúlt minden, mint a karácsonyfa. Azonnal izgatott karattyolás kezdődött a kommunikációs csatornán. Átkapcsoltam éjszakai világításra.

Aztán elsült egy puska, valaki viszonzta a tüzet, a következő pillanatban meg már az összes fegyvermániás turista lövöldözött mindenre, ami él és mozog, a saját társait is beleértve. Süket fülekre lelt a többfelé elrikkantott „Tüzet szüntess!” parancs, a beszari bagázs eszét veszve durrogtatott bele az éjszakába. Imádkoztam, hogy a mieink már úton legyenek visszafelé, azok a szemetek meg

csak nyugodtan lőjék agyon egymást, vagy essenek zsákmányul akárminek, ami ott bömböl, sziszeg, ordít a sötétben. Hirtelenjében ugrásszerűen megnőtt az esélye, hogy rossziúk helyett kolosszális idióták végezzenek mindnyájunkkal. Jellemző lenne.

„Riadó!” Először azt hittem, fölfedeztek minket, de aztán nyilvánvalóvá vált, hogy még mindig nem esett le nekik a tantusz, a meglepetésszerű sötétségben pedig önmaguk váltak önmaguk legádázabb ellenségévé. Az éktelen ribillió közepette is jól kivehető volt az eltéveszthetetlen zaj: nagy testű állatok csörtetése az éj leple alatt. Onnantól minden és mindenki az Úr kegyelmére volt bízva.

Ahogy az egész társaság menekülőre fogta, abbamaradt a lövöldözés. Nyilván a mieink is igyekeztek visszajutni a kompokhoz, de a nagy zűrzavarban nem tudtam eldönteni, ki kicsoda. Fölfegyverkezve strázsáltam az ajtónyílásban, harcra készen bárki és bármi ellen, aki vagy ami nem a St. Maryból való.

Súlyos zihálás hangzott föl a közelben. *Nagyon* súlyos zihálás. Óvatosan hátraléptem, a döngő léptű ismeretlen pedig beleveszett az éjszakába.

Újult erővel tört ki a sikoltozás. Mindig ez a vége, ha dinoszauruszok kerülnek egy légtérbe humanoidokkal. Előbbiek persze csak a nagy, önfeledt zabálás lehetőségét fogták föl az egészből. Bömböltek egyet, lecsaptak a prédára, és szétszaggatták, annyi. Minden emberi mivoltuktól megfosztott húsdarabok röpködtek a táj fölött. Egy fejben kezdődő és derékban végződő valami csapódott (egyfolytában üvöltve) a komp oldalához, aztán lepattant róla, és eltűnt a sötétben.

Zöld alakokat láttam közeledni rohamléptekkel. Fölnyitottam az elsősegélyládák fedelét – így hamarabb neki tudok állni a

kötözésnek. Már a szomszédságból hallatszottak a sikolyokkal vegyes kiáltások. Húzzatok bele, fiúk! Aztán Murdoch hangja ütötte meg a fülemet, és egyszerre több ember zuhant a kompbá.

– Jelentést kérek!

– Mindenki jelen, Markhamet kivéve. Ketten megsebesültek, de semmi komoly. Asötétben Evans nekirohant egy épületnek, és hülyére törte-zúzta magát, bár ezt nehéz megítélni.

Evans, aki megérkezését követően jobb szemére csurom vér pólyát szorítva roskadt a padlóra, rám vigyorgott.

– Láttad, hogy pucoltak azok a seggfejek?!

– Tudsz valamit? – kérdezte Murdoch.

– Kiszabadult az állatállomány.

– Vettük észre. Őrült nagy káosz van odakint – tudatta, és újabb köteg gézlapot csapott Evans arcán a véráztatta másik fölébe, e mozdulattal vad sikolyt váltva ki a páciensből. – Puha pöcsű... Azok a micsodák tisztára becsavarodtak a vérszagtól. Ha az éjjel biztonságban akarjuk magunkat tudni, több kell ide, mint holmi nyavalyás káposztaspray.

Visszaléptem az ajtóhoz.

– Egyetértek, de még hiányzik Markham, és a másik két csapatból is számíthatunk lemaradókra. Majd én őrködöm. Ki a másik sérült?

– Én – jelentkezett a Görény kásás hangon. Betört orrából folyt a vér.

– Hát veled meg mi történt? Csak nem estél át a saját lábadon?

Esküszöm, elvörösödött.

– Gyerünk! – biztatta Murdoch. – Meséld csak el!

Whissell makacsul kussolt.

– Eltalálta egy repülő testrészt, konkrétan egy véres lábszár,

egyenesen a két szeme között.

Nyílt a szám, hogy valami csípős megjegyzést tegyek a dologra, de nem jutottam el odáig, mert egy vakító, fehér villanás kioltotta a látásomat, csak bíbor és zöld fénypettyeket hagyott maga után. A talpam alatt megemelkedett a talaj... esküszöm, még a komp is ugrott egyet, majd a lökэшullámtól hanyatt estem, egyenesen a fájó vállamra. Vadul villódtak a fények. A másodperc töredékével később hangzott föl a súlyos robaj. Irtó hosszú ideig tartott, nekem legalábbis úgy tűnt. Rengett az egész komp. Imbolyogva tápázkodtam föl térdelő helyzetbe, és a fegyverem után kezdtem tapogatózni, mert változatlanul nyitva volt az ajtó. Murdoch mellettem térdepelt, és kábán ingatta a fejét.

– Mi a fene volt ez? – kérdeztem, de a hangom mintha kilométerekről érkezett volna a fülembe.

Az irányítópulthoz kúsztam, ellenőrizni, működnek-e a rendszerek. Talán kitört egy vulkán. Bizonytalanul álltam a lábamon, a fülem is csöngött. A képernyő bementa az unalmast, egy ideig csak villódzásokat lehetett látni, aztán kitisztult a kép.

Murdochhoz fordultam:

– Van valami ötleted?

A saját fülemben is furcsán kongott a hangom.

Óvatosan rázta a fejét.

– Egy üzemanyagdepóra tippelek, a hőhatásból meg a robbanás erejéből ítélve. Arohadt életbe! – Fejrázáson kívül többre nem futotta tőle.

A szemem végigpásztázott a környéken. Tüzek lobogtak mindenütt. A földön számtalan mozdulatlan ember hevert. Amelyik még próbált volna menekülni, arra menten lecsapott egy roppant

árnyalak. Visszafordultam a komphoz: úgy festett, mint egy mézárszék – Evansnek és a Görénynek sikerült az egész mindenséget összevéreznie. Zavart a nyitott ajtó, de nem volt más választásom. Az ajtónyitáshoz szükséges két-három másodperc alkalmasint az élet és egy különösen nemszeretem halálnem közötti különbséget jelenthette. Üvöltés harsant a közelben. Murdoch fölkapta a puskáját.

– Majd én! Te inkább gondoskodj Whissellről!

Nekiálltam hát föltörölni a Görény orrából kitaróan patakzó vért, mert egy „Jól vagyok!” fölkiáltással a sebesült reszketeg hangon, ám eltökélten óvta „kemény legény” imidzsét. Egyéb teendő híján kivettem a kommunikációt a hangszóróra, legalább halljuk, mi történik, és talán kiderül valami.

Nem álltunk valami fényesen. Kalinda a kompjában uralkodó lármát túlharsogva próbált intézkedni. Annyit tudtam kiszűrni ki a szavaiból, hogy súlyos sebesültjeik vannak, a Nagyfőnök is lerobbant, de legalább együtt az egész csapat. Aztán hallottam, ahogy utasítást kap az ugrásra. „Várj...!” – szóltam, de addigra eltűntek. A távolból Barclay hangja ütötte meg a fületem:

– Maxwell, azonnal térjete vissza a St. Marybe!

– De Izzie...

– Ne akadékoskodj! Ez parancs!

– Biztos náluk van Markham – vetette föl Murdoch. – Hülye bunkó. Nem voltam benne biztos, kire érte.

Kicsuktam a kompból a folyamatos acsargást és sikoltozást. A ránk zuhanó csöndet csak Whissell lélegzetvételének bugyborékoló zaja törte meg időnként. Egy utolsó pillantást vetettem a képernyőre, hátha fölbukkan valahol Markham, aztán indítottam az ugrást.

Még haza sem értünk, már kapcsoltam is be a fertőtlenítő fényfürdőt. Helen munkára készen várakozott az egészségügyi osztagokkal. Maradtam az embereimmel, amíg szortírozták, majd elszállították őket, aztán megpróbáltam átfurakodni a tömegben Kalhez. Közben egyfolytában szölongattam Markhamet, de egy lélek sem látta. Kal és Helen épp a halottsápadt Nagyfőnök fölé hajolt, akinek elöl teljesen átitatta az ingét a vér. Nem láttam, eszméletén van-e.

Kal karon ragadott.

– Én elkísérem a Nagyfőnököt, és megnézem, mi a helyzet odafönt. Te maradj itt intézkedni!

Bólintottam, és elfordulva beleütköztem Perkinsbe.

– Jöjjön, Polly, segítsen mindenkit visszaterelni a kordon mögé!

Némi taszigálás, pár meggyőző érv és sűrű káromkodás kellett hozzá, hogy a báméskodók tisztességes távolságból, a biztonsági kordonon túlról folytassák a báméskodást. Fölkapaszkodtam egy ládára.

– Markham? Látta valaki Markhamet?

Mindenki csak nézett jobbra-balra, vagy a fejét rázta.

– Tuti, hogy nem a megfelelő komphoz sikerült visszakeverednie – szólalt meg valaki. – Hisz tudjátok, milyen. Lefogadom, hogy Barclay épp most leckézteti.

Küldtem egy néma fohászt az istenekhez, hátha érdeklődést mutat valamelyik a St. Mary iránt, de abban a pillanatban a Hármás előtűnt a semmiből. A tömeg egy emberként sóhajtott föl a megkönnyebbüléstől, és újfent megkísérelt közelebb nyomulni.

– Mindenki hátra! – kiabáltam rájuk, és odasiettem a komphoz.

Amint odaértem, nyílt az ajtó, és kilépett Barclay. Szörnyen festett.

Miközben a térdén támaszkodva kapkodott levegő után, önkéntelenül is sérülések után kutatott a szemem a testén, a kezem pedig gyöngéden a hátát masszírozta. Informatikus volt, nem aktív állományú múltjáról, ráadásul az volt az első küldetése – joga volt megroggyanni. Aztán beléptem a kompa. Nem is tudom, mire számítottam. A legrosszabb forgatókönyv járhatott a fejemben: holtan heverő vagy haldokló emberek, vértócsák, törött végtagok, ilyesmi.

Üres volt a komp.

Forgattam a fejemet jobbra-balra, valahogy mégsem jutott el az tudatomig. Kihátráltam.

– Hol vannak?

– Meghaltak! Mind a négyen! Jaj, istenem...

Azzal lehányta a saját bakancsát. Pusztán együttérzésből a saját belsőségeim is háborogni kezdtek, de ügyet sem vettem rájuk. Visszaléptem a kompa. Változatlanul se Farrell, se Guthrie, se Markham vagy Peterson, sehol egy szál fegyver, semmi nyom, még egy árva vérfolt se. Forogni kezdett velem a világ. Vettem pár nagy levegőt, és egy pillanatra behunytam a szemem. Miután újból elhagytam a kompot, a tekintetem végigsiklott az ott maradtakon.

– Murdoch, Ritter... hozzám!

Barcley megtörölte a száját, majd fölegyenesedett.

– Mit művelsz?

– Mentőakciót szervezek. Ti ketten! Töltsétek föl az energiafegyvereket, aztán gyertek vissza hozzám!

– Szó sem lehet róla! – így Barcley.

– Mi van??

– Meghaltak, hallhattad!

Elővettem legkíméletesebb hanghordozásomat:

– Még ha úgy is lenne, Izzie, mi mindig visszamegyünk a holttestekért. Nyugodtan vitesd magad a gyengélkedőbe, majd én elintézem.

– Mondom, nem! Meghaltak, így az egésznek semmi értelme.

Nehezen tudtam visszafogni magam, és imádkoztam, hogy a szó, „meghaltak” ne hangozzék el még egyszer.

– Sosem hagyjuk hátra az embereinket, Izzie, te is tudod. De ne aggódj, tőled senki nem várja el, hogy visszamenj, mára bőven megtetted a magadét. *Én* ugrom. Fiúk, készen álltok?

– Maguk ketten! Lépjenek hátra, és vissza a sorba!

Egy emberként fordultak felém utasításért, ami láthatóan földühítette Barclay-t, de mivel megelőzött a rangsorban, kénytelen voltam pókerarccal kussolni. A fiúk vonakodva visszakoztak. Ordított róluk, hogy nem tetszik nekik a dolog.

– Lásd be, Izzie – próbálkoztam újra –, muszáj visszamennünk értük. Nem hagyhatjuk, hogy...

– A kurva életbe, Maxwell!! – emelkedett sikolyig a hangja.

Még sosem hallottuk káromkodni. A döbbenettől elállt a szavam.

– Tudom, nem szokásod másokra hallgatni, de fölhagynál végre azzal, hogy kizárólag a magad feje után menj?? Még hány embert akarsz ma halálba kergetni?? Az egész totális fiaskó a te hibád! Kész katasztrófa vagy! Amihez csak hozzányúlsz, ahová csak beteszed a lábad, sorra pusztulnak az emberek! Dietert is darabokban hoztad haza, Sussmanból még annyit sem! A Nagyfőnök tropára ment, a legénység fele megsebesült, Farrell, Guthrie, Peterson és Markham halott! És mindez neked köszönhető! Nem lesz itt semmiféle mentőakció! Több életet nem kockáztatunk! Írd meg a jelentésedet,

aztán reggel jelentkezz nálam! Akkor majd eldöntöm, mi legyen veled.

– Jól van, ahogy óhajtod. De az ég szerelmére, muszáj lesz visszaküldened valakit! Ha nem engem, akkor legyen...

– Az isten bassza meg, Maxwell!! Hát mit mondjak még, hogy eljusson az agyadig??

Ezt már szabályosan visította. Abeálló, halálos csöndben minden egyes lélegzetvételt hallani lehetett.

Próbáltam megőrizni nem létező hidegvéremet.

– Izzie, te most nem értheted, mennyire fontos ez, de...

Ennél szerencsétlenebbül már nem is fogalmazhattam volna, csakhogy magam is sebesült voltam, és rémült, ráadásul növekvő pánikkal küzdöttem.

– Nem, Maxwell! Itt most kizárólag az intézet munkatársainak biztonsága fontos, nem a te kórosan túlnövekedett egód! Most meg hová mész?? – kiáltott utánam, mert közben visszaléptem a kompa.

– Már mondtam: menteni. Egyedül. Így senkinek az életét nem sodrom veszélybe.

– Murdoch, Ritter! Hozzák ki onnan!

Abüdös életben nem volt még akkora csönd az intézetben. Semmi nesz vagy háttérzaj, csak ezek totális hiánya, leszámítva a vér dübörgését a fülemben. Tettem egy újabb kísérletet:

– Ha ez aggaszt, Izzie, akkor egyedül megyek. Csak valami fegyvert hadd vegyek magamhoz!

– Nem! – üvöltötte a hisztéria határán.

– Akkor megyek anélkül.

– Nem mész sehová!!

Azzal megfordult, és ott is hagy, ha a karjánál fogva – sajna,

erősebben, mint szándékomban állt – vissza nem rántom.

– Izzie...

Akkor esett le, mire vetemedtem.

Mindenki mozdulatlanra dermedt. Ő jelentőségteljesen a kezemre pillantott, mire elengedtem, és léptem egyet hátra. Szikrákat hányt a szeme; tisztára úgy festett, mint aki nincs eszénél.

– Maxwell, ön azonnali hatállyal el van bocsátva! – Murdochhoz fordult: – Ennek a nőnek egy órán belül mennie kell. Kizárólag a személyes holmiját viheti magával. – Megint hozzám: – Semmi könyv vagy nyomtatott anyag. Semmi elektronikai készülék. A számítógépét sterilizálni fogjuk, majd egy biztonsági ellenőrzést követően visszajuttatjuk önhöz. Sem most, sem a későbbiekben nem beszélhet senkivel semmiről, ami az intézménnyel kapcsolatos. Annak egyetlen munkatársával sem léphet érintkezésbe, soha többé. Az ön számára mostantól nem létezik a St. Mary. Most pedig tűnjön innét! Ha egy óra múlva még mindig itt van, teszek róla, hogy börtönbe kerüljön. Murdoch! Ez a nő nem szólhat senkihez, és őhöz sem szólhat senki. Érthető voltam?

Fölszegte a fejét, és körülhordozta fenyegető pillantását a jelenlévőkön.

Senki nem moccant, a történetek az egész társaságot sokkolták, engem is beleértve. Barclay a fejével intett Murdochnak.

– Távolítsa el az épületből! A következő egy órában mindenki más itt marad!

Ha az életem múlik rajta, sem bírtam volna magamtól elindulni, így az elgyötört arcú Murdochnak kellett (tutira finomabban, mint Barclay szerette volna) karon fognia. Miután Ritter is fölzárkózott mögénk, megkezdtek hosszú vándorlásunkat, föl a szobámba.

A konyhánál fölfigyeltem a főzési hadműveleteket vezénylő Mrs. Mackre. Amint meglátott minket, kijött.

– Hát a többiek?

Hiába vártam, hogy Murdoch reagáljon, sem ő, sem Ritter nem bírt megszólalni. Eszembe ötlött, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki az éjjel elvesztette valakijét.

– Max? – siklott Mrs. Mack kérdő pillantása előbb rám, majd kísérőimre.

Tompa egérkehangon, amit nem is tudom, honnan húztam elő, végül én álltam elő magyarázattal:

– Ők most... egy óra hosszat nem mozdulhatnak a Hawkingból. Szerintem hamarosan el fognak epedni a szomszúságtól... Megtenné, kérem, hogy zsúrkocsin levitet nekik valami innivalót?

Bólintott, és tanácstalanul nézett Murdochra, aki Ritterrel együtt a földre szegezte a tekintetét. Egyikük sem látszott boldognak, és én egy pillanatra már azt hittem... Ugyan már! Amilyen szigorúan katonás kiképzésben részesültek Guthrie-től, mindig a kapott parancs szerint fognak eljárni.

Botladozva kapaszkodtam föl a lépcsőn a szobához, ami az utolsó öt évben otthonomul szolgált. Mostanáig. Kiürült aggyal cövekeltem le az ágy mellett, a ruhásszekrény tetejére is Murdochnak kellett fölnyúlnia a sporttáskáért. Megnézte, van-e benne valami, majd elém rakta az ágyra.

– Állj neki, Max! Fogytán az idő.

Nekem mondd?

Úgy éreztem, legszívesebben arccal a falnak lekuporodnék a sarokba, és hagynám az egészet a fenébe. Ehelyett össze kellett szednem magam, becsomagolni a legszükségesebb holmikat,

minden egyebet hátrahagyni, aztán kitalálni, merre tovább.

És főként kiüríteni az agyamat. *Ne gondolj semmire, Max!* Valaha megtanítottak rá, hogyan cselekedjek katasztrófa helyzetben. Első szabály: foglalkozz a jelennel, minden más ráér. Nem mintha az egészből bármi is jelentőséggel bírt volna. Már nem. Többé nem számított semmi.

Fölemeltem a Főnök fényképét, és becsúszttam az egyik külső zsebbe. Murdoch kivette.

– Ezt nem lehet. Sajnálom, Max.

– De a személyes tulajdonom!

– Ami az intézet egyik munkatársáról készült.

– Ő már nem az intézet munkatársa – ellenkeztem remegő hangon.

– Nem engedhetem. Sajnálom. – Már ő sem volt ura a hangjának.

Megmakacsoltam magam, mire megpróbálta lefejteni az ujjaimat a fotóról.

– Kérlek, Max! Ne kényszeríts rá, hogy bántsalak!

Eszembe jutott, hogy az ott „Nagy” Dave Murdoch, akinél nem számított, hányszor esett hanyatt a kedvemért, miközben az önvédelmet gyakoroltuk, a nap végén is tudott komoly fájdalmat okozni. Akármennyire nem szívesen, ezúttal sem habozna megtenni.

A trójai lovat sem engedte.

– Dave... – kérleltem elcsukló hangon.

Némán rázta a fejét, és elfordult.

Ugyancsak tiltó listára került az azincourt-i csatáról szóló könyvecském, egyetlen megmaradt emlékem gyerekkoromból, hogy a többi könyvemet, a rajzaimat már ne is említsem. Mindössze a fehérneműimre, egy garnitúra melegítőre, néhány farmerre,

kapucnis fölsőre, pólóra tarthattam igényt. A meseszép, aranszínű ruhámat is hátra kellett hagynom a meseszép emlékekkel együtt. Acsizmámba meg a viharkabátomba belebújtam, úgy vittem őket magammal. A fürdőszobából még némi piperecikket meg egy törölközőt vettem magamhoz, és ez volt minden. Öt év telt el az életemből, és még annál is kevesebbel készültem távozni, mint amennyivel megérkeztem.

Az aláírandó papírokkal befutott Mrs. Partridge. Amíg azzal volt elfoglalva, hogy szétterítse őket az asztalon, én a lovacskára és a fényképre dobtam a törölközőt. Gondoltam, később majd fölnyalábolom az egészet, és hanyagul a táskába dobom. Murdoch meg Ritter odakint várakoztak, miközben az összes titoktartási nyilatkozatra újból odakapartam a szignómat. Mrs. Partridge egyhavi bérnek megfelelő pénzt nyomott a tenyerembe, és mire fölocsúdtam, a törölköző takarosán összehajtva feküdt az ágyon, a lovacskának, fényképnek pedig nyoma veszett. Ugyan mi szükség volt erre a keménykedésre? Lassacskán lehámlott rólam a kezdeti megdöbbenés és hitetlenkedés, hogy a helyzet minden szörnyűsége úgy istenigazából letaglózhatson. Merre induljak? Mihez fogok most kezdeni? Előhúztam a tárcámból, és vonakodva visszaadtam az azonosító kártyámat.

Kinézttem az ablakon: este fél tizenegy volt, éjszakai sötét, hozzá szakadó eső. Hirtelen azt sem tudtam volna megmondani, milyen nap van, ki a miniszterelnök, mi zajlik a világban. Túl későn jutott eszembe a Nagyfőnök híres jó tanácsa a jelenbe való kapaszkodásról. Mrs. Partridge összeszedte a papírjait, egy pillanatig kifejezéstelen arccal bámult rám, aztán kisurrant a helyiségből. Nem volt már miért maradnom. Többé nem tartoztam az intézet

munkatársai közé.

Óreimtől közrefogva vánszorogtam le a lépcsőn. Egyikünk sem szólt. Csönd borult az épületre, egy lelket sem lehetett látni. Gondoltam, ha valaki, tán Kal majd módot talál egy röpke találkozásra, de sem neki, sem másnak nem láttam nyomát. Senki nem jött elköszönni. Hivatalosan is nem létezővé lettem nyilvánítva. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer majd így fogok távozni. Fölhajtottam a kabátom gallérját, és kicsire összehúzáva magam, úgy suhantam keresztül a nagytermen, akár egy kísértet. Merthogy már az is voltam igazából.

Mr. Strong zaklatott pillantást vetett rám, aztán eltolta a reteszt, hogy utoljára haladhassak át a bejárati ajtó két szárnya között. Egy szót sem szoltunk. Az eső ellen leszegett fővel caplattam végig a kocsifelhajtón. Hangtalanul nyílt ki előttem a kapu, majd ugyanúgy zárult össze a hátam mögött.

Ott álltam este tizenegykor a felhőszakadásban a St. Mary zárt kapuján kívül, és sejtelmem sem volt, mitévő legyek, merre induljak. Megfordultam, hogy utolsó pillantást vessek az épületre. Mindenütt ragyogtak a lámpák. Agyengélkedő úgy ki volt világítva, mint egy karácsonyfa. Peterson nem állhat többé az ablaka alá, hogy a szívszerelme csikkkel bombázhassa. Kinyílt egy ajtó, egy pillanatra kiszökött rajta a fény, hogy aztán éppoly sebesen el is tűnjön. Valahol odabent Kalnek Petersonért vérzik a szíve, a Nagyfőnök az életéért küzd, Murdoch Guthrie-t gyászolja...

És a férfi, akit szerettem, hatvanhétmillió éve halott. Kezemből a vizes aszfalra hullott a táska. Ahogy előregörnyedve megtámaszkodtam a térdemen, vaskos, reszelős csuklásokkal tört föl belőlem a zokogás. Térdre roskadtam, és a fejem köré kulcsoltam a

karom. Az eső a hátamon dobolt, a ruhámon keresztül lassan a bőrömig kúszott a nedvesség.

Azelőtt sűrűn emlegettem, hogy igazából azon a napon kezdtem élni, amikor besétáltam a St. Mary kapuján. Most, hogy visszafelé tettem meg az utat, az életem is a végéhez ért.

* * *

Nem emlékszem, miként jutottam el Rushfordig, vagy miért pont oda, de amikor megérkeztem, sem erőm, sem kedvem nem volt továbbmenni. Később akárhányszor próbáltam megragadni egy-egy emlékfoszlányt, az mindig kisiklott az ujjaim közül.

Elmémnek az a darabkája, amelyik biztonságban segített át a gyerekkoron, kerített valahogy egy kétszobás lakást a St. Stephen's Street kevésbé fölkapott végén. Hideg, nyirkos, mocskos egy lyuk volt, így is alig bírtam megfizetni. Hiába jelentkeztem egy sor álláshirdetésre, válasz is ritkán érkezett. Szakmai előélet, korábbi munkáltatók, referenciák híján nem volt esélyem.

Idegenül mozogtam abban a világban. Aközel öt év alatt, amit a St. Maryben töltöttem, minden tekintetben nagyot haladt előre, én pedig lemaradtam. Akkor sem lett volna egyszerű visszarázódni, ha netán rendes körülmények között hagyom el az intézetet, de a váratlan kiutasítástól teljesen kicsúszott a lábam alól a talaj. Nem találtam a helyem odakint. Esküszöm, a krétakort is otthonosabbnak éreztem, mint a legújabb kori Rushford valóságát. Abánat, a megrázkódtatás minden védőbástyámat lerombolta. Sebezhetően, kiszolgáltatottan álltam egymagam egy olyan világban, ami meghaladta az értelmemet.

Volt egy pindurka villanyrezsóm, azon melegítettem magamnak babkonzervet meg zacskós levest, kevéske megtakarításom mégis úgy olvadozott, akár a napon felejtett jégkocka.

A hideg sem lendített a helyzeten. Voltak napok, amikor az ágyból sem keltem ki, nemhogy az utcára kimerészkedjek. Rémes fásultság vett rajtam erőt, amit nem lehetett csak úgy lerázni. Levágtam a hajam, mert képtelenség volt tisztán tartani (a hajszáritás pláne lehetetlennek bizonyult abban a dohos, penészes odúban), de szükség sem volt rá többé. Magam is ijesztőnek találtam újdonsült túskefrizurámat, azt meg csak a jó ég tudja, miféle benyomást keltett másokban.

Amilyen tökéletes egyformaságban teltek a napok, szabályosan megrázott, amikor rájöttem, hogy három hónap szaladt el így. Apró jelekből vettem észre, hogy tavaszodik. Aztán elkezdtem köhögni.

Eleinte ügyet sem vettem rá. Számtalan sérülés nyomát viselem magamon, még baráti kéztől származó is akad egypár, de a betegeskedés nem jellemző rám. Gondoltam, kivárom, amíg elmúlik. De nem múlt el. Hiába ittam a vizet literszám, fél órán belül ki is izzadtam mind. Olyan magasra szökött a lázam, hogy fölmerült bennem az ötlet: esetleg magamat kötöm be a lerobbant bojler helyébe. Először csak a mellkasomban éreztem nyomást, aztán a hátam is megfájdult. Kész gyötrelmem volt minden belégzés, de a kilégzés nemkülönben.

Aztán egy reggel új alakban jelentkezett a fájdalom.

Szerencsére mindössze egysaroknyira laktam az ingyenkórháztól, így sikerült elvergődnöm odáig. Arra számítva, hogy majd leráznak némi antibiotikummal – esetleg még fájdalomcsillapítót kapok, ha futja a történetesen épkezláb költségkeretből –, beültem egy

vizsgálófülkébe, és próbáltam elmagyarázni, mit akarok. Embereket láttam, mozgott a szájuk, de hál' istennek, nekem semmi közöm nem volt az egészhez, úgyhogy behunyt szemmel összegömbölyödtem, és rájuk hagytam mindent.

12

MINDÖSSZE húsz percig tudnod, hogy állapotos vagy, nem ugyanaz, mint mindössze húsz percig állapotosnak lenned. De bárcsak ugyanaz volna!

Fölbámultam a mennyezetre, és igyekeztem minden gondolatot kiűzni az agyamból. Valahol odabent Izzie Barclay rendületlenül, megállíthatatlanul hajtogatta a magáét: „Amihez csak hozzányúlsz, ahová csak beteszed a lábad, sorra pusztulnak az emberek!” Mennyire igaza volt! Vajon hány élet megy még miattam veszendőbe? Mennyi kárt vagyok még képes okozni? Az utolsó sejtecske is odalett Leon Farrellből. Végérvényesen kimondható hát, hogy halott. És én végérvényesen magamra maradtam.

Négy nappal később kitettek.

Álltam odakint a havas esőben, próbáltam gondolkodni. Csontomig hatolt a hideg, de az érzésnek semmi köze nem volt a hőmérséklethez. Egy elhaladó furgon szabályosan beterített fagyos latyakkal. Ráébredtem, hogy már több mint fél órája téblábolok cselekvésre képtelenül.

Végtelenül sivárnak tetszett a jövőm, nem tartogatva mást, mint egy fűtetlen, áporodott szagú lakást, hozzá szűkös anyagiakat. Semmim nem maradt. Előbb a szerelmemet veszítettem el, most pedig a gyermekét is. Egyszeriben rám zuhant a kimerültség, elegendő lett mindenből, végképp belefáradtam abba, hogy nap mint nap

küzdenem kelljen a megélhetésért; hogy szakadatlanul őrlődjek a szerelem és a veszteség malomkövei között. Úgy éreztem, mintha egy olló az utolsó pár zsinórt is elnyisszantotta volna, ami még az élethez kötött. Számomra az volt a pont a mondat végén, a „nincs tovább”.

Hát így kellett véget érnie. Az egyik percben még állásod van, fedél a fejed fölött, barátaid... meg persze nulla tartalékok kizártnak tartott jövőbeli eshetőségekre. Húzd ki a munkát az egyenletből, és a barátok meg az otthon maguktól is köddé válnak. Az utolsó fillérig elfogy a pénz, elmarad az amúgy is nyomorúságos segély, hamarosan esedékes a lakbér... és hirtelen úgy megrogyik az életed, hogy többé nem képes fölegyenesedni.

Baktattam a főutcán, és egy pillanatra lecövekeltem a Rézüst előtt. Marhasült volt a napi ajánlat, még pont futotta rá a pénzemből. Itt a ragyogó alkalom, hogy két ujjal mutassak be a világegyetemnek, aztán teli hassal álljak odébb. Jó tervnek tűnt.

A meleg párában elfészkelődve, megrendeltem a marhasültet, utána egy kanna teát desszertnek. Hosszasan rágcsáltam minden falatot, így több mint egy óráig tartott, mire kiürült a tányér. Atea elpusztítása újabb félórás haladékot jelentett, ráadásul végeztem az összes napilappal. Gondoltam, nekem nem sietős. Viszont közeledett a záróra, ideje volt távozni.

Ahogy szedegettem össze a holmimat, mozgolódás támadt a közelben. Megcsikordult egy székláb, majd hangot hallottam:

– Szervusz, Madeleine! Hogy vagy mostanság?

Mrs. De Winter volt az. Kimeredt szemmel bámultam rá. Leszámítva néhány futó találkozást még a St. Maryben, azóta nem láttam, hogy mintegy tálcán nyújtott át a Nagyfőnöknek.

– Köszönöm, megvagyok – nyögtem. – Hát ön?

– Ó, igazán remekül! – felelte, és megemelte a kiürült kannát. – Mit szólnál egy kis repetához?

Intett a pincérnőnek, és rendelt még a teából. Én már folytattam volna a szedelődzködést, de megtorpantam: hová is sietek annyira? Úgyhogy mégiscsak visszaültem.

Mindössze addig tartott a felszínes csevegés, amíg magunkra nem maradtunk, mert akkor közelebb hajolt, és fojtott hangon megkérdezte:

– Merre kujtorogtál eddig?? Már mindenütt kerestelek!!

– Tényleg? Minek?

– Dr. Bairstow igencsak szeretett volna rád akadni. Nagyon aggódik miattad, a többiek nemkülönben, és úgy látom, joggal. Szörnyen festesz. Mi a csuda történt veled?

– Amióta csak eljöttem a St. Maryből, itt lakom Rushfordban – feleltem óvatosan. – De az elmúlt néhány napot kórházban töltöttem.

– Remélem, semmi komoly.

Elvesztettem a kisbabámat.

– Á, csak egy kis légúti fertőzés. De már túl vagyok rajta, lassan mennem is kéne.

Utólag nem is értem, mi ráncigált olyan makacsul kifelé a fűtött kávéházból, vissza az én a gombaspóráktól hemzsegő jégkunyhómba. Talán az ostoba büszkeség, attól viszont elég nehéz átmelegedni.

A karomnál fogva visszatartott.

– Várj már egy percet! Beszélünk kell. De nem itt. – Fürkészőn nézett rám. – Volna számodra egy ajánlatom. Szeretném, ha eljönnél

a házamba. Jaj, nem, csak pár napról lenne szó! – tette hozzá sietve, mielőtt közbevághattam volna. – Tudod, van nálam néhány holmid. A húgom közvetítésével kerültek hozzám, hogy helyezzem őket biztonságba.

– A húga?

– Cleo Partridge. Testvérek vagyunk.

Cleónak hívják? És a testvére Mrs. De Winternek? Abban a pillanatban esett le, kire emlékeztetett mindig annyira a titkárnő.

Fontolóra vettem a dolgot, teljes erőbedobással igyekezve ellenállni a szirénhangnak, ami meleg otthon, rendes étel ígéretével volt teli. Nyílt a szám, hogy nemet mondjak, de egy „rendben, köszönöm” csúszott ki rajta. Elöntött a szégyen, és csak rosszabbodott a helyzet, amikor a számlát is Mrs. De Winter fizette. Vitába keveredtünk, és vesztettem, de azzal nyugtattam magam, hogy utólag is ott hagyhatom a pénzt a házában. Ragaszkodott hozzá, hogy kocsival menjünk a lakásomhoz, ahol végül, engedve a szelíd erőszaknak, összecsomagoltam minden holmimat. Változatlanul elfért egyetlen kisebb sporttáskában. Vettem körbe egy pillantást; valahogy éreztem, hogy utoljára teszem meg. Becsaptam az ajtót magam után, és a bejáratnál lévő asztalon hagytam a kulcsokat. Vissza sem néztem.

Irgalmatlanul nagy háza volt a város szélén.

– Olykor kiadok pár szobát – mesélte. – Amióta nyugdíjba mentem, meglehetősen unalmas az élet. Kibírhatatlan lenne, ha hébe-hóba nem találkoznék érdekes emberekkel. Mostanság azonban üresen áll.

Fölvezetett egy tágas és meleg, kétágyas szobába az utcafronton. Gyönyörűen volt bebútorozva, imádtam.

– Helyezd magad kényelembe! Mindjárt fölküldetem a holmidat, aztán találkozunk a földszinten.

Gondoltam, kicsomagolok, de az szemtelenség lett volna, úgyhogy egyelőre elhalasztottam. Inkább csatlakoztam vendéglátómhoz odalent a hatalmas konyhában. Amint az asztal mellé telepedtünk, elém tolt egy kisebb dobozt. A Főnökről és rólam készült fénykép lapult benne, a trójai lovam társaságában.

Egy ideig csak néztem őket, aztán a fénykép után nyúltam. Úgy hasított belém a veszteségérzet, akár a kés. Magam elé állítottam. Valami nárciszok miatt nevetgélünk rajta... micsoda butaság! Egy ujjal végigsimítottam a kereten, aztán a lovacskát is kihorgásztam a dobozból. Ugyanolyan tökéletesnek hatott, mint aznap, amikor elkészítette nekem. Hullámokban törtek rám az emlékek.

Elképzeltem, amint megmutatom a fotót a fiamnak: „Látod, kicsim? Ez itt az apukád.”

Aztán a trójai lovacskát is odatolom elé: „Na, mit szólsz hozzá? Az apukád műve.”

– Ezek itt rengeteget jelentenek nekem – szóltam fátyolos hangon.
– Ha legközelebb találkozik Mrs. Partridge-dzsal, kérem, tolmácsolja neki hálás köszönetemet!

– Szívesen. Megengeded? – fogta kézbe a szobrocskát. – A trójai faló mása, ugye?

– Igen, a Főnök saját kezűleg készítette. Sokért nem adta volna, ha személyesen láthatja, amint Odüsszeusz meg az emberei sorra kibújnak a ló farka alól. Tudja, kételkedett benne, hogy hastájon lett volna a csapóajtó, mert attól meggyöngült volna a szerkezet. De szerintem csak ugratni akart.

Megfordította a lovat.

– Mégis ott alakította ki.

Megnéztem, és tényleg.

– Mondom, hogy csak csipkelődött velem – vontam meg a vállam. Újból teletöltötte a csészémet.

– Akkor hát elmeséled, mi történt veled mostanáig?

– Ha előbb ön is elmeséli, mi történik a St. Maryben –
riposztotam.

Elfutotta a méreg:

– Az égvilágon semmi sem történik! Hisz pont ez a lényeg! Az az ostoba nőszemély elintézte, hogy ajtó-ablak be legyen szögezve. Senki nem megy sehová! Bár, ami azt illeti, nem is tudna. Egy árva múltjárója sem maradt neki.

– Álljon meg a menet! – vágtam közbe riadtan. – Hát dr. Bairstow? Ugye nem halt meg? Vagy mégis?

– Hová gondolsz? Őt nem olyan egyszerű elpusztítani. Csak még mindig „betegszabadságon” van, Barclay meg mindent elkövet, hogy távol tartsa az intézettől.

– És nincsenek múltjárók?

– Honnan lennének? Téged elbocsátottak, Peterson meghalt, Kalinda pedig...

Mintha jeges kéz markolt volna a szívembe.

– Mi van Kalindával??

– Hát, az egy igencsak mulatságos történet. Tudod, Barclay, azzal a pindurka hatalmával visszaélve, nekiállt mindenféle inspekciót, úrlapot meg bürokratikus fityfenét bevezetni, mire a St. Maryben beköszöntött a polgári engedetlenség kora... ha jól sejtem, nem kis részben pont a félelmetes Miss Black ösztönzésére. Sőt, amikor Barclay megpróbált minden felelősséget Dieterre hárítani a nyolcas

kompan esett károkért, meglehetősen elfajultak a dolgok. Szó szót követett, és hát a végén nagy ováció közepette Miss Black meg Mr. Dieter otthagytak csapat-papot.

Nevetnem kellett. Ajó öreg Kalinda! Gyanítottam, mennyire lehetett „polgári” az az engedetlenség. Nálam aztán senki nem tudhatta jobban, milyen kreatívan tudnak a St. Mary-sek engedetlenkedni, miközben valójában pontról pontra követik az utasításokat.

– Mostanra már az összes kulcsembert a távozás hímes mezejére lépett. Egyedül Andrew Rapson maradt, de hát ő mindig is távol tartotta magát a konfliktusoktól. No, meg Foster doktornő, bár állítólag már közel sem olyan harcias, mint azelőtt. Szerintem még mindig nem jött rá, milyen szoros szálakkal kötődik valójában Petersonhoz. Következésképpen Barclay jelenleg egy olyan történelmi kutatóintézetnek dirigál, ahol nincs egy árva történettudós, és senki nem kutat semmit. Bizony, megállt az élet a St. Mary falai között, tetejében csapatostul mondanak föl a munkatársak.

Most pedig te jössz – szólított föl iskolaigazgatói múltjához illő kérlelhetetlenséggel, úgyhogy, bár a puszta tényekre szorítkozva, előadtam a történetemet. Lapátra tettem. Nem volt szakmai előéletem. Képtelen voltam munkát szerezni. Üres pénztárca. Hideg odú. Tüdőgyulladás.

Sikerült ezzel a hat kurta mondattal összefoglalnom az egészet. Gyöngéden megpaskolta a kezem, de egy szóval sem reagált az elhangzottakra, amit méltányoltam, mert nem igazán tudok mit kezdeni az együttérzéssel. Ám ő csak paskolt kitartóan.

– Most mire gondolsz?

– Éktelenül dühös vagyok, Edward nemkülönben. Ennek nem lett

volna szabad megtörténnie! Tudod, Max, nem szokásunk csak úgy utcára tenni embereket. Azt hiszed, először történik ilyesmi? Az elbocsátásnak is megvan a maga rendes, tisztességes menete. Alternatív munkalehetőséget kellett volna kínálni neked a Thirskön, legalább egy évre, hogy legyen szakmai múltad, és könnyen vissza tudj illeszkedni a kinti életbe. Emlékszel még Stevensre? Vagy Rutherfordra? Gondolod, hogy csak úgy a sorsukra bíztuk őket? Barclay tökéletesen tisztában volt ezzel. Micsoda egy bosszúszomjas, féltékeny hárpia!

Tűnődött egy sort, majd erélyesen közölte:

– Itt maradsz nálam. Szót se többet, Max! Figyeltelek a kávéház ablakából. Nem tudom, mi járt a fejedben... bár azért van valami sejtésem... de minden vágyam, hogy ha csak pár napra is, egyfajta menedékhelyként tekints az otthonomra, ahol visszanyerheted az erődet. Remélem, a maradás mellett döntesz. Tudod, *annyira* nagy ez a ház, és néha már...

Elharapta a szót, hogy legyen időm igaz valójában fölmérni az ő határtalan magányosságát. Méltóságom megőrzésére is módot adva, így tett nekem visszautasíthatatlan ajánlatot a rettenthetetlen Mrs. De Winter, akinek soha életében nem volt egyetlenegy magányos perce.

Mosolyra húzódott a szám.

– Hát, ha biztos, hogy nem leszek útban...

Elnevette magát, és hamarosan én is csatlakoztam hozzá.

A feszélyezettségen enyhítendő, újból kézbe vettem a lovacskát. Vigasztalóan simult a tenyerembe, viszont furának találtam azt a dolgot a csapóajtóval. A Főnök megingathatatlan volt meggyőződésében, miszerint annak idején a katonák, mint megannyi

hőslelkű galandféreg, csusszantak elő a ló farka alól. Szemügyre vettem a szóban forgó helyet, és parányi lyukat fedeztem föl pontosan ott, ahol...

– Nincs itt valahol egy gemkapocs?

Mrs. De Winter meglepődött, de kérdezősködés nélkül kotorászni kezdett a fiókokban, és talált is egy egész dobozzal. Kiegyenesítettem egyet, és beillesztettem a lyukba. Egy kattanással fölnyílt a ló hasán lévő csapóajtó, majd apró, szögletes tárgy hullott belőle az asztalra. A távirányító a Főnök kompjához.

Agytekervényeim mélyén mocoogni kezdett valami.

Gondolkodj világosan, Maxwell! Talán hasznát vehetném. Elugorhatnék a krétakorba, olyan közel időben ahhoz a borzalmas éjszakához, amennyire csak lehet, és hazahozhatnám őket. Ha még élnek. Ha pedig nem... nos, azzal ráérek foglalkozni. Alényeg, hogy indulhatok most, azonnal. Pattantam volna föl, de Mrs. De Winter leállított:

– Várj! – Egykori tanárként mestere lehetett a gondolatolvasásnak.

– Nem azt akarom mondani, hogy ne menj, mert nyilván menned kell. Viszont csak egy esélyed lesz, ezért csináld szakszerűen! A legelső teendő idehozni a kompot. Ellenőriznünk kell benne a készleteket, fölszerelést, miegymást. Az erőforrások ismeretében aztán jöhet a terv kidolgozása!

Csak ámultam és bámultam. Mrs. De Winter nem csupán a pinduri alkalmatosság funkciójával volt tisztában, de azt is tudta, mihez tartozik. Kezdett kíváncsivá tenni a két nővér.

– Nincs véletlenül hátsó kertje?

Elhúzta a függönyt, mire egy akkora hátsó kert tűnt elő, mint fél Rushfordshire. Sosem volt a kezemben a bigyó, használat közben

sem láttam, de nem tűnt túl bonyolultnak. Egyetlenegy gomb volt rajta. Gondoltam, azt kell megnyomni. A kertben kiválasztottam egy alkalmasnak tűnő helyet, aztán – melegen remélve, hogy a Főnök gondoskodott biztonsági ráhagyásról, így a komp nem a fejem tetején fog landolni – megnyomtam a gombot. Alig három méterre abban a minutában kilapult a forgó ruhaszárító állvány; gyaníthatóan nem a láthatatlan komp súlyára volt méretezve.

– Bocsánat – mentegetőztem. – Még tanuló vezető vagyok.

Mrs. De Winter könnyedén napirendre tért a kár fölött. Bezzeg a hűgánál, Mrs. Partridge-nál nem lehetett hibázni! Odaléptem, ahol a bejáratot sejtettem, és bizakodó hangon kiadtam az utasítást:

– Ajtó!

Az kinyílt, én beléptem.

Mit sem változott legutolsó látogatásom óta. Beszívtam az ismerős illatot: ez az én világom, ide tartozom. Vajon mikor volt ideje a Főnöknek szerény személyemet beprogramozni a számítógépbe? És ha már rám bízta a távirányítót, miért nem szólt róla? Folyton erősködött, hogy megérkezésének napjától kezdve semmit nem tud a jövőről, de én olykor kételkedtem ebben. Ha ő nem is, legalább a Nagyfőnök. El nem tudtam képzelni, hogy dr. Bairstow ne tudna semmiről.

Észrevettem, hogy Mrs. De Winter ott áll a küszöbön.

– Jöjjön csak be!

Amíg a szekrényeket nyitogatta, aktiváltam az irányítópultot.

– Szerinted menni fog? – kérdezte, miközben a korábbi beállítások között lapozgattam.

– Elméletileg mennie kell. A Főnök a kettővel ezelőtti ugrását hajtotta végre a krétakorba. Illene fölismernem a koordinátákat.

Eszembe jutott, amint megkérdezem tőle: „De minek küldött vissza, ha egyszer úgysem volt szabad beavatkoznod? Mi értelme volt így az egésznek?” Az lett volna az értelme, hogy a koordináták bekerüljenek a memóriába, és én később fölhasználhassam őket?
Felejtsd el, Max! Csak a jelennel törődj!

– Itt is vannak! Most kell egy kis idő, amíg kiszámítom, hány nap telt el az ő ugrása és a mostani krétakori küldetés között. A biztonság kedvéért ráhagyok egy napot, nehogy két példányban jelenjek meg, de ha akkor még életben vannak, reményeim szerint van esély a mentésre.

Messze nem éreztem a magabiztosságot, ami kicsengett a szavaimból. Ez nem az én kompom, gőzöm sincs a viselkedéséről. Talán el sem fogad tőlem parancsokat.

– Nincs esetleg egy zsebszámológépe?

Bólintott, kisurrant a kompból, majd pár perccel később egy mini kalkulátorral, két golyóstollal meg egy köteg papírral állított be. Szórakozottan megköszöntem, aztán beizzítottam a dolgokat.

Kínos lassúsággal, viszont határtalan alapossággal dolgoztam. Utoljára az alapkiképzés idején vettem a fáradságot, hogy minden egyes számítást külön papírra vessek. Az ellenőrzéskor úgy tűnt, minden stimmel. Végül nekiálltam visszafelé számolni... és úgy is egyeztek a koordináták.

Csak amikor Mrs. De Winter megjelent, döbbsentem rá, hogy közben eltelt két óra. Kérdezte, hogy állok. Mondtam neki, jól, és megkértem, hogy ellenőrizze.

– De hát nekem fogalmam sincs erről az egészről!

– Az igaz, de a számításokat átnézheti. Én mindig is gyöngé voltam matekból.

Húsz perccel később meghozta az ítéletet:

– Nincs bennük hiba.

Ez biztató volt. Csak remélni mertem, hogy a *helyes* számításokkal vacakoltam annyit. Közben telepakolta a hűtőt sörrel; nekem eszembe sem jutott volna.

Ha már ilyen remekül alakultak a dolgok, nekiálltam a számokat betáplálni, annak a rohadék számítógépnek meg esze ágában sem volt elfogadni őket. Először gőzöm nem volt, mi nem tetszik neki, én vagy az adataim, de mivel az ajtónyitásra, világításra vonatkozó utasításoknak készségesen eleget tett, csakis a számokkal lehetett a gubanc. Erre további egy nappal növeltem az időbeli távolságot az éjszakai támadás és saját tervezett ugrásom között, de azt is visszaköpte. Hozzáadtam egy harmadikat... aztán egy negyediket... majd végső elkeseredésemben egy ötödiket is. Mrs. De Winter végig ott duruzsolt a fülemben:

– Ne add föl, Max! Próbálkozz tovább!

Végül nem kevesebb, mint tizenegy napos eltérés kellett a katasztrófális éjszakai támadás időpontjához képest, hogy a számítógép belenyugodjon a koordinátákba. Tizenegy nap! De hát hogy a fenébe maradjanak életben *annyi* ideig?! Nálam aztán senki nem tudhatta jobban, milyen hosszú tud lenni tizenegy nap a krétakorban. Ráadásul négy olyan férfinak, akik esetleg súlyos sérülést szenvedtek, de legalábbis véreznek, fogyóban a lőszerkészletük, és ott állnak menedék, élelem, tiszta víz nélkül, a körülményekre tökéletesen fölkészületlenül.

– Elég ebből! – korholt Mrs. De Winter, pontosan kitalálva, mi jár a fejemben. – Igenis jól vannak! Elrejtőztek valahol, vigyáznak magukra, és teljes készenlétben várnak a mentésre, meglásd! Más

túlélők is lehetnek rajtuk kívül. Talán nincsenek egyedül.

Ingattam a fejem.

– Erősen kétlem. Tizenegy nap rengeteg. Kész csoda lenne, ha valaki is megúszná élve.

– Mi viszont most Guthrie-ről, Farrellről, Petersonról és az elpusztíthatatlan Markhamról beszélünk! Akarsz velem fogadni? Mármost, a létfontosságú sörkészleteken túlmenően akad néhány palack víz meg szendvics, neked. Két zseblámpád van, működőképes elemekkel. Abba a szekrénybe pakoltam a nyolc jelzőrakétát... gondolom, ti csak petárdának hívjátok őket. Ami a fegyvereket illeti, van itt egy nagy nyílásszögű lézerpuska teljesen föltöltött állapotban, egy ultrahangos kábítópisztoly nem túl sok maradék töltéssel, valamint egy extra méretű, félig teli palack paprikaspray. Azonkívül találsz gyufát, gyújtóst, toalettpapírt. Kellhet még valami?

Tényleg, mi más kellhetne még?

Nagy levegőt vettem, és várakozásteljesen néztem rá.

– Ha gondolod, elkísérhetlek... – ajánlotta föl, de én megráztam a fejem.

– Ha nem jönnek vissza, kell valaki, aki beszámol a Nagyfőnöknek az úti célomról, az okaimról. Ne engedje, hogy utánam küldjön valakit! Kárba veszett erőfeszítés lenne.

– Igenis visszajössz! Tudom.

Már távozófélben volt, amikor eszembe jutott valami.

– Milyen nap is van ma?

– Péntek.

A fenébe!

Amint a küszöböt átlépte, becsuktam mögötte az ajtót.

Magamra maradtam. Beburkolt az ismerős kompszag:

átforrósodott elektronika, dohos szőnyeg, vécé és hulladékégető leheletnyi káposztabúzzel dúsított elegye. Gyötrő emlékeket ébresztő érzet, só a nyílt sebre. *Eau de Komp* – nincs még egy parfüm a világon, ami ennyire értene a szellemidézéshez.

Aszékra ereszkedtem, és végigpillantottam az irányítópulton. Minden rendben.

– Indítsd az ugrást!

Fehérbe váltott a világ.

* * *

És olyan is maradt. Mi a fene ez?? Köd. Remek! Uram, teremtőm, egyszer a büdös életben nem tudna valami jól is elsülni?! Anyolc jelzőrakétám tehát használhatatlan, a tűzrakás is kilőve: ki a bánat venne észre füstöt ebben a tömény homályban? Hát egy csöpp belátásra sem számíthatok az univerzum erőitől? Agyaltam egy sort, aztán nekiálltam átbogarászni a szekrények tartalmát. Kell lennie valahol valaminek. Volt is. Előkerült négy-öt darab műsoros CD, köztük a *Bors őrmester* – a legtutibb ómen, amit valaha láttam. Onnantól csupán annyi volt a dolgom, hogy a belső hangszórókról átkapcsoljak a külsőkre. Az még az én képességeimet sem haladhatta meg.

Öt perccel később minden készen állt, a szó szoros értelmében kezdődhetett a *rock and roll*-parti. Hallgattak a közelségi vészjelzők, egy árva bogár sem mocorgott odakint. Saccolásom szerint kora reggelre járt az idő, úgyhogy egy egész napom volt az akcióra. Éjjel pedig, ha addigra fölszáll a köd, használhatom a jelzőrakétákat, vagy gyűjthatok tüzet. Anagy zenebona meg díszkivilágítás persze

mindent oda fog vonzani öt mérföldes körzetből, de részemről oké. Amíg a fiúk tudják, hogy ott vagyok, azt később is kitalálhatjuk, milyen módszerrel cselezzük ki a vadvilágot. Egy a fontos: leadni a drótot a jelenlétemről. Ha még élnek egyáltalán. Tizenegy nap maga az örökkévalóság. Igyekeztem kivenni a gondolatot a fejemből, és óvatosan ajtót nyitottam. Asaját kezemet sem láttam magam előtt. Szokatlanul sűrű némaságba süppedt a táj. Na, majd én teszek róla, hogy ez ne sokáig maradjon így.

Hatástalanítottam az álcázást – elvégre pont azt akartam elérni, hogy a komp minél feltűnőbb legyen –, aztán („*Srácok, indul a buli!*”) felpöccintettem a megfelelő kapcsolót. Egy másodperccel később a *The Beatles* már arra igyekezett rábírní egy rakás megrökönyödött, történelem előtti élőlényt, hogy képzelje magát a narancslekvárszínű égbolt alatt egy folyón ringatózó csónakba, mandarinfák közé. Becsuktam az ajtót, és fölvertetem magam némi „gyümölcslével”.

A mentőakciók végrehajtására természetesen létezik követendő protokoll. Vannak bizonyos információk – például hely, megközelítési útvonalak, óvintézkedések, továbbá a mentőosztag létszáma és harcrendje –, amiket az adásban higgadtan és jól érthetően közölni illik. Ezerszer végigcsináltam a szimulációk során, de persze most, hogy létfontosságú lett volna... hogy életek múlhattak rajta, egy árva szóra sem emlékeztem az egészből.

Féltem, hogy a hangom majd ugyanúgy cserbenhagy, mint a memóriám. Lekapcsoltam a zenét, és megszólaltam:

– *Jóóóóóóóó reggelt, St. Mary! Ébresztő mindenkinek!*

Kérünk minden hazautazót, hogy haladéktalanul induljon a robbanási epicentrumtól megközelítőleg száz méterre és közvetlenül az erdőhatár alatt déli irányban fekvő pontra!

Készítsék elő beszállókártyájukat ellenőrzéshez, és nyissák ki útlevelüket a fényképes oldalon!

Vegyék figyelembe, hogy a pilótát bosszantó utas nem léphet a fedélzetre! Mivel a pilóta eleve nem lát a pipától, és tele van a hócipője, jó eséllyel csak kevesen kvalifikálhatják magukat az utazásra.

Kérjük az éjszakai járattal Rushfordba tartó utasainkat, hogy haladéktalanul siessenek a beszállókapuhoz! Ki az ágyból, föl a zoknit, srácok! Megyünk haza!

Azzal kikapcsoltam a mikrofont, és miután töltöttem magamnak egy kis repetát a sligovicából, újból megnéztem, mi az ábra odakint. A kelő nap már szétoszlatta a ködöt. Ajó hír, hogy majdnem pontosan ott landoltam, ahol szerettem volna – a rossz hír, hogy remek kilátással a totális pusztulásra. Bizarr szögben derékba tört fatörzsek és elpattant ágak heverték mindenütt, halmokban állt a kicsavarodott, egymásba gabalyodott fémtörmelék – gondolom, mind-mind a robbanás eredményeként, esetleg a hanyatt-homlok menekülő dinoszauruszoknak köszönhetően. A csúnyán fölszaggatott terepen túl, de azért elég közel egy füstölgő kráter közhelyszerű kontúrjai rajzolódtak az égre. Minden kétséget kizáróan az volt a Nagy Bumm helyszíne. Valami nyálkás füst még annyi sok idő elteltével is kitartóan lengedezett az egész mindenség fölött. Irtóztató lehetett a robbanás. A hullócsontok, testrészek látványa volt az egészben a legszörnyűbb; mindazon lények (dinók és emberek) maradványai lehettek, akiknek nem sikerült a nevezetes éjszakát átvészelní. Gondoltam, később majd erőt veszek magamon, és alaposabban körülnézek.

Aböhöm nagy energiafegyverrel meg az ipari méretű

paprikaspray-vel fölfegyverkezve, a komp tetejére másztam, hogy kilőjem az első jelzőrakétát. Imbolyogva, de hangos süvítéssel repesztett az ég felé, ahol aztán nagy, vörösen izzó labdaként lógott a levegőben, több mérföldes körzetben mutatva a követendő irányt. Ha óránként egy kilövással számolok, nyolc óráig tart ki a készlet. Utána kénytelen leszek tüzet rakni. Utána addig lődörgök, amíg el nem fogy a kaja. Utána... a továbbiakról nem volt elképzelésem.

Magam mellé fektettem az energiafegyvert, a paprikaspray-t minden eshetőségre az övembe tűztem, majd nekiálltam életjelek után kutatni. Komótosan, újra meg újra körbepásztáztam a látcsővel: az erdő határvonala mentén, a görgetegkövek mögött, a patakmeder partjain.

Semmi mozgás. *Türelem, Max!* Ha előzőleg húsevők takarítottak a területen, a csapatom jó egy mérföldnyire is eltávolodhatott, vizet, rejtekhelyet keresni, kimaradni a bajból. Föllőttem a második jelzőrakétámat, aztán folytattam a körbeforgást. Több ízben hangos reccsenést hallottam az erdőből, de látni nem láttam semmit. Minden alkalommal a hangok egész kakofóniája felelt a petárda durranására. *Csodás*, gondoltam. Ami él és mozog, annak mostanra értesülnie kellett az ottlétemről. Vagyis ha nem jelentkeztek, már nincsenek is az élők sorában. Nem akartam erre gondolni, de a következtetés egyfolytában ott dübörgött a fejemben. Tettem tovább a dolgomat. Forgás körbe. A következő jelzőrakéta kilövése. Újabb körök. Az életben maradásuk múlhat az éberségemen.

Elmúlt dél. A fele petárdámat már ellőttem, de változatlanul senki és semmi. Leugrottam a földre, és zsákot formáltam a dzsekimből, hogy fenyőtobozt, aprófát tudjak gyűjteni. Ügyeltem rá, hogy némelyik nedves legyen. Ha elfogynak a jelzőrakéták, majd tüzet

rakok, és füsttel jelzem a pozíciómat. Az ajtó mellett megszabadultam a ruhaujjakkal összekötött batyutól, és bementem inni. Gyötört a szomjúság, de addig észre sem vettem. Még egy utolsó, sietős korty a hangyányit sligovica aromájú vízből, és már siettem is vissza az őrhelyemre.

Adélután közepére totál kimerültem. Sajgó mellkasomtól a lélegzetvétel is nehezemre esett, de muszáj volt tartanom a frontot. Agondolat sem merülhet föl bennem, hogy meghalhattak. Ha valakik, hát ők képesek életben maradni.

Tüzet gyújtottam, és figyeltem, ahogy lustán szállong a füst. Szellő sem rebbent.

Már nyúltak az árnyak, amikor úgy kétszáz méterre, közvetlenül az erdő pereménél mozgásra figyeltem föl. Aztán megint. Csak úgy kalapált a szívem, ahogy remegő kézzel ráközelítettem az adott pontra. A legszélső fák alatt négy alakot láttam lassú léptekkel, összehangoltan mozogni. Újból megszámláltam őket: valóban négyen voltak. Megvan mindenki.

Ugyanabban a pillanatban, azzal az iszonyatos végzetszerűséggel... szóval, ami olyan iszonyatosan végzetszerű... egy *T-rex* bukkant föl a tisztás túlsó végénél, ütközőpályán mozogva a csapatommal. Nem tartozott a kapitális példányok közé, talán hím lehetett, esetleg fiatal nőstény, és ahogy a törmelékek közt turkálva a csontokat vizsgálta, nyilvánvalóan nem volt tudatában a jelenlétünknek. Ha történetesen olyan hangulatban vagyok, annak bizonyítékát fedeztem volna föl a viselkedésében, hogy a *Tyrannosaurus* egy személyben volt ragadozó és dögevő. Ez akármelyikre hajlott is, szemlátomást arra készült, hogy közénk álljon. Más szóval, padlógázzal kezdtek fölpörögni az események.

Persze rosszabb is lehetett volna. Egyetlen túlméretezett gyíkkal még mindig könnyebb elbánni, mint egy falkára való, jóval kisebb raptorral. Még élénken élt az emlékezetemben, hogyan gyűrték maguk alá Sussmant.

Földet éréskor megtántorodtam, majd eszeveszetten ordibálva – „Hé, hé! Erre, erre!” –, futni kezdtem egy közeli sziklakibúváshoz. Fejek bukkantak elő a fák takarásából. Fölmutattam a lézerpuskát, aztán odatámasztottam a sziklához, és az egyenetlen terepen át rohanni kezdtem, mint a szélvész, a komppal ellenkező irányban. *El kell csálnom a T-rexet. Esélyt kell adnom nekik.*

Szokás szerint nem gondoltam végig a dolgot. Adinó lelkesen elbődült, és döngő léptekkel utánam vetette magát. Inkább a szerencsés véletlennek, semmint tévedhetetlen ítélőképességemnek köszönhetően azonban sikerült úgy istenigazából nehezen járható útvonalat választanom. A fémhulladéktól, kettétört fatörzsektől borított talaj inkább nekem kedvezett, semmint a dinónak. A törzse még csak átnyomakodott valahogy a kisebb roncsok között, de ahol kitérőt volt kénytelen tenni, folyton elakadt az ormótlan farka. Addig táncoltam, testcseleztem a csonkolt fák, görgetegkövek, ismeretlen eredetű törmelékhalmon között, míg ki nem fogytam a lélegzetből. Hogy időt nyerjek, bepréselődtem egy sziklahasadékba, és próbáltam levegőhöz jutni. Ott nem férhetett hozzám a *T-rex*, azaz nem is találhattam volna jobb rejtekhelyet.

Túlságosan is jót, hogy a fene enné meg. Egy ideig ide-oda szimatolgatott a dinó, majd miután ráébredt, hogy meghiúsultak a reményei, megfordult, és a futó alakok láttán megiramodott a komp felé. Alig pár lépést tudott megtenni, amikor kibújtam a hasadékból, hogy nagy hadonászással és kiabálással újból magamra vonjam a

figyelmét.

Anyavalyás dög meg is torpant rendesen: visszafordulva egy szintbe hozta busa fejét az enyémmel, és farkasszemet nézett velem. Bődületesen hatalmas volt az a koponya. Nagyjából hat méterre lehetett tőlem, dinómércével mérve egyetlen jókora lépésnyire. Életem legrémisztőbb pillanata volt. Megszűnt a világ, a hangok is elhalkultak.

Amoziban meg a hologramokon minden *Tyrannosaurus* tiszta, mint a patyolat, csupa makulátlan fogsor és tetszetős bőrmintázat. Avalóság egészen más. Az én sebhelyek borította, viharvert jószágom két hátsó lábán meg hasán alig látszott ki a bőr a rászáradt sár alól, bal horpaszán szörnyű vágás tátongott. Ráadásul hiányzott egy csomó foga, a pofáját meg alvadt vér és rothadó húscsapatok borították. Aleheleténél még életemben nem tapasztaltam rémisztóbbit. Belül fakópiros, fedő nagyságú orrlyukai ki-be mozogva igyekeztek földolgozni a belőlem áradó, ismeretlen aromákat. Láttam a szemét. Máig nem értem, miként hihettem elsőre fejletlen példánynak, amikor a kolosszális méreteivel megdöntött minden rekordot. Most hosszan bámult rám. Az ösztöne azt súgta neki: „Rohand le!”, a tapasztalatai azonban óvatosságra intették az emberrel szemben. Addig életmentő volt számomra ez a tétovázás, de már nem tarthatott sokáig. A nem túl távoli jövőben tutira az ösztönei fognak fölülkerekedni.

Szép lassan visszatértek a zajok. Az állat minden lélegzetvétele után sípolva távozott a levegő a méretes orrlyukakból. Magam rég fölhagytam a légzéssel, közben centiről centire haladva, kiszabadítottam a paprikasprayt a derékszíjam alól. Amikor előrelendült, szorosan összezártam a szemem, és lélegzetemet

visszafojtva, megnyomtam a nyitószelepet. Fölüvöltött, amitől engem tetőtől talpig beburkolt leheletének bűzfelhője. Hátravettem magam, és sikerült valami kemény, rücskös felületen landolnom. Begurultam egy sziklatömb mögé, de megkockáztattam, hogy óvatosan kikukucskáljak. A dinó hevesen rázta a fejét, és hol egyik, hol másik lábára helyezte át a testsúlyát. A kellemetlen tapasztalat azonban nem lassította le, sőt csak annál jobban dühbe gurult tőle.

Ideje pucolni, Max!

Oldalról kiáltás harsant, aztán nagyjából félúton az állat és én közöttem fölrobbant a talaj. Szép lövés! A fiúk tehát megkaparintották az energiafegyvert. Nem vesztegettem tovább az időt. Sarkon fordultam, és rohantam, mint az őrült a komp felé. Éreztem, ahogy reng a föld a lábam alatt, de nem mertem hátranézni. Még egy figyelmeztető lövés. A *T-rex* egy kanyarral kikerülte, de csak hogy másik irányból ronthasson rám.

Már közel jártam a komphoz, ám kezdtem kifogyni a lélegzetből, a lendületem is apadt, és a roncsok miatt folyton a lábam elé kellett néznem. Ha most eltaknyolok, életemben az lesz az utolsó cselekedetem.

Akkor szinte kővé dermedtem a látványtól. Bal felé nagyobbacska, sötétzöld fémdarab hevert, rajta töredékes, sablonnal festett, sárga felirat: „ÁR K”.

– Az istenért, meg ne állj, te idióta!! – ordította valaki, aminek újabb robbanás adott nyomatékot a hátam mögött. Ismét nekilódultam, és mielőtt a megtorpanás az életembe kerülhetett volna, egy hosszú kar félrerántott.

– Megvan a csaj!! Lőjétek már le az átkozott dögöt!!

A kirobbanó, eszeveszett pufogtatásban föld és kavics záporozott a

fejemre. Próbáltam kiáltani – „Ne öljétek meg!” –, de egy csöpp levegőm sem maradt. A másik oldalról is karon ragadtak, majd egy utolsó közös, tüdőszaggató erőfeszítéssel mind az öten egyszerre zuhantunk át a küszöbön, hogy aztán ez a küldetés is a St. Mary-sektől megszokott módon érhesse véget: a legénység a padlón összegabalyodott végtagokkal, miközben egy emberként üvölti a számítógépnek, hogy az ég szerelmére, csukja már be azt a rohadt ajtót!

13

JÓ IDEIG csak zihálást lehetett hallani, némi nyögdécseléssel megfejelve. Farrell szólalt meg elsőként:

– Te jól vagy, Max?!

– Naná, hogy jól van! – vágta rá Peterson harapósan. – Rajtam fekszik!

Miután legurult rólam valaki, én pedig legurultam Petersonról, végre testületileg levegőhöz jutottunk.

Fölmértem a helyzetet: az ajtó szorosan zárva, és bár a böhom nagy jószág még csalódottan bóklászik odakint, többé nem kell aggódnom miatta, mert mind a négyen ott vannak velem, biztonságban. Mintha hónapok óta először sütött volna ki a nap. Guthrie a használhatatlanná vált fegyvereket rakosgatta. Markham a falnak támaszkodva ült, és könyökkel a térdén maga elé tartotta két megperzselődött kezét; tizenegy nap elteltével már kezdett lehámlani róluk a gyógypermet. Az elsősegélyláda után nyúltam.

– Lám, az ifjú Markey! Na, hogy ityeg a fityeg?

– Énvelem minden oké. Nem mondom, a főnök urakat elég macerás volt távol tartani a bajoktól, de amúgy megvolnék. Hát te?

– Ó, csak úgy öregesen.

Megfordultam, és Petersonnal találtam magam szemközt. Úgy viszonzta az ölelésemet, mintha soha többé nem akarna elengedni.

– Atyaég, Max... – Többet nem bírt kinyögni.

Engem is fojtogatott valami.

– Tim, drága barátom!

Pusztit nyomtam az arcára, ő pedig átadta helyét Ian Guthrie-nak, aki acélmarkába szorította az enyémet, majd tőle szokatlan érzelemnyilvánításként vállon veregetett. Szemlátomást meg volt hatódva. Utolsónak maradt Leon Farrell.

Feszélyezetten bámultunk egymásra, végül Markham javasolt kiutat a válsághelyzetből:

– A jó istenit, Főnök! Smárolja már le a kiscsajt!

Így hát eleget tett a felkérésnek. Csontropogató öleléssel kapott föl, majd leheletkönnyű csókot éreztem a hajamon. Valami irtóztató bűz áradt belőle (a többiekből nemkülönben): káposztaszagú álcaspray, verejték és sár elegye, összekeveredve dinóürülékkel, amit saját testszaguk elrejtésének reményében nem éppen fukarul kentek magukra. Aszúik térben olyan intenzív volt az összhatás, hogy attól féltem, lepattogzik a falakról a festék.

Előhúztam a frigóból egy hatos karton sört. Azt hiszem, nem túlzás azt állítani, hogy le voltak nyűgözve.

– A kurva életbe! – szaladt ki Markham száján. – Ez a nőci tényleg maga a tökély! Hozzám jössz feleségül?

– Leghőbb vágyam! – feleltem. – Fájdalom, jelen pillanatban munkanélküli vagyok, ezért olyan férjre van szükségem, aki finanszírozni tudja a csokoládé iránt táplált költséges szenvedélyemet.

– Mélységesen sajnálom, de a dolog abszolúte ki van zárva! – lépett közbe Peterson. – Hogy ti ketten valaha a házasság szentségében egyesüljete, arról szó sem lehet! A világ még nem áll készen az utódaitokra!

Úgy tettem, mintha halálosan megsértődnék, de közben örültem, hogy ilyen irányt vesz a beszélgetés. Peterson már nekiállt nézelődni. Ő képes, és leveszi, hogy az ott nem egy szokványos komp. A Főnökre sandítottam, majd az egyetlen forgószékre, amit neki illett volna elfoglalnia. Alig észrevehetően megrázta a fejét, erre magam telepedtem bele, és úgy helyezkedtem, hogy ha Peterson netán kínos kérdéseket próbálna föltenni, diszkréten bokán rúghassam.

A megnevezett végigmért.

– Elbűvölően lezserül festesz. Csak nem feledkeztél meg az öltözködési szabályzatról? És mit műveltél a hajaddal?

– Jobb, ha hozzászoksz. Ez nem pusztán frizura, hanem életstílus.

– De miért vagy egyedül? Hová dugtad a szárnysegédedet?

– Már mondtam, hogy lapátra tettem. Nincs semmiféle szárnysegéd, a magam szakállára jöttem.

– Azt állítod, Kalinda nincs is benne a buliban?

– Kal már nem dolgozik a St. Marynek. Lelécelt.

– Mi?? De ha ő elpályázott, mi meg itt vagyunk, akkor az egész intézetben nincs egy árva múltjáró!

– Pontosan. És Dieter is szedte a sátorfáját. Ezért viszlek most benneteket Rushfordba.

– Meg sem kerested Kalt, miután távozott?

– Nem is tudtam róla. Ugyanis lett légyen szó akármelyik történelmi időszakról, jogszabályilag tilos bárkivel kapcsolatba lépnem a St. Mary személyzetéből. Úgyhogy ha közületek fölnyomna valaki a hatóságoknak, engem tizenöt év kényszermunkára ítélnék.

– Akkor honnan a komp?

– Megfújtam – feleltem alig titkolt büszkeséggel.

Körülnézett.

– Azt értem, de... – Alábára tapostam, mire rám sandított, fölhúzta a szemöldökét, majd behatóan foglalkozni kezdett a sörrrel. – Kapiskálom már. Te részeg vagy!

– Mint a csap! – vágtam rá fölszabadultan. – Szerinted végig tudtam volna csinálni józanul?

– Az már igaz.

Amíg az őrnagy Markham égési sérüléseivel volt elfoglalva, Peterson pedig a sört nyakalta, nekem egyetlen választásom maradt. Előre sejtettem, hogy Farrell majd boldogan a többiekre hagyja a csevegést, önmaga meg az egyetlen olyan részletnél fog lecövekelni, amiről én legszívesebben hallgatnék.

– Miért bocsátottak el? – kérdezte halkán.

– Összerúgtam a port Barclay-val, ő meg udvariasan megkért, hogy húzzak a sunyiba.

– De miért?

– Mit miért? – adtam a hülyét.

– Az utóbbi öt évben már egészen jól megfértetek egymással, te meg Miss Barclay. Most hirtelen min tudatok ennyire összeveszni?

Ittam egy kis vizet, és lebámultam a lábamra. Tényleg nem így terveztem, de végül is jobb, ha tőlem tudják meg, ráadásul mihamarabb, amíg magunk közt vagyunk.

– Nem tudtam rávenni, hogy mentőexpedíciót küldjön értetek.

Először föl sem fogták.

– Úgy érted, nem is kerestek minket? – kérdezte aztán Peterson hüledezve. – Mi azt hittük, hogy csak folyton elkerüljük a keresésünkre küldött csapatokat. Ezért is nem mentünk messzebbre. Úgy gondoltuk...

Síri csönd támadt. A történetben ez volt az a mozzanat, amit a

legszívesebben megtartottam volna magamnak. Ennek hallatán mindenki bezárkózott, mint egy kagyló, csak az arckifejezésük volt egyforma. A négy megviselt ábrázaton hirtelen még mélyebbre süppedt a négy szempár. St. Mary-sek vagyunk, nem hagyunk hátra senkit. Őket mégis otthagyták. Ha nem jelenek meg, hamarosan mind elpusztultak volna. Csoda, hogy olyan sokáig kibírták. Úgy haltak volna meg, hogy utolsó pillanatukig a soha meg nem érkező mentőexpedícióra várnak. Kész gyötrelmem volt rájuk nézni. A fájdalomra fittyet hányva, Markham a markával préselte össze a kiürült sörösdobozt, és a málhazsákjába lökte.

– Ezért lesz egy-két keresetlen szavam a mi bájos Miss Barcley-nkhoz – szól Peterson tompa hangon.

– Azt már nem – torkolltam le. – Ő az enyém.

Senki nem állt le vitatkozni.

Végül a Főnök hozakodott elő a Nagy Kérdéssel. Csak ő meg én tudtuk, mennyire fontos az neki.

– És mi a helyzet dr. Bairstow-val? A nagy karattyolásból úgy vettem ki, megsérült. Ha Barcley vette át az irányítást, akkor a Nagyfőnöknek nyilván nem volt szerencséje.

– Amennyire én tudom – feleltem –, még lábadozik. Egy biztos, a St. Marybe máig nem tért vissza. – Kortyoltam a vízből. – Ezért is nem az intézet lesz az úti cél.

– Valóban? Akkor meg hova a bánatba megyünk?

– Rushfordba.

– Rushfordba?! De hát miért nem húzunk haza egyenest a St. Marybe?? – követelt választ Markham. – Mi a fene van Rushfordban?!

– Hol is kezdjem? Először is, fűszeres bárányragu, utána melaszos

pite tejsodóval, desszertnek. A továbbiakban forró zuhany, pihe-puha ágyikó, több sör, mint amennyivel meg tudtok birkózni, esetleg valami töményebb is. Persze ha nincs érdeklődő, akkor mindenkit szívesen visszaeresztek a vadonba. Megdumáltuk?

– Csajokat nem is hívtál?! – méltatlankodott rá jellemző módon Markham.

– Tim, megtennéd nekem azt a szívességet, hogy kilököd az ajtón?

* * *

Persze, én is kíváncsi voltam az ő történetükre, de előbbre való volt hazajuttatni őket. Indítottam hát az ugrást. Elfehéredett a világ, aztán már ott is találtuk magunkat a rushfordi éjszakában. A ház hátsó ajtaja abban a pillanatban kitárult, és hosszú fénynyelv nyalt végig a fekete gyepen. Egyenként talpra segítettem az utasaimat.

– Menjetek a fény felé! – adtam ki az ukázt.

Nem gondoltam volna, hogy ez a kifejezés valaha elhagyja a számat. Libasorban indultak a hátsó ajtó irányába, ahol Mrs. De Winter várta őket.

Nekiálltam mindent lekapcsolni, és már követtem volna a többieket, amikor a dzsekimnél fogva Leon megállított. Megpördültem, egyenesen a karjai közé.

– Tudtam, hogy jönni fogsz.

Szorosan hozzábújtam, örültünk a pár másodpercnek édes kettesben.

– Jobb, ha most utánuk mész – szólaltam meg végül. – Kinézem Markhamból, hogy a komp és a ház között valami bajba keveredik.

Elnevette magát, és engedelmesen a többiek után eredt. Miután

végeztem a komppal, bezártam magam mögött az ajtót, és követtem a sötétbe.

A konyhát fény, melegség és lárma töltötte be. A Nagyfőnököt vettem észre elsőként; Mrs. De Winter abban a pillanatban riadóztatta, hogy én elhúztam a krétakorba. Számolgatni kezdtem, mennyi idő telhetett el. A jelekből ítélve nagyjából négy óra – elegendő ahhoz, hogy mesés illatok járják át a helyiség légtérét. Nem vesztegettük tovább az időt. Ordított a fiúkról, hogy a bútorzatot is képesek lennének fölfalni.

Az asztal köré telepedtünk, a Nagyfőnök pedig fölállt:

– Tósztot mondanék. Uraim, isten hozta önöket!

Ittunk rá.

Akkor Farrell következett:

– Engedelmével, uram. Max, mindannyiunk nevében szeretném megköszönni!

– Köszönjük! – zengték kórusban, rám emelve a poharukat. Markham egy kacsintással is megtoldotta.

– Részemről az öröm és a megtiszteltetés, srácok – feleltem, és elöntött a melegség.

Egymás után vettünk az asztal közepén gőzölgő, jókora cseréptáliból. Életemben nem ettem még olyan fölséges bárányragut. Segítettem Markhamnek a húsdarabokat fölaprítani.

Az elfogyasztott sör mennyiségével párhuzamosan egyre hangosabbá vált a társalgás. Nyilvánvalóan mindannyian égtünk a vágytól, hogy végre megtudjuk, mi történt velük, őket pedig nem kellett biztatni.

Ahogy számítottam rá, meglehetősen egyszerű volt a történet, egészen a robbanásig. Akkor szanaszét repült mindenki, és az

egymásról visszapattanó hullók meg turisták közül persze az utóbbiak húzták a rövidebbet. Guthrie és Farrell, miközben kábultan, zavarodottan próbáltak kikeveredni a füstből, szem elől tévesztették egymást, Peterson pedig, akit Barclay küldött a keresésükre, és akinek szintúgy sikerült eltévednie, átesett Markhamen, majd kis híján bekapott egy golyót. Barclay-t egyikük sem látta a helyszínen.

Évés közben a hallottakon agyaltam. Megütötte a fületem egy részlet, ami...

Ők négyen még azzal voltak elfoglalva, hogy az utolsó morzsáig eltakarítsanak mindent az asztról, olyan vicceken röhögjenek, amiket senki sem ért rajtuk kívül, közben meg halálba cukkolják egymást, amikor bekövetkezett. Az egyik pillanatban még kajánul kuncogtam Markhamen, a következőben pedig cunamiszerűen söpört végig rajtam a kimerültség. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül váratlanul benyújtották a számlát az elmúlt hónapok eseményei. Elhomályosult a világ. Nyilván a bőséges vacsora meg az alkohol is hozzájárult a magáé. Valahogy talpra kecmeregtem.

– Ha most megbocsátanak az urak – motyogtam. – Hirtelen olyan fáradtság tört rám, alig tudom nyitva tartani a szemem. Viszlát holnap!

Akkor jött a meglepetés. Egy emberként pattantak föl, Guthrie kitérte előttem az ajtót, a Nagyfőnök pedig a karját nyújtotta, hogy a küszöbig kísérjen.

– Jó éjt, Miss Maxwell! És még egyszer köszönök mindent.

– Örülök, hogy segíthettem, uram.

Esküszöm, ki akartam rakni a ruhákat a szennyesbe, ahogy Mrs. De Winter kérte, de csak azután jutott eszembe, hogy már bemásztam az ágyba, és akkor már túl nagy erőfeszítés lett volna

újból kimászni. Szándékomban állt továbbá alaposan kiélni a meleg ágy, a tiszta ágynemű (*egyáltalán* az ágynemű) luxusát, de amint a párnához ért a fejem, már aludtam is.

Később félálomban érzékeltem, ahogy valaki becsusszan mellém. Csak reméltem, hogy Leon az, de már túl nagy lépést tettem az elalvás felé ahhoz, hogy különösebben érdekeljen. Egy *olyan* könyvben most ágyrengető szexjelenet következett volna három sűrűn teleírt oldalon. A valóságban annyi történt, hogy szorosan magához vont, beledünnögött a fülembe – „mbrgndn...” –, mire én betakaróztam a karjával, visszadünnögtem, hogy „cukrosbácsi”, és azzal a dolog el is volt intézve.

* * *

Az elfogadhatóan korai ébredés után másnap reggel komótosan álltam neki a leltárnak. Párnaszomszédom sötét bozontja láttán óvatosan megemeltem a paplant; biztos akartam lenni, hogy a megfelelő férfival vagyok intim közelségben. Jellemző. Ez volt az első éjszakánk egy rendes, tisztességes ágyban, erre mindketten túlságosan el voltunk csigázva ahhoz, hogy kezdhettünk volna vele valamit.

Edénycsapkodás távoli neszeire figyeltem föl. Mrs. De Winter tehát már fölkel, és a konyhában sürgölődik. Kislisszoltam az ágyból, némi vizet fröcsköltem az arcomba, aztán fölötöztem, és lebattyogtam a földszintre.

Belöktem a konyhaajtót, és megdöbbenésemre a Nagyfőnököt pillantottam meg, amint az asztalt körbesántikálva, reggelihez terít.

– Szép jó reggelt, Miss Maxwell! – nézett föl ténykedéséből. – Kér

teát? Az előbb forrt föl a víz.

– Ööö...

– Tegnap nem volt alkalmam elmondani, mennyire örülök a viszontlátásnak. Kérem, üljön már le egy percre!

Mivel már nem álltam nála alkalmazásban, egy önpusztító pillanatig eljátszottam a gondolattal, hogy függetlenségemet demonstrálandó állva maradok. Aztán fölülkerekedett bennem a józan ész meg a gyávaság.

– Kissé kurtán-furcsán távozott az este.

– Hát igen, fáradt voltam – bukott ki a számon a hazugság.

– Valóban?

Ideje volt helyükre tenni a dolgokat.

– Tudja, uram, kitétek az állásomból. Igazság szerint kihajítottak az utcára. Tetejében a következő bűnökben vagyok vétkes: Kincstári tulajdont lovasítottam meg egy magas biztonsági fokozatú létesítményből. Minden kifejezett tiltás ellenére érintkezésbe léptem a St. Mary személyzetének tagjaival. Megszegtem a... Nos, mivel úgyis folyton megszegek valamit, önnek csak be kell írnia egy tetszés szerinti kihágást a megfelelő rubrikába!

– Miss Maxwell! Ön változatlanul a St. Mary személyzetének tagja, és az is marad! Önt a legfontosabb embereim közé sorolom az intézetben, ennél fogva meglepőnek, mi több, aggasztónak találnám, ha felhagyna a folyamatos szabályszegéssel.

Nem volt bátorságom ráemelni a tekintetem. Egy ideig némán méregetett, aztán halkán csak annyit mondott:

– Értem.

Lopva fölnéztem. Ő az, dr. Bairstow. Márpedig ha dr. Bairstow azt mondja, érti, akkor az tutira úgy is van. Közelebb hajolt.

– Jöjjön vissza a St. Marybe, én pedig megadom önnek, amit annyira akar.

– És mi is lenne az?

– Isabella Barcley.

Amikor a hosszúra nyúlt csöndben sikerült magamhoz térnem, rábólintottam az ajánlatra. Újratöltötte a bögrémet, egy másikba a Főnöknek is töltött, majd közölte:

– Egy óra múlva reggeli.

– Igenis, uram! – feleltem, de mert ő volt dr. Bairstow, járt neki, hogy övé legyen az utolsó szó.

– Miss Maxwell!

– Igen?

– Növessze meg a haját!

– Már rajta vagyok, uram!

Gyorsan kisurrantam a konyhából, mielőtt hozzátehetett volna valamit. Helyreállt a dolgok rendje.

* * *

Arra érkeztem vissza a szobámba, hogy Leon a párnákat püfölve igyekszik ülő helyzetbe tornászni magát. A kezébe nyomtam a bögréjét.

– Szia! Hogy érzed magad?

– Már kezdtem aggódni, hogy csak álom volt az egész. Erre megjelenysz, ráadásul teával. Sokat kell dolgoznod rajta, hogy ennyire tökéletes légy?

– Á, kirázom a kisujjamból.

Mellé telepedtem, hogy közlelőrl vehessem szemügyre.

Lesoványodott, és kimerültnek látszott, de azok a rémes, szürke árnyékok már eltűntek a szeme alól.

– Tetszik a szakállad.

Megdörgölte sercegő állát.

– Csak amíg a kezembe nem kerül egy borotva.

– Ismerem az érzést.

Végigsimítottam tüskés koponyámon, mire fölnevetett, amit jó volt hallani, valahogy mégis maradt utána egy kis feszélyezettség.

– Nem festesz valami fényesen.

Eljött az igazság pillanata. *Ideje elárulnod neki. Mondj valamit, most azonnal!*

– Tüdőgyulladásom volt, de már túl vagyok rajta – választottam inkább a megfutamodást, és beleszürcsöltem a teába.

Hogy megtörje a csöndet, így szólt:

– Azzal tisztában vagyok, hogy *velem* mi történt. De mi történt *veled*?

A bögrémet dajkáltam.

– Hisz mondtam már... Csajosan öltre mentünk Barclay-val, mire kirúgott. Aztán kivettem egy lakást Rushfordban, Mrs. De Winter ráakadt a távirányítóra, én szépen megfújtam a kompot, és eldzsaltam vele a haverjaimat megmenteni. Dög unalmas sztori.

Mosoly villant a borzas haj alól, szokatlanul fényesen ragyogott a kék szempár.

– Sajnálom, de muszáj megtudnom pár részletet arról a csajos verekedésről. Bőrccuccot viseltetek? Iszap is volt, meg minden?

Nem bírtam megállni kuncogás nélkül.

– Szeretnéd, mi? Igazándiból semmi izgi nem volt benne. Mérföldekekkel maradt le a csapongó fantáziád mögött.

– Csak azt nem értem, hogy kötöttél ki Rushfordban. Miért nem mentél egyenesen a Thirskre, ahogy a St. Mary minden becsületes exdolgozójától elvárható?

Jogosan kaptam föl a vizet.

– Tényleg, miért is nem? Talán úgy tettem volna, ha tudok róla! De mivel kevesebb, mint egy órára volt rá, hogy elhúzzak, alig több ruhaneművel, mint amennyivel *anno* beállítottam, így arra sem volt időm, hogy elbúcsúzzak valakitől, nem hogy *exitinterjún* vegyek részt!

Amint kicsúsztak a számon a szavak, már tudtam, hogy többet árultam el a kelleténél. Reménytelen eset vagyok.

– Várjunk csak! Nem kaptad meg az egy hónap felmondási időt?

– Nem.

– Hát a tizenkét hónapos munkalehetőséget a Thirskön?

– Azt se.

– Ajánlólevelet? Összefoglalót a szakmai múltadról?

– Dettó.

Most már dühös volt, láttam a tekintetén.

– Akkor most szóról szóra elmondod, mi is történt valójában.

Normálisan zsigerből megtartom a titkaimat, nehogy tovább rontsak a helyzeten. Másrészt viszont ő is elárulta nekem a sajátjait, ezúttal tehát rajtam a sor. Megkönnyítendő magamnak a dolgot, nem néztem a szemébe, úgy számoltam be majdnem mindenről, és csak hangyányit tompítottam a dolog élén. Abarátságosan meleg szoba csöndjében amúgy sem tűnt valóságosnak az egész. A fekete penészt is sokkal viccesebbnek állítottam be, mint amilyen a valóságban volt. Talán hiábavaló igyekezetemben, hogy másra tereljem a beszélgetést.

Egész idő alatt nem szólt, én meg csak dumáltam megállás nélkül, hogy kitöltsem a csendet. Több eszem is lehetett volna.

– A penész kitartóan terjeszkedett tovább, már a hálószobát is bekebelezte, de az sem zavart különösebben, mert addigra totál átálltam az egy légterű életmódra, hogy az ágyból nézhesek tévét. És hát minden jel szerint működött is a dolog, mert egy éjjel arra ébredtem, hogy irtó melegem van, és az igaz, hogy a magas láztól, de én annak is örültem, mert legalább nem fáztam többé. Mekkora egy hülye voltam, mi? Merthogy a tüdőgyulladásnak volt köszönhető az egész, ami persze csak rosszabbodott idővel, már a mellkasom is fájt, a hőmérő pedig alig tudott lépés tartani a lázammal, úgyhogy, gondoltam, jól jönne valami antibiotikum. Ezért elballagtam az ingyenes kórházba. Gondoltam, a kezembe nyomnak valami gyógyszert, aztán *agyó!*, ehelyett ott fogtak négy napra, bár fölteszem, csak a hányás miatt, meg étvágyam sem nagyon volt, de hát tehetek én róla? Különben is volt rajtam némi súlyfölösleg. Egy idő után persze szükségük lett az ágyra, így hát bementem a városba, amúgy is tök mindegy volt már, mit csinállok, és ott összefutottam Mrs. De Winterrel, aki följánlotta, hogy lakhatok itt a házában, legalábbis átmenetileg. Először hadakozott ellene a lelkiismeretem, de ő ragaszkodott hozzá, a végén meg persze én is örültem, hogy nem kell visszamennem a régi lakásomba, újból szembenézni a penésszel. Tudod, mekkora boldogság volt visszakapni a fotót meg a trójai lovat, amiket ott kellett hagynom a St. Maryben? És akkor az asztalra pottyant a távirányító, és miközben Mrs. De Winter a szükséges ellátmány összeszedésével volt elfoglalva, nekiálltam kidolgozni a koordinátákat. De akármennyire próbálkoztam, az istennek sem sikerült tizenegy napnál közelebb jutnom a robbanás időpontjához,

mert a számítógép egyszerűen nem volt hajlandó mást elfogadni. Úgyhogy betápláltam neki a legközelebbi elérhető koordinátákat, aztán keresztbe tettem az ujjamat, és *spuri!* Az iszonyú pusztítás láttán, rögtön az ugrott be, hogy késő. Sajna, túl hülye vagyok a számítógéped biztonsági protokolljainak hatástalanításához, ezért is nem sikerült egyetlen rohadt percet lefaragnom a tizenegy napból. Annyira sajnálom...

Arám törő rosszkedv belém fojtotta a szót.

A legrémisztőbb csönd zuhant a szobára, amit valaha átéltem. Nem pusztán Leon hallgatása tette félelmetessé, hanem maguk az elhallgatott dolgok... már ha ennek van valami értelme. Egy örökkévalóságig tartott. Miközben öklömet a mellemhez szorítva igyekeztem elfojtani a köhögést, vártam, melyik tételt fogja elsőként előhúzni összes nyomorúságom szálnalmas katalógusából.

– Mit értettél az alatt, hogy „amúgy is tök mindegy volt már, mit csinálok”?

Erre az egyre tutira nem számítottam.

– Mi van?

– Te fogalmaztál így: „Bementem a városba, amúgy is tök mindegy volt már, mit csinálok”.

Fél órát szövegeltem neki egyfolytában, erre pont ezt a fél mondatot kellett kipécéznie. *Ne süketelj tovább, pakolj ki neki!*

– Mert elveszítettelek téged – fogtam bele egy reszelős lélegzetvétel után. – Majd a St. Maryt is. Mindenem odalett. Se pénzem, se állásom nem volt, ráadásul lehetőségem se, hogy pénzhez, álláshoz jussak. Egyfolytában dideregtem, és pocsékul éreztem magam. Mentálisan, érzelmileg egyaránt elegendem lett az egészből, semmi nem érdekelt többé. Azt mondod, „tudtam, hogy

jönni fogsz”, mintha valami csodálatra méltót vittem volna véghez, de hát ez óriási tévedés. Ti négyen a saját kitartásotoknak köszönhetően maradtatok életben, nem miattam.

– Akkor lássuk, jól értem-e. Csak félig-meddig gyógyultál ki a súlyos betegségből, amikor kivettek a kórházból... mikor is? Délelőtt tizenegykor? Hazafelé menet lezavartad az ebédet, közben találkoztál egy régi barátoddal, elloptál egy kompot egy szupertitkos létesítményből, megoldottál egy sor bonyolult egyenletet, majd alig egy órával később már a krétában futkostál összevissza, hogy csupán némi paprikaspray-vel meg a fenyegető pillantásoddal fölfegyverkezve, kimenekíts négy embert, mellesleg totál összezavard a világ valaha élt legnagyobb ragadozóját! Tudod, mit gondolok én erről? Hogy te egyszerűen elképesztő vagy!

Vigyorogva ingattam a fejem, aztán köhögtem egy jót, és végeztem a teámmal. Változatlanul nem a lényegről folyt az eszmezsere.

– Szóval? Elárulnád végre, hogy érzed magad, Max?

Ott volt a soha vissza nem térő alkalom, mindenről kipakolni. És én megint kihátráltam belőle.

– Iszonyú boldog vagyok, hogy újra látlak.

Azzal oda is lett a pillanat. Áthajolt rajtam, hogy elvegye a fényképet az éjjeliszekrényről.

– Emlékszem erre.

Kihúztam a kezéből, egy ujjal végigsimítottam a képkereten, visszaadtam neki.

– Ez minden, amivel eljöttél a St. Maryből?

– Ezt nem is engedte elhozni! – Mindketten tudtuk, kicsoda: Búvalbaszott Barclay. – Csak tegnap láttam viszont.

Mosolyogva nézett a fotóra.

– Mintha ezer éve történt volna... Egy pillanatra sem feledtem ám az arcod. Valahányszor behunytam a szemem, mindig megjelent. Gondolj, amit akarsz, én biztosra vettem, hogy jönni fogsz, mondtam is a többieknek. Szóval, akár hiszed, akár nem, már jóval azelőtt elkezdted dolgozni a kiszabadításunkon, hogy megérkeztél volna. Elég volt hozzá a „nem megfelelő hozzáállásod”, meg egy fotó, ami rám emlékeztet.

– Nekem ahhoz nem kell fotó, hogy emlékezzem rád. Magamtól is tudom, hogy nézel ki. A hangod ott van a fülemben. Tudom, mikor lépsz be a helyiségbe, föl sem kell emelnem a fejem. Tudom, milyen, amikor hozzám érsz. Ezt mind tudom a fotó nélkül is. Ahhoz meg a trójai lovacskához csak azért ragaszkodom, mert tőled kaptam őket.

Amíg tartott a csönd, egyfolytában átkoztam magam. Tutira létezik egy csomó nő, aki mindig tudja, mikor tartsa a száját. Én hogy a fenébe nem tudok közéjük tartozni??

– Nézz rám, Max! Nézz már rám, légy szíves!

Valahogy furán csengett a hangja. Ránéztem, de mintha a szememmel sem stimmelte volna valami.

Amondandóm mégis elakadt félúton.

* * *

Reggelineél – finoman szólva – élénk társalgás bontakozott ki. Én csak fél füllel figyeltem oda a kollektív bohóckodásra. Miközben Markhamnek segédkeztem (aki minden erejével azon volt, hogy ételdarabkákkal borítsa be az asztalt), időnként összeakadt a tekintetem Leonéval. Az agyam egy másodpercre sem bírt leállni.

Nagyjából egy órával később, amikor kezdett veszélyesen túlhevülni a kenyérpíró, végre eljutottunk a lényegig: Hogyan térjünk vissza a St. Marybe? Elmém legeldugottabb zugában egyfolytában zsibongott egy gondolat. Hónapok óta ott lapult már, csak fásultságomban addig nem volt erőm kipiszkálni. Ha viszont most utánavetem magam, azon nyomban úgy elillan, mint a füst. Úgyhogy békén hagytam, és visszalibegtem a fizikai valóságba.

Igazából a fölcsattanó nevetés zökkentett ki, meg Peterson szavai: „...úgyhogy négyesben elindultunk délnek”. Rögtön beütött, mi nem hagyott nyugodni az elmúlt hónapokban. Minden képzeletet felülmúlón borzalmas volt a felfedezés.

Amíg alaposan végig nem gondoltam a dolgot, hallgattam, mint a csuka. Azt hittem, kellően közömbös képet vágok, mígnem a hosszúra nyúló csöndtől föl nem eszméltem. Mindenki engem nézett.

– Szánna rám egy percet, uram?

– Magától értetődik – kezdett kászálódni dr. Bairstow. – Mit szólna hozzá, ha szívnánk egy kis friss levegőt?

– Egy perc, és jövünk – magyarázkodtam homályosan a többieknek, és követtem a Nagyfőnököt.

Kimért léptekkel sétálgattunk a kertben. Derűs, de hideg volt az idő. Az ösvény végén lecövekeltünk a trágyadomb mellett. Kimondottan alkalmas helynek tűnt a mondandóhoz.

Nem siettem el; mellőztem a szokásos hadarást, és a szóválasztásban is igyekeztem mértéktartó lenni, elvégre fontos üzleti ügyről volt szó. Elmeséltem, mi minden történt azután, hogy őt eltalicskázták a gyengélkedőbe. Nem igazán tűnt meglepettnek – a zöme, gondolom, már eljutott a füléig.

Beszéltem Barclay fölbukkanásáról, meg ahogyan kidobta a

taccsot, aztán kerek perccel megtagadta a mentőexpedíció elindítását, és a hiányzókat halálát bizonygatta.

Toporogni kezdett.

– Hová akar kilyukadni, Miss Maxwell?

Haboztam.

– Nos, ha jól emlékszem, a következő szavakat használta: „Meghaltak! Mind a négyen!”

– És?

– A kérdésem: Honnan tudta, hogy *négyen* hiányoznak? Markham az én emberem volt, és még azelőtt számoltam be az eltűnéséről, hogy Barclay befutott volna. Nem szívesen mondom ki, uram, mert irtóra rühellem azt a nőt, de szerintem valamikor *látnia kellett* négyüket aznap éjjel a káosz kellős közepén. Amikor aztán a fülébe jutott, hogy ön megsebesült, gyorsan kihasználta az alkalmat, és hazaugrott egyedül, egy csapással takarítva el az útjából önt, Farrellt és Guthrie-t. Itthon a legnagyobb lelki nyugalommal nevezhette ki saját magát ideiglenes igazgatónak, ugyanis pontosan tudta, hogy már senki nincs előtte a rangsorban, ezért előbb-utóbb véglegesítik. Egyedül én akadályozhattam volna meg ebben, lapátra is tett alig húsz perccel a visszatérése után. Kénytelen volt, mert tudta, hogy amint hátat fordít, én már rohanok is vissza a krétába. Ami pedig Miss Blacket illeti, gyanúm szerint őt addig csicskázta, amíg Kalinda be nem rágott, és Mr. Dietert is magával cipelve, el nem pályázott az intézetből. Ismerje el, uram, hogy minden egybevág. Kegyetlenül hangzik, de nincs benne hiba.

Rám meredt.

– Egy pillanat türelmét kérem.

Odébb vonult, előhúzta a mobilját, és pár percig halkán tárgyalt

valakivel. Én közben tapintatosan elfordultam, hogy érdeklődéssel figyeljem egy vörösbegy ugrándozását. Miután elrakta a telefont, kifejezéstelen arccal lépett hozzám.

– Tudott róla, hogy a benyújtott jelentésében Miss Barclay kifejezetten állítja, hogy *látta* a holttesteket?

– Tényleg? Akkor elkaptuk.

– Hivatkozva korábbi beszélgetésünkre, ragaszkodom hozzá, hogy személyesen ön intézze az ügyet, Miss Maxwell, még hozzá a nyilvánosság előtt. Ez egyszer nem szükséges ügyelnie a szigorú objektivitásra.

– Lekötelez, uram. És ígérem, kíméletlenül részrehajló leszek.

* * *

A nap hátralévő része tanácskozással, a terv finomítgatásával telt. Persze megtehettük volna, hogy egyszerűen bemasírozunk a főbejáraton, de úgy odalett volna az élvezet. Ha már csinálunk valamit, hát csináljuk St. Mary módra.

Ian Guthrie diszkrétan félrevont.

– Ha gond lenne a biztonságiakkal – suttogta –, csak annyit mondjon nekik, hogy „Galagonya”.

– Minek? Ez mit jelent?

– Csak mondja ki, és rögtön békén hagyják. És ne tegyen föl kérdéseket, máskülönben meg kell hogy öljem.

– Galagonya!

– Marha vicces!!

* * *

Másnap mindannyian bezsúfolódtunk a kompba, beleértve Mrs. De Wintert, aki kerek pereg megtagadta, hogy kimaradjon a buliból. Meg tudtam érteni. Miután landoltunk a festékraktárban, zajtalanul szétszóródtunk, hogy ki-ki elfoglalhassa a maga kijelölt posztját.

Egy lélek sem járt arrafelé, a reggeli végeztével ugyanis mindenki az immár naponta esedékes fejtágítóra gyűlt össze – alighanem az aktuális meg nem teendőket egyeztetni. Izzie mindig is imádta hallani a saját hangját.

Én a tetőtér felé tartottam, az épület túloldalára. Miután halkán kinyitottam a megfelelő ajtót, háromemeletnyi mélységből egyetlenegy ember hangja szűrődött föl hozzám. Még épp csak belekezdett a mondókájába. Az órára néztem. Tökéletes volt az időzítés.

Leléptem az agyonhasznált szőnyegről, és lopakodva megindultam lefelé. Személyes tapasztalatból tudtam, mennyire nyikorog a falépcső. Végtelen lassúsággal vettem az újabb és újabb fokokat, egyrészt, hogy időt nyerjek, másrészt a feszültséget fokozandó.

Apihenőn elfordultam, hogy nekivágjak a következő lépcsősornak. Messze megelőzött kimért lépteim visszhangja. Odalent el is akadt Barclay egy pillanatra, hogy aztán hangyányit élesebb tónusban folytassa szónoklatát. Az embereknek el-elkalandozott a figyelme, pedig az új rezsimben az tutira halálbüntetést vonhatott maga után.

Már a galérián oldalogtam, szorosán a falnál, hogy észrevétlen maradjak a nagyteremből. Még fél tucat lépés volt hátra az utolsó lépcsősor tetejéig.

Aztán eljött a pillanat: nagy levegőt vettem, a kabátzsebembe süllyesztettem a kezem, hogy kellőképpen emlékeztessenek Clint Eastwoodra, és elindultam lefelé.

Showtime!

14

OTTHAGYTAD őket, te beszari kurva! Fikarcnyit sem törődtél velük, csak mentetted az irhátat, és ezzel ugyanúgy a biztos halálba küldted őket, mintha a fejükhöz szorítottál volna egy pisztolyt, és személyesen húzod meg a ravaszt!

Megpördült, aztán leesett az álla. Amásodperc töredékére halálfélelmet láttam megvillanni a szemében, amiből tudtam, hogy minden szó igaz. Éreztem, ahogy felére esik a szívritmusom; hirtelen hűvös nyugalom töltött el. Süllyed már a némber, akár a nyeletlen fejsze.

– Maxwell!! Hogy jutottál be??

Nyugodt hanghordozással beszéltem, mert minél higgadtabb maradsz, annál többen figyelnek rád. A St. Mary-ek – abbéli meggyőződésükben, hogy jó híreket fognak hallani – testületileg hajoltak előre.

– Rajtam kívül álló okok miatt sajnálatos módon ez idáig nem állt módomban előadni beszámolómat a küldetésről, ami időközben az utolsónak bizonyult a St. Mary történetében.

A pulpitushoz lépve, megvetően söpörtem le Barclay halomban álló jegyzeteit; oda se néztem, amikor padlót fogtak. Bezzeg dr. Bairstow-nak *sosem* volt szüksége olvasóállványra!

– Engedjék meg, hogy most pótoljam ezt a mulasztást!

Barclay önkéntelenül lépett egyet felém... majd visszakozott:

hagyta, hadd rohanjak a vesztembe.

Nagy levegőt vettem, és kimért beszédmodort kényszerítettem magamra, mintha valóban csak jelentést készülnék tenni.

– Helyi idő szerint nagyjából 22 órakor a három komp, nevezetesen a Hármás, az Ötös és a Hatos az előre beprogramozott helyen ért földet a kréta időszakban, vagyis mintegy hatvanhétmillió évvel ezelőtt.

Az utasításoknak megfelelően Miss Barclay... azaz immár Barclay igazgatónő összeszerelte az elektromágneses impulzusgenerátort, majd elsütötte. Abban a pillanatban, hogy ellenfeleink elektronikai támasz nélkül maradtak, biztonsági osztagokat küldtünk ki a feladatnak megfelelően annyi kárt okozni, amennyi a bevetés tervezett, húszperces időtartama alatt csak lehetséges.

Az impulzus kilövésének előre nem látható következményeként... bár Barclay igazgatónő valószínűleg igenis számolt vele, kinyílt a zár a befogott dinoszauruszok ketrecein, húsz-harminc veszedelmes ragadozót szabadítva a művelet résztvevőire.

Érthető okokból a St. Mary-s legénység ezek után az elképzelhető legnagyobb sebességgel fordult vissza a kompokhoz.

Ekkor azonban...

Akkora csönd támadt, hogy a légy zümmögését is lehetett hallani. Szabályosan csüggött az ajkamon az egész közönség.

– Ekkor azonban, tovább hátráltatva a visszavonulást, minden előzmény nélkül hatalmas erejű robbanás következett be, ami totális zűrzavart idézett elő, valamint az itt jelenlévő Barclay igazgatónő beszámolója szerint Farrell főnök, Guthrie őrnagy, Mr. Peterson és Mr. Markham halálát okozta.

Visszatérését követően az akkori Miss Barclay beszámolt

kollégáinak elhunytáról, majd megtiltva mindennemű kísérletet a mentésre, ideiglenes igazgatóvá nevezte ki önmagát, hogy ebben a minőségében mind a mai napig a jelen intézmény fokozatos tönkretételén fáradozzon.

Csak annyi időre álltam le, hogy elkapjam a tekintetét, majd az egész termet bezengő, emelt hangon folytattam:

– Most tehát két választásod van... *igazgatónő!* Dönthetsz úgy, hogy azonnali hatállyal eltakarodsz a szemem elől, valójában az életedet mentve meg ezzel. Tíz percet kapsz a távozásra, viszont a puszta léteden kívül az égvilágon semmit nem vihetsz magaddal. Hidd el, még hálás leszel ezért a megoldásért. Vaaagy...

Függőben hagytam a mondatot.

Csípőre tette a kezét, és kihívóan nézett velem farkasszemem.

– Vagy mi lesz?

Már sikerült összeszednie magát, és készen állt a harcra.

Helyes.

– Vaaagy... *igazgatónő!*... a hajadnál fogva ráncigállak végig a Hawkingon, visszaugrom veled a krétába, majd miután az éjszaka kellős közepén kihajítottalak a kompból, becsapom utánad az ajtót, és otthagylak örökre, sikoltozz csak egymagadban segítségért, ami a bűdös életben nem fog megérkezni! És hadd áruljak el még valamit... *igazgatónő!* Ha mindezt véghezviszem, érted a kisujját sem fogja mozdítani senki a jelenlévők közül! Te döntesz.

– Nem érdekelnek a *megoldásaid!* Biztonságiak! Fogják el ezt a nőt, és tartsák zár alatt, amíg én intézkedem a letartóztatásáról!

Tétova mozdulatokkal ketten-hárman álltak föl mögötte, követve Murdoch példáját, akit vélhetően a biztonsági részleg vezetőjévé léptettek elő. A szemébe fúrtam a tekintetemet, úgy mondtam ki:

– Galagonya.

Hosszú másodpercekre mozdulatlaná dermedt, aztán intett a többieknek, hogy üljenek vissza a helyükre. Ő maga a sor végére állt, hogy ott várja ki a fejleményeket.

Visszafordultam Barclay-hoz.

– Nos, ez volt a te verziód a történekről. Most pedig halljuk az igazat!

– Az igazat mondtam! – vetette oda összeszorított fogakkal. – Meghaltak, mind a négyen!

Közvetlenül őhózzá intéztem a szavaimat, úgyhogy ha a szemembe akart nézni, hátat kellett fordítania a teremnek.

– Akkor most beszéljünk arról, mi is történt *valójában*, rendben?

– Már *megmondtam*. Biztonságiak...!

Nem hagytam, hogy befejezze:

– A biztonsági alakulatok nagyjából 22 óra 5 perckor hagyták el a kompokat, a robbanás pedig nagyjából 22 óra 12 perckor következett be. Ezek cáfolhatatlan tények.

22 óra 15 perckor Barclay igazgatónő Farrel főnök és Guthrie őrnagy keresésére küldte Mr. Petersont, minek folytán egyedül maradt a kompjában. 22 óra 20 perckor utasította Miss Blacket, hogy a megsebesült dr. Bairstow társaságában térjen vissza a bázisra. Két perccel később én ugyanilyen értelmű parancsot kaptam tőle... mielőtt még tájékoztathattam volna Mr. Markham eltűnéséről.

Ateremben puszogás támadt, de Murdoch intésére mindenki elnémult.

– Na és? – ágált Barclay. – Ez mind ott szerepel a jegyzőkönyvekben! Olyat mondj, amit még nem tudok!

– Olyat fogok mondani, amit *én* nem tudok – válaszoltam halálos

nyugalommal. – Nem tudom, mitől voltál olyan biztos benne, hogy négyen tűntek el.

– Nem értem.

Dehogynem értette, bele is sápadt, de úgy, hogy még a szeplők is előtűntek a sminkje alól. Éreztem, ahogy fölgyorsul a szívverésem.

– Mr. Markham az én csapatomba volt beosztva, nem a tiédbe. Még azelőtt jelentettem az eltűnését, hogy hazaérkeztél volna. Megismétlem. Honnan vetted, hogy *négyen* estek áldozatul?

Csönd.

– Majd én megmondom, mi történt, *igazgatónő!* – Úgy vágtam a képébe, mint valami sértést. – Amikor a füstből végre kikeveredtek, és a sorozatos robbanások helyszínéről rohamléptekkel indultak a kompod felé, hogy az életüket mentsék, te becsaptad előttük az ajtót, és kizártad őket! Otthagytad őket meghalni! Hallottad vajon, ahogy dörömbölnek, a nevedet kiáltozzák, bebocsátásért könyörögnek? Nem visszhangzik máig a füledben, ahogy a kiürült fegyverek csöve az ajtót veri? Mennyit vártál az indulással? Hisz nem ugorhattál azonnal, utolsóként kellett hazaérkezned, igazam van? Vagyis csak várakoztál szép nyugodtan, miközben ők odakint sikoltoztak, aztán megnyomtad a gombot, és hazaugrottál a biztonságba, odadobva őket a fékevesztetten zabáló dinoszauruszoknak, egy csatatér kellős közepén, élelem, víz és menedék nélkül! *Ezt tetted velük!*

Valaki (talán Helen) hangosan kapott levegő után.

– De hát nem is így történt! – háborgott Barclay. – Megesküszöm rá!

Ezzel én is tisztában voltam, de szerettem volna, ha még mélyebbre ássa magát a trutyimóba.

Ő pedig, aki sosem tudta, mikor kell befogni, megtette nekem ezt a szívességet.

– Én csak... – A dac könnyeit nyeldekelve tartott szünetet, nekem pedig viszketni kezdett a tenyerem. – Dr. Bairstow határozott utasítása ellenére kimentem megnézni, mi történt, mert úgy éreztem, személyesen kell meggyőződnöm! Alig... alig maradt belőlük valami, de egész biztosan ők voltak azok.

Eszébe jutott, hogy Timet a robbanás után zavarta ki körülnézni.

– Petersonra kicsivel odébb találtam rá, vele golyó végzett.

A hangjában nyoma sem volt tétovázásnak, úgy ontotta magából az ordító hazugságokat, tudván, hogy cáfolatra nincs mód, mert senki nem ment vissza ellenőrizni.

Engem kivéve.

– Azt állítod, *négy* tetemet láttál? – kérdeztem vissza, némi bizonytalanságot csempészve a hangomba, hátha még jobban belegabalyodik a hazugság hálójába.

Fölszegte az állát, és jól érthetően, határozottan kijelentette:

– Hiányosak voltak, de egyértelműen azonosíthatók.

– Tehát fölismerted őket?

– Igen.

– Az általad föllelt négy tetem... esetleg nem lehet azonos a hátad mögött álló négy férfival?

Meg sem rezdült, mindössze a hitetlenkedés mosolya futott át az arcán.

Nem emeltem föl a hangom, de annyi megvetést sűrítettem bele, amennyit csak bírtam:

– Még mindig nem érted, ugye? Hát ezért nem fogsz a bűdös életben közénk tartozni. Mert mi, igazi St. Mary-sek soha... de *soha*

nem hagyjuk hátra az embereinket.

Ahogy végre leesett neki, vonakodva megfordult. Élükön Farrell főnökkel, ott álltak mind a négyen a nagyterem túloldalán. Másokhoz hasonlóan magam is csak a jóindulatú, szerethető férfit láttam Leonban mindenkor, de amit most a vonásaiból kiolvastam, attól, esküszöm, meghűlt az ereimben a vér.

Valaki fojtottan elkáromkodta magát.

Helen lassan fölállt, de annyira remegett a lába, hogy meg kellett kapaszkodnia egy szék hátában.

– Peterson...?

– Helen! – rikoltotta a megszólított, és embert, széket nem kímélve lőtt ki a doktornő felé. Ezzel megtört a varázs: fölszabadult nevetés, éljenzés, üdvrivalgás közepette egyszerre tódult előre az egész társaság. Mi már csak ilyen hangoskodó csürhe vagyunk.

Eszembe jutott, hol vagyok, és visszafordultam Búvalbaszott Barclay-hoz, aki tátott szájjal bámult a Főnökre.

– Hé! – szólítottam meg fojtott hangon, amitől megrándult a feje. Egyszer csak szemtől szemben álltunk, centikre egymástól. A szeméből hullámokban áradt felém a gyűlölet. Alig bírtam megállni, hogy ott helyben letépjem a fejét. A terem kiabáló, örvendező emberekkel volt teli, számomra azonban csak ő létezett.

Ezernyi érzelmet láttam átsuhanni az arcán gyors egymásutánban. Néhány hasztalan próbálkozás után kibuktak belőle a szavak:

– Megfosztottál az életemtől!

Ilyesmire végképp nem számítottam.

– Ettől itt – intett hátrafelé a fejével, de hogy Leon Farrellre, a hangoskodó emberekre vagy általában a St. Maryre értette-e, sosem tudtam meg. – Elvettél tőlem mindent. Pedig micsoda jövő várt

rám...! Olyan keményen dolgoztam érte... Előbb-utóbb ő is biztos észrevett volna, meg a sok mindent, amit csak én kínálhatok neki. Az egész mindenség... nekem járt volna, nem is lett volna nehéz megszerezni. – Összeszűkült a szeme. – De egyszer úgylis az enyém lesz! – fröcsögte, reszketve az elfojtott indulattól. – Egy nap még kicsinállak, Maxwell! Megesküszöm rá!

Annyiban kellett volna hagynom, de hirtelen eszembe jutottak a veszteségeim. Hallottam, amint a lelkem mélyén valami megtorlásért kiált.

Adüh és a bosszúvágy egyesített erejétől száguldó öklöm keményen orron találta. Káprázatos reccsenés és cuppanás követte a mozdulatot, meg bőséggel kifröccsenő vér, amitől totál bemocskolódott a ropogósra vasalt egyenruha eleje. Az ütés lendülete hátralökte Barclay-t, egyenesen arra a hülye olvasóállványra, hogy aztán nagy robajjal együtt fogjanak padlót.

Fölpillantottam a galériára.

– Valahogy így képzelte, uram?

A Nagyfőnök lassú léptekkel, hatalmas ováció közepette vonult le a lépcsőn. Mekkora egy komédiás! Odajött hozzám, majd közösen vettük szemügyre a pulpitus romjait, amiből imitt-amott Izzie Barclay tagjai álltak ki.

– Az eredmény fölöttébb kielégítő – közölte, és továbblépett Mrs. Partridge-hoz.

Odajött a Főnök, és csak nézett rám a szokásos, takarékos mosolyával. A mi párbeszédünkhöz nem kellettek szavak.

Kis idő múltán megszólalt:

– Eltörted a kezed, mi?

– Ühüm.

– Mert elfelejtetted kinyújtani a hüvelykujjadat, mi?

– Ühüm.

– Rohadtul fáj, mi?

– Ühüm.

A Nagyfőnök megköszöri a torkát.

– Csak hogy tisztázzuk: Dr. Bairstow vagyok, és én igazgatom a St. Mary Történettudományi Kutatóintézetet!

Újabb üdvözlés. A Nagyfőnök odahajolt a mocorgó Barclay-hoz:

– Hölgyem, ön el van bocsátva!

* * *

Persze mindnyájunkat elzavartak a gyengélkedőbe, még Barclay-t is, mert, mint kiderült, a genfi egyezmény vagy valami másik emberjogi izé értelmében nem illik vérző sebesülteket otthagyni a fenébe. Nekem azért kellett némi győzködés.

Én a röntgenben kötöttem ki, majd ahogy számítottam is rá, Hunter nővérnek elegendő volt egyetlen pillantás a kinyomtatott leletemre, hogy egyből kiforduljon a helyiségből. Sőhajtozva próbáltam fél kézzel kikötni a bakancsom fűzőjét. Hamarosan visszatért Hunter nővér, és közösen megoldottuk. Utána csak gubbasztottam az idétlen fehér hálóingemben, és vártam, hogy kitörjön a vihar. Hallottam, ahogy a szomszédos vizsgálófülkében is leültetnek valakit, és ez eszembe juttatta, hogy így vagy úgy, de a gyengélkedőn pillanatnyilag tartózkodó valamennyi személy állapotáért én vagyok a felelős. Ezzel tutira megdöntöttem valami rekordot. Időközben Hunter nővér jóvoltából fölkerült a kezemre a rugalmas rögzítőkesztyű, és amint nekiállt húteni meg kíméletesen

összehúzódni, visszavonulót fúj a fájdalom.

Nagy sebbel-lobbal befutott Helen.

– Oké, Max, most meghallgatom a mellkasodat. – Ahogy illendő, produkáltam pár be- és kilégzést. – Most tartsd benn... Rendben, kifújhatod.

Azután előrehajoltam, hogy ő összevissza kopogtathasson a hátamon. Beszív, kifúj. Köhint. Még egyszer köhint.

– Hanyatt feküdnél, kérlek? Térdeket föl!

– Törvényes ez?

Szúrósan nézett rám, úgyhogy beadtam a derekamat.

– Le vagyok nyűgözve, Helen. Tisztára úgy viselkedsz, mint az igazi orvosok.

A megjegyzéseimre ügyet sem vetve szabadult meg a gumikesztyűjétől.

– Hozna nekünk egy kis teát, Hunter?

Anővér távozásával csönd zuhant a fölkére. Helen mély sóhajjal vezette be a közlendőjét:

– Egyáltalán nem vagy olyan állapotban, hogy kiengedhesselek.

– Mit találtál?

– Milyen formában óhajtod hallani? Fejtől lefelé? Ábécé szerint?

Időrendben?

– Próbálj meglepni!

– Nos, a lábaid már megtartanak.

– Ezt örömmel hallom. Mostantól egyedül is elboldogulok.

– Akkor most meséld el szépen, mi minden történt veled!

– Pontosan az, amit a felvétel mutat.

– Nem, nem, a saját szádból akarom hallani! Addig innen el nem mész.

Mit volt mit tenni, előadtam neki. Hunter közben befutott a teával, majd a kórlapomat átvéve ismét távozott.

Helen rágyújtott, és szokás szerint letelepedett az ablakpárkányra.

– Na szóval. Először is, alultáplált vagy. Mostantól naponta négyszer kell enned, és minden étkezéshez egy-egy adag gyümölcs meg zöldség is dukál. Igyál tömérdek folyadékot! Az alkohol tilos. Atüdődre fölírok egy másik antibiotikumot, de ezúttal végig is csinálod a kúrát, megértted? Másodszor, vérszegény vagy, úgyhogy vasban gazdag ételekre van szükséged. Majd írok egy listát Mrs. Macknek. Azonkívül, még ha nem is alszol, naponta nyolc órát köteles vagy ágyban tölteni. Olvasni olvashatsz, de semmi tévé, videó vagy számítógép. Kiveszel egy hét betegszabadságot, és ez idő alatt nem dolgozol *semmit*, viszont könnyű testgyakorlatokat végzel a friss levegőn minden áldott nap. Alovaglás kerülendő, a futás úgyszintén.

A fülke padlójára szegeztem a szemem.

– Ha most nekiállsz vitatkozni, akkor a következő hét napot lakat alatt töltöd itt a gyengélkedőn. Ellenben, ha belenyugszol a feltételekbe, akkor saját felelősségedre elbocsátalak. Így vagy úgy, Max, de kénytelen leszel engedelmeskedni.

– A francba, annyira tudtam! Mégiscsak borg vagy, ugye?

Semmi reakció.

– Rendben, vettem. Alvás, olvasás, evés, kakálás, annyi.

– Elmondod neki?

Ahogy mondani szokás: ez volt a hatvannégyezer dolláros kérdés. Ószintén? Gőzöm sem volt.

– Nem valószínű.

– És miért nem?

– Mert nem akarom. Mert legyen ez csak az én problémám. Mert meg fog zuhanni tőle, vagy ha nem érdekli, akkor meg én fogok megzuhanni. Mert nem szeretném, ha szegénynek újabb tétellel bővülne a „halott gyermekeim listája”. Válassz egyet, vagy mindet egyszerre, ha úgy jobban tetszik.

– Megértem az indítékaidat, de joga van tudni.

Mit lehet erre mondani?

– Szerinted fordított esetben te hogy éreznél?

– Soha nem kell megtudnia.

– Nincs abban semmi szégyellnivaló, ha egy nő elveszíti a gyermekét.

– Magam is összevissza húsz percig tudtam, hogy terhes vagyok, ő meg még annyi ideig sem. Szerintem ez nem is számít terhességnek.

A saját fülemben is üresen kongott a magyarázat.

– De mi lesz, ha mégis megtudja?

– Kitől tudhatná meg? – meredtem rá szigorúan.

– A helyedben én még nagyon alaposan átgondolnám ezt az ügyet, Max. Nem egyedül vagy érintett.

Láttam rajta, hogy még tartogat valamit. Gondoltam, van időm kivárni; mindig is nehezebbre esett a kitérő. Félrenézett, úgy bökte ki félszegen:

– Köszönöm, hogy visszahoztad Petersont.

– Igazán nincs mit, Helen.

– Itt az összes ruhád – váltott témát nagy sietve. – Ha gondold, kimosatjuk őket, addig meg kapsz egy pongyolát kölcsönbe.

– Nem, köszi. Szó szerint ez minden vagyonom.

– Mrs. Partridge-dzsal megmentettük pár holmidat. Később majd beugrik hozzád. Na, hogy döntöttél? Nálad vagy nálam?

– Nálam – nyúltam a ruháimért.

* * *

Régi szobámba visszatérve, az üres polcra állítottam a trójai lovat, a fényképet pedig az ágy mellé. Hát újra itthon vagyok, ahová igaziból tartozom. Minden irányból a St. Mary mindennapos sürgősforgásának neszei szűrődtek be. Ajtók nyíltak-csukódtak, emberek vitatkoztak fennhangon. Ahogy átmelegedett a radiátor, megreccsent a padlódeszka. Szimatolni kezdtem: aha, curry volt ebédre. Egy héttel korábban még az volt minden vágyam, hogy visszakerüljek a St. Marybe, aztán mennyi minden történt hét nap alatt...! De akkor meg miért nem vagyok boldogabb?

Alighogy ledőltem a kanapéra, sorra futottak be a látogatók, elsőként a gyengélkedőből szabadlábba helyezett Peterson két kartondoboz társaságában.

– Itt van pár könyved – közölte. – Hogyan rendezzem el őket?

– Élvezeti érték szerint.

– Na, ezzel sokat segítettél.

– A szépirodalom menjen a felső polcra ábécérendben, a többi meg alá kronológiailag!

– Úgy fest, hogy mielőtt még Barclay betehette volna ide a lábát, többeknek is sikerült ezt-azt elhappolni az orra elől. Helenhez került a többi könyv, a ruhanemű Kalhez. Türelem, már útban vannak hazafelé.

Kis híján Tim sarkára taposott Mrs. Partridge, aki dossziékkal megrakodva érkezett, és uszályként lebegett utána egy frissen kinyomtatott papírcsík.

– Miss Maxwell! Volna itt néhány irat, amelyen át kéne rágnia magát. – Szimatolva pillantott körbe. – De a mosást se halogassa sokáig!

– Mindenekelőtt – szakítottam félbe – szeretném megköszönni, hogy megmentette azt a bizonyos két tárgyat. Rengeteget jelentenek nekem. Igazán hálás vagyok.

– Nincs miért, Miss Maxwell. Akkor? Nekiláthatnánk végre? Mármint, dr. Bairstow a következő kiadási tételekhez adta hozzájárulását. Először is, itt van a tisztességtelen elbocsátás. Önt a vonatkozó eljárási szabályok figyelmen kívül hagyása mellett, jogtalanul mozdították el hivatalából. Másodsor, az intézettől távol töltött teljes időszakra önnek megélhetési költségtérítés jár. Harmadszor, kárpótlás illeti meg jogtalanul elkobzott javaiért és számítógépéért. Mélyen sajnálom, de a „festményeit” nem tudtuk megmenteni, azok az utolsó darabig megsemmisítésre kerültek. A számítógép sterilizálását pedig... attól tartok, még az operációs rendszer sem élte túl. A negyedik tétel az elmaradt fizetés az elbocsátás keltétől a mai napig, amikor is visszakapja az állását.

– Ööö... nincs itt valami ellentmondás? Nem kárpótolhatnak az elbocsátásomért meg jelenthetik ki egyszerre, hogy valójában meg sem szűnt a munkaviszonyom. Vagy az egyik, vagy a másik. Ráadásul a havi bér is hibádzik.

Figyeled? Az orra alá dörgöltem Mrs. Partridge-nak a melléfogását! Most legalább érted, miként ragadhatott rám a „Halálmegvető Maxwell” becenév.

– Meggyőződése, hogy a dr. Bairstow által megadott számok stimmelnek – hangzott a szenvtelen válasz.

– De hát...

– Mondom, stimmelnek, Miss Maxwell!

– De hát...

– Nyugodtan írd alá, Max! – biztatott Peterson is. – Velem ugyanezt művelték. Mondjuk, ennyire nem voltak nagyvonalúak, de azért meglehetősen jól jártam. Te úgyis mindenkinél többet vesztettél. Csak vigyorogj, és kapard alá a neved!

Hát ilyen a mi Nagyfőnökünk, amikor minden erejével azon van, hogy helyretegye a dolgokat. A számoszlopra sandítottam: hatalmas volt a végösszeg, túlságosan is az. Ingatni kezdtem a fejem.

– De Mrs. Partridge...

Abban a szentséges pillanatban a ragyavert falnak csapódott az ajtó, és hirtelen ott termett Farrell főnök. Még annál is rettentőbben festett, mint amikor pár órával azelőtt utoljára láttam. Az arca nyúzott volt, szikrázó szeme alatt bíborból zöldbe játszó karikák sötétlettek. Levegőt vettem, hogy megszólaljak, de azok a szavak sosem jutottak ki. Hányingert keltőn lódult meg a gyomrom, amikor rájöttem, hogy tudja. Kitalálta valahogy, és éktelen haragra gerjedt. Nem is, ez túlmegy a szimpla haragon. Már gyanítottam, hogy hatalmas hibát követtem el.

Nem hagyott szóhoz jutni. Remegő hangját hallva belém hasított a félelem, hogy kezdi elveszíteni az önuralmát, meg hogy ez most tényleg csúnya lesz. A szavak szinte csikorogva hagyták el a torkát. Összeszorult a mellkasom.

– Mégis mikor óhajtottad elmondani?? Azt hittem, rég túl vagyunk ezen, de láthatóan tévedtem! Te aztán nem vagy hajlandó megváltozni, mi? Csak az időmet vesztegettem veled! Miért nem avattál be??

Itt kellett volna megszólalnom. Végtelenül rövidke időre kinyílt a

lehetőségablak, de engem cserbenhagytak a szavak. Peterson és Mrs. Partridge mintha megkövültek volna.

– Soha nem is szándékoztad elmondani, mi? Már az is nehezedre esik, hogy beszélj hozzám? Mi hibádzik veled, Max? Az ember azt hinné... Ó, értem már... hát persze. Ennyire hülyének nézel? Nem is tőlem volt a gyerek! Ki volt az apja? Mi a helyzet veled, Peterson? Te voltál az? Ti ketten mindig is közel álltatok egymáshoz. De neem, szó sincs róla! Az a kibaszott Sussman csinált föl, ugye? Téged igazából sosem érdekelt más, csak az a hitvány szarjankó. Gondoltad, majd úgy adod el, mintha tőlem volna a gyerek, de, micsoda mázli, elvetéltél, úgylát, gondoltad, említést sem érdemel. És persze másnak is derogált fölvilágosítani. Barclay-tól kellett megtudnom. És még te nevezted őt kurvának! Na persze! Te csak tudod!

Azzal sarkon fordult, és elviharzott, de mintha az összes oxigént magával vitte volna. Forogni kezdett velem a világ... aztán sikerült összeszedni magam, és levegőt venni. Leállt a forgástengely. Újból üzemképes lettem.

Visszafordultam Mrs. Partridge-hoz.

– Elnézést – szóltam könnyedén –, már el is felejtettem, hol kéne aláírnom. Megmutatná, kérem?

A megfelelő pontra bökött az iraton, én meg vakon odakanyarítottam a nevem. Afele az asztallapon kötött ki, de a titkárnő nem fűzött hozzá megjegyzést. Fogta a papírjait, majd tekintetét az enyéembe fúrva, csak ennyit mondott halkán:

– Ne feledkezzen meg a mosásról, Miss Maxwell!

Bezárult mögötte az ajtó. Petersonhoz fordultam, aki a könyveim közt gubbasztva pont úgy festett, mint a bibliai Lót felesége.

– Mi a baj, Tim?

Az a semmibe révedő tekintet nem sok jót ígért.

– Nézz rám, Tim! Nézz már rám, az istenért!!

Megragadtam a kezét: jéghideg volt. Nagy megkönnyebbülésemre újból kezdett fókuszálni, bár még mindig félvakon bámult ki a fejéből. Sejtettem, mi történt vele: eggyel több megrázkódtatás érte a kelleténél.

– Jól van, Tim. Csak ülj itt nyugodtan, én majd főzök egy teát. Vagy hívjam inkább Helent?

Neki szintúgy volt némi magyarázkodnivalója.

– Nem gondoltam volna, hogy majd pont ti ketten... Azt hittem, köztetek sziklaszilárd a kapocs. De hogy ő majd... Hogy képes, és... Tudod, miután magunkra maradtunk, és te még nem voltál sehol, egyfolytában azt hajtogatta, hogy „jönni fog, nyugi”, egy pillanatig sem kételkedett benne. „Ha nem tud személyesen, akkor majd ideküld valakit”, legfeljebb ennyi engedményt volt hajlandó tenni. Olyan erősen élt benne a hit, hogy attól mi is hinni kezdtünk.

Nyelt egyet.

– Ahogy négyünket elnéztem, szünet nélkül azon zakatolt az agyam, ki megy el közülünk elsőként. A keze miatt Markham volt a nyilvánvaló választás, de a következő, gondoltam, tutira a Főnök lesz, mert ő az a fajta, aki az utolsó csepp véréig védelmezi a társait, utána jön Guthrie, aki vállvetve fog küzdeni mellette, vagyis én maradok majd utolsónak. Vajon milyen érzés lesz? Egymagamban egy olyan helyen? Őt viszont egy pillanatra sem hagyta el a beléd vetett hite, és amikor meghallottuk a hangod a hangszórókból, ő lerogyott egy sziklára, és csak úgy patakzott a könny a szeméből. „Tudtam, hogy eljön”, csak ennyit bírt kinyögni. Ismerve kettőtöket,

az életembe is le mertem volna fogadni, hogy örökre együtt maradtok. Most meg, alig negyvennyolc órával később... Ha csak belegondolok, miket mondott rólad... miket vágott a fejedhez... ráadásul mások előtt... – kesergett a fejét ingatva.

Még szorosabban markoltam a kezét.

– Nem számít, Tim. Azt sem tudom, miről hadovált...

– Dehogynem! Én meg pláne.

Persze hogy tudta, és nyilvánvalóan Barclay is. De honnan? És miért volt neki olyan sürgős eldiskurálni Farrellel? Erre, mondjuk, egyszerű a felelet: hogy kedvére folytathassa a szarkeverést. Az már sokkal érdekesebb, hogy a Főnök miért állt szóba vele. Ám túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy ezen filózzak.

Egy örökkévalóságig ücsörögtünk szótlanul, én a kézfejét dörzsölgetve. Végül sóhajtva szabadította ki magát:

– Ez most nem rólam szól.

– De rólam sem ám! – vágtam rá nagy vidáman. – Nem vagy éhes?

– Csöppet sem – felelte. – De attól még letudhatnánk egyet az előírt négy étkezésből. Mit szólsz hozzá?

– Miért is ne? Adj tíz percet, hogy megmosakodjak.

Inkább neki volt szüksége haladékra, nem nekem.

– Az ebédlőben találkozunk – tápázkodott föl merev tagokkal.

Egy pillanatig mintha habozott volna, ezért rávigyorogtam:

– Mi lesz már? Tűnés!

Kicsit rendbe szedtem magam, aztán lecsattogtam a tetőtéri lépcsőn a pihenőig. Épp a Gardróbnál jártam, amikor az egyik ajtóból eléem toppant Whissell, a Görény, majd frászt kaptam tőle. Emlékeztetnem kellett magam, hogy ő is tagja volt krétabeli

csapatomnak. Atörött orra csöppet sem javított a kinézetén. A kiképzésem idejéből is hagyott magáról pár emléket. Sosem voltam oda érte, és ezt tudta ő is. Olyan pasas volt, aki foglalkozására nézve teljes joggal mutatkozhatott be agydonorként. Megtorpantam, a tarkómon meredezni kezdtek a pihék. Valami azt súgta, hogy ennek a találkozásnak nem lesz jó vége. A rohadt életbe!

– Ribanc! – vágta a képembe közvetlen közletről.

Szent ég! Már az egész intézet értesült róla?! De hogy a fenébe szaladt körbe a hír ilyen hamar? És mostantól már mindig így lesz?

– Idióta!

– Mi van? – hőkölt hátra.

– Helyesbíték: nemcsak idióta, hanem *süket* is.

– Te meg egy kurva vagy! – Haladunk. – Évekig adtad a Miss Tökéletest, aki túl jó hozzánk, többiekhez, erre tessék! Kiderül, hogy Miss Ribancot akárki megkaphatja!

Úgy rántott be a Gardróbba, hogy arccal nekicsattantam a falnak.

Öt éve éltem a St. Maryben. Sosem tanítottak meg rá, hogyan kezeljem a bonyolult személyes konfliktusokat, de ami az erőszakkal való fenyegetést illeti, történnék akármelyik évszázadban, azt a témát vég nélkül tudták csócsálni.

Megvártam, amíg a dzsekimre kulcsolódik a keze, aztán hátrafesztettem a két karomat, és kicsusszantam belőle, ő meg ott maradt az üres ruhaujjakat markolászva. Testi erőmet tekintve nem voltam neki ellenfél, viszont elérhető közelségben ott ácsorgott egy partvis. Az is megteszi! Megmarkoltam a nyelét, és nekirontottam a Görénynek. „Leszállt elé a vörös köd” – így szokás leírni ezt az állapotot. Tanúsíthatom, hogy a mondás baromira igaz! Fortyogó, vörösen izzó, gyomorforgató méreg öntött el. Valami úgy robbant

szét a bensőmben, akár egy fölbőszült nap. Bántalmazni akartam, akárkit, és jogos zsákmányként ő volt kéznél.

Avégén kifulladásra léptem hátra. Dülöngélve ugyan, de még meg tudott állni a lábán, úgyhogy bemostam neki egy utolsót a rossz kezemmel, ezúttal arról sem feledkezve meg, hogy kifeszítsem a hüvelykujjamat (úgy is irtóra fájt). Nagy robajjal fogott padlót. Az öklömet fújogatva vártam, hogy fölkeljen.

Énem egyik fele döbbenten és hitetlenkedve állt a történetek előtt. Ez itt mégiscsak a St. Mary, az ég szerelmére! Egyáltalán hogy eshet meg ilyesmi?? Lassacskán darabokra hullik az egész. A kár nagyobb, mint hittem. Barclay alapos munkát végzett.

Egyszer csak fölbukkant mellettem Peterson. Olyan képet vágott, mint aki tényleg kész törni-zúzni.

– Mi a pokol...?!

No, akkor telt be a pohár. Nem maradhatok itt tovább. Mindig is a legfontosabbnak tartottam a St. Mary-sek jó véleményét, de az most végképp odalett. Leghőbb vágyam volt visszakerülni az intézetbe, sőt esküdni mertem volna, hogy a St. Mary még a csontjaimba is beette magát, erre, tessék, minden elromlott örökre. Kívülálló lettem. Az egyik asztalon egy kávésbögre állt tollakkal meg jelölőfilcekkal. Kiválasztottam egy kitörölhetetlen tintával töltött markert, letérdeltem a Görény mellé, és a homlokára véstem: FÖLMONDOK. Dátum, aláírás.

Peterson kuncogva húzta ki a filctollat az ujjaim közül, és a pasas pofáján (szintúgy keltezéssel, szignóval ellátva) kiegészítette a mondandómat: CSATLAKOZOM. Aztán fölszedte a dzsekimet, és együtt kísértünk a helyiségből. Már félúton voltunk lefelé, amikor megtudakolta:

– Szerepel a terveid között, hogy a közeljövőben megszabadulsz attól a partvistól?

– Még vívódom rajta – feleltem. – Viszont elment az étvágyam, inkább innék valamit. Ez az utolsó estém a St. Maryben, és arra akarom fölhasználni, hogy úgy istenigazából beseggeljek. Volna szíves csatlakozni hozzám, Mr. Peterson?

– A legnagyobb örömmel, Miss Maxwell! – válaszolta. – Esetleg megpróbálhatnánk rekordot fölállítani mértéktelen alkoholfogyasztásból, züllött viselkedésből, vagy csak úgy szimplán az emberek bosszantásából.

– Ami azt illeti – jegyeztem meg –, remek rajtot vettünk.

– Azért még van hová javulni. Csak bele kell adni apait-anyait.

Dacos pökhendiséget sugározva léptünk a bárba, ahol jellemző módon egy lélek sem akadt a személyzeten kívül. Hangyányi feszengetést olvastam ki a viselkedésükből. Az ember azt hinné, még életükben nem láttak nőt partvissal.

– Na szóval – fordult hozzájuk Peterson. – Miután mi már nem dolgozunk itt, szükség lesz egy jó nagy papírra, és majd a végén rendezzük a számlát... legkésőbb reggel. Margaritát a hölgynek, nekem meg whiskyt tisztán! Jöhetnek a rundók egymás után, a blokkokat majd én szignálom.

Tiltakoztam.

– Ugyan már, meg sem bírnád fogni a tollat.

Kiválasztottunk egy asztalt, és nekigyürkőztünk a projektnek. Én jogos haragomat szerettem volna italba fojtani. A saját munkatársaim fordultak ellenem! Újabb italok érkeztek. Peterson szignált, majd felém sandított, és rendelt még egy rundóval.

Késő délutánra járt az idő. Vagy kora estére? Attól függ, honnan

nézzük. Ahhoz képest, hogy a Görénynek már a gyengélkedőn kellett lennie, meglepő hiány mutatkozott az ügy kivizsgálása végett hanyatt-homlok odaérkező káderekben. Semmi gond, kapnak még egy kis időt. Láthatóan annál jobban ment nekik a váratlan fölbukkanás, minél közelebb táncolt a St. Mary a szakadék széléhez. A következő koktél után végre kezdtem érezni az italok jótékony hatását.

– Ugye tisztában vagy vele, Tim, hogy nem muszáj ezt csinálnod? Ez az én harcom.

– Micsoda?? – reagált színlelt borzadállyal. – Ugye nem akarsz egyedül hagyni ezekkel a nagydarab, otromba fickókkal??

– Komolyan beszélek.

– De igen, muszáj! Először is, ha a többiek esetleg elfelejtették volna, mivel tartoznak neked, hát én nem. Negyedszer, mi egész életünket ennek az átkozott intézménynek szenteltük, és nem kértünk cserébe semmit. Ma szükséged lett volna némi támogatásra, erre hol vannak ők? – mutatott körbe pohár nélküli kezével az üres helyiségben. – Harmadszor, támadt egy zseniális ötletem, hogy mivel csinálhatnánk meg a szerencsénket. Végül másodszor: majd meglátjuk, mire mennek múltjárók nélkül! Barclay egyszer már megpróbálta, és hát tudjuk, mi sült ki belőle. De ha már így szóba került, életemben nem találkoztam olyannal, akinek egyetlen nap leforgása alatt két embert sikerült padlóra küldenie. Határtalan megtiszteltetés számomra, hogy együtt piálhatok veled. Hé, csálingerek! Még kettőt ide!

– Szerinted mihez kezd majd Kal, ha húlt helyünket találja?

– Csak annyi időre fog megtorpanni, hogy kifelé menet fölgyújthassa az egész kócerájt.

– De mi lesz veled és Helennel?

Megvonta a vállát.

– Majd elmagyarázom neki, és kap egy címet. Ha szüksége van rám, megtalál.

– És Kal meg Dieter?

– Nem a te dolgod, Max! Mindenki csináljon rendet a saját életében! Te koncentrálj csak önmagadra! És most fenéig!

Szót fogadtam. Mire az alsó ajkamról lenyaltam a sót, elmosódtak a terem sarkai.

Közben szállingózni kezdtek a vendégek. Alaposan megbámultak minket, de meg is volt rá minden okuk. Futó pillantást vetettem vérrel bespriccelt pólómra.

– Még ez is a cégé. Mostantól nincs mit fölvennem.

Szívtam egyet fájós orromon, aztán beletöröltem a ruhaujjamba.

– Nekem aztán *osztályon felüli* randipartner jutott – fanyalgott Peterson. – Tudom, későn szólok, de jó az neked, ha antibiotikumra tütükélsz?

– Nyugi, a bogyókkal rég fölhagytam, hogy jusson hely a szesznek.

– Remek érzéked van a fontossági sorrendhez.

– Szóval, miről is szól az a fantasztikus vagyonszerzési elképzelés?

– Ja igen, azt imádni fogod. Az erősségeinket fogjuk meglovagolni.

– Momentán nem érzem úgy, hogy lenne olyanom.

– Legendásak a prezentációid, Max! Amit azoknak a gyerkőcöknek az azincourt-i csatáról produkáltál, az páriját ritkította!

– Én csak elmeséltem, honnan ered a győzelmi kézjelzés. Láttad, milyen képet vágott a tanár?

– Itták minden szavadat. Az egész tökéletesen rájuk volt szabva...

cuppogó sár, véres ütközetek, erőszak, a végére meg a nagy finálé. Odavoltak érte. Ahogy manapság mondani szokás, „lekötötted őket”... amiről nekem valami egészen más ugrik be, de persze lehet, hogy csak öregszem...

Oldalba böktem, hogy a mélabúból visszaráncigáljam a valóságba.

– Mire is akartam kilyukadni? Ja, hogy mi lenne, ha hivatásszerűen úznánk a dolgot. Nincs is más teendő, mint megszerezni az iskolai tanrendet, aztán az előadásokat hozzáigazítani. A legkisebbeknek viccesre, könnyedre vesszük a figurát, a tiniknek már jöhet némi vér meg erőszak, a komoly, tudományos változatot pedig az érettségizőknek tartogatjuk. Közben fölöltöztetjük őket lovagi szerelésbe... az eBay-en vagy a „Páncélpont”-on tutira akad ilyesmi. Megmutatjuk, hogyan kell bánni a különféle fegyverekkel, tanítunk nekik pár trükkös fogást. Az önként jelentkezőket meg elmaszkírozzuk, mintha bubópestisük vagy himlőjük lenne, érted. Nemrég csinos kis tőkére tettünk szert, bőven elég lenne az induláshoz, így kezdetben nem is kéne sokat kérni a szolgáltatásért. Később viszont... ha a népek már látták, mennyire szuper az egész, már nyugodtan megnyomhatjuk a ceruzát. Mert nézzünk szembe a tényekkel: sokkal több gógyink van annál, hogy csak úgy odaszórjuk két marokkal a csóró bunkók elé. Ami azt illeti, ha nem ismerném magunkat, azt mondhatnám: íme, két tekintélyes szakértő!

Totál elragadta a lelkesedés, de igazából nekem is bejött az ötlet. És ez még nem minden.

– Tarthatnék íjászbemutatókat – folytatta –, te meg főzhetnél középkori receptekből! Vagy tudod, mit? Kínáljunk római kori vacsoramenukat összejövetelekre, na? És nemcsak iskoláknak ám, hanem baráti társaságoknak, egyesületeknek, felnőttoktatási

intézményeknek. Mekkora poén lenne, Max! Végre a magunk urai lennénk, nem mellesleg egy vagyont kereshetnénk rajta. Gondolj csak bele: a történelem mint jövedelmező üzlet!

Szempillám sem rebbent, kezem sem rezdült, miközben letettem a poharat, az agyamban viszont versenyt futottak a gondolatok. A történelem mint jövedelmező üzlet... Tehát így indult az egész? Én volnék a felelős a St. Mary működésének ezért a „vadhajtásáért”, ami akkora rombolást fog a jövőben véghezvinni? Ilyen ártalmatlanul kezdődött volna? Két ember összehoz egy vállalkozást, ami aztán nemcsak a St. Maryre, hanem magára az időtengelyre nézve is fenyegetést jelent, és mindez csak azért, mert Timnek és nekem volt egy rossz napunk meg egy jó ötletünk.

És mit mondtam én erre? Talán azt, hogy „Ez tényleg fantasztikus ötlet, Tim! vágjunk bele!”, bízva saját kormányosi képességeimben, hogy majdcsak sikerül a jövőbeli események hajóját távol tartanom a veszélyes vizektől?

Netán olyasmit, hogy „Hagyjuk a fenébe, Tim!”, későbbre halasztva az idegeskedést, mert hátha egyedül is nekiugrik, vagy ami még rosszabb, olyasvalakivel társul, aki nincs a jövőről előre kiokosítva? Esetleg tök mindegy, hogyan döntök, mert így is, úgy is bekövetkezik a dolog? Vagyis megint Kálvinnál lyukadunk ki, meg a jó öreg predesztinációnál? Honnan a fenéből tudnám? Hisz be voltam rúgva!

Épp lezavartuk az újabb kört, amikor belibegett Mrs. Partridge.

– Dr. Bairstow üdvözetét küldi, és érdeklődik, nem tudná-e Miss Maxwell az első adandó alkalommal fölkeresni.

– Miss Maxwell tisztelteti az igazgató urat – motyogtam –, de az elfogyasztott bőséges alkoholmennyiségből kifolyólag most nem

alkalmas az időpont. Sőt, mivel az igazgató úr irodája egy gyalázatosan hosszú lépcsősor tetején leledzik, a vállalkozás momentán kivihetetlen. Az adott körülmények között helyénvalóbb, ha Miss Maxwell kiment magától. Esetleg holnap délelőtt?

– Dr. Bairstow jelenleg a földszinti könyvtárban tartózkodik – adta hírül a titkárnő nem csekély elégtétellel. Hát... akkor ez a probléma megoldva.

Talpra segítettem Petersont, majd enyhén megdőlvén, startpozícióba helyezkedtünk. Mrs. Partridge-nak a homlokára szaladt a szemöldöke.

– Vegye úgy, kérem – fogalmazott óvatosan Tim –, mintha a soron következő testgyakorlat céljából Miss Maxwell és jómagam szíami ikrek módjára összenőttünk volna a csípőnknel.

Azzal megindultunk a heveny rosszallást sugárzó, titkárnői hát nyomában.

Nemcsak dr. Bairstow, hanem Guthrie őrnagy és Rapson professzor is megtisztelt minket a jelenlétével, bár egyikük sem festett valami fényesen. Leroskadtunk, a Nagyfőnök pedig elvégezte a kezdőütést.

– A St. Mary vezető tisztségviselői nevében szeretnék elnézést kérni, Miss Maxwell! A délutáni incidensre egyszerűen nincs mentség, az pedig, hogy éppen önnel, és éppen ma kellett megtörténnie, a végletekig gyötrelmes gondolat számunkra. Csak remélni merem, hogy elfogadja bocsánatkérésünket.

Motyogtam valamit.

– Ön rendkívül nagyvonalú – döntött úgy az igazgató, hogy ezt elfogadásként értelmezi. – Biztosíthatom, hogy Mr. Whisselt, miután Foster doktornő szakszerű ellátásban részesítette... – *Újabb páciens a gyengélkedőn. Remek passzban vagy, Maxwell!* – ...eltávolítottuk

az intézményből. Remélem, hamarosan ön is képes lesz túltenni magát a dolgon. Személyesen kezeskedem érte, hogy akár távozik, akár marad, ezen a kampuszon többé nem lesz része hasonlóan kellemetlen élményben.

Szünetet tartott, és belekortyolt a poharába. Nem mertem Guthrie-ra nézni. Ha a Nagyfőnök gyötrődik, csak a jó ég tudja, mit érezhet az őrnagy. Peterson megmoccant az oldalamnál.

– Teljesen egyetértek, Mr. Peterson, ám számos oknál fogva nem kívántam közbeavatkozni. Először is, mindketten képesek megvédeni magukat, ugyanakkor szükség is volt rá, hogy a szervezetük megszabaduljon bizonyos mérgeanyagoktól. Arra mégsem szólíthatom fel a munkatársaimat, hogy, az ég szerelmére, próbáljanak megférti egymással! Végtére is, már egyikük sem gyerek! – nyilatkoztatta ki minden bizonyíték dacára. – Mármost, ami a fölmondásukat illeti, tökéletesen megértem, mi készíti önt, Miss Maxwell, a távozásra, továbbá miért érzi szükségét ön, Mr. Peterson, hogy ebben támogassa. Egyelőre meg sem kíséreltem eltántorítani önöket ezen elhatározásuktól. Véleményem szerint jobb, ha ma senki nem hoz fontos döntéseket. Az intézménynek azonban lassan össze kell szednie magát, és ehhez mindkettejükre szükségem lesz. Miss Blackre nemkülönben – már ha képes leszek rávenni, hogy visszatérjen. Ennélfogva egyelőre nem hagyom helyben a kérésüket. Ha, mondjuk, három nap múlva is ugyanígy éreznek, én pedig nem tudom önöket lebeszélni, akkor őszinte sajnálatomra beadom a derekam. Megegyeztünk?

A rafinált vén gazember!

– Azt hiszem, mindkettőnk nevében beszélhetek – fogott bele kimérten a válaszadásba Peterson. – A feltételek elfogadhatók

s számunkra. Mindazonáltal úgy tisztességes, ha elárulom, hogy Max meg én az estét a közös jövőnk megvitatásával töltöttük, amihez meg kell hogy mondjam, mind a ketten nagy reményeket fűzünk. Egyöntetű véleményünk szerint ugyanis eljött az újrakezdés ideje. Csupán azért hozzuk mindezt a tudomására, uram, hogy esetleges távozásunk ne érje majd fölkészületlenül.

A rafinált ifjú gazember! A kimondatlan fél mondat – „jelentős fizetésemelés” – vakító neonfeliratként lógott a levegőben. Az üzenetet nyomatékosítandó, minden tőlem telhetőt megtettem, hogy viharvert állapotom ellenére úgy fessek, mint akire rózsás jövő vár.

A Nagyfőnök egy бүdös szót sem vett be a hadovából.

– Három nap alatt még meggondolhatják magukat, majd akkor tárgyalunk – tápázkodott föl. – Addig, ha javasolhatnám, kerüljék a bajt. És ne felejtse el holnap megnézni a kezét, Miss Maxwell! – Azzal elbicegett, visszafeküdni a koporsójába.

Rapson professzor nagyot nyújtózott fölállás előtt.

– Ilyen későn, az én koromban... Azért őszintén remélem, hogy a maradás mellett döntenek majd – dűnnyögte elmenőben.

Az utoljára maradó Ian Guthrie szakasztott úgy festett, ahogy a Görény feljebbvalójától elvárható.

– Minden oké, őrnagy – próbáltam megnyugtatni.

– Egyáltalán nem oké! – ellenkezett Peterson dühösen.

– Egyetértek – közölte Guthrie. – És nagyon sajnálom, Max.

A szemünkkel követtük a távozását.

– Totál ki vagyok purcanva – nyögtem.

– Én dettó. Gyerünk szunyálni!

És még nem ért véget a nap.

Egymást támogatva vánszorogtunk fölfelé. Útközben kétszer is

meg kellett állnunk, hogy koordináljuk a végtagjainkat, és abbahagyjuk a vihorászást. Épp a „Stairway to Heaven”-t fújtuk teljes átéléssel, amikor a sarkon befordulva, Farrell főnökbe botlottunk. Lehajtott fejjel gunnyasztott a tetőtéri lépcsősor aljában.

– No lám! – rikkantott Peterson. Láthatóan égett a vágytól, hogy bepancsolhasson valakinek.

Farrell nagy keservesen fölállt.

– Válthatnánk néhány szót, Miss Maxwell?

– Na, tudod, mikor! – hőzöngött Peterson. – Nézz csak rá! Legutóbb is csak *néhány szót váltottál vele*, aztán ez lett az eredménye!

Már sosem lesz vége a napnak?!

A Főnök akkor olyat tett, amire ritkán kellett fanyalodnia: parancsot adott Timnek:

– Leléphet, Peterson!

– Le vagy maradva, haver! – horkant föl Tim. – Mi már nem dolgozunk itt. Ha valaki itt le fog lépni, az te leszel, úgyhogy húzz innét, amíg szépen mondom!

– Fölmondtatok?

– Még három nap – mondtam –, és már itt sem vagyunk.

– De hát nem mehettek el!

– Dehogyanem.

– Tényleg muszáj beszélünk!

– Látom, nem figyeltél, haver! – szólt közbe Peterson. – Bemázoljak egyet, hogy könnyebben megértsd?

– Arra nem lesz szükség. Csak azt akartam mondani, hogy én is kilépek, úgyhogy nektek nem muszáj, ha inkább maradnátok. Megpályázom az újprogramot. – Átfutott az agyamon, hogy

személyzeti szempontból elég pocsék napja lehet a Nagyfőnöknek. – Csak azt szerettem volna, ha...

Úgy elnémult, mintha maga sem tudná, mit is szeretett volna.

– Csak egy szavadba kerül – fordult hozzám Peterson.

– Megoldom. Az első szél elfújja, teljesen odavan.

– Tuti?

– Szerinted mi jöhet ma még? – tettem föl a költői kérdést. Újfent hatalmasat tévedtem.

Láttam rajta, hogy még nem múlt el a kötekedő kedve, de azért hagyta magát meggyőzni.

– Mi lenne, ha megkeresnéd Helent? – javasoltam.

Sóhajtván bólintott.

– Akkor jockakát!

– Tim... köszönök mindent.

Mogorván a Főnök felé intett a fejével.

– Ne hagyj, hogy valami szarsággal etessen!

Azzal eldülőngélt.

Sikerült fölvenszólnom magam a lépcsőn, aztán be a szobámba. Újfent megrázott a sivársága; az ágyam bevetve, átható szagú sporttáskám a sarokban. Afülembe csengett Mrs. Partridge jó tanácsa: „Ne feledkezzen meg a mosásról, Miss Maxwell!” A könyveim ugyanott heverték a padlón, ahová Peterson leszórta őket.

Lecövekeltem a szoba közepén, hátha úgy rövidre fogja a mondókáját, és összefontam a karom.

– Segíthetek valamiben?

Nekitámaszkodott a kanapénak, és mintha nem tudta volna, hol is kezdje. Utáltam ezt, elegendő volt a zűrös érzelmekből. Azt kívántam,

essünk túl rajta mielőbb, de mivel képtelen volt nekidurálni magát, átvettem a kezdeményezést:

– Főnök, megértem, miért akarsz elmenni, hisz én is a távozáson gondolkodom. Most mindkettőnknek az kell, hogy újrakezdhesse. Jó móka volt, de hiba is... Az ember csak utólag érti meg, miért nincs oda a Nagyfőnök a munkahelyi kapcsolatokért. Egy biztos, nem kéne a dolgot még jobban megnehezíteni, nehéz az magától is. Sajnálom, ha úgy érzed, menned kell. A St. Mary vesztesége hatalmas nyereség lesz az újprogramnak. Remélem, a nem túl távoli jövőben majd képes leszel úgy visszatekinteni... erre az egészre, hogy a szép emlékeket is meglásd benne.

Igazad van, mehetett volna jobban is, de hát részeg voltam, roskatag, stresszes és vigasztalan! Vagy kihagytam valamit?

Hirtelen kihúzta magát, és rám meredt, aztán kongó hangon, hogy rá sem ismertem, megszólalt:

– Én nem akarok... *emlék* lenni! Tudom, hogy te nem... hogy ez nem könnyű neked, de nekem sem az. Mondd, hogy néha szeretsz egy kicsit!

Ingattam a fejem.

– Jól látod, nem tehetem. – Elfordult. – Mert sajnós szüntelenül szeretlek.

Próbált volna megszólalni, de hirtelen a kanapé karfájára roskadt, és kitört belőle a könnyek nélküli, fuldokló zokogás. A kezébe temette az arcát, én meg nem tudtam, mitévő legyek. Közelebb léptem. Ahogy arcomat a hajára fektetve, köré kulcsoltam a karom, különös felfedezést tettem.

Állítólag a rossz példa ragadós. Ha valaki ásít a jelenlétemben, én egész nap nem bírom abbahagyni. A másik ilyen a hányás. Ha csak

öklendezni hallok valakit, már dobom is ki a taccsot. Mint kiderült, ugyanígy vagyok a sírással. Alighogy hozzábújtam, már jelezte is valami, hogy kirobbanni készül a mellkasomból. Képtelen voltam megállítani. Átöleltük egymást, és együtt sírtunk.

Romantikusként nem nevezném az élményt – szó sem volt szelíden egymásba olvadó könnypatakokról. Csak fájdalom volt benne, indulat, meg tömérdek víz. Az én könnyeim a hajára csurogtak, az övéitől totál átázott a pólóm, amin már amúgy is akadt bőségesen a különféle testnedvekből. Kis idő múlva lassítottunk a tempón, de ő képtelen volt elengedni. Már belépésekor sem festett valami fényesen, de amit utána művelt magával, az egyszerűen leírhatatlan. Nem hagyhattam, hogy ilyen állapotban lássák.

Lefejtettem magamról a karjait, és a fürdőszobában megnedvesített törölközővel gyöngéden végigtöröltem az arcát, kezét. Aztán lehúztam róla a bakancsot, és ágyba dugtam. Úgy lobbant ki, mint a gyertya.

Magammal már nem boldogultam ilyen könnyen. Életemben nem szoktam így, és most kiderült, hogy a következmények – a lüktető fejfájás (bár ahhoz az ital is hozzátehetette a magáét), az eldugult orr meg a kaparó torok – pont olyan kellemetlenek, mint korábban elképzeltem. Borzalmasan néztem ki, a kezem, mellkasom is belefájdult. Egyhamar nem vágytam ismét átélni a tapasztalatot. Nesztelenül készítettem egy csésze teát, aztán nekiláttam visszapakolni a könyveket a helyükre. Fél óra alatt végeztem, de még mindig nem éreztem magam elég álmosnak, ráadásul az ágyam is foglalt volt. Körülnéztem, hátha akad még tennivaló.

Asporttatyó. A padlóra ráztam a tartalmát, és miután kiraktam a lapos tetőre szellőzni, következett az izzadságtól bűzlő holmik

szétválogatása. Előbb nagy nehezen kifordítottam a zsebeket, majd mindent begyömöszöltem a szennyeszsákba. A végére maradt a dzsekim; megpörkölődött, egy helyen ki is szakadt szegény, de nekem nem volt másik. Amint végigtapogattam a zsebeit, találtam valamit, ami egy lyukon keresztül becsúszott a bélés alá. Addig kotorásztam odabent, amíg rá nem akadtam hónaljtajékon, és ki nem ráncigáltam. Az a mozdulat örökre megváltoztatott mindent.

15

KOMOLYAN azt hittem, ott helyben elájulok.

Mi jöhet ma még?!

A kanapé háttámlájában megkapaszkodva próbáltam mélyeket lélegezni, de az sem segített. Úgyhogy leültem, és behajoltam a két térdem közé. Persze hatásosabb, ha valaki másnak a két térdé közé hajol az ember, de kis idő múltán így is kitisztult a fejem. Erre fölültem, és szétnyitottam a markom. Az ember nem is gondolná, hogy egy ekkorka tárgy képes mindent fölforgatni.

Egy fenyőtoboz feküdt a tenyeremen, nem nagy, talán nyolc-tíz centi hosszú, és pont olyan pocsek napja lehetett, mint nekem. Az egyik fele majdnem teljesen elégett, a másik is alaposan megpörkölődött. Óvatosan az asztalra tettem, aztán megdörgöltem az arcom, és igyekeztem működésbe hozni az agysejtjeimet. Pár perc múltán fogtam magam, nesztelenül újból föltettem a teáskannát, majd visszaültem a kanapéra. Kavarogtak a gondolataim, úgyhogy hagytam, hadd csapongjanak kedvükre.

Nagyjából húsz perc telhetett el így. Akkor fölkeltem, hogy tollat, papírt kerítsek. Ötletszerűen kezdtem szavakat firkálni, aztán vonalakkal kapcsoltam össze őket. Egy órába telt, mert csak lassan, nehézkesen tudtam dolgozni. Mindkét kezem túlságosan fáj a gépeléshez, ezért inkább beizzítottam a számítógépasztalt, annak diktáltam suttogva. Éjfél felé járt az idő. Ott ücsörögtem a kicsiny

fénytócsában – és fordítottam egyet a világ kerekén.

Végül fogtam, amim volt, és minden szükséges kelléssel, tárgymutatóval, színkódolással együtt nagy bénázva fölépítettem az adattornyot. Csak úgy szárnyaltak a gondolataim, a szavak maguktól tolokodtak előre, kutatnom sem kellett utánuk. Utána átolvastam, rajzoltam hozzá pár szervezeti ábrát, bevezetővel, összefoglalóval egészítettem ki, majd elégedetten hátradőltem. Addig időm sem volt fölfigyelni pocsk fizikai állapotom tüneteire: a didergésre, gyöngeségre, tagjaim merevségére. Második átolvasásra már semmi javítanivalót nem találtam az állományban. Tutira nem voltam még kijózanodva, amikor címet adtam neki – *Ez megrengeti a világot, Nagyfőnök!* –, és elküldtem.

Már nem volt messze a hajnal, de én túlságosan följajzott voltam az elalváshoz. Az ikszedik csésze teával bevonultam hát a fürdőszobába, egy órán át áztattam magam a forró vízben (azon filózva, mit hagytam ki), majd jobb híján a régi, agyonmosott melegítőmbe öltöztem föl, egyebem ugyanis nem maradt. Farrell egész idő alatt meg sem moccant, úgyhogy megnéztem, él-e még, aztán a jó öreg, viharvert dzsekimet fölkapva kislisszoltam.

A lépcsőre telepedve aktiváltam a kommunikátort, és hívtam a birkatürelmű Petersont. Némi időbe telt, mire belereccsent a hangja a fülemben:

- Mi van már megint??
- Hol vagy?
- Meg fogsz lepődni: az ágyamban.
- Kelj föl, szükségem van rád!
- Mi történt?
- Valami iszonyú fontos. Minél előbb beszélünk kell!

– Öt perc múlva az ebédlőben. Addigra keríts kávé!

Szörnyen festett az égnek álló, nedves hajával, a pizsamának használt, gyűrött göncökben. Markába nyomtam a kávésbögrét.

A korai órán Jenny Fields, a konyhai kisegítő volt szolgálatban.

– Sült szalonnás szendvicseket kérünk, Jenny! Amilyen gyorsan csak lehet.

Egy asztalhoz támogattam Timet.

– Hé! Hallasz engem? Szedd már össze magad! Ez életbevágó!

Valami eljuthatott hozzá az izgatottságomból, mert miután beleslukkolt a kávéba, és egy pillanatig pihentette a szemét, hajlandó volt megszólalni:

– Vezesd elő!

– Most szépen repülj vissza gondolatban a krétakorba! – Biccentett. – Oké. Ott állsz az erdő szélén, a komp felé nézel. Most fölmutatom az energiafegyvert. – Imitáltam a mozdulatot, ő bólintva nyugtázta. – Rohanni kezdek a komppal ellenkező irányba. Üldözőbe vesz a rohadt nagy gyík, mire a Főnök meg Guthrie üldözőbe veszik a gyíkot. Te besegíted Markhamet a kompbá. Eddig tudtál követni?

Bólintás.

Közelebb hajoltam hozzá.

– Mi történt ezután? Mesélj el mindent, de a lehető legrészletesebben!

Amilyen igaz barát, nem kérdezett semmit, csak behunyta a szemét, aztán beszélni kezdett:

– Beráncigálom a kompbá, és leültetem, aztán vissza az ajtóhoz, amit nyitva hagytam, tudván, hogy sietősen fogtok érkezni, viszont nem szeretném, ha valami bepofátlankodna. Látom, ahogy egy teknőszerű mélyedésben ide-oda cikázol...

– Most ne velem foglalkozz! Mit csinálsz *te*?

– Azt ajtóból bámulok kifelé. Valami ég. Adzsekid az, már kezd parázslani, úgyhogy rátaposok.

Szünet.

– Folytasd!

– Ordítást hallok. Fölkapom a fejem, hát látom ám, hogy a fél világ a komp felé robog. Adzseki után nyúlok, kirázom belőle a forgácsokat, tobozokat, aztán gyorsan szétnézek, nem maradt-e még valami odakint... szerintem az volt minden idők legtrehányabb ELIT-je. A kompba hajítom a dzsekit, utánaugrom. Akkor értek oda hármásban, te beesel az ajtón. Én eltaknyolok, te rám, Guthrie meg hegyibe. Valaki becsukja az ajtót, és azt mondja...

– Hagyd, a többi nem érdekes. Már megtudtam, amit akartam.

Befutottak a sült szalonnás szendvicsek, és mi rájöttünk, hogy totál ki vagyunk éhezve. Tim fölaprított nekem egyet, aztán még egy bögrével bedöntött a kávéból, én még egy bögrével bedöntöttem a teából, ő pedig elhúzott a konyhába további szendókért. Visszatérve megtudakolta:

– Esetleg elárulnád, miről szól ez az egész?

– Most már el.

Aszétnyitott tenyeremen odamutattam neki a félig elégett fenyőtobozt. Jó ideig csak meredten nézte (pont, ahogy korábban én), aztán minden vér kifutott az arcából (pont, ahogy velem történt).

– Atyaisten! – habogta. – Te jóságos atyáúristen!

– Sss! – intettem csöndre, mert az első műszak már kezdett befelé szállingózni.

– De hát hogy történhetett?!

– Nekem van egy elképzelésem, pont erről szeretnék veled dumálni. Gyerünk a könyvtárba!

Kerestünk egy eldugott sarkot. Amúgy is kihalt volt a hely, de én úgy döntöttem, óvatos duhaj leszek. (Asszem, még a bűdös életben nem használtam ezt a kifejezést.) Fél óra hosszat beszéltem, így is csak nagy vonalakban tudtam a tervet fölvázolni, a végén pedig nekiszegeztem a kérdést:

– Na, mit gondolsz?

– A rohadt életbe, Max! Azt kérded, mit gondolok? Azt gondolom, hogy ez mindent megváltoztat! És még azt is gondolom... hogy három nap múlva eszünk ágában sem lesz elpályázni!

– De nem ám – értettem egyet.

– Mikor akarod elmondani a Nagyfőnöknek?

– Már megtörtént. Egész éjjel a javaslaton dolgoztam, de arra is kitértem, miféle fejlesztésekre meg szervezeti átalakításokra lesz szükség. Amikor megnyitja a postafiókját, csinos kis megrázkódtatásban lesz része.

– Bárcsak láthatnám az arcát!

– Nyugi, látni fogod. Végül is a te műved az egész.

– Te meg miről hadoválsz?

– Arról, hogy te ejteted foglyul a kiskomát a dzsekim bélésével, és azzal a világtörténelemben elsőként szakítottál ki egy tárgyat a saját idejéből. Ezzel szemben én a fő hátramoszdító szerepét játszottam.

Gondold csak végig! Amilyen lusta dög vagyok, nem passzolom át a dzsekit Mrs. De Winternek, hogy kimoshassa, mert eközben simán elveszíthettük volna őkelmét. Aztán dzsekiben vonulok be a gyengélkedőbe, de ha élek a lehetőséggel, és átvedlek pongyolába, az megint csak a toboz vesztét okozta volna. Változatlanul rajtam a

dzseki, amikor a Görény kóstolgatni kezd, de lekerül rólam, sőt ide-oda rugdossuk a helyiségben, akár rá is léphettünk volna, de nem tettük. Végül nem jön álom a szememre, és amikor valami feladatot keresek magamnak, kristálytisztán megszólal a fülemben Mrs. Partridge hangja: „*Ne feledkezzen meg a mosásról, Miss Maxwell!*” Tehát akkor akad a kezembe a lepusztult, de a végsőig kitartó kis fickó, amikor végre biztonságban van a St. Maryben, egy perccel sem előbb.

Gyöngéd pillantásokkal méregettük.

– Igaz – vette át a szót Peterson –, de hát pont ez a lényeg, nem? Az egészet az tette lehetővé, hogy gyakorlatilag az utolsókat rúgja.

Kapiskálja már!

– Viszek föl kávé – szóltam mintegy mellékesen. – Egy perc, és itt vagyok.

– Te nem is szoktál kávézni – jegyezte meg gyanakvóan.

– Ja, nem bírom azt a vackot.

A konyháról szervált kávékancsóval meg két további sült szalonnás szendviccsel megpakolva caplattam föl a szobámba. Farrell még aludt, mint a megholt, ezért nem mulasztottam el csekkolni az életjeleit, a kaját meg odakészítettem neki az éjjeliszekrényre.

Nem sokkal azután jelent meg Mrs. Partridge, hogy ismét csatlakoztam Petersonhoz. Még egy nő, aki láthatóan sosem alszik.

– Már kimostam a holmimat! – siettem a tudomására hozni.

Csak viccnek szántam, mégis hatalmas megkönnyebbülést láttam az arcán. Ez érdekes... később még agyalok rajta. De előbb még a Nagyfőnök óhajtotta élvezni a társaságunkat.

– Jövünk már! – dudorászta Peterson, amint a lépcsőn szökdécseltünk fölfelé.

Dr. Bairstow szúrós szemmel bámult az íróasztala mögül.

– Már nem is emlékszem olyan időkre, amikor önök ketten *nem* álltak előttem.

Nem jutott eszembe megfelelő visszavágás, így csak vigyorogtam, hátha úgy még jobban fölbosszantom.

– Üljenek le! – szólt kurtán. – Szeretnék lépésről lépésre... mondhatni, sorról sorra végigmenni az egészen. Mindenekelőtt feltétlen bizonyosságra van szükségem, hogy ez a... dolog valóban a krétakorból származik, és nem, mondjuk, a városi közparkból. Láthatnám, kérem? A dzsekit is.

Szétterítettem az íróasztalon, külön fölhívva a figyelmét a bélésen lévő szakadásra, majd ismertettem, milyen körülmények közt vásároltam – még ép béléssel – egy turkálóban nagyjából egy hónappal azelőtt. Aztán ráhelyeztem a fenyőtobozt, és elmeséltem, miként gyűjtöttem tobozokat gyújtósnak az alkalmi zsákként használt dzsekibe. Ráadásnak Peterson szemléltette a kompa hajítás mozdulatát.

– Szeretném, ha a professzor is vetne rá egy pillantást – vette vissza a szót a Nagyfőnök. – Tisztában vagyok vele, mennyire kevés a minta, de hogy kizárjuk a csalás lehetőségét, remélhetőleg így is leszűkíthető egy olyan fajra, amely, mondjuk, pár millió évvel ezelőtt kihalt. Akkor munkára, emberek!

Két óra hosszáig tartott, amíg ízekre szedtük a javaslatomat. Ő minden sorban talált kivetnivalót, én minden szót kénytelen voltam megindokolni. Ha ő előrenyomult, én visszavertem. Előhozakodtam az összes elképzelhető érvel, hogy az összes lehetséges nézőpontból alátámasszam az álláspontomat. Véres küzdelem volt – a Nagyfőnök nem ejt foglyokat.

Áldja meg az ég Petersont, amiért a keserves úton végig kitartott mellettem. Az árnyak lassan odébb vándoroltak a szőnyegen; közeledett az ebédidő. Nekem kiszáradt a szám, Tim rekedte vitatkozta magát. Egy centit sem voltam hajlandó hátrálni, inkább fölhagytam a védekezéssel, és átmentem offenzívába, megkérdőjelezve a St. Maryben bevált gyakorlatot, kifogásokat emelve az uralkodó felfogással szemben. A közepén tartottam a szónoklatomnak, amikor dr. Bairstow fölemelte a kezét.

– Ennyi elég.

Kibámult az ablakon.

– Délutánra értekezletet hívok össze a részlegvezetőknek. Este hatkor, kérem, jelenjenek meg ugyanitt! És köszönöm, hogy időt szakítottak rám.

Ennyiben maradtunk.

– Mit gondolsz? – faggattam az ebédlő felé menet Petersont.

– Azt gondolom, hogy éhen halok.

– De szerinted belemegy?

– Még szép. A Nagyfőnök egy zseni, csak tesztelte, mennyire vagyunk eltökéltek. Ezek után mégis hogy vágnánk a képébe, hogy szeretnénk elpályázni?!

* * *

Mrs. Mack tányérnyi levélféleséget nyomott a kezembe.

– Ez meg mi?

– Gombás rántotta salátával. Orvosi utasítás.

– De hát ez zöld!

– A zöldség egészséges.

- Nem kaphatnék inkább jégkrémet mentás csokiforgáccsal?
- Mellé pedig itt egy pohár frissen facsart narancslé!
- Mi??
- Magának szintúgy, Mr. Peterson.
- Mi??
- De ha az utolsó cseppig elfogyasztották, akkor van itt maguknak köszmítés morzsasüti személyre szólóan.
Tudtam, hogy nem hagy cserben.
- Megyek, megnézem Helent – mondta Tim, amikor végeztünk az evéssel.
Rásandítottam, mire halványan elpirult.
- Még nem sikerült ledolgoznunk a restanciát.
- Szerintem meg bele vagy zúgva – állapítottam meg, aztán szétváltunk.

* * *

Párnákkal föltámasztva ült az ágyban, és a kávé maradékát kortyolta. Asült szalonnás szendőknak nyomuk veszett. Már jobban nézett ki... mint rendszerint történni szokott azokkal, akik egy csomó zsírt, kalóriát, sót, cukrot meg koleszterint tömnek a hasukba. Ja, határozottan jobban, bár még karikás volt a szeme, és az arcán kiütött a borosta. Odahúztam egy széket, és föltettem a lábam az ágyra. Egy ideig méregettük egymást, aztán belekezdtünk a tojástáncba.

- Köszí – emelte meg a bögréjét.
- Nincs mit. – Nagy levegőt vettem. – Honnan tudtad?
Sóhaj.

– Elmentem kifaggatni Barclay-t. Van itt valami, amiről tudnod kell: Whissell volt az őrangyala. Azt hittem, nehéz lesz szóra bírnom, de épp ellenkezőleg, le sem lehetett lőni. Alig várta, hogy a képembe vágassa. Gőzöm sincs, mit vétettél ellene, de meg tudna fojtani egy kanál vízben.

– De hogy tudta meg?

– A gyengélkedőn a tiédrel szomszédos fürkében várta, hogy ellássák. Whissell is ott volt vele. Minden szavadat hallották.

– Most merre van?

Gondoltam, teszek nála egy baráti látogatást.

– Nincs az intézetben – érkezett a kitérő válasz.

Igazából ki a fenét érdekel?!

– Hát így. – Témát váltott: – Mi hír a nagyvilágban?

– Javaslatot nyújtottam be a Nagyfőnökhöz, még kotlik rajta. Délután a részlegvezetőkkel óhajt értekezni.

– Megiszom, aztán már itt sem vagyok.

– Ne siess!

Csönd.

– Szóval, hogy érzed magad?

„Tök jól” – kezdtem volna mondani, de még időben korigáltam:

– Irtó fáradt vagyok, alig állok a lábamon. Valahogy olyan... elveszettnek érzem magam. Gőzöm sincs, hol a helyem a világban, hős vagyok-e vagy gonosztevő. Csak annyit tudok tutira, hogy az én világom bánattal, veszteséggel, fájdalommal van teli, és már soha semmi nem lesz olyan, mint régen.

Némán bólintott.

– Hát te?

Elfelhősödött a tekintete.

– Szégyellem magam. Tönkretettem, ami a legkedvesebb volt nekem a világon, és már sosem kaphatom vissza.

Eszembe jutott a düh és a félelem, ami a Görény társaságában vett elő, az ellenállhatatlan vágy, hogy elpusztítsam, ami az utamba kerül. Hogy azoknak vágjak oda, akik közel állnak hozzám, és úgy könnyítsek a fájdalomamon.

– El sem veszítetted.

Mellé kuporodtam az ágyra, ő átkarolt, a hajamra fektette a fejét.

– Annyira sajnálom – suttogta.

– Kifordultál önmagadból, ahogy mindannyian. Szerintem egy kicsit mindenki megőrült.

– Akkor mondd el, kérlek! Meséld el, mi történt valójában, Lucy! Hosszúkat, mélyeket lélegeztem.

– Nem is tudom. Mire kezdtem fölfogni, már túl késő volt.

Behunytam a szemem, és csak beszéltem, beszéltem, úgy téve, mintha a hajamra potyogó könnyeket észre sem venném.

* * *

Mire fölébredtem, már elment. Lezuhanyoztam, és rohantam a Nagyfőnökkel megbeszélte találkozóra.

Mrs. Partridge irodájában Peterson már várt. Tétovázás nélkül léptünk be. Dr. Bairstow Guthrie őrnagy, Rapson professzor és Farrell főnök társaságban ült az asztalnál, ami ki sem látszott a tömérdek diszk, adatkocka, memóriakártya, e-blokk, papírlap meg iratgyűjtő alól. Ők négyen úgy festettek, mint akik az egész délutánt ott töltötték.

– Jó estét! – fordult hozzánk a Nagyfőnök. – Mint látják, mi már

mindent alaposan megtárgyaltunk. Uraim? Van még valami hozzáfűznivalójuk? Nincs? Miss Maxwell! Holnap délelőtt tizenegykor őszi gyűlésre kerül sor, ahol elővezetheti a javaslatait. Onnan folytatjuk.

Meglepődtem.

- Szerintem jobb, ha az ön szájából hallják, uram.
- Nem, nem, ragaszkodom hozzá, hogy ön csinálja!
- Hát rendben.

Arohadt életbe!

* * *

Aznap este Kal és Dieter is visszatért az intézetbe. Valaki kopogtatott az ajtómon. Amíg meg nem pillantottam Kalindát, föl sem fogtam, mennyire hiányzott. A kezembe nyomott egy üveg bort, és már bele is vágtunk a dumcsizásba. Mindenki mástól eltérően ő tudott mindenről – attól a pillanattól fogva, hogy fölkísérte a Nagyfőnököt a gyengélkedőbe, egészen aznapig. Együtt nevettünk a határtalan találékonyságon, amit a St. Mary-sek az engedetlenségi kampányban tanúsítottak, aztán én következtem a fenyőtobozos sztorival, és hirtelen azon kaptuk magunkat, hogy késő éjjel van. Vettem egy nagy levegőt, és kipakoltam neki a kórházzal. Nem szólt semmit, csak átölelt. Így is aludtunk el: egymás vállán.

* * *

– Szép jó reggelt mindenkinek! Nagy öröm számomra újból együtt látni az intézet teljes személyzetét! Üdvözlöm Miss Blacket és Mr.

Dietert ismét a St. Maryben! Szintúgy külön adjonisten jár négy kollégánknak, akik meghosszabbított krétakorbeli utazásukról érkeztek haza! Végül hadd köszöntsem határtalan tisztelettel Miss Maxwellt, aki egy kisebbfajta aszteroida becsapódásának összes következményével tért vissza közénk a polgári életből!

Az elmúlt hónapokat mindannyian súlyos traumaként éltük meg, mégis úgy érzem, többet nyertünk, mint amennyit veszítettünk. A múltat lezárva, most arra készülünk, hogy új irányban haladjunk tovább. Izgalmas időszaknak nézünk elébe...

– Mintha eddig baromira unatkoztunk volna – morgott Peterson.

– ...ezért fölkérem Miss Maxwellt, vezesse elő a javaslatait a St. Mary jövőbeli szerepéről!

Remegő térddel foglaltam el a helyem a közbenső lépcsőpihenőn. Ez még annál is rosszabb volt, mint amikor a Thirskön kellett előadnom.

– Jó reggelt! Kérem, ismerkedjenek meg ezzel a kis fickóval itt!

Azzal a mellettem lévő asztalkára helyeztem a fenyőtobozt, ami immár egy mintagyűjtő edény biztonságát élvezte. Az emberek nyújtogatni kezdték a nyakukat, ezért a képernyőre is kivetítettem.

– „Ő” egy nagyjából tíz centi hosszú fenyőtoboz. Csúnyán megégett szegény, a faja pillanatnyilag ismeretlen, és nagyjából három-négy nappal ezelőttig még a krétakorban éldegélt boldogan a társaival.

Csönd lett, mindenki az elhangzottakat emésztette. Siettem megkönnyíteni a dolgukat:

– Ez itt a legeslegelső tárgy a történelemben, amely kiszakítva a saját idejéből, átkerült a miénkbe. Egyszóval, emberek, megcselekedtük a lehetetlent, és még csak meg sem kellett

erőltetnünk magunkat. Képzeljék el, mi mindenre leszünk képesek, ha úgy istenigazából nekifekszünk a dolognak!

– De hát hogy a csudába? – kérdezte egy ismeretlenül csengő hang. – Nekünk mindig azt mondták, hogy ez teljesen ki van zárva!

Egyetértő pusmogás támadt.

– Tökéletesen igaza van! – feleltem. – Viszont... Ami azon nyomban a szemünkbe ötlük rajta, a rendkívül súlyos sérülései. Szemlátomást még pár perc, és írmagja sem maradt volna.

Elhallgattam. Lássuk, kinek esik le elsőként a tantusz.

Dieter állt föl.

– Lehet, hogy *pont* azért tudtátok visszahozni, mert megsemmisült volna? Mert nem volt jövője, és ha egyszer nem létezik, már nem is lett volna képes befolyásolni az időtengelyt? Erről van szó?

Megajándékoztam egy sugárzó mosollyal. Van gógyija a srácnak!

– Véleményem szerint azért vallott kudarcot minden korábbi próbálkozásunk, mert az érintett tárgyak tovább léteztek a saját jövőjükben. Mivel megvolt a maguk későbbi szerepe, mi piros lámpát kaptunk a Történelemtől. Vegyünk egy példát, legyen, mondjuk, a *Mona Lisa*! Először is, gondoljuk végig, mennyi sok esemény zajlott körülötte az évszázadok során! Mármost, képzeljük el, mi történne, ha elcsakliznánk Leonardo elől, és mielőtt még megszáradhatna rajta a festék, elhoznánk ide a jövőbe! Azok a bizonyos események egyáltalán nem következnének be, megváltozna a történelem, ami nem oké. Ha azonban a *kutatás és mentés* szempontjából kezdünk gondolkodni, hatalmas lehetőségek nyílnak előttünk.

Egyesek szemében fölcsillant az érdeklődés, másokéban nem.

– Hadd hozzak egy újabb példát! – folytattam. – Mr. Murdoch! Volna szíves idefáradni?

Ha Petersont vagy Dietert választom, mindenki azt hitte volna, összejárszunk.

– Gratulálok, Mr. Murdoch! – fordultam hozzá, amint ott feszengett mellettem az emelvényen. – Ön mostantól Lucius Tarquinius Superbus, Róma utolsó királya!

– Csak kamuzol. Kizárt, hogy valakit *Superbus*nak hívjanak!

– Ez nem kamu. Hölgyeim és uraim, van szerencsém bemutatni önöknek Tarquinius Superbus királyt, Róma humánus és fölvilágosult uralkodóját!

A hallgatóság köztársasági érzelmű tagjai hangos fújolással megfüttyögéssel fogadták a bejelentést, Dave azonban kihúzta magát, és megajándékozta alattvalóit egy fejedelmi integetéssel.

Sibyl De Winternek az ölébe hanyatlott a karja, és különös pillantást küldött felém a nagyterem hátsó traktusából.

– Tarquinius király éppen mindennapos, csip-csup ügyeit intézi, igazságot szolgáltat, adókat emel, szóval, uralkodik szépen, midőn tudomására jut, hogy valami loncsos, öregecske nőszemély... nem, Mr. Markham, nem rólam van szó... meghallgatásért folyamodik hozzá. Annyira meglepődik, hogy udvaroncainak döntését megmásítva, magához kéreti az idős hölgyet. Arongyokba öltözött, szutykos nő, aki pont úgy fest, mintha valami otthongondozási programból szalajtották volna, nagy körültekintéssel kilenc könyvet... vagyis hát, ahogy akkoriban járta, kilenc papirusztekercset helyez egyesével a király lába elé. Megvételtre kínálja őket az uralkodónak, de azzal a kikötéssel, hogy egyikbe sem nézhet bele előre. A király jót derül ezen, majd megtudakolja az árat. A megnevezett összeg akkora, mint az ország egész éves költségvetése. A jelenlévőkből, Tarquiniust is beleértve, kitör a kacagás.

– Hö-hö-hö! – játszotta túl a szerepét Murdoch.

– Akkor a király megkérdi, hogy ugyan mi lehet olyan rettentő fontos azokban a tekercesekben, amiért neki annyi sok pénzt kéne fizetnie. Aszipirtyó azonban nem ad választ a kérdésre, csupán annyit mond: „Igen vagy nem?” Tarquinius természetesen nemet mond.

– Nem! – dörögte Murdoch királyhoz méltón.

– A vénasszony ismét nem szól semmit, csak összeszedi a papiruszait, és távozik a trónteremből. Hirtelen ötlettől vezérelve, a király utána szalajtja egyik udvaroncát... – Murdoch hevesen gesztikulál, majdnem leveri a fejem – ...kifigyelni, mi lesz a vénasszony következő lépése. Ahamarosan visszatérő udvaronc jelenti, miszerint az fogott hármat a tekercek közül, és elégette őket a várudvaron, majd se szó, se beszéd, elhagyta a kastélyt.

Mindenki sült bolondnak véli a szipirtyót, és nem is gondol rá többé, az azonban nagy meglepetésre másnap visszatér, és kiteríti megmaradt papirusztekercseit a király elé. Ugyanazt az árat szabja, az ország egy évi költségvetését, viszont immár hat papiruszért. Ezúttal senkinek nincs kedve nevetni. Nos, Mr. Murdoch, mit tenne ön a király helyében?

Túl későn ötlött föl bennem a lehetőség. Mi van, ha azt feleli, hogy kinyíratja a szipirtyót, és azzal az ölébe hull a hat tekercs? De tökéletesen játszotta a szerepét, és ha arra gondolok, mi történt vele később, majd megszakad a szívem.

Rövid gondolkodás után megkérdezte:

– Mi áll e papiruszokban?

– Ki tudja? Talán semmi izgalmas, talán a világegyetem összes titka. Ön csak úgy tudhatja meg, ha odaadja érte az összes pénzt,

ami az országában föllelhető. Mit válaszol hát?

– Igen! – kurjantotta valaki a nagyterem hátuljából.

– Egy frászt! – mondtak ellent számosan.

Murdoch a homlokát ráncolta.

– Nincs mód megállapítani?

– Nincs.

– Akkor az „egy frászt”-ra szavazok, nem vagyok hajlandó annyi pénzt kiszórni az ablakon. Még ha így nem is lesz enyém a hat papirusztekercs, a helyzetem nem rosszabbodik.

– Biztos ön ebben?

– Hát... nem teljesen.

– Nos, a király sem volt az. A legenda szerint sokáig, erősen törte a fejét, a végén pedig szintúgy nemet mondott. Az asszony, mint első nap, most is összeszedte a papiruszait, és távozott.

Az én Murdud királyom ekkor kéretlenül utasította egyik képzeletbeli udvaroncát, hogy eredjen a képzeletbeli asszony nyomába, majd számoljon be a látottakról. Furcsálkodva sandítottam Dave-re, de csak vigyorgást kaptam válaszul. Ebből fogalmat alkothattam, mit érezhet néhanapján a Nagyfőnök.

Mrs. De Winter mosolygós fejrázása közepette vettem föl újból a mese fonalát.

– Kisvártatva jön is a katona jelenteni: Avénasszony megint elégetett három tekercset, vagyis már csak három maradt belőlük. *A király* – nyomtam meg a szót – nem szól semmit.

Harmadnap megérkezik a vénasszony a papirusztekercsek három túlélőjével, és a király lába elé fektetve, újfent megvételtre kínálja őket. „Mit kérsz értük?” – tudakolja az, előre ismerve a választ, az asszony pedig elárulja neki. Asíri csöndben a király az utolsó

papiruszokra mered. A vénasszony is hallgat, fölösleges megszólalnia. Ha az uralkodó nemet mond, ő azokat is tűzre veti, és örökre eltűnik a világ elől. Halljuk hát, Mr. Murdoch! *Itt a soha vissza nem térő alkalom.*

Fura visszhangot keltettek a szavaim. Lopva Mrs. De Winterre sandítottam, akinek talányos mosoly derengett az ajkán. Nem kis erőfeszítésembe került visszafordulni Dave királyhoz:

– Szóval, mit tesz ön ebben a helyzetben?

Ateremben az összes szempár Murdoch felé fordult, ő pedig, tarkóját dörzsölgetve, rám nézett tanácstalanul. Az ember azt hihette volna, *tényleg* ott hever a padlón a három könyvtekercs, a királyság jövője pedig csakis Dave válaszán múlik.

– Igent mondok! – nyilatkoztatta ki. – Megveszem őket.

Addigra oly mértékben ragadott magával mindenkit a helyzet drámaisága, hogy kitört a taps. Vállon veregettem a királyt.

– Kösz, Dave! Fantasztikus voltál! Visszaülhetsz a helyedre.

– Szó sem lehet róla! Most már tudni akarom, mi állt a papiruszokban! Elvégre fizettem értük!

– Nos, a Jupiter-templom alatti pincék legmélyére kerültek, ahol is a királyság legnagyobb bölcsei kezdték őket tanulmányozni. Nem próféciák voltak bennük, mint sokan hitték, hanem leírások kultikus szertartásokról, amikkel súlyos katasztrófáknak lehetett elejét venni. És a rómaiak oly nagy fontosságot tulajdonítottak nekik, hogy kezdetben tíz, majd tizenöt polgárt rendeltek az őrzésükre, akiknek egyéb dolguk sem volt, mint megóvni azokat minden ártalomtól.

Mint tudjuk, Róma az egész itáliai félszigetet meghódította, később pedig az egész ismert világra kiterjesztette hatalmát. A papirusztekercek, egykori tulajdonosuk, a „vén szipirtyó”, vagyis a

Szibülla után *Szibülla-könyvek* néven váltak ismertté. A legenda szerint akármiféle válsággal kellett azontúl Rómának szembenéznie, a szükséges segítség vagy jó tanács mindig megtalálható volt a *Szibülla-könyvekben*. Őrizték is éjjel-nappal a birodalom legbecsesebb kincsei közt számon tartott relikviákat, nehogy rossz kezekbe kerüljenek. Avégén úgy pusztultak el, hogy Stilicho, mert Alarik már Róma kapuinál állt a barbárokkal, elrendelte a megsemmisítésüket. Az ember nem tud szabadulni a gondolattól, hogy ha három könyv erre volt képes, mi mindent valósíthattak volna meg a rómaiak, ha mind a kilenc a birtokukba kerül!

Polly Perkins emelkedett szólásra:

– Azt állítja, visszamehetnénk az időben, hogy megmentjük a hat *Szibülla-könyvet*?

– Pontosan azt, Miss Perkins, de nem lenne célszerűbb inkább mind a kilencet megmenteni?

– De hát ők is csak az utolsó hármát tartották meg.

– Amik a végén szintúgy megsemmisültek. Szerintem csak helyesen kell megválasztanunk a pillanatot.

Mintha elektromos áramot vezettek volna a jelenlévőkbe.

Mrs. De Winter hangosan kacagott.

– És ez még mind semmi. Aki veszi a fáradságot, és egy kicsit elgondolkodik, távoli korszakokban számos példát találhat elpusztult kincsekre. Az alexandriai könyvtár, ahol állítólag az ismert világ valamennyi könyvéből őriztek másolatot, nem kevesebb, mint három alkalommal lobbant lánggra. El sem tudjuk képzelni, mi minden vesztetett oda... Nero uralkodása alatt maga Róma is leégett. Vagy vegyük a St. Paul katedrális az 1666-os nagy londoni tűzvész idején. Szinte végtelen a lehetőségek sora.

– De hát hogy a csudába tudná mindezt véghezvinni az intézet? – szólt közbe valaki. – Minden tiszteletem a tiétek, Max, de összevissza hárman vagytok. Ott vannak ráadásul a Thirskről kapott megbízások. Vagy azokról le kéne mondani?

Ez volt az az alkalom, amire vártam. A Nagyfőnökre sandítottam, aki finoman megbiccentette a fejét.

– Akkor töprengjünk ezen egy kicsit! Ha jól meggondolom, nem csak hárman volnánk. Állítom, hogy az intézet legalább *tizenegy* történést föl tud mutatni.

Először senkinek nem esett le, aztán lassan forogni kezdtek a fejek a hátsó sorok felé, ahol kimerültségről, tanácstalanságról és pánikról árulkodó arccal – a nemrég érkezettek elmaradhatatlan tartozékával – nyolc újoncunk foglalt helyet.

Belevetettem magam a mély vízbe.

– Terveim szerint három részlegre osztjuk az intézetet. Az első a már megkezdett munkát folytatja, arra épít. Ők lesznek az „*útkeresők*”. Mert pontosan ez lesz a dolgotok – fordultam már közvetlenül a hátsó sorokban ülőkhöz –, utat találni. Ti fogjátok meghatározni, majd odalátogatással igazolni a kulcsfontosságú történelmi eseményekre vonatkozó koordinátákat. Sok esetben elsőként jelentek meg majd az adott helyszínen. A ti feladatotok lesz a kronológiai térkép rendszerezése és karbantartása, de idővel, ahogy egyre több tapasztalatot sikerül gyűjtenetek, másfajta akciókban is kaphattok kiegészítő szerepet. Mellesleg az újonnan verbuvált útkeresők kiképzéséből sem maradtok ki. Ezennel mindenkinek gratulálok az előléptetéséhez!

A második részleg a kronológiai *rendfenntartásért* felel, az esetleges anomáliákat azonosítja. Gyakran lesz szükség

beavatkozásra, úgyhogy ez nem nyúlszívűeknek való feladat. A munkakörrel együtt járó veszélyeken kívül a jövőből érkező, ellenséges szándékú zavarkeltőkre is biztosan lehet számítani. Nyilván mindenki emlékszik, miféle sikeres akciót hajtottunk végre nemrég a krétakorban. Félreértés ne essék, emberek, piszok nagy szerencsénk volt. Maradandó kár nem esett... legalábbis St. Mary-sekben, de a jövőben sokkal óvatosabban kell majd eljárunk. Nem mi vagyunk az egyedüli látogatók „odakint”, azok a szemetek viszont magasról tesznek az időkontinuum épségére, amíg profitot lehet belőle kisajtolni, márpedig a végtelen ostobaságukkal mindnyájunkat veszélybe sodornak. A szekció változó nagyságú személyzettel fog dolgozni, mindig az aktuális szükségleteknek megfelelően. Magától értetődően az ő kívánalmaik bármi egyéb fennálló kötelezettséggel szemben előnyt élveznek.

A harmadik részleg foglalkozik a már említett *kutatással és mentéssel*. A jövőben tehát ez lesz a legfőbb rendeltetésünk, ami persze az egész intézetet érinti. Vegyük például az alexandriai könyvtárat! Pár percre mindenki képzelje el, amint egy időugrással ott termünk, hogy megkíséreljük a páratlan gyűjteményt megmenteni. Kikből áll majd a legénység? Kell legalább egy múltjáró... mármint teát főzni, továbbá tűzoltási technikákra kiképzett biztonságiak, továbbá néhányan a tudományos kutatói stábbból, akik majd megmondják, mit kell megmenteni. És ezzel még nincs vége. Szükségünk lesz egészségügyiekre, aztán levéltári szakértőkre, akik az írásos anyagok konzerválásának módját illetően adnak tanácsokat, azonfelül olyasvalakire is, aki kellő régészeti tapasztalatokkal rendelkezik, és javasolni tud megfelelő rejtekhelyet. Mert, gondoljunk csak bele: nem hozhatjuk magunkkal a zsákmányt,

mert azzal kitennénk az összes modern kori szennyeződés káros hatásainak. Ott helyben kell gondoskodnunk róla, hogy minden megfelelően elraktározva, jól eldugva várakozzon mindaddig... és most jön a dolog zseniális része... amíg a Thirsk, láss csodát!, fülest nem kap a St. Marytól. Az átpasszolt információk alapján az egyetem aztán fölszerel egy expedíciót, és megcsinálja vele az évtized, ha nem az évszázad archeológiai fölfedezését. Csupán egy-két ilyen ügylet, és az egekbe szökik előtűk a reputációnk, onnantól pedig úgy fognak táncolni, ahogy mi fűtyülünk, nem pedig fordítva. Ráadásul soha többé nem kell aggódnunk a St. Mary működésének finanszírozása miatt.

Szünetet tartottam, hogy lélegzethez jussak. Még életemben nem tapasztaltam ilyen sűrű csöndet az intézetben. Persze, tudom, a Nagyfőnököt például senki nem merészné szónoklat közben félbeszakítani, de akkor is, némi susmorgásra meg bekiabálásra azért föl voltam készülve.

– Tisztában vagyok vele, hogy egyesek nem ilyen melóra szerződtek. Önök is tapasztalták, hogy az intézet úgy robog végig múltjáróin, mint hashajtó a töpörödött nagymamán. Ezért hadd szögezzem le: nincs semmi kényszer. Aki nem akar ebben részt venni, rendben. Személyesen garantálom, hogy nem származik hátránya a dologból. Mindenki kap gondolkodási időt. Javaslom, beszéljék meg a részlegvezetőjükkel, vagy...

– Én vállalom! – pattant föl Dieter.

– Mintha kicsit rövid lenne a memóriád – vigyorogtam rá. – Legutóbbi találkozásunkkor megesküdtél, hogy még az ebédlőbe sem teszed be a lábad, ha én ott vagyok!

– Jó, jó, de amíg nem vezetsz autót, biztonságban vagyok –

jelentette ki. – Úgyhogy igen, akarom a melót. Írjatok föl a listára!

Mások is fölálltak, ami újabb lökést adott a jelentkezésnek, vagyis alakult a dolog. Egy frissen nyomtatott papírt lobogtatva, ekkor futott be Rapsón professzor.

– Támadt egy-két ötletem a lehetséges mentőakciókat illetően. Akad köztük kisebb jelentőségű, de egészen nagyszabású is. Ami a fő, mindenkitől várom a további javaslatokat!

Izgatott karattyolás támadt.

– A bayeux-i hímezett kárpit elveszett darabja!

– Arisztarkhosz könyve a heliocentrikus elméletről!

– Micsoda?

– Tudod, a pacák, aki először dobta be a köztudatba, hogy a Föld kering a Nap körül.

– Ja...

– William Blake-nek tonnaszám tűntek el a versei!

– Azért a Homérosznak tulajdonított *Margitészről* sem illik megfélekezni – kotyogtam közbe, átmenetileg kiesve a szerepemből, ami múltjáró körökben folyamatosan fönnálló veszély.

Akkor megakadt a szemem Jenny Fieldsen. Mozgott az ajka, de amilyen csöndes kis jószág, a hangzavarban nem lehetett kivenni a szavait.

– Kuss legyen, emberek! – kiáltottam. – Ki vele, Jenny!

– A dodók. Visszahozhatnánk a dodókat.

És hát ez volt az a pillanat, amikor szélesre tárult előttünk a lehetőségek tárházának kapuja. Amikor oly hatalmas lendülettel kapott szárnyra a képzeletünk, hogy már lehetetlenség lett volna visszakényszeríteni a földre.

16

DIETER gondterhelten ráncolta a homlokát.

– De ha tényleg Alexandriába készülünk, ahhoz valami nagyobb kéne, mint a szokványos komp. Egy olyan, amiben nagyjából tízen elalhatnak, egyben műhelyként is szolgál.

– És belefér a szükséges felszerelés – tette hozzá valaki.

– Az anyagkészletekről nem is beszélve – tódította egy másik a K+F-ről. – Úgy értem, a papirusztekercsek hosszú idejű tárolásához alkalmas tartályok kellene. Plusz valami gyanta- vagy ragasztóféleség, amivel tömíteni fogjuk az edények száját. Esetleg szerszámok és nyersanyagok, hogy a helyszínen készítsünk ilyet.

– Mit szólnátok a kátrányhoz? A holt-tengeri tekercseket tartalmazó agyagkorsók is kátránnyal voltak lezárva.

– De persze túl nagyok sem szabad lennie, elvégre kerülnünk kell a feltűnést. Kinek hiányozna egy akkora konténer, mint a rushfordi városháza? Nem a *Viharmadár 2*-ről beszélünk, emberek.

A Főnök is csatlakozott a vitához:

– A valamivel nagyobb konténer nem gond, a szokványos kompokat viszont használhatnánk a kiszolgálására, ingajaratban szállítani utánpótlást alapanyagból, eszközökből, emberből, oda-vissza.

– A tűzoltó-felszerelésnek mindenesetre bele kell férnie – szolt figyelmeztetően Guthrie.

– Mit szólnátok, ha különféle konténereket rendszeresítenénk, speciálisan tűzoltáshoz, víz alatti leletmentéshez, ásatáshoz kialakítva? Akkor már csak föl kell málházni a szükséges típust, és már ugorhat is.

– De honnan tudjuk, melyik épp a nyerő?

Ekkor Kal és Peterson is belevetette magát:

– Szerintünk előbb felderítő ugrásokra lesz szükség, körbeszimatolni a könyvtárban meg a környékén. Pontosan miket tárolnak benne, miféle anyagokból készült az épület, merre található a legközelebb víz... az útkeresők simán kideríthetnék.

– Ebben szerintem mi is tudnánk segíteni – ajánlkozott Guthrie. – Akad néhány extúztoló az állományban. – Azzal Weller és Evans nevét kiáltozva elsietett, és hamarosan már kisebb tömeg gyűlt köré.

Peterson tovább ütötte a vasat.

– Aztán kell egy csapat, akik a konzerválási eljárások meg tárolóedények témájában kutakodnak. Ugyanis mindent a helyszínen kell majd beszerezni. Csakis korabeli kellékekkel dolgozhatunk. A legkisebb anomália is katasztrófához vezethet.

– Erre dr. Dowson a legmegfelelőbb ember – mutatott rá Rapson professzor. – Arra is megkérhetnénk, hogy írjon egy listát a legérdekesebb papiruszokról. Mert *hátha* mégis lesz idő válogatni ahelyett, hogy a jól bevált gyakorlat szerint egyszerűen csak fölkapnánk, ami a kezünk ügyébe kerül, aztán spuri!

Dieter úgy püfölte a billentyűket az e-blokkján, mintha az élete múlna rajta.

– Vegyünk, mondjuk, tízfős legénységet. Tíznapig ott-tartózkodással számolva, a szükséges élelem és víz... akkor mennyi is, Mrs. Mack...?

– robogott el a konyhai személyzet irányába.

Akármerre néztem, az emberek asztalokat toltak össze, e-blokkokat ráncigáltak elő, és csoportokba verődtek, hogy azután nyomtatott listákat lobogtatva futkossanak egyiktől a másikig. Imitt-amott kísértetiesen sziporkázó adattornyok kezdtek fölsejleni.

– Magasságos ég! Egy szörnyeteget keltettünk életre – ütötte meg a fülemet a Nagyfőnök szenvtelen hangja. – Peterson! Beszüntetné, kérem, a falra firkálást? Tudhatná már, hogy az épület műemléki védelem alatt áll.

Többen állványokat vonszoltak be prezentációs táblákkal, és az elviselhetőség határáig emelkedett a zajszint. Az egész mindenség, úgy, ahogy van, kicsúszott az ellenőrzésem alól. A Nagyfőnökhöz fordultam, de ő csak a vállát vonogatta:

– Üdv a klubban!

Odaslattyogtam Farrellhez, aki egy asztali hologram fölé görnyedt az embereivel. Egyikük lázasan magyarázott:

– De ha előre is, hátulra is beteszünk egy-egy ajtót, akkor az összes gép, berendezés, akármi csak begurul az egyik végén, a másikon meg ki, tolatni sem kell. Mihelyt kikerült a cucc a konténerből, máris kétszer annyi szabad tér áll rendelkezésre a műhelymunkához. Alakótereket egy második szinten vagy félemeleten alakítanánk ki, ahol nincsenek útban. És akkor a tartályok átkerülhetnének ide...

Az utolsó javaslatot zajos ellenkezés fogadta. Hagytam, hadd győzködjék egymást, és továbbálltam egy házzal, Guthrie csapatához.

– De ha mondom, hogy nem használhatunk oltóhabot! Az túl modern! És a víz se jöhet szóba! Mi értelme volna azon az áron megmenteni a könyvtekercseket a tűztől, hogy utána vízbe fojtsuk

őket?! Inkább tűzelfojtó ponyvákra lenne szükség... Állítsuk rá Rapson professzort, majd ő kitalálja, miből készüljenek. Meg kampós végű rudakra. És falétrákra, de azokat le kéne kezelni égésgátló szerrel...

– És hol jön a képbe a védőöltözék? Mit fogunk viselni? Talán szandálban, tunikában oltsuk a tüzet? Lesznek ott helybéliek? Mennyire kell ragaszkodni a korhű megjelenéshez? Professzor...?

– Ott van még az elsősegély kérdése. Minden résztvevőt ki kell képezni égési sérülések, zúzódások kezelésére. Bár egy orvos sem ártana a csapatban. Esetleg dr. Foster...?

Avita végét nem vártam meg, inkább Mrs. Mack felé vettem az irányt.

– Tíz fővel és, mondjuk, napi három étkezéssel számolva tíz napig, az annyi, mint harmincszor tíz... Visznek magukkal konyhafelszerelést? Vagy kizárólag az ingajáratban szállított ellátmányra fognak támaszkodni? Hát a víz? Forróság lesz, kell a szomjoltó. Mennyit nyom egy köbméter víz?

Fölpillantott a jegyzeteiből, és észrevette, hogy közeledem.

– Meg kell hagyni, Miss Maxwell, maga aztán jól beeresztette a macskát a galambok közé! Ha belegondolok, hogy két nappal ezelőtt az intézet még a szakadék szélén táncolt...

Elmosolyodtam.

– Nem szívesen zavarom, de szeretném, ha ez a mostani lendület sokáig megmaradna. Ezért nem kaphatnánk *itt* valami enni- meg innivalót?

– Már intézkedtem. Tíz perc múlva hoznak levest meg szendvicseket.

– Sejthettem volna. Hát a konyhai személyzet, Mrs. Mack? Mit

szólnak ehhez az egészhez? Magát vajon rá tudnám valahogy beszélni, hogy kitegye a lábát a St. Maryból?

Rám villantott mosolya mögött egy pillanatra fölsejlett a fiatalasszony, aki azon a nevezetes éjjelen, midőn a helybéliek mind egy szálig kitessékelték a fasisztákat Cardiffból, vállvetve harcolt a férje oldalán. Most is ott lesz a frontvonalban, semmi kétség.

Az ebéd egy másodpercre sem lassította le a lázas ténykedést. Két órával később úgy festett a nagyterem, mint egy katasztrófa sújtotta övezet. Bokáig gázoltunk a nyomtatott listákban, nem is beszélve a szétszórt papírpoharokról meg -tányérokról. Gyakorlatilag minden felületet elborítottak az e-blokkok, diszkek, memóriakártyák, adatkockák, papírlapok, iratgyűjtők meg válogatott hulladékok. Immár magára hagyatva, három-négy félkész adattorony forgott ráérősen. A prezentációs táblákon tenyérnyi üres hely sem maradt. Érezhetően alábbhagyott a lárma, már a részletek kidolgozásával bíbelődött mindenki.

Én a lépcsőn üldögéltem Kallel meg Petersonnal. A közös agytornának egy hevenyészett ütemterv lett az eredménye, meg nagy halom kérdeznivaló a többi részleg dolgozóitól.

Valaki fölkiáltott:

– Max! Idejönnél egy percre?

Elvonszoltam magam Dieterék asztaláig, amin százával heverték az egyenletekkel, diagramokkal, alaprajzokkal, anyagjegyzékekkel telefirkált lapok. Ezek aztán tényleg beleadtak apait-anyait.

– Ezt nézzétek! – terített szét egy lepedőnyi ívet a papírkazal tetején, majd egy kávésbögrével, virágcserepekkel meg egyikük e-blokkjával lehorgonyozta a négy sarkánál. Köré gyűltünk.

Szögletes, lapos tetejű konténert láttunk magunk előtt.

– A tető munkavégzésre is alkalmas. A komp mindkét végén van ajtó... itt meg itt, amiket le lehet eresztetni, és akkor rámpaként szolgálnak. És emitt található a...

A Nagyfőnök finoman megkocogtatta a vállamat.

– Kezdheti összeilleszteni a darabkákat, Miss Maxwell. Egy hónapja van rá.

Sitty-sutty, már söpörtünk is Alexandriába.

* * *

Egy pillanatra megálltam az ajtó előtt, hogy nyugalmat erőltessek magamra. Irtó kemény munka állt mögöttem. Igazából az intézet összes dolgozója irtó keményen melózott, de a végső szót mindenben én mondtam ki. És persze nekem is kellett prezentálnom. Lejárt az egy hónapos határidő, ideje volt szerződést teljesíteni.

Fölszegtem az állam, és belöktem az ajtót.

– Menjen be nyugodtan, Miss Maxwell! – nézett föl a papírjaiból Mrs. Partridge. – Már csak magára várnak.

Magamhoz szorítottam a jegyzeteimet, és beléptem. Igaza volt a titkárnőnek: már tűkön ült mindenki. A Nagyfőnök, mint mindig, az asztalfőnél foglalt helyet, Farrell főnök a jobbján, Guthrie a balján. Az őrnagy mellett Helen Foster, aztán Mrs. Mack, végül Mrs. Enderby a Gardrób képviselőjeként. Az asztal túloldalán szerintem hiba volt összeereszteni Rapson professzort dr. Dowsonnal.

Mindenki ott volt. Annak idején személyesen érveltem amellett, hogy valamennyi részleg képviseltesse magát, de akkor még nem gondoltam, hogy majd nekem jut az eligazítás megtisztelő feladata.

Az egyik falnál Kal, Peterson, Dieter meg a K+F-es Jamie Cameron

ültek egy sorban. Utolsóként Mrs. Partridge csatlakozott hozzánk. Mindenki előtt fölnyitva állt az e-blokkja, és minden csillogó szempár várakozásteljesen meredt rám. A Nagyfőnök fejbiccentéssel adta meg az engedélyt a kezdésre. Egy pillanatra heves vágyat éreztem, hogy sarkon forduljak, és ott hagyjak csapot-papot.

– Üdv mindenkinek! Az eligazítás három szakaszra oszlik: az első egy rövid tájékoztató a küldetés háttéréről, ezt helyzetjelentés követi az egyes részlegek vezetőitől, végül egy ideiglenes ütemtervet fogok javasolni.

Kezdjük a háttér-információkkal!

Az alexandriai könyvtárat I. Ptolemaiosz egyiptomi uralkodó alapította az i.e. III. század elején. A becslések 400 ezer és 700 ezer közé teszik az ott tárolt tekercsek darabszámát, bár a tényleges mennyiség ennél jóval nagyobb vagy akár jóval kisebb is lehetett, nem tudni biztosat. Jaj, ne vágjanak már ilyen rémült képet! Ennek egy töredékét sem lesz esélyünk megmenteni.

Miután a mai napig kétségek vannak a Muszeion, a nagykönyvtár tényleges tartalmát illetően, mi inkább a Szerapeum, a fiókinézmény jól dokumentált elpusztítását vesszük célba.

I. sz. 391-ben Theophilosz alexandriai pátriárka pogányellenes lázadásra bujtogat a városban, arra ösztönözve a keresztényeket, hogy a pogányok más kultikus helyeivel együtt pusztítsák el a Szerapeumot. Jó szokásához híven a csőcselék boldogan engedelmeskedik. Amikor már lángokban áll az épület, és mindenfelé verekedések törtek ki, mi akkor fogunk benyomulni.

Az útkeresőknek köszönhetően mostanra pontos információink vannak a Szerapeum elhelyezkedéséről, belső elrendezését is ismerjük. Számos, különálló részlege mind egy-egy adott

tárgykörnek van szentelve – a matematikának, csillagászatnak, fizikának, anatómiának, a korai történettudománynak, a tudományos értekezés művészetének, és a többi.

A dossziékban megtalálhatók a részletes alaprajzok. A landolási pontokat sárgával jelöltük a kompok sorszámával együtt. Jókora épületről van szó, de azért nem olyan nagyról. Nem szeretnénk, ha bárki a falakon belül érne földet, ezért minden koordinátát személyesen Farrell főnök fog betáplálni.

Amitől komolyan illik majd tartanunk, az körös-körül a nagyüzemi méretekben zajló pusztítás. Ésszerű óvintézkedések mellett azonban nem lesz gond.

Valaki fölhorkant.

– Kérdés az eddigiekhez?

Szemlátomást nem volt.

– Akkor megkérném Farrell főnököt, számoljon be az új komppal kapcsolatos munkálatokról!

– Minden a terv szerint halad – nézett föl a jegyzeteiből Leon. – Akadt ugyan némi logisztikai gond a belső kialakítással, de semmi leküzdhetetlen. A külső burkolatra már nem lesz időnk, viszont az később is ráér. Rajtunk kívül úgysem látja majd senki. Élek az alkalommal, és emlékeztetnék rá, hogy holnaputántól kezdődően három napon át, Dietert és magamat leszámítva, mindenkinek tiltott terület lesz a Hawking. Megkérnék minden jelenlévőt, világosan értesse meg a saját embereivel, hogy ez idő alatt a „szabad a pálya” jelzésig senki nem teheti be a lábát!

Ajó ég tudta, mi zajlik arrafelé, de nem lett volna értelme faggatózni. Korábban megpróbáltam, de csak sejtelmes vigyorgást kaptam válaszul. Annyira bosszantó!

Visszavettem a szót:

– Dr. Foster, az ön feladatkörébe tartozik minden, ami egészségügyi. Hogy halad a kiképzés?

– Már átrágtuk magunkat az első-, másod-, harmad- és negyedfokú égéseken, meg a belélegzett füst hatásain, és áttértünk a zúzódásos sérülések kezelésére. A küldetés összes résztvevője köteles ismét letenni a szanitécvizsgát, de eddig tartjuk magunkat az ütemtervhez.

Bólintottam.

– Dr. Dowson?

– Találtam egy alkalmas helyszínt, ott bármi elrejthető, amit sikerül majd kimenteni. Kellően közel fekszik Alexandriához, ugyanakkor arra is szükség lesz, hogy nagyjából 2000 esztendeig érintetlen maradjon. Nyilván megértik, hogy ezt nem tudom garantálni.

– Természetesen, doktor. Ez a hely nyilván Egyiptom határain belül található. Ajövőre nézve megszeghetetlen szabályként kell leszögeznünk, hogy egyetlenegy lelet sem hagyja el az ország területét. Egyiptom kincse Egyiptomban marad.

Rapson professzor! Tudomásom szerint ön megfordult Alexandriában.

Naná, méghozzá – igen agyafúrt módon – egy szórakozott tudós álcájában. Igazándiból nem túl sok álcázásra volt szükség: csupán be kellett tekerni valami lepelfélébe, jól felingerelni, majd beirányozni Alexandria felé.

– Úgy van, Max, és sikerült is fölkatatnom egy ügyes fazekast. Szerintem az edényei alkalmasak a célra. Az itteni előkészületek végeztével bármikor visszaugrom, és megalkuszom vele.

– De hogyan gondolta rendezni a számlát?

Merthogy csak korabeli fizetőeszköz jöhetett szóba.

– Nos, ööö... meggyőztük a Thirski Egyetem Egyiptológiai Tanszékét, hogy váljanak meg pár dédelgetett múkincstől.

– Kiváló! Mrs. Mack!

– Parancsoljon, Max! – reagált nyitott e-blokkal az ölében a csupa figyelem szakácsnő.

– Az ön dolga élelemről, vízről gondoskodni. Dr. Dowsontól tudom, hogy a B helyszín közelében semmiféle vízvételi lehetőség nem található. Miután nem tudjuk előre, hány könyvtekercset sikerül majd kimenteni, továbbá mennyi ideig tart az összeset elpakolni abban a sivatagi hőségben, egyelőre megbecsülhetetlen, hogy hány napi ellátásra lesz szükség.

– Ezzel nem lehet gond – szolt közbe a Főnök. – Arészlegem képes rá, hogy az aktuális igényeknek megfelelően ingajáratban közlekedtesse a kompokat friss élelmiszer-ellátmánnyal, emberutánpótlással.

– Rendben – hagytam jóvá. – Akkor üljenek össze, kérem, és miután kidolgozták a részleteket, tájékoztassanak!

A Gardrób vezetőnője már túrkön ült mellettem az izgalomtól; kegyetlenség volt így bánnom vele. Mosolyogva fordultam hozzá, hogy megszabadítsam szenvedéseitől.

– Mrs. Enderby!

Sugárzó tekintettel nézett vissza.

– Az önök részlegétől háromféle dologra lesz szükségünk: tűzálló öltözékekre, vászonponyvákra a nap ellen, továbbá néhány kellően steril holmira a munkavégzéshez.

Ez utóbbi létfontosságú. Tudja, minden régészeti leletet tüzetes vizsgálatnak vetnek alá. Ez duplán vonatkozik arra, amire mi

készülünk. A legapróbb részlettel sem lehet gubanc, máskülönben a fél világ hamisításról kezd óbégatni. Ráadásul, ha ezt most elszúrjuk, akkor többé a büdös életben nem fognak megbízni bennünk, az pedig a végünket jelentené, ezzel mindenki legyen tisztában. Ezért életbe vágó, hogy a minimumra csökkentsük a könyvtekercsekkel való közvetlen érintkezést. Mindenkinek be kell kötnie a fejét. Ennek sem a valláshoz, sem a napsütéshez nincs köze, viszont a tekercsre nem kerülhetnek hajszálak, pláne nem telis-tele modern kori hajápoló szerek maradványaival! Gőzöm sincs, képesek-e ezek két évezredig változatlan formában fönmaradni, de nem vállalom a kockázatot. Képzeljék csak el a tudósokat, amint azon spekulálnak, létezett-e az ókorban korpásodás elleni sampon! Kell az nekünk? Úgyhogy, Mrs. Enderby, a lehető legszigorúbb ellenőrzést várjuk el a Gardróbtól. Azonkívül a könyvtekercsekkel dolgozóknak a naptej is tilos. Minden eshetőségre cérnakesztyűt viselünk. Nem tudható, ilyen hosszú idő alatt miféle reakcióba lépnének a vegyi anyagok a papirusszal.

Mielőtt áttérnénk a menetrendre, van kérdés?

Fejrázás, aztán mindenki dossziét váltott, és törölt minden addigit az e-blokkja képernyőjéről.

– Rapson professzor! Ön ugrik elsőként a csapatával Alexandriába, konkrétan az A helyszínre. Ott beszerzik a tárolóedényeket, a kátránykészítéshez szükséges alapanyagokat, kellékeket, satöbbi, és átszállítják a B helyszínre dr. Dowsonhoz. Önöké a hármaskomp, a kíséretet Mr. Dieter adja.

Dr. Dowson! AVM2-es komppal önök egyenesen B-be, az „újratermetés” helyszínére ugranak, elvégzik a szükséges előkészületeket, aztán türelmesen várnak a professzorra. Farrell

főnököt kapják kísérőnek.

A tekercsmentő különítmény, vagyis az én brigádom utazik az Egyessel, mert az kicsi. Összesen három csapatra oszlunk: az enyémhez tartozik Markham és Van Owen, Peterson kapja Schillert és Evanst, Weller és Clarke pedig Miss Blacké, tehát mindegyik egy-egy múltjáróból, útkeresőből és biztonsági emberből áll össze.

Az egészségügyiek kapják a kettes kompot, a tűzoltók és biztonsági osztagok pedig az Ötössel, illetve a Hatossal utaznak. Mindannyian együtt ugrunk az A helyszínre, és azon nyomban behatolunk a Szerapeumba.

Dolgunk végeztével, miközben az egészségügyi csapat visszatér a St. Marybe az esetleges súlyos sérültekkel, mi átvisszük a zsákmányt a B helyszínre.

Ott nekiállunk kirakodni, dr. Dowson és a professzor irányítása alatt bepakoljuk a könyvtekerceket az agyagedényekbe, majd légmentesen lezárjuk őket. Mint már említettem, gyakorlatilag steril körülmények között dolgozunk. Avégén mindent eltemetünk, befalazunk vagy leeresztünk egy sziklahasadékba... majd dr. Dowson eldönti, melyik a követendő eljárás... hogy aztán az első szavunkra fölálló, közös thirski/egyiptomi expedíció szépen rálelhessen. Zárásként lezavarjuk minden idők legaprólékosabb ELIT-jét, és zajos tetszésnyilvánítás közepette hazaugrunk.

Kérdés? Észrevétel?

Rapson professzor gondterhelten ingatta a fejét.

– A holt-tengeri tekercek edényei kátránnyal voltak szigetelve, de nekem kétségeim támadtak. Lehet, hogy a szurok alkalmasabb lenne.

Dr. Dowson fölhorkant:

– És azt mivel gondoltad összetartani??

– Mit szólnál a fekáliához? Anövényi rost prima kötőanyag. Próbálkozhatnék lótrágyával vagy nyúlbogókkal. Akár az emberi ürülék is megteszi, elvégre az is fölfogható megújuló szerves nyersanyagforrásként.

Na, gondoltam, sok szerencsét hozzá. Ha ezek itt rám bázíroznak, akkor azok az agyagedények egy örökkévalóságig lezáratlanul fognak maradni. Amilyen régóta készételeken élek, nagyjából évente kétszer jön rám az inger, rendszerint a nyári és téli napforduló idején. Tudod, szeretem megadni a módját...

Bő egy órán át folyt a vita. Közben módosult pár apró részlet, de alapvetően minden maradt úgy, ahogy javasoltam.

* * *

Ahogy a Nagyfőnök óhajtotta, az egy hónapos határidő lejárta előtt ott feküdt az íróasztalán a végleges bevetési terv.

– Megfelelőnek tűnik – mondta egy biccentéssel, vagyis száz százalékgig meg volt vele elégedve. – Fölteszem, az esetleges szükséghelyzetekre is gondolt.

– Hát... igen is, meg nem is. Valami csórikám törvénye kimondja, hogy ami elromolhat, az el is romlik. Mi megtettünk minden tőlünk telhetőt, de ha netán olyasmi következik be, amit nem láttunk előre, akkor majd improvizálunk.

– Ó. A történettudományi szekció híres mottója. – Halvány mosolyra húzta az ajkát. – Majdhogynem irigylem önöket.

Fölfüggesztettem a pakolászást.

– Tényleg! Nem akarna velünk jönni?

Némán meredtünk egymásra.

– De miért nem, uram?

Hosszú hallgatás után megszólalt:

– Miért is ne? Mondjuk, a könyvtárról szó sem lehet, ott nem vennék hasznomat, de a B helyszínrre esetleg bekukkanthatnék.

– A belátására bízom, uram. Mi bármikor szívesen látjuk.

Odakint elkapott Mrs. Partridge.

– Csak nem megy ő is Alexandriába??

Őszintén meglepődtem. Úgy szorított, hogy majdnem fölszisszentem.

– Ha úgy tartja kedve...

– Pedig jobb lenne, ha nem tenné!

– Ezt hadd döntse el ő személyesen!

– De maga a küldetésvezető! Éljen a vétójogával!

– Miért tennék ilyet?

De már el is múlt a pillanat: kisimultak az arcvonásai, eleresztette a karomat, és lépett egyet hátra.

– Segíthetek még valamiben, Miss Maxwell?

Ha visszatért a *missmaxwellezéshez*, akkor nagyon a bögyében lehetek. Átnyújtottam az adatkockákat, ütemterveket, elosztási listákat. Egy biccentéssel fogta őket, visszavonult velük az íróasztala mögé, és géppuskaropogással verni kezdte a billentyűket.

Kimenekültem a folyosóra.

* * *

A második emeleten valami rémséges bűz terjengett. Gondoltam, megnézem, honnan ered. Fölösleges volt vesződnöm vele, a

szóváltásból minden kiderült.

– Nyúlszar?? Te itt nyúlszarral kísérletezgetsz?? Hát teljesen elment az eszed?? Atyavilág, ember, nem főzhetsz szurkot nyúlszARBÓ!! Komolyan azt állítod, hogy...?

– Doktor Dowson – szólítottam meg csillapítólag. – Mi a probléma? Reszkető mutatóujjal bökött a levegőbe.

– Ez az őrült... ez az elmebeteg nyúlszarral főzi a szurkot! Hallott már ekkora ostobaságot? Nyúlszarral, édes istenem... – Szabályosan zihált a fölindultságtól.

– Higgadj már le, Octavius! – bukkant elő a ködből a minden ízében megátalkodott Rapson professzor, lehámozva a szájáról a zsebkendőt. – Ha így folytatod, még agyvérzést kapsz itt nekem! Jamie, kérem, volna olyan szíves ablakot nyitni?

Némileg enyhült a borzalmas szag. Bezzeg a tűzjelzőnek esze ágában sem volt beindulni. Fölmásztam egy asztalra, és benéztem a burkolat alá. Elem sehol.

– Professzor úr...

– Muszáj volt kivennem, Max! Ez a hülye izé folyton szirénázott, már kezdett az idegeimre menni.

– Nyúlszarral!! – folytatta a dühöngést dr. Dowson, oly mértékű figyelem-összpontosításról téve tanúbizonyságot, ami ritkán fordul elő a St. Maryben. – Az összes eszement, idióta kiinduló anyag közül neki pont a nyúlszart kellett kipécéznie...!

– Az ég szerelmére, Occy! Igazán mutathatnál némi hálát! Egy speciális szurokrecepten dolgozunk, szükségem volt valami rostos kötőanyagra! Mielőtt még fölrobbannál, vedd tudomásul, hogy a mostani keverék már egész jól működik. Úgyhogy a helyedben inkább megköszönném.

Dr. Dowson fölfújta magát, amitől az arcán még sötétebb árnyalatra váltott a bíbor szín.

– Megköszönni?? Mégis mit köszönjek meg?? Hogy amint mindig is sejtettem, nekem kell az összes kutatási-fejlesztési munkát elvégeznem... *helyettetek??* Áruld el nekem, Andrew, mégis mekkora nyúlbogó-felhozatalra számítasz egy városban? Egyiptomi körülmények között? Abban a hőségben? A sivatag kellős közepén? Már *most* megmondhatom, hogy csak az idődet vesztegeted vele! A kézenfekvő megoldás a szarvasmarha-, teve- vagy öszvértrágya! Belegondoltál már, mennyi sok pindurka nyúlbogó tesz ki egyetlen átlagos méretű tehénlepényt?

– Nos, szerintem nem nehéz megbecsülni – felelte a mindenkori gondolatmenetétől (hál' istennek) könnyebben eltéríthető Rapson professzor. – Szerintem az eredmény úgy hetven és száz közé tehető... Persze súly alapján is elvégezhetjük az összehasonlítást... Jamie, édes fiam! Kerítene nekem sürgősen néhány tehénlepényt? És mivel nem tudhatjuk, mennyi bennük a növényi maradvány, egyúttal pár villát is szerezzon Mrs. Macktól! Mármost, ami a lehetséges gyantaforrásokot illeti, Occy, talán megfontolás tárgyává tehetnénk...

Azzal újfent belevesztek a ködbe.

* * *

Utolsó biztonsági fejtágító. Guthrie őrnagy nem kertelt:

– Nyissák ki a fülüket, mert csak egyszer mondom el! A landolás pillanatától kezdődően, még mielőtt egy árva lépést tennénk odakint, én parancsolok maguknak. Múltjárótól fölfelé ezt mindenki tartsa

észben! Akinek ez nem tetszik, az itthon marad, ennyire egyszerű. Tehát senki nem hagyja el a kompját, amíg én engedélyt nem adok rá. És amikor azt hallják tőlem, hogy „visszavonulni!”, akkor visszavonulnak. Nem állnak meg még néhány könyvtekercsért, nem nézik meg, mi van a sarkon túl, hanem pucolnak. Abbahagynak mindent, és visszatakarodnak a kompjukba. Értve vagyok?

Össznépi mormogással feleltünk.

– Helyes. Amit még tisztáznunk kell, a saját embereimmel már közöltem, most maguk jönnek. A biztonsági különítmény nem azért lesz ott, hogy eloltsa a tüzet. Természetesen igyekszünk a lángokat lokalizálni, miközben folyik a leletmentés, elsődleges feladatunk azonban a maguk védelme. Megteszünk mindent, hogy lehetőséget nyújtsunk a küldetés teljesítésére, de számunkra a maguk biztonsága élvez elsőbbséget. Ezért, könyörgök, ne cipeltessenek az embereimmel papiruszkötegeket, mert nekik nem az a dolguk!

Ketten közülünk komplett tűzoltó-felszerelést fognak viselni, mindenki máson tűzálló védőöltözet lesz. Mármost, a történettudományi szekciónak fölöslegesen azzal fárasztania magát, hogy a fejét ingassa, és dühödten tiltakozzon, mert nagy ívben teszek a történeti hűsége. Törődjenek bele!

A csapatom egyes tagjai a tömeg megfékezésére kapnak megbízást, az ellenségesen föllépő kortársakat fogják távol tartani. Ismételten kérem, ne próbálják bevonni őket a tekercsmentési munkálatokba! Szigorúan harcászati feladatuk lesz, hogy maguknak legyen idejük rendezetten visszavonulni a kompjukba.

Foster doktornő és az emberei az orvosi célokra átalakított kettes kompban, esetleg annak közelében fognak várakozni. Személyi sérülés esetén az *egész* érintett csapat köteles náluk jelentkezni.

Ezért sose maradjanak le a csapatuktól! Mindenfajta önkényes elkódorgás szigorúan tilos!

Bármilyen történjék, egy perccel sem maradunk tovább két óra hosszánál. Nem számít, mennyire klappol minden. A Hatosban tartózkodik majd az úgynevezett „kijelölt sofőr”, aki folyamatosan rajta tartja a szemét az oxigénszinteken meg óramutatókon, és szól nekem, ha ideje lehúzni a rolót. Amivel vissza is kanyarodtunk első témánkhoz. Ha tehát azt mondom, „indulás”, akkor már ott se vagyunk. Van kérdés, emberek?

* * *

Az utolsó egészségügyi eligazítást még ennél is nehezebben viseltük. Helen csüggesztően hosszan sorolta mindazon körülményeket és/vagy sérülésfajtákat, minek folytán valaki alkalmatlanná válik rendeltetésének betöltésére. Nagyon úgy tűnt, hogy bármilyen tünettel, ami súlyosabb a könnyű fejfájásnál, az ember már meg is kapja a „vissza a feladóhoz” címkét.

Türelmetlenül fészkelődtem a széken, Peterson pedig folyamatosan susmorgott a fülemben:

– A francba, Max, ennek sürgősen véget kell vetni! Nem vihetünk magunkkal amatőröket! Ha ez így megy tovább, képtelenség lesz a küldetéseket teljesíteni!

Pechére Helen ekkor végzett a mondandójával, így Tim hangja tisztán hallható volt az egész teremben:

– Persze könnyű azzal vádolni a múltjárókat, hogy mágnesként vonzzák a bajt, meg krónikus teafüggőségben szenvednek, de hát ki a fene képes gyorsan kapcsolni, ha muszáj neki?

Úgy oldotta meg, hogy hátrafordult a széken, és fölháborodást színlelve, jó hangosan lepisszegte a meghökkent Guthrie-t.

De ez sem húzta ki a csávából. Én megtettem, ami tőlem tellett, Helen azonban kiemelte a nyájából, és miután Tim megkapta tőle a magáét, még a bosszúszomjas őrnaggyal is kénytelen volt szembenézni.

Később meghívtam egy italra.

– Te marha – biztosítottam együttérzésemről.

– Hát, igen – ismerte el, majd egyetlen kortyra leküldte a búfelejtőt. – Még szerencse, hogy minden balhé béküléssel szexszel végződik.

– Való igaz – feleltem. – Már akartam is kérdezni. Milyen Guthrie az ágyban?

* * *

Farrell főnök kiosztotta a koordinátságokat. A nagy konténerben – amin a *Viharmadár 2* után végérvényesen rajta ragadt a „VM2-es” becenév – csak két nappal a tervezett határidő után sikerült végezni a szerelési, rakodási munkálatokkal. Az összes többi komp már rég készen állt az indulásra, csak Leon nem bírta fölgyújtani a magáét az istennek sem. Úgyhogy elmaradt az ordibálás, és egyetlenegy tűzjelző sem indult be.

– Hát, ez így nagyon uncsi volt – észrevételeztem.

Aztán hirtelenjében már nem akadt több tennivaló. Készen álltunk.

* * *

Szokatlanul merevnek érzett, vadonatúj tűzálló szerkónk miatt kissé feszengve gyülekeztünk a Hawkingban.

A berakodás befejeztével doktor Dowson és Farrell főnök a VM2-es rámpáján állva pipálta ki a készletjegyzék tételeit. Helen a kettes komp előtt várakozott a csapatával. A Guthrie parancsnoksága alatt álló osztagok teljes tűzoltói díszben sorakoztak az Ötösnél meg a Hatosnál. Kal meg én előbb összeszedtük a csapatunkat, úgy kísértük őket szertartásos rendben az egyes komphoz. A Hármas mellett toporogva, Rapson professzor szó szerint reszketett az idegességtől. A függőfolyosón egy tűt sem lehetett volna leejteni. Az intézmény minden egyes dolgozója a Hawkingba sietett, mert elérkezett a pillanat, amikor kezdetét veszi Minden Idők Legfontosabb Küldetése. Ajövőnk forgott kockán. Ez egyszer valamennyi kompnak jutott feladat, a személyzetből minden második ember aktív állományba került, de tartalékosként még egyetemiek is álltak harckészültségben. Ha ez most rosszul sül el, a St. Marynek annyi.

Atyaég, mit tettem?!

Mindenki némán várakozott a helyén. Nem volt értelme tovább húzni az időt. Kiadtam a parancsot, mire fehérbe váltott a világ.

17

AZ ELSŐ pillanattól kezdve minden rosszul sült el.

Kezdjük azzal, hogy a könyvtár nagyjából fele már lángokban állt, amikor a tervezetthez képest egy óra késéssel landoltunk – szerencsére az épület túlsó oldalán. A hitbuzgalommal ritkán együtt járó intelligenciáról téve tanúbizonyságot, a keresztények addigra mind egy szálig eltakarodtak. A kompokból kilépve, mintha egy forróságból meg éktelen hangzavarból emelt, tüzes fallal találtuk volna magunkat szemközt. Megérkezni a pokolba – az lehet ilyen. Nem volt vesztegetni való időnk: belevágtunk.

Két lépés megtétele után már fürödtem az izzadságban. Fullasztó volt a hőség, ziháló lélegzetem dübörögve visszhangzott a fülemben. Csak a szemem sarkából érzékeltem a magasba szökellő lángnyelveket. Nehéz lenne az épületet leírni: a részletek belevesztek a gomolygó füstbe. Minden irányban nagyjából egy méterre szűkült a látótér.

Csatarendbe álltunk a megadott pozíciókban. Én Markhammel és a fiatal Van Owennel voltam egy csapatban. Egy biccentéssel sok szerencsét kívántunk egymásnak, majd nekilódultunk. Hiába tartottunk korábban nem is egy próbát, a valóságban sokkal keservesebbnek bizonyult a feladat. Szabályosan lüktetett a fejem, alig kaptam levegőt.

Kialakult a munkamenet: Markham fölfeszítette a soros almárium

ajtáját. Van Owen meg én előreléptünk. Markham tartotta a fáklyát. Fölülről lefelé haladva, a tartályba kanalztuk a tekercseket a polcokról. Hátraadtuk a teli tartályt a csatárlánc következő tagjának, és megmarkoltunk egy üreset. A következő almáriumhoz léptünk. Markham fölfeszítette az ajtót... és így tovább.

Olykor valaki vizespalackot nyomott a kezembe. Hangosan ordibáló, sötét árnyalakok futkostak ide-oda a helyiségben. Nem törődtem velük; bíztam benne, hogy Guthrie emberei megvédenek. *Koncentrálj a soron következő feladatra! Csak a jelennel törődj! Lélegezz! Oké, meleged van, dübörög a dobhártyád, homályosan látsz, de nem számít, csak végezd a dolgod tovább!*

Elcsoszogtunk a következő almáriumig. Markham jóvoltából szilánkokra hasadt a szekrényajtó. Nyavalyás tekercsek! Hát már sosem fognak elfogyni?! Nyúltam a felső polcra, amikor újfajta zaj ütötte meg a fületem.

Egy hatalmas csattanás. A következő pillanatban lángkígyó siklott felénk a padlón. De hát márványból van, nem gyulladhat ki! Nyilván egy fölborult kandeláberből folyt ki az olaj. Csakhogy nem volt ott semmiféle kandeláber, a nyavalyás keresztények tértek vissza. A füstgomolyon át odahallatszott az óbégatásuk. Nyilván megláttak vagy meghallottak minket, elvégre meg sem próbáltunk rejtőzködni. Markham odébb húzódott, hogy nagyobb legyen a mozgástere.

Ekkor akcióba lendült a biztonsági különítmény. Egyértelmű volt a parancs: semmi erőszak, korabelieket nem érhet bántódás. Egy emberként rohamoztak – vérfagyasztó kiáltásokat hallató, karjukkal csápoló alakok félelmetes tűzoltó-felszerelésben –, mire a keresztények egy emberként fogták menekülőre. Talán a templomukat védelmező, hitetlen démonoknak nézték az

embereinket. Ha a sarkon túl netán rendezik a soraikat, hogy azután bátorságot gyűjtve, újjáéledt vallásos érzülettel térjenek vissza, akkor vérontás lesz. Ideje elpályázni.

Hirtelen nyomásváltozást éreztem a fülemben, és Guthrie-től emelt hangon érkezett a figyelmeztetés. Valaki szabályosan a képembe ordította, hogy „Feküdj!! fekédj!!”

Az elmúlt hónapokban senki nem vesztegette az idejét: testületileg a földre vetettük magunkat.

Mégis elkéstünk. Az egész társaságot úgy kapta föl a forró fürgeteg, mint a pelyhet. Én hátrarepültem, egyenesen bele a nyitott almáriumba, ami megbillent, hogy a következő pillanatban a benne tárolt egymillió könyvtekerccsel egyetemben a fejemre omoljon. Elviselhetetlenné fokozódott a hőség. Csak nem fogtam tüzet?! Sikoltozva próbáltam hemperegni, hogy kiszabaduljak a csontropogatóan súlyos szekrény roncsai alól.

Amikor kinyitottam a szemem, a lángoktól megvilágított Markham hajolt fölém.

– Max, hallasz engem??

Bólintottam, mire Van Owennel együtt karon ragadott.

– Várjatok! – kiáltottam, és kitépve magam a szorításból, megragadtam a félig teli tartályt. Hisz akármi lehet benne! Nagy Sándor sírjának pontos koordinátái. Kambüszész elveszett hadseregének igaz története. Egy széljegyzet Platónról, miszerint felejtsük el azt a sok-sok marhaságot, amit Atlantiszról összehordott, mert talán csak túl sok sajtot talált enni vacsorára. Ha rajtam múlik, én bizony nem hagyok hátra semmit!

Körös-körül fölismerhetetlen alakok kaptak föl mindent, ami menthető, és lóttek ki a kompok felé. A magasból reccsenés

hallatszott, és valami súlyos zuhant alá a tetőről, apró darabokra törve a márványpadlón. Falánk tűzoszlopok tornyosultak fölénk bömbölve.

Guthrie elüvöltötte magát:

– Evakuálni!! Mindenki kifelé!! Mozgás, mozgás!!

Engem újfent megragadtak kétfelől, úgy robogtunk testületileg az Egyeshez, miközben csak úgy záporoztak a kőkockák, cserepek, égő fadarabok. Kezdte megadni magát a tetőszerkezet. Az épületnek szemlátomást befellegzett. Az ajtóból még visszanéztem, egy utolsó pillantást szerettem volna vetni a világ legnagyobb könyvtárára, de már eltűnt a föld színéről. Csak tűz, füst, romhalmaz maradt utána. Fölbecsülni sem tudtam, mennyi minden vesztetett oda. Valaki elrántott a bejárat elé zuhanó, lángoló gerenda elől, én pedig bezuhantam a kompba.

Hallottam, amint Peterson utasítja a számítógépet, aztán fehérbe váltott a világ.

* * *

Tutira vigyázhatott ránk a múltjárók istene, mert éjszaka volt, amikor a sivatagi helyszínre értünk. Szinte fuldokoltunk a túlszűfolt kompban, így miután Peterson föltépte az ajtót, hanyatt-homlok zúdultunk ki az enyhülést hozó, friss éjszakai levegőre. Odakint őrvöngve kezdtem letépni magamról a füstölgő tűzbiztos ruhát; egy másodpercig sem bírtam várni, annyira melegem volt. Úgy éreztem, ha nem jutok ki belőle, sikítani fogok, de a kesztyűs kezem nem boldogult a csatokkal, és ettől elfogott a pánik. Farrell főnök hangja a végtelen távolból érkezett a fülembe. Félretolta a kezem, és mások

is jöttek segíteni. Soha életemben nem vetkőztettek még annyian egyszerre. Végre a bakancs is lecsusszant a lábamról, és én ott álltam trikóra, bugyira lecsupaszítva. Valaki beletekert egy fölségesen hűvös, nedves fürdőlepedőbe. Fölnyögtem a megkönnyebbüléstől. Víz csorgott a fejemre, tarkómra. Leroskadtam, és kivettem pár perc szabit. Újabb segéderő érkezett innivalóval, és amikor ráéreztem, mennyire szomjas vagyok, rábuktam a palackra.

– Lassan a testtel! – szólt rám Leon, aki közben mellém guggolt. – Csak óvatosan szabad kortyolgatni.

Megszabadított a flaskától, és szárazra törölte az államot, majd miután engedélyezett néhány slukkot, segített fölülni.

– Úgy látom, minden rendben ment – állapította meg vigyorogva.

– Honnan tudod?

– Mind itt vagytok, senki nem lángol, a kompok épek, egy árva sikkantást sem hallani. Értelmes, jó felfogóképességű ember tud olvasni ezekből az apró jelekből.

Bólintottam.

– Gondolod, hogy van az életben még esélyem *olyannal* találkozni? Hűvös kendő simított végig az arcomon.

– Abban is biztos vagyok, hogy láttalak már normálisan fölöltözve. Tiszta voltál, és illatos. Néha úgy érzem, csak álom volt az egész.

Meggyömöszölte a karom, aztán magamra hagyott, a többiekkel is illett foglalkoznia.

Heverésztem még egy ideig; a krétakori kiruccanásom óta nem láttam annyi csillagot magam fölött. Olykor elvigyorodtam magamban. Hát megcsináltuk. Megmentettük az alexandriai nagykönyvtár gyűjteményének egy részét. Oké, nem túl nagy részét, inkább csak egy pindurka töredékről beszélhetünk, de az is több,

mint a semmi. És senki nem halt meg. Talán épp másfelé nézett a Történelem, de az sem kizárt, hogy egyszer s mindenkorra föladta a St. Maryvel szemben.

És ez még csak a kezdet. Ha a küldetés netán jól sül el...

Egy nagyjából négyzet alakú térségen folyt az istápolás. Az egyik oldalát a VM2-es alkotta, azzal a hármaskör zárt be derékszöveget, mostanra pedig az Ötössel, Hatossal meg Egyessel is kiegészült az alakzat. Hogy szükség esetén könnyen védhető legyen, a négyszögre nyílt az összes ajtó.

A szanaszét leterített, kezdetleges gyékényszőnyegek elfogadható járőfelület voltak hivatottak biztosítani, ám hasztalan igyekeztek kívül tartani a homokot. A négyszög fölött meg a kompok körül sátorponyvából készült napellenzők voltak kifeszítve, hogy majd árnyékot nyújtsanak a nappali hőségben.

Egy kisebbfajta vízmosásban vertünk tanyát. Az egyik vége felől lezárt szurdokot csak egy sziklafal határolta, keskeny, köves ösvényen lehetett megközelíteni. Valahol a szirtek közt bújt meg a barlang, ahol elrejtteni szándékoztunk a tekercseket.

Egy ilyen vízmosásban általában megszorul a perzselően, fullasztóan forró levegő. Vagyis cseberből vederbe kerültünk – a pokolból egyenesen a kondérba. Napközben elviselhetetlen lesz a hőmérséklet. Érezni lehetett a por, az áporodott levegő szagát, amiben ott lebegett az áttüzesedett sziklák emléke. Nyújthatnak árnyékot a ponyvatetők, de *hűvösségről* semmi nem képes gondoskodni.

Föltápaszkodtam, mert észrevettem, hogy a Nagyfőnök felém tart.

– Kiváló munka – tudatta halkán.

Ideje volt megdolgoznom a fizetésemért.

– Jelentést kérek! – emeltem föl a hangom.

– Kevés kivétellel jelen – krákolta Guthrie. – Nagyjából mindenki ép. Egészségi okokból Evans és Ritter hazavezényelve. Semmi komoly, de a homoksivatag nem tesz jót a nedvedző égési sebeknek. Kismértékben testületileg megpörkölődtünk, de effektíve senkinek sem sikerült kipurcantania magát.

– Mink van?

– Amiért idejöttünk – jelentette Peterson, miután fölhagyott a kahácsolással és köpködéssel. – Durva becslés szerint ezeröttszáz-ezerhétszáz tekercs. A tartalmukról lövésünk sincs. A könyvtár egész területéről csipegettünk, úgyhogy jó kis vegyes felvágott lehet. Persze megeshet, hogy amilyen pechesek vagyunk, csak a bútornyilvántartásról szereztünk egy nagy csomó másolatot – tette hozzá vigyorogva.

Mindenki vigyorgott, nekem is fülig ért a szám. Ezeröttszáz könyvtekercs, telis-tele az antik világ titkaival.

– Köszönöm mindenkinek! – vette át a szót a Nagyfőnök. – Az eredmény... módfelett kielégítő.

Rapson professzor és dr. Dowson a kezemet szorongatta. Mindketten szinte önkívületben voltak az izgalomtól, átmenetileg ugyanis sikerült lebeszélni őket arról, hogy azonmód rávessék magukat az Egyes rakományára.

– Oké, emberek! – mondtam. – Nyomás pihenni! Holnap nekilátunk.

Guthrie öröket állított, aztán minden lámpát eloltottunk, és elnyúlva a földön, már aludtunk is, mint a bunda.

Éjszaka támadtak, és meg kell hogy mondjam, remekül választották meg az időpontot. A mozgalmas nap után legtöbbszörünk

még totál ki volt ütve.

A fegyverropogásra azonnal kipattant a szemem, és úgy ültem föl, mintha rugóra járnék, de hirtelenjében azt sem tudtam, hol vagyok. Guthrie megpróbálta túlüvölteni a csatazajt. Valaki egy kézfegyvert nyomott a kezembe két tölténnyel. A Nagyfőnök nyomatékosan sürgette a kompok védelmének megerősítését.

Az összes többi útkeresővel meg a komplett K+F-es különítménnyel együtt Van Owent és Schillert azzal zavartam be a kompokba, hogy semmi szín alatt ne jöjjenek elő. Magamra nézve nem éreztem kötelezőnek a „befelé!” fölszólítást, inkább fölmarkoltam a bakancsomat, és csatlakoztam a keskeny bejáró két oldalán rejtőzködőkhöz. A sötétségbe meredve próbáltuk kiókumlálni, mi a fene folyik körülöttünk. Akárcik álltak a támadás mögött, nem engedhettük őket a tekercsek közelébe.

Több lövés nem dördült, csupán lélegzetvételünk nesztét lehetett hallani.

Harcászati szempontból Guthrie igen ügyesen választotta meg a pozíciókat, ahonnan ellenőrzés alatt tarthattuk a vízmosás egyetlen bejáratát, miközben a kompok mögöttünk helyezkedtek el egy kupacban. Törekedj a legszűkebb terepszakasz elfoglalására és megtartására! Ez volt a taktikája Leónidasznak a Thermopülai-szorosnál, sikerült is föltartóztatnia a perzsa sereget három értékes napig, hogy Görögország fennmaradó részének legyen ideje kitalálni, mi a teendő. És ugyanígy cselekedett Azincourt-nál V. Henrik, amikor egy sűrű erdőségetől körülzárt, keskeny részbe vette be magát a seregével, és végignézte, amint a francia lovagok egymás nyakára hágnak, majd belefulladásnak a sárba. Leónidasz és V. Henrik. Két dicső férfiú, akiknek, ha módjukban áll összeismerkedni, jó sok

mondanivalójuk lett volna egymásnak. De hol voltak most, amikor oly nagy szükség lett volna rájuk?

Egyikünk sem sejtette, mi történik, de Guthrie egyszerűvé tette számunkra a dolgot:

– Itt vagyunk mi, a többi St. Mary-s pedig a kompokban dekkol biztonságban. Vagyis aki az ösvényre meri tenni a lábát, habozás nélkül puffantsátok le! Ezek itt nem korabeli egyiptomiak. Modern fegyvereik vannak, tehát törvényesen vesszük őket célba. Lőjétek szét a seggüket!

Egyszerű képlet. Múltjárók voltunk, egy bonyolult magyarázattól csak összezavarodtunk volna.

Miután ellenőriztem és megtöltöttem a fegyveremet, párszor összeütöttem a két bakancsomat, hátha beléjük költözött néhány skorpió. Acipőfűzőkkel vacakolva azt kívántam, bárcsak volna rajtam golyóálló mellény. Murdoch okosított ki az előzményekről. Az egyik őr valami zajra figyelt föl a sziklák között, majd igazoltatni próbált egy homályos alakot. Erre záporozni kezdtek a golyók, ami végül az egész tábort fölébresztette. Az első lövéssorozat után azonban minden elcsöndesedett. Azóta hiába vártunk, nem történt semmi.

Már kezdtük azt hinni, hogy csak vaklárma volt az egész, amikor hirtelen előrontottak a sötétből. Guthrie kiadta a parancsot:

– Itt jönnek! Tüzeljétek, ahogy akartok! Sok sikert hozzá!

Lekuporodtam egy szikla mögé, és a torkolattüzekre célozva nekiálltam durrogatni. Elviselhetetlen volt a zaj, a mindent elborító lőporbűz. Töltényhüvelyek röpködtek körülöttem, és nem csak a saját pisztolyomból. Kurva macerás ELIT-nek nézünk elébe – villant át az agyamon. Még úgy is, hogy alig rúgott vissza a kicsike marokfegyver, hamarosan mindkét tenyerem, csuklóm, alkarom

sajgott a megerőltetéstől, ahogy iparkodtam mozdulatlanul célra tartani. Egy örökkévalóságig folyt a tűzpárbaj. Tüzeltem, amíg ki nem ürült a tár, akkor újratöltöttem, és folytattam a tüzelést. A puskalövések visszhangja ide-oda pattogott a szurdokban, majd megsüketültem tőle. Izzadt tenyeremben átforrósodott a pisztoly, a csípős szagtól újból megszomjaztam. Kiáltás harsant az éjszakában, támadóink visszavonultak. Csönd zuhant a tájra.

– Mindenki kussol! – suttogta Guthrie, mi pedig engedelmeskedtünk.

Én Murdochkal, Petersonnal, Markhemmel lapultam egy kupacban, Guthrie kicsivel följebb, tőlünk balra helyezkedett el a maga nagyobb létszámú csapatával, a Nagyfőnök pedig az ösvény túloldalán vezényelt egy harmadik alkalmi alakulatnak. Nagyon úgy festett, hogy a terület tökéletesen le van lakatolva.

Egy frászt.

De az én hibám. Addig rendben, hogy párhuzamot vontam a saját helyzetünk és Leónidasz, illetve Henrik között, csak épp nem mentem elég messzire az összehasonlításban. Mert noha mindketten ugyanahhoz a taktikához folyamodtak, később ugyanazzal a nehézséggel találták szembe magukat. Szűk helyen addig örülhet az ember, amíg mögé nem oson valaki. Mert akkor csapdába kerül.

Henrik esetében ez úgy történt, hogy a francia hadifoglyok – akiket a későbbi váltságdíj reményében, megőrzés végett hátraküldtek az utolsó sorokba – meglepedeztek magukról, és ahelyett, hogy tisztességesen játszottak volna, megpróbálták hátba támadni Henriket. Ami persze nem szép dolog, de hát a franciák már csak ilyenek. Lemészárolták hát a málhás szekerek védelmére hátrahagyott sihedereket, és mivel a hadállás olyannyira kockázatos

volt Henriknek, sietve ő is megfélekedett a lovagiasság szabályairól, és mindet megölette. Probléma megoldva.

Leónidaszt meg az a szemét Ephialtész árulta el azzal, hogy átvezetett egy kisebb perzsa alakulatot a hegyeken, akik így a spártaiak hátába kerülhettek. Ennek a történetnek nem lett jó vége, Leónidasz és fiai alulmaradtak a küzdelemben.

Újabb frontális támadás indult ellenünk dühödt elszántsággal. Fájdalmasan csípték bőrömet a záporozó kőszilánkok. Patthelyzet alakult ki: mi nem mozdulhattunk, és akárhik voltak a támadóink, ők sem tudtak elhaladni mellettünk. Mindez a kiváló helyezkedésünknek volt köszönhető, ráadásul a kompokat is biztonságban tudtuk, és nem forogtunk komoly veszélyben.

Kettes számú tévedés.

Hirtelen abbamaradt a lövöldözés, és a visszhangos csöndben a kibiztosított, tüzelésre készülő nagyteljesítményű energiafegyverek semmivel sem összetéveszthető nyűszítése ütötte meg a fülemet. Mögülünk. A hátunkba kerültek a rohadékok! Hát ebben mesterkedtek az ösztűz leple alatt! Odalopakodtak mögénk! Hallottam, amint Guthrie borzalmas szitkokat mormol a bajsza alatt. Talán fölvehettük volna velük a harcot, de voltaképpen nem volt esélyünk.

Egy erélyes hang szólt ki a sötétből, hogy tegyük le a fegyvert. Én amellettem lettem volna, hogy küzdjünk a végsőkig, de elfogadom, a Nagyfőnöknek, amikor kiadta a parancsot, nem volt más választása. A hitetlenkedéssel terhes csöndben Guthrie suttogását hallottuk: „Senki nem nyit ki kompot, csakis dr. Bairstow utasítására! Ez parancs!” Bizonytalan körvonalú alakok bukkantak elő a homályból. Puskavégre fogva masíroztunk vissza a mi kis völgyteknőnkbe.

Világosodni kezdett az égbolt, a hegyeken túlról már közeledett a hajnal. És a napkoronggal hamarosan a hőség is visszatér.

Létszámban nem értek föl velünk, de ami a fegyvereket, felszerelést illeti, sokkal jobban el voltak eresztve. Azonkívül éltek a meglepetés erejével.

A kompok előtt térdepeltettek le minket két sorban, arccal egymás felé, kéz a fej mögött. Nem finomkodtak. A következő bő fél óra nem ígérkezett kellemesnek. Egyesek parancsszavakat pufogtak, páran elszivárogtak megnézni, nem lapul-e még valaki a közeli sziklák között, a többiek a hátunk mögött cövekeltek le.

Körülsandítottam. Velem átellenben Farrell, Peterson, a Nagyfőnök, Markham és Dieter alkotta a sort, az útkeresők közül egyet sem lehetett látni. Csak remélni mertem, hogy a könyvtekercsekkel együtt mindannyian az egyes komp biztonságát élvezik. Múltjáró lévén biztosra vettem, hogy támadóink a tekercseket akarják, de mint oly sok másban, ebben is tévedtem.

Jamie Cameron a K+F-től a társaságunkat élvezte, dr. Dowson és Rapson professzor azonban a hiányzók között szerepelt. Nyilván mindketten a VM2-esben lapulnak. Hangyányit aggasztott, hogy esetleg *hajlandóak* lennének ajtót nyitni. Úgy sejtettem, a Hármas, az Ötös és a Hatos üresen áll, bezárva. Acsapat zöme tehát ott térdelt a homokban. Totál reménytelennek tűnt a helyzet.

Ellenfeleink nem tréfáltak. A kora reggeli fényben jól kivehető volt, hogy egytől egyig sivatagi álcaruhát, golyóálló mellényt, mikrofonos fejhallgatót viselnek, a fegyverzetük pedig egy katonai puccshoz is elegendő lenne. Szavak nélkül tették a dolgukat; lerítt róluk, hogy kemény fiúk, és profik. Hamarosan nyilván azt is megtapasztaljuk, mennyire.

Az egyik előrelépett, és lehúzta magáról a sisakot.

Ronan volt az.

Sussman gyilkosa.

Akin lesből rajtaütöttünk. Erre most ő műveli velünk ugyanazt. Ellenálltam a kísértésnek, hogy elájuljak. Ez nem jó hír. Láttam, mire képes az az ember.

Így közletről meglepően hétköznapiinak tűnt az arca: sehol egy brutális sebhely vagy ördögi vigyor. Ritkuló, sötét haja, barázdált arca idősebbnek mutatta a koránál, viszont meghökkentően jó kondiban volt fizikailag.

Tudod, mindenki azt hiszi, a múltban élni tisztára sétagalopp. Betoppansz egy zsák arannyal meg elegendő bennfentes információval ahhoz, hogy a megfelelő versenylovat, a megfelelő királyt, „a megfelelő .com céget” tudjad finanszírozni, onnantól meg nincs más dolgod, mint gondtalan nyugdíjas éveid alatt számolgatni a pénzt.

De nem ilyen egyszerű.

Tegyél egy próbát, mondjuk, az elmúlt, nagyjából százéves időszakban, és hamar rá fogsz jönni, hogy társadalombiztosítási szám, személyi igazolvány, hitelképességi besorolás nélkül hivatalosan nem létezel, ráadásul most, hogy Amerika tavaly lezárta a határait, a biztonsági riasztócsengők egész sora áll majd neki éktelenül csörömpölni.

Vagy dönthetsz úgy, hogy, oké, rendben, egy kicsit majd messzebbre mész vissza az időben, amikor az a sok idegesítő nyilvántartás még nem volt föltalálva – de hát az sem működik ám. A társadalom rugalmatlan valami. Asaját környezetében mindenki ismer mindenkit, mindenkinek megvan a maga helye a dolgok

rendjében. Aki nem tud fölmutatni a háttérben egy konkrét családot, törzset, falut, céhet, mit tudom én, micsodát, annak az egész létezése megkérdőjeleződik. Nem lehet ám csak úgy beállítani valahová közös ismerősök, referenciák, ajánlólevelek nélkül. A társadalom peremére szorulva élni, legyen az akármelyik korszak akármelyik társadalma, nagy megpróbáltatás, én csak tudom. Az a négy hónap, amit magányosan töltöttem Rushfordban, nem volt kéjmámor.

Ha ezek itt mind ilyesfajta életmódra rendezkedtek be, akkor pocsékul kéne kinézniük, a kompjaiknak meg pláne. A kompok rendszeres utánhangolást igényelnek, máskülönben hajlamossá válnak elsodródni a helyes útiránytól. Ezek a fickók viszont feltűnően jó kondiban vannak. Nálunk, teszem azt, sokkal jobban festenek momentán. Talán van egy támaszpontjuk... kell lennie. Valahol valaki menedéket nyújt nekik.

Igyekeztem visszaterelni a gondolataimat a jelen sokkal égetőbb problémáihoz.

Ronan tekintete végigpásztázott a térdeplők sorain. Szokás szerint nagyjából annyi érzelmet lehetett az arcáról leolvasni, mint egy hulláéról. Ha érzett is valamit, hát sikerült mindenestől bent tartania, elfojtva, szorosan lelakatolva. Engem, aki a St. Maryhez voltam szokva, egy olyan milióhöz, ahol soha senki nem vonakodott az adott pillanatban átélt érzelmeit maradéktalanul kinyilvánítani, félelemmel töltött el ez a néma, engesztelhetetlen higgadtság.

Látszólag vaktában odamutatott valakire. Egyetlen lövés döreje verődött vissza a sziklafalokról, és Jamie Cameron arccal zuhant a homokba. Hiányzott a fél feje.

A sokktól szabályosan elállt a szívverésem. Az ifjú Jamie Cameron...

a borzas, fekete hajával... az örökösen megpörkölődött szemöldökével... Az egyik pillanatban még él és virul, a másikon meg már... Próbáltam visszanyelni a kitörni készülő hisztériát, és elfordultam a látványtól. Vajon ki lesz a következő? Mert mindaddig lennie kell egy újabb és újabb következőnek, amíg Ronan végre el nem árulja, mit akar, a Nagyfőnök pedig vissza nem utasítja.

Most Markhamet ráncigálták talpra.

– Nyisd ki a kompokat!

Visszafojtott lélegzettel vártam. Egy perce láttuk Jamie-t meghalni. Csak Isten a tudója, mit lép erre a mi kétbalkezes, mélynövésű trogloditánk.

De alábecsültem. Valóságos kincs volt az a srác, még ha szakadt is egy kicsit.

Teljes elhanyagolható magasságában kihúzta magát, úgy felelt halálos nyugalommal:

– Nekem kizárólag dr. Bairstow parancsol.

Ronan rosszindulatú vigorra húzta a száját, a kezében megemelkedett a fegyver.

– Mostantól kezdve nem, már más a helyzet. Nyisd ki a kompokat!

Hogy mindnyájunk közül pont Farrell főnöknek kellett összeroppannia...

– Elég! – ugrott talpra. – Hagyjátok abba!

Megragadták kétfelől.

Döbbenten néztem rá. Mi a fenét művel ez?!

Egy ideig Ronan közönyösen méregette, aztán visszafordult Markhamhez, és lőtt. Újabb dörrenés visszhangja pattant le a sziklákról. Markham összecsuklott teste alól vérpatak szivárgott a homokba.

A Nagyfőnöknek elsötétült a tekintete. Ha valaha sikerülne ebből kimásznia... hát, nem sok esélyt adnék Ronannek. De Farrellnek sem.

– Mit akarsz, Clive?

– Hogy mit akarok? Mindent akarok, Edward! A kompjaitokat, azt a szép nagy, csillogó példányt is beleértve, persze a rakományával együtt. Vagyonokat fogok keresni a papirusztekercseken. Hogy mit akarok még? Akarom, hogy tudd: ez a fiaskó egyszer s mindenkorra véget vet majd az uralkodásodnak abban a szánalmas kis intézetben! De legfőként, Edward, itt akarok hagyni, hogy egyedüli túlélőként nézd végig, amint a tehetséges, fiatal munkatársaid egymás után véreznek el a porban! Akarom, hogy belásd: én győztem, és minden, aminek a megvalósításáért annyit küzdöttél, csak arra volt jó, hogy a végén megkapjam, amire vágyom!

Csak úgy sistergett a tömény gyűlölet, már-már tapinthatóan kavargott kettejük közt a levegőben. Egyetlen kósza gondolatot sem vesztegettek a többi jelenlévőre. Ez valami végtelenül titkos, végtelenül személyes párbaj volt, amitől mellesleg a St. Mary megszűnése is fenyegető közelségbe került. Nem kellett volna idejönnie, hiba volt bevennem a csapatba. Ha otthon marad, biztonságban, akkor történjék velünk bármi, az még nem jelentette volna az intézet végét. Őképes lett volna újjászervezni. Ez lenne, amitől rá olyannyira nem jellemző módon Mrs. Partridge pánikba esett?

– Nem!

Tömör, velős válasz. Semmi magyarázkodás, könyörgés, szarakodás, egyszerűen „nem”.

Ronan arcára ismét kiült a vigyor.

– Ezt már végigjátszottuk egyszer, Edward, aztán látod, mi lett

belőle. Apropos, hogy van a lábad?

– Mennyinél is tartasz már, Clive? Hány rovás szerepel a pálcádon?

Akiket Annie óta öltél meg?

– Annie-t nem én öltem meg, hanem a St. Mary.

– És mit tennél, ha most itt lenne?

– Tudván, mit éreztél iránta, őt nyírnám ki elsőként. De szerintem van itt valaki, aki egész jól tudná helyettesíteni. Á, igen! Szép jó reggelt, Miss Maxwell!

Arohadt életbe!

Hallottam, amint valaki mozdul mögöttem. Léptek tompa puffanása a homokban, ruhasusogás. A biztosító retesz eltéveszthetetlen kattánása.

Kihúztam magam, főszegett állal farkaszemet néztem a levegővel, és nagyon... de *nagyon* szerettem volna az adott pillanatban egy poros kis irodában robotolni. Hát ennyi – gondoltam lehunyt szemmel.

Végtelen hosszúnak tűnt a várakozás. Éreztem, amint arcomon, hátamon patakokban csorog a verejték. Megtántorodtam... A hőségtől vagy a félelemtől? Talán mindkettő belejászott, nem tudom. Vajon lesz időm rájönni? Hát nem jobb nekem, ha elsőként megyek el? És megmenekülök attól, hogy végig kelljen nézmem a barátaim kivégzését? Vajon fájni fog? Már csaknem sikerült meggyőzőnöm magam, hogy készen állok a halálra, amikor...

– Azt már nem!

Annyira váratlanul ért a kiáltás, hogy minden edzettségem dacára kis híján összepisiltem magam.

– Mondtam már, hogy elég! Kinyitom a kompokat!

A Nagyfőnök hangja úgy csattant, mint a korbács:

– Hátrébb, Farrell!

– Azt már nem – ismételte meg Leon rekedten. – Nem hagyom, hogy az életével játssz, ahogy annak idején Annie-ével! Kinyitom nektek a kompokat, csak ne lódd le!

Egyenlő arányban öntött el a megkönnyebbülés meg a szégyen.

– Ne tedd ezt, Főnök! Én...

Valaki arccal a homokba lökött.

– Kuss legyen!

Elfordítottam a fejem, hogy kiköpjem a homokot a számból, de csak, mert annyira szerettem volna látni, mi történik. Akkor valaki megragadott a tarkómnál, és térdre rántott, úgyhogy első sorból nézhettem a mozit.

A kavicsos homokban Farrell főnök és Ronan már félúton járt a kompok felé.

A Nagyfőnök elkiáltotta magát:

– Megtiltom, Farrell!! Azt mondtam, nyughass!!

A szavaiból csöpögött a megvetés, de én némi kétségbeesést is kihallani véltem.

Úgy összeszorult a mellkasom, hogy küzdenem kellett a levegővételért. Nem hiszem el, hogy ez történik! Ezt nem teheti! Hogy pont ő legyen képes ilyesmire! Nem hiheti komolyan, hogy aztán majd hagynak minket szabadon távozni?! Hiszen az egyetlen adunkat nyújtja át nekik ezüstitálcán! Majd később visszajön a jövőből, és az egészét szépen megakadályozza, aztán kész. Könyörgök, miért csinálja ezt? Tudtam a választ, és majd elsüllyedtem szégyenemben. Miattam készül a komplett legénységet kinyíratni, csakis miattam...

Minden izmom megfeszült; készen álltam rá, hogy fölugorjak... és

meghaljak. Mert ha meghalok, többé nem lesz oka kinyitni azt az ajtót...

Abban a szentséges pillanatban a nem létező szél egy szót suttogott a fülembe: „Várj!”

Ki volt az?? Vadul forgatni kezdtem a fejem, és ez a hirtelen jött zavarodottság oda vezetett, hogy lecsúsztam a lehetőségről, Farrell közben odaért a VM2-eshez. Félrehúzódtam az útból, Ronan és a pribékjei pedig legyezőalakzatot vettek föl a bejárattal szemközt. Nna, kurva sokra mentek vele.

Farrell jól érthetően kimondta a vezényszót: „Ajtó!”

* * *

Aleereszkedő rámpa fölött vörösben és aranyban izzó, irdatlan méretű tűzvirág bomlott ki, egyenesen bele a pofájukba.

Rapson professzor és dr. Dowson strázsált az ajtónyílásban. Az előbbinek egy ipari takarítógép volt a kezében, amit azért hoztunk magunkkal, hogy a homokot porszívózzuk vele a kompokban, most azonban, ahogy a prof jóvoltából ütemesen lengett jobbra-balra, vakítóan fényes lángokat spriccelt magából. Mögötte dr. Dowson pumpált dühödten egy házilagos kivitelű, hordozható fecskendővel, ami egy tejeskanna kinézetű micsodához csatlakozott. Pár perc alatt hogy a bánatba sikerült ezt összerakniuk?! Csupa korom volt az arcuk, az a kevéske megmaradt hajuk pedig mind egy szálíg égnek meredt.

– Isten segedelmével Henrikért, Angliáért, Szent Györgyért!! – bömbölte a professzor.

Ronan a földre vetette magát, a két embere azonban már nem

bizonyult elég függének: ők lángba borulva, sikoltozva hempergőztek a homokban.

Lám, lám, a meglepetés ereje.

A Nagyfőnök kiáltására – „St. Mary-ek, feküdj!!” – egy emberként vágtuk magunkat hasra, mire hatalmas lángnyelv söpört el fölöttünk. Ronan bandájának tagjai – még a „mindenkit agyonlőni vagy ott helyben elhamvadni” dilemmájával birkózva – összevissza durrogtattak. Guthrie kirúgta a lábat az egyik alól, és dulakodni kezdett vele a puskáért. A többiek követték a példáját. A Nagyfőnök nem bírta magától lábra állni, de fektében is addig vagdalkozott maga körül a botjával, amíg térden nem találta az egyik pribéket. Amikor az fájdalmas jajkiáltással összeroskadt, én rávettem magam, és kicsavartam a kezéből a pisztolyt.

A közelben újból megszólaltak a fegyverek. Hallottam, amint Guthrie Dieterért kiált.

Ronan embere kitépte magát a szorításomból, és eliramodott a homokban, Murdoch meg én utána. Mindenütt őrzöngő küzdelem folyt a fegyverekért.

Ekkor géppuskaropogás visszhangja verődött vissza a szurdokfalakról. Gőzöm sem volt, melyik irányból érkezik a sorozat. Murdoch hatalmasat taszított rajtam, de az életébe került a mozdulat, amivel az enyémet megmentette. Együtt zuhantunk el. Én kerültem alulra, Dave teste pedig betakart, és megvédett a röpködő golyóktól. Anyakamat tekergettem, hogy kilássak. Térdtől lefelé mindkét lábszára szilánkosra volt törve, fehér csontdarabkák álltak ki a húsból. Elfogott a hányinger. Centikre volt az arca az enyémtől. Ahogy a szemébe néztem, láttam rajta, hogy tudja. Hevesen reszketett, összeszorította a fogait kínjában. A nagy csatazajban alig

volt hallható a hangja:

– Max...

– Dave...! – vágtam közbe, hogy elmondjam, tartson ki, mindjárt kiviszem onnan, hamarosan rendbe fog jönni, de már nem jutott rá idő. Láttam, ahogy kihuny a fény a szemében. Lényem egyik darabkája vele ment a halálba.

Kivergődtem alóla, és futottam fedezéket keresni.

Rapson professzor és dr. Dowson közben elhagyták a kompot, és szünet nélkül buzgólkodtak a házi készítésű lángszórójukkal, tűzgolyókat lődözve mindenkire, akiben az ellenség volt fölismerhető. Ajó ég tudja, miként sikerült életben maradniuk. Akció közben a doktor, a normann uralom ellen lázadó, legendás angolszász hősnek adva ki magát, vad rikoltásokat hallatott: „Ébredj, Pál és Péter! Itt jön Hereward, az éber!”

És hát ekkor repült bele a szar a ventilátorba (a mi esetünkben a lángszóróba), de szó szerint.

Tudod, a professzornak korábban sikerült beszereznie egy nagy tétel vegyes istállótrágyát. Nem sejtve előre, pontosan hány kiló kell majd belőle, a mennyiségre helyezte a hangsúlyt. Az egészet a vízmosás északi végében rakták le, kétségkívül olyan távol a kompektól, amennyire csak lehetett, ám az sem bizonyult elégségesnek. Még párolgott az anyag, amikor a professzor hozzájutott, utána többször huszonnégy órája volt a tűző napon érlelődni, minek folytán egyre fokozódott a hőmérséklete meg a reakcióképessége. Így tettünk szert metánra. Most pedig, hogy már lángszórónk is volt hozzá, elkerülhetetlen volt a végkifejlet. Mi az a St. Marynek egy nagy zsák nyálkás növényi rostot a levegőbe röpíteni?!

Valahonnan a távolból érkezett Guthrie figyelmeztető kiáltása:

– Vigyázzon, professzor!!

Atüzes homokra vetettem magam, és a jól beidegződött magzatpózban igyekeztem öklömnyire összezsugorodni.

Egy végtelenül hosszú másodperc telt el így. Aztán egyetlen gigászi belégzéssel valami az összes levegőt kiszippantotta a tüdőmből. Minden elsötétült... utána vörösbe váltott... majd reccsenés... egy durranás... még több forróság, és már röpültem is a táj fölött. Miután fájdalmasan talajt fogtam, rám omlott egy hegy.

Egyszer kiskoromban libikókáztunk, és amikor én a magasban voltam, a másik kölyök leugrott a hinta túlsó végéről. Máig emlékszem a földet éréssel együtt járó megrázkódtatásra. A becsapódástól kiszorult belőlem a levegő. Csak feküdtem ott, és miközben már irtóra szerettem volna levegőt venni, pontosan tudtam, hogy a következő belégzés maga lesz a pokol. Ez most ugyanolyan volt, csak hangyányit nagyobb léptékben.

Halogattam, ameddig bírtam, de hát előbb-utóbb az ember kénytelen levegőt venni. Mintha izzó szögesdrót feszült volna a mellkasomban.

Látni láttam, de valami rettentően csípte a szemem. Hasztalan próbáltam kipréselni pár könnycseppet, a szemhéjam belseje olyan érzést keltett, mint a smirgli. Nem mintha sok látnivaló lett volna. Sűrű, sötét porfelhők lebegtek a levegőben, a földön testek mindenütt.

A fejemet végtelen óvatossággal elfordítva, fölfedeztem egy törmelékhalmozatot, majd önmagamot, ahogy részben rajta, részben alatta fekszem. A bal karomnak nyoma veszett, de legalább nem fáj, így megbékültem a dologgal. A jobb karomat meg a két lábamat

(változatlanul a törzsemhez illesztve) rendben megtaláltam, ám valahogy egyiknek sem akaródzott szabályosan működni. Éreztem, hogy csukódik le a szemem...

...amikor valaki megragadta a bokámat. Összerándultam a réműlettől, ami a fájdalmat is előhozta. Minden porcikám sajgott, a hiányzó bal karomat is beleértve. A bokámon enyhült a szorítás... csak hogy aztán a vádlim köré záródják a már ismerős marok.

Megemeltem a fejem, és azt láttam, hogy egy porlepte alak az én testrészeimet kapaszkodónak használva igyekszik előrevonszolni magát a törmelékben. Irtóra szerettem volna leállítani, anélkül is épp elég jutott a fájdalomból. Kinyúlt egy kar, hogy a pólómba csimpaszkodják, majd a hozzá tartozó fej is fölemelkedett, és én már tudtam, hogy pizok nagy bajban vagyok.

Izzie Barclay volt az.

Nem vesztegettem az időt annak megfejtésére, mi módon keveredhetett oda, inkább a fontosabbik kérdésre összpontosítottam. Mit szándékozik most csinálni? Mintha olvasott volna a gondolataimban, fél kézzel tapogatózni kezdett maga körül, majd előhúzott egy jókora követ.

Mellesleg elég pocsékul nézett ki. Röhejes szögben állt az orra, a fejére, mindkét karjára beszerzett, mély vágásokból bugyogott a vér. A szemébe is belefolyt, ezért időnként kénytelen volt megrázni a fejét, hogy kitisztuljon a látása. Ennek ellenére egy pillanatra sem vette le rólam a szemét, a szándékait illetően pedig aligha lehetett kétség. Nem tapasztaltam még ilyen ádáz, zsigeri gyűlöletet. Gondoltam, kizárt, hogy ezt megússzam.

Észrevettem, hogy mozog a szája, mintha mondana valamit.

– Egy szót se értek – közöltem, ami láthatóan összezavarta. Ő is

megsüketült a robbanásban.

Akkor fölemelte a karját, hogy lesújtson a kővel, de én az utolsó pillanatban elfordítottam a fejem, így elhibázta. Nem volt erős az ütés, teljesen szét volt esve a csaj, viszont előbb-utóbb így is tutira eltalált volna, és akkor péppé veri a képem. Láttam, ahogy egyfolytában rángatózik a szája. Gondolom, azt részletezte, mennyire utál. Közben folytatta a húzózkodást, és sikerült is neki lovagló ülésben a mellkasomra telepednie, hogy immár két marokra fogva emelhesse a követ a feje fölé. Valahogy nem ilyen halált képzeltem el magamnak.

Mint kiderült, nem is jött még el az ideje.

* * *

Arra ébredtem, hogy hűvös szellő szárogatja a verejtéket az arcomról. A megkönnyebbüléstől föltört belőlem egy sóhaj: ez nyilván a túlvilág.

Mrs. Partridge egy sziklatömbön üldögélt, és egykedvű arccal engem bámult. Laza loknikba sütött, sötét haját ezüst csat fogta össze. Művészi redőkben leomló köntöst viselt, a lábán semmit. Egy könyvtekerics feküdt a tenyerén.

– Meghaltam, ugye? – szóltam, elvégre nem sűrűn adódik lehetőség az ember életében egy ilyen kifejezés használatára.

Némán megrázta a fejét.

Oké, akkor nyilván hallucinálok.

Próbáltam fölemelni a fejem, de nem mozdult. Mintha egész testem fölhagyott volna a működéssel. Megszűnt minden fájdalom. A fülzúgásom is melodikus cincogássá halkult – mint amikor

végighúzd az ujjad egy borospohár peremén.

Abban a pillanatban egy csapásra kitisztult a kép. Már tudtam, kicsoda Mrs. Partridge... nem is értem, miért tartott olyan soká kitalálni. Bizonyára a fejemet ért ütéstől rázódtak helyükre a mozaikok. Őnem Cleo... hanem Kleió, a történetírás múzsája! Ki lábatlankodott mindig körülöttem a döntő momentumokban? Például, ki akadályozta meg, hogy Barclay-t is magunkkal hívjam Rushfordba? (Leon Farrell tutira nem merészkedett volna be a szobámba, ha ő is ott van.) Vagy ki javasolt környezetváltozást? Ki nem szállt le a nyakamról, hogy csináljak már valamit a szennyessel, aminek következtében fölfedeztem a fenyőtobozt? Ki vigyázott a trójai lovamra, őrizte nagy gonddal egészen a kellő lélektani pillanatig? És ki próbálta mindenáron biztonságba helyezni a Nagyfőnököt? Már arra is volt ötletem, kicsoda valójában Sibyl De Winter. Nem csoda, hogy akkorát nevetett Dave Superbus királyon. Még örülhetek, hogy nem kevert le egy pofont.

– Szóval, *maga* súgta a fülembe, hogy várjak.

Bólintott.

– Megmentette az életemet.

Újabb bólintás.

– De miért?

Ha Jamie-t, Markhamet, Murdochot hagyta meghalni, engem vajon miért nem?

Néma csönd.

– Mi dolga a St. Maryben?

Egy elhaló hang felelt az évszázadok távolából: „ A történelem fontos dolog. Sokkalta fontosabb, mint az emberek sejtenék. És most veszélyben forog, valami készül ellene.”

Nekem mondja? A saját bőrünkön éreztük. A St. Mary legjobbjainak zöme vagy holtan hevert, vagy hegynyi parázsló trágya alá volt eltemetve.

Az ingerültség szokásos grimaszába rándultak a vonásai; valami másra célzott.

– Mi készül?

„Ott van a negyedik lépcsőfok alatt.”

– Micsoda?

„Az anomália.”

– Miféle anomália?

De addigra eltűnt, én pedig magamhoz tértem.

* * *

A nap ereje teljében bukkant elő a hegyek mögül. Egy ragyogó fénycsóva egyenesen Barclay arcára vetült, hunyorgásra készítette.

Minden erőmet összeszedtem, hogy ledobjam magamról, de eredménytelenül, moccani sem bírtam. Csak hallottam a puffanást. A következő pillanatban fönnakadt szemmel zuhant rám. Nem kaptam levegőt.

A távolból mintha Mrs. Partridge hangját hallottam volna: „Sosem kedveltelek, Isabella.”

Éppenséggel én sem tartoztam a kedvencei közé. Nagyon úgy festett, hogy most a szó szoros értelmében két legyet ütött egy csapásra.

Miközben a nyakamat tekergetve próbáltam kiszabadulni, lelki füleimmel hallani véltem, amint Helen jelentést tesz elhalálózásom körülményeiről: „A kiterjedt égési sérülések, légnyomás okozta

károsodások, zúzódások, koponyatrauma, sokk és (többszörös) végtagvesztés ellenére Miss Maxwellnek sikerült fulladás következtében kiszervenvednie.”

Abban a pillanatban valaki leemelte rólam Barclay-t. Hatalmas kortyokban ittam a levegőt, majd hunyorogva fölnéztem... Ronanre. Arcának egyik fele megégett, a haja nemkülönben. Úgy kell neki, minnek vette le a sisakját. Csak az a rémisztően kifejezéstelen tekintete volt a régi, pedig a pokol kínjait kellett kiállnia.

– Maga az? – állapította meg közönyösen, és rám fogta az energiafegyvert. Aznap nem először kandikáltam át a túlvilágra.

Akkor megint fölhangzott a géppuskaropogás, és valaki Ronant szólította. A vinnyogó zaj jelezte, hogy az energiafegyver még nem töltődött fel. Ezúttal sürgetőbben csattant a kiáltás. Hátrafordult, majd vissza hozzám. Körös-körül támolyogva tápáskodtak föl az emberek, parancsszavak harsantak mindenfelé. Vagy kivárja azt a pár másodpercet, amíg feltöltődik az energiafegyver, és megkockáztatja, hogy fogságba esik, vagy a józan eszére hallgat. Győzött a józan ész: sarkon fordult, hogy elinaljon.

– Azt már nem – suttogtam erőtlen hangon, és az oldalamra gördülve, megpróbáltam elkapni a bokáját. Elvételtem.

Kész romhalmaz volt a tábor. A kompoknak nem esett bajuk, de amerre néztem, parázsló roncsok, testek mindenütt. Valamennyi napellenző megszagatva, összeégve hevert a homokban.

Így esett, hogy első ízben vethettem pillantást a VM2-esre takaróponyva nélkül. Egy sablon segítségével valami tréfamester a VIHARMADÁR KETTŐ feliratot pingálta sárga festékkal az oldalára. Meghűlt a vér az ereimben. Gondolatban visszaröppentem a krétakorba, amikor az életemért futottam a *T-rex* elől, és egy

darabka, elgörbült fémlemez került az utamba az „ÁR K” betűkkel.

Már sejtettem, mit művelt Farrell főnök meg Dieter a Hawkingban három napon keresztül. Tudtam, miért nem engedtek – engedhettek – be senkit. És az is leesett, hogy az a nagyjelenet Leon meg a Nagyfőnök között meg volt rendezve. De micsoda kockázatot vállaltak vele! Micsoda hihetetlenül nagy, örületes kockázatot! Ha belegondolok, mi minden üthetett volna ki balul...!

Nyílt a szám, de egy forró, érdes tenyér hátulról hirtelen betapasztotta:

– Egy hangot se!

Kapálódtam minden erőmből (ami nem volt valami sok), aztán ismét Leon suttogását hallottam a fülemben:

– Meg ne szólalj! És maradj veszteg!

Csak lestem, amint Ronan eltűnik három emberrel a VM2-es belsejében, amíg a többiek, szétszóródva, visszasietnek a saját kompjukba. Fölemelkedett a rámpa. Hosszú másodpercekig nem történt semmi. Aztán arcomba csapott az ismerős légroham, és már ott sem volt a nagy konténer. Megléptek a rohadékok.

Leon lassan eresztett ki a markából, majd fölsegített. Vettem egy nagy levegőt, és fölkészültem rá, hogy ott helyben kinyírom.

– Most vérig vagy sértve, mi? – fordult hozzám.

– Te szemétláda! – közöltem kurtán.

Akkor minden elmosódott, és én belezuhantam a sötétségbe.

18

HUSZONNÉGY órával később a többi járóképes sérült társaságában élveztem a hatos komp áldásos hűvösségét. Végül mégiscsak ráleltek a karomra, még hozzá a vállam és a csuklóm között, vagyis pontosan ott, ahol lennie kellett. Valahogy alám fordulhatott földet éréskor. Vagyis már megint hülyét csináltam magamból.

Jamie-t, Murdochot és Markhamet a Nagyfőnök kísérte utolsó útjára, vissza a St. Marybe. Mi, többiek ott maradtunk folyadékpótlás végett, meg befoltoztatni magunkat. Fejemet a falnak támasztva próbáltam valami értelmet kihüvelyezni a történetekből.

A rohadékok leléptek a VM2-essel, ami végül a kréta időszakban fog kikötni. Mi fölbukkanunk, és elsütjük az EMP-nket, miáltal megkezdődik a visszaszámlálás a robbanásig, ami nemcsak a nagy konténert semmisíti majd meg, hanem Ronan emberei közül is jó csomót – remélhetőleg vele együtt. Mi nyilván megússzuk a dolgot, mert hisz rég túl vagyunk rajta. Ami nekik a jövő, az nekünk a múlt.

És mi az ábra Barclay-val? Vajon beadta a kulcsot? Tény és való, alaposan kupán vágta egy bosszúszomjas istennő, de amilyen az én szerencsém...

Aztán ott van még az a szemétláda Leon Farrell. Aki úgy rakott össze egy pokolgépet, hogy nekem valahogy *elfelejtett* említést tenni róla! Ezt most a küldetésvezetőjeként mondom. Elnézte volna, hogy egy rohadt nagy bomba belsejébe járjunk aludni meg melózni!

Ő persze könnyen mondhatja, hogy egy ilyen szerkezet totál ártalmatlan indítóimpulzus nélkül, mert bármikor megeshetett volna, hogy elmegy az áram, és az egész nyavalyás izé a levegőbe röpül.

Ami persze nem volt igaz, már tisztában voltunk vele. A bomba csak a kréta időszakban robban föl, *ergo* mindvégig biztonságban voltunk. Ő különben is megtett mindent, hogy a titkos játszma leleplezése nélkül, de megakadályozza Ronant a St. Mary-s különítmény nagybani fölkoncolásában. Végig egy frászban lehetett, hogy én majd valami hülyeséget csinállok. Ami kis híján be is következett. De kinek a hibájából?? Amivel vissza is kanyarodtam a kiindulópontoz: hogy a titkolódzása miatt irtó zabos vagyok rá.

Hát Mrs. Partridge, aki leállított, miközben ostobaságot készültem elkövetni? Valóban ő volna a történetírás múzsája? Zeusz leánya, aki csak üldögél a St. Maryben, és csöndesen manipulálja az embereket meg eseményeket a háttérből? Vajon ő dolgozik a St. Marynek, vagy inkább a St. Mary dolgozik őneki?

Arra nyitottam ki a szemem, hogy valaki egy széket tol a Nagyfőnök alá. Merthogy visszatért közénk. Bár szemlátomást iszonyúan ki volt merülve, pillanatnyi állapotában mégis milliószor jobban festett, mint amikor utoljára láttam.

– Miss Maxwell! Hogy érzi magát?

– Megvagyok, uram. Még egy palacknyi abból a szőlőcukros nedűből, és egy óra múlva már mehetek is ki. Dr. Dowsontól hallom, hogy sikerült lepakolni az összes agyagkorsót, a professzor pedig állítja, hogy továbbra sincs akadálya a szurokkészítésnek, bár nagyon úgy fest, hogy ebben mindenki személyesen is kénytelen lesz közreműködni...

Láthatóan mulattatta a dolog.

– Jó hírem van önnek. Amikor utoljára láttam, Mr. Markham, jóllehet némiképp még roskatagon, épp arra igyekezett rábeszélni Hunter nővért, hogy üljön le vele kártyázni. Nem is akármilyen lett volna a tét. Ha jól értettem, a vesztes kénytelen megválni különféle ruhadarabjaitól. Meg kell hogy mondjam, módfelett eltökéltnek tűnt az említett úr. Csöppet sem volnék meglepve, ha kiderülne, hogy a próbálkozásait siker koronázta.

A hír százszeres jótehetőbb hatást gyakorolt rám, mint az orvosi stáb szűkmarkúan osztogatott szerei.

– Hát túlélte??

– De még mennyire! A hírneve, miszerint elpusztíthatatlan, immáron régi fényében tündököl.

Föllélegezve dőltem hátra, csak azok az álnok könnyek szurkálták a szemem belülről.

Neki mosoly bujkált az ajkán.

– Hamarosan újabb látogatója érkezik. Ha megkérhetném, bánjon vele kíméletesen!

* * *

– Ne merészelj a közelembé jönni, te fondorkodó, kétkulacos, alamuszi, szemét gazember, mert kibelezlek egy rozsdás kenyérvágó késsel, a mézzel bekent seggedet meg a legnagyobb déli hőségben karóba húzom egy hangyaboly fölött!!!

– Nagyon durcás kedvében van ma valaki. Inkább megköszönnéd, hogy kipiszkáltalak a homok alól, és átcipeltelek ebbe a kellemesen hűvös kompbba!

– Azok után, hogy céltáblának használtak, a levegőbe röpítettek,

beborítottak trágyával, egy kővel kiloccsantották az agyam, és összevissza hazudoztak nekem, örülhetsz, hogy beérem egy kis durcizással!

– Én nem hazudtam neked. Megkérdeztél vajon? „Mondd, kedvesem, megbuheráltad a VM2-est, hogy fölrobbanjon?” Nem kérdeztél meg. Ami pedig a többit illeti, egyrészt golyóálló vagy, másrészt mindenki a levegőbe röpült, nem csak te, úgyhogy fölösleges ekkora hűhót csapnod miatta. Azonkívül nem tudom, mit műveltél Izzie Barclay-val, de a távozásakor százszor pocsékabbul festett nálad. Az égvilágon semmi okod panaszkodni.

Tökéletesen higgadt maradt, nem emelte föl a hangját, és mindenre volt ésszerű magyarázata. Nincs az a nő, aki ezt képes volna lenyelni.

– Hát jó, akkor csak annyit árulj el, hogy egyáltalán hogy tudott kiszabadulni!

– Én engedtem el.

Mélyen beszívtam a levegőt.

Ő lépett egyet hátrafelé.

A többiek egymás után somfordáltak ki a kompból.

– No, *itt* álljunk meg egy szóra! Mielőtt még fölrobbannál, mint a professzor trágyadombja. Kénytelen voltam elengedni.

Irtóra szerettem volna hitetlenkedve fölhúzni a szemöldököm, de az egész arcom túlságosan fáj a mozdulathoz. Így beértem annyival, hogy a továbbiakban értetlenkedve szürcsöljem a cukros löttyöt.

– Ugyanis van még valaki a háttérben. Egy ismeretlen, aki beszervezte Sussmant, és azt a bizonyos összeget átutalta a számlájára. Aki beügyeskedte Barclay-t a St. Marybe. És aki

gondoskodik a biztonságos menedékről, ahonnan Ronan nyugodtan mesterkedhet. Úgy gondoltuk... mármint én úgy gondoltam, hogy Barclay esetleg elvezethet ehhez az ismeretlen pasashoz. Vagy nőhöz.

– *Csakugyan?* – kérdeztem vissza maró gúnnyal, mert én ugyanerre a következtetésre jutottam, csak éppen anélkül, hogy közben rászabadítottam volna Barclay-t az emberiségre. – És bejött a terved?

– Hát... kétségkívül jobban is elsülhetett volna a dolog. Nem igazán sikerült megszereznünk a szükséges információt.

– Úgy érted, kicsúszott a csaj a markodból, és összehozott egy találkát Ronannel meg a te titokzatos X-eddel, akinek a kilétéről változatlanul gőzöd sincs, mostanra pedig mindannyian megléptek a VM2-essel. Hogy a felszerelésünk nagyobbik hányadáról ne is beszéljek. Ha ehhez még hozzáadjuk a kompokat, amikkel a rohadékok eredetileg idejöttek, akkor gyakorlatilag sikerült St. Mary módra újradefiniálnunk a „totális csőd” fogalmát. Lehetőleg ne tedd hozzá, hogy Ronan valószínűleg az egész krétakort teleaggatta hirdetésekkel mostanra, mert baromira nem akarom hallani!

– Csak mert még nem jöttél teljesen rendbe – felelte megnyugtatónak szánt hangon. – Tudom, hogy mint múltjárónak számodra ez a természetes, de próbáld meg nem kotlani annyit a múlton. Ez a küldetés oltári nagy siker lesz. Mire hazaérünk, rég hősként fognak minket ünnepelni. Ráadásul Edward már az újabb kiruccanásokat tervezi, úgyhogy igazán lehetnél egy kicsit pozitívabb!
Nem voltam oda a meghatottságtól.

– Megengedem, volt egy kényes pillanat, amikor az a két imádnivaló jómadár kis híján megmentette a házilagos

lángszórójával. Ki gondolta volna, hogy egyszer még hálásak leszünk a metánért?

Addigra teljesen kiürült a komp. Nagyszámú sebesült kapta hóna alá az ágycát, és fogta menekülőre, választva inkább a tűző napot, semhogy tanúja legyen a parázs jelenetnek, amit végül sikertelenül próbáltam összehozni.

– Azt ugye tudod, hogy szeretlek? – mérte rám Leon a végső csapást.

– Semmi ilyesmiről nem tudok! Föllódítottál a motorháztetőre, aztán nekem estél, mint egy szexőrült rinocérosz.

– Ezt tettem volna? – vigyorodott el.

Lemondóan sóhajtottam.

Aszájához vonta viharvert kezem, és megcsókolta.

– Most mennem kell. Ha ennek vége... ha már az összes dolgunkkal végeztünk itt, szívesen elvinnélek pár napra valahová. Mit gondolsz?

– De semmi kempingezés, ugye?

– Nos, arra gondoltam, hogy ez egyszer lehetnének puha ágyak... *hatalmas* puha ágyak, finom kaja meg töméntelen alkohol. És persze tisztességes fürdőszoba. Na, eljössz?

Nyilván az „ahányszor csak akarod!” lett volna megfelelő válasz, de én inkább úgy tettem, mintha erősen töprengenék.

– Valami hűvös helyen.

– Ki se bújssz majd az ágyból, nemhogy kimenj a szabadba! Vagyis az éghajlatnak nincs különösebb jelentősége, de ha már mindenáron *hűvösségre* vágysz, ám legyen. Jut eszembe, tényleg egész álló nap itt fogsz tespedni?

* * *

Atörténtek után már egész könnyen ment a papirusztekercsek bepakolása az agyagedényekbe.

Mindössze gürcölni kellett hozzá, dögmelegben, a végkimerülésig.

Amíg a feladat megengedte, maradtunk a kompban, ott válogattuk szét a tekercseket dr. Dowson útmutatása mellett. Meglehetősen lassan haladt a munka, mert Peterson meg én kíváncsiságból egyre-másra kigöngyöltettük őket. Találtam például egy bestiáriumféleséget egész pöpec oroszlán- és krokodil-ábrázolásokkal, továbbá egy gyönyörűen kidolgozott ábrát valami gépezetről. Nekem nem mondott semmit, Rapson professzor azonban kis híján elalélt a gyönyörtől, megjósolva, hogy a tervrajz fölfedezése igazi világszenzáció lesz.

A forró szurokkal már a tűző napon voltunk kénytelenek szerencsétlenkedni, de a legrosszabb rész akkor jött, amikor az agyagkorsókat cipeltük föl a sziklák közé, majd óvatosan leeresztettük őket az üregbe. Közben sikerült néhányat összetörni, de komolyabb kár nem esett. Kimondottan lassúra vettük a figurát; semmi értelme nem lett volna, ha mindenki összecsuklik a hógutától. Ez a művelet tökéletes pontosságot igényelt. Emberek áldozták az életüket a majdani leletekért. Mit szólnak majd a thirski meg egyiptomi régészek, ha az áttört falon túl csupán egy rakás port meg törött cserepet találnak, mert nekünk sietős volt a dolog?!

Végre az utolsó agyagkorsó is leereszkedett mellém. Nagy gonddal helyeztem el a kupacban, ügyelve rá, hogy szilárdan beékelődjön a többi közé, majd csigalassúsággal egyenesedtem föl. Eszembe jutott, mekkora árat fizettünk mindezért. Megérte vajon? Kész lettem volna

életemet áldozni a kompok védelmében, Dave Murdoch és Jamie Cameron pedig valóságosan is meghozta ezt az áldozatot. Köszönetképpen odabiccentettem az agyagkorsóknak.

Azzal végeztünk is..

Már csak azért kellett szurkolni, nehogy valaki idő előtt rájuk akadjon. Vagy beomoljon az üreg. Vagy elöntse a víz. És hogy a papirusztekercsek is kiállják az idő próbáját...

Egy álló hétbe telt letudni az ELIT-et. Amikor befejeztük, végigcsináltattam még egyszer. Fémdektorokkal dolgoztunk, mert tisztára paranoiás lettem a töltényhüvelyek, srapszelek meg az összes többi vacak miatt. Arégészek úgy ellepik majd a helyet, mint a sáskák. Semmi szükség rá, hogy kétezer éves puszkagolyókat kurkásszanak ki a homok alól.

Nem maradt más hátra, mint elintézni, hogy a rejtekhelyet fölfedezzék. Méghozzá érintetlenül, sértetlen állapotban.

A Főnök az utolsó koordinátákat is betáplálta. Mintegy fél évvel indulás után készültünk ismét megjelenni a St. Maryben – amikor a thirski expedíció már közel három hónapja kutat.

Mind egyszerre ugrottunk. Csapatmunka volt az egész; úgy illett, hogy csapatban menjünk haza. Kiálltam az Egyes elé, még egyszer utoljára körülnézni. Nálunk izgalmasabbat tutira nem látott addig a hely. Nos, ha kap még egy kis időt, mondjuk, úgy kétezer évet... Visszaléptem a kompbá, Peterson becsukta az ajtót, és tett róla, hogy fehérbe váltson a világ.

* * *

Visszatérésünk napján történt meg a nagy bejelentés. Annak idején

a Nagyfőnök meglepetést ígért a hazaérkezésre, és most maximálisan beváltotta ígéretét. Még a nagyképernyős tévét is bekapcsoltatta a nagyteremben. Büszkék lehettünk a Thirskre. A különféle csatornák világszerte a nap szenzációjaként tudósítottak az üreg falának áttöréséről és a kincsek felfedezéséről, amiket közel kétezer évvel korábban nagy gonddal mi temettünk oda. Pontosabban egy héttel azelőtt – attól függ, honnan nézzük.

Megpörkölődve és barnára sülve, túskefrizurásan és bőrünk minden redőjében homokszemekkel sorjáztunk elő a kompokból. Az épület középkori zászlókkal, stroboszkóplámpákkal, minden létező ország nemzeti lobogójával, aranyfüsttel, papírgirlandokkal, lampionokkal, villogó orrú rénszarvasokkal, diszkógömbökkel meg drapériákkal volt teleaggatva, továbbá minden zugában bömbölt a zene. Vagyis szakasztott olyan volt, mint mi magunk: lármás, és káprázatosan idétlen.

Egész nap a tévén lestük, ahogy a hír körbeszáguld a bolygón. Senki nem tudta pontosan, mi is került elő, de mindenki biztosra vette, hogy nagyot fog szólni. Kivételesen még az úrprogram is kiszorult a főműsoridőből.

Előzőleg a rektor asszony személyesen telefonálta meg a felfedezés hírét a Nagyfőnöknek.

– De konkrétan *mit* mondott? – faggattam.

– Elképzelésem sincs – felelte, és belekortyolt a pezsgőjébe. – Amennyit érteni lehetett a hablatyolásából, akár a hétvégi bevásárlólistáját fölolvashatta.

Erre ittunk. Aztán ettünk, majd további italokkal öblítettük le. Aztán énekeltünk. És táncoltunk. Konkrétan a *Time Warp*ot adtuk elő a *The Rocky Horror Picture Show*-ból, nem is egyszer. Asszem,

többet ihattunk a kelleténél.

Egy csomó finomsággal fölpackolva Leon meg én alattomban megléptünk a svédasztaltól. Tudod, hogy majd keresünk egy csendes zugot, ahol nyugisan falatozhatunk, dumcsizhatunk. Erre kibe botlottunk bele? Markhambe és Hunterbe, akik az ünnepléstől jó messzire, az egyik régi tanteremben zsugáztak.

A nővér több mint illedelmesen festett, Mr. Markham öltözéke azonban egy széles sebkötöző pólyában merült ki.

– Soha többé nem eszem chipolatát! – hőkölt hátra Leon.

Markham a megszokott, derűs mosolyával üdvözölt minket. Én minden tőlem telhetőt megtettem, nehogy a szemem elkalandozzon az arcáról.

Hunternek fülig ért a szája.

– Kártyázni akart, hát tessék, kártyázunk!

Leon megszabadult a tányérjától, és szemügyre vette a paklit.

– Ezeket a lapokat megcinkelte valaki!

– Naná! – válaszolta Hunter. – Még hozzá én, személyesen!

Markham önelégülten somolygott.

– Na, tűnés innét! – szólt a nővér.

Sietve távoztunk.

* * *

Letelepedtünk a nagyteremben, és a már hagyományosnak számító, lépcsőzős pincéerversenyt figyeltük, amire a biztonságiak hívták ki a műszakiakat. Szokás szerint túl voltak a táv felén, amikor beütött a krach, és mindkét csapat nem túl elegánsan lebukfencezett. Amint hatalmas robajjal landoltak a kőpadlón, az egész épület

beleremegett. Még szerencse, hogy minden ékítmény maradt a helyén. Nem úgy, mint amikor... amikor...

Ahogy fölnéztem, Mrs. Partridge-ra esett a pillantásom, aki jellegzetes „*Na végre!*” arckifejezésével méregetett a helyiség túlsó végéből. Halvány mosollyal az ajkán Mrs. De Winter álldogált mellette. Ismerősen csengő, melodikus cincogás ütötte meg a fülemet, ami tekintettel az egész termet betöltő, éktelen zenebonára, egyszerűen abszurd.

...Nem úgy, mint amikor Dieter meg én végigpattogtunk a Nyolcassal a Hawkingon, amitől a főbejárat fölül lebillent egy ananász alakú kődísz, és összetörte... az egyik külső lépcsőfokot.

Pontosan *melyiket* is?

Átléptem néhány nyöszörgő test fölött. Nyugi, azóta rendbe jöttek. Csak még pár újabb dózis belsőleges alkoholra volt szükségük ahhoz, hogy lábra tudjanak állni... legalábbis átmenetileg.

Dülöngélve kerülgettem hasonlóképpen dülöngélő csoportokat, elhaladtam dr. Dowson és a professzor mellett, akik arról vitatkoztak kedélyesen, bele lehet-e halni a mértéktelen orsóhalfogyasztásba, meg hogy alkalmasint hogyan kezdjen hozzá az ember a kísérlethez, majd átcsusszantam a bejáratú ajtó két szárnya között. Megálltam egy pillanatra, és élvezettel tüdőztem le a hűvös esti levegőt. Ha valamire, hát a *hideg* megbecsülésére tutira megtanított az utolsó küldetés. Abüdös életben nem óbégatok többé egy kis didergés miatt.

A negyedik lépcsőfok volt megrepedve. A becsapódás helyét jelző, apró kráterből kiindulva, pókhálószerű törésvonalak futottak kifelé sugárirányban. A hátam mögül megjelent dr. Bairstow.

– Ajjaj! – jegyezte meg, észrevéve a kárt. – Hát volt még egy

következménye az ön be nem tervezett krétakori kiruccanásának.

Már vártam, hogy előhozakodik az összeggel, amivel majd megkurtítja a fizetésemet, de szerencsére megbocsátó kedvében volt.

Acipóm orrával megpiszkáltam a repedést, mire levált egy kis kődarab. Meredten néztem, a Nagyfőnök némi derűtséggel figyelt.

– Ezt itt nem ártana rendbe hozatni – nyögtem ki nagy sokára. – Veszélyeztetni a dolgozók testi épségét.

Újabb súlyos robajt hallottunk az épületből, amit ripityára törő edények csörömpölése meg némi gúnyos üdvrivalgás követett.

– Azt pedig nem tűrhetjük, ugye? – értett egyet. – Igaza van, rendbe kell hozatni. Most, hogy egy kis lélegzethez jutottunk, majd szólok a MÜHI-nek.

A Műemlékvédelmi Hivatal tiszte volt felügyelni a mi hón szeretett, ám agyongyötört St. Marynk renoválási és állagmegóvási munkálatait. Gyorstárcsázóra tettük őket – ők minket feketelistára.

Odabent mintha fölborult volna valami.

Az igazgató a karját kínálta.

– Pillanatnyilag nincs miért aggódnia, Miss Maxwell. Mi lenne, ha folytatnánk az ünneplést?

Abban a pillanatban megszólaltak a tűzjelzők.

– Végre valahára! – sóhajtott föl. – Már csak ez hiányzott Leon boldogságához.

Gondoltam, ennél jóval egyszerűbb és csak hangyányit kevésbé lármás módszerek is léteznek Leon boldogítására, de inkább hallgattam róluk.

Peterson robogott el mellettünk.

– Igyekezz, Max! Hattyúk vannak a könyvtárban!

– Micsoda? De hát hogyan?!

– Kit érdekel!?

Meggyőző érv.

Atávolból ordibálás hallatszott. Kisvártatva átalakult sikoltozássá. Ismerős hangok. A St. Mary zavartalanul csörtetett tovább megszokott útján, ami cseberből vederbe vezet.

Jó újra itthon.

EPILOGUS

HÁROM héttel később végeztünk mindennel. Megírva sorakoztak a jelentések az irattárban, az odakozmált bőrfelületek is kezdtek halványulni. Elbúcsúztattuk Murdochot és Jamie Cameront, a nevük fölkerült a dicsőségtáblákra. Még lankadatlanul lobogott a világméretű lelkesedés tüze, de a táplálásában nekünk már nem volt szerepünk. A Thirsk learatta a dicsőséget – mi megkaptuk a csekket, úgyhogy a Nagyfőnök is elégedett lehetett. Adott is mindenkinek három egész nap szabadságot.

Az utolsó, aranyló őszi napok egyikén a déli füves réten lustálkodtunk, elnyúlva a cédrus árnyékában. Egy-két optimista belógatta a tóba a horgászszinórját, majd szemlátomást kómába esett. Néhányan olvastak, valaki a gitárját nyüstölte, több helyütt nem túl komoly kártyacsaták dúltak. Valami oknál fogva mintha az egész műszaki részleg képtelen lett volna huszonegyig elszámolni. Vagy akár csak tizenötig.

– Ezek olyan buták, mint a tök! – dohogott Kal.

Én Leon mellett csücsülve adtam át magam a rendkívüli pihenő élvezetének. A keze időnként súrolta az enyémet.

Hamarosan azonban véget ért a nyugalom, mert a MÜHI képviselőjével az élen (aki iránt a nyomatékos utasítás értelmében illett „fokozott előzékenységet tanúsítani”) háromfős csoport kanyarodott be a sarkon talicskával meg a kőműves szakma egyéb

kellékeivel, majd esett neki testületileg a főbejárathoz vezető lépcső negyedik fokának. Egy emberként ült föl a St. Mary, hogy teljes odaadással figyelje, amint (a változatosság kedvéért) mások robotolnak.

Én Mrs. Partridge-ot lestem, ő a Nagyfőnököt, az pedig a munkásokat. Aki jól ismerte dr. Bairstow-t, némi aggodalmat fedezhetett föl az arcán.

Váratlanul hangos kiáltás ragadta meg a figyelmemet. A munkások egyikétől eredt, aki társaival egyetemben a lépcsőfok fölé hajolva bámult le egy nekünk láthatatlan valamire. Apasas a MÜHI-től néhány lépést tett felénk, aztán megtorpant, és vadul hadonászva kiáltott valamit.

– Most te jössz, Occy – mormogta a Nagyfőnök, mire dr. Dowson bicegős ügetésbe fogott a réten át, Rapson professzorral a nyomában, aki persze semmiből nem szeretett volna kimaradni.

Immár megszorodva görnyedtek ismét a lyuk fölé, végtelen lassúsággal és körültekintéssel kiemelték belőle valamit, tiszteletteljesen egy széles deszkapallóra helyezték, majd testületileg fölszívódtak vele az épületben.

– Te jó ég! – sóhajtott a Nagyfőnök. – Lehet, hogy találtak valamit?!

Mindahányan mélységes gyanakvással vizslattuk.

Ő – nem túlzok – negédesen somolygott.

– Hát nem izgalmas?!

Én találtam meg elsőként a hangom:

– Netán sejti is, mit találtak, uram?

– Nos, amennyiben ez felhívás kíván lenni, hogy bocsátkozzak találgatásokba... amúgy hálás köszönet érte, Miss Maxwell... akkor a

föltárt objektum szerintem egy gondosan impregnált dobozka lehet, amelyet mintegy ötszáz évvel ezelőtt temettek a mi negyedik lépcsőfokunk alá. Vagyis a múlt év februárjában. Á, már itt is van!

Ahogy kétségkívül előre elrendezte, két, pezsgővel meg poharakkal megrakott zsúrkocsi közeledett felénk a fűvön.

– Uraim! Megtiszteltetésnek érezném, ha csatlakoznának hozzám!

Mintha olajozott gömbcsuklón pördültek volna vissza a fejek dr. Bairstow-hoz.

– Ha szépen kérjük, találgatna még egy kicsit, uram, a gondosan impregnált dobozka *tartalmát* illetően? – tolmácsolta az egész társaság óhaját Tim.

– Magától értetődik, Mr. Peterson! Ha találgatnom kéne... mert, nyilván megértik, hogy mindez merő spekuláció... de ha már mindenáron szeretnék a véleményemet hallani, nos, amellet tenném le a voksom, hogy a dobozkában esetleg néhány irat található, amelyek alkalmasint egy színművet meg egy csokorra való szonettet rejtenek.

Majdnem elhajítottam a poharam.

Petersonnak sikerült is.

– Szonetteket?? – kérdezte ő.

– Meg egy színművet?? – tódítottam én.

A Nagyfőnök némán szürcsölte tovább a pezsgőjét.

Minden ravaszságomat latba vetve próbáltam megszorongatni:

– Árulja el, uram, mi most... Shakespeare-ről beszélgetünk? Egy újabb szonettgyűjteményről? Meg egy elveszett drámáról? Csak nem a *Cardenióra* céloz??

– Nem, itt arról a drámáról van szó, amit utoljára írt. Kétségkívül ki akarta várni, amíg a főhősei már nincsenek az élők sorában.

Megjegyzem, az elején igencsak húzódozott a dologtól, de aztán némi ígéretéssel meg egy nagy zacskó arannyal hagyta magát meggyőzni.

– De hát mi ez a darab? – vette át a szót Kal. – Mi a tárgya?

– Mária, a skótok királynője. I-II. rész.

Döbrent áhítattal bámultunk rá.

Mrs. Partridge tekintete megállapodott rajtam.

Megmagyarázhatatlan nyugtalanság fogott el. Az anomália...

Rapson professzor tért vissza vágóban. Hosszú évekig tartó gyakorlással tett szert a sebességváltás hasznos képességére.

– Edward! – zihálta, és egy székre roskadt. – Gondban vagyunk!

– Csak nem sikerült máris elveszíteni?!

– Rosszabb – felelte az, miután egy slukkra fölhajtotta valakinek a pezsgőjét. – Hamisítvány.

– Az kizárt, magam rejtettem el ötszáz évvel ezelőtt! Tökéletesen eredeti, a legtüzetesebb vizsgálatokat is könnyűszerrel kiállja.

– Nem érted. Nem a megfelelő királynőt végzik ki.

– Ezt meg honnan veszed?

– Esetleg gyorsan átfutottam...?

– Minek??

– Csak érdekelt a befejezés! – mondta a professzor védekező hangsúllyal.

– De Andrew, drága barátom! Történészek vagyunk! Nálunk jobban senki nem tudhatja, hogyan végződik a történet!

– Hát, voltaképpen nem tudjuk, Edward. Az I. rész a Fotheringhay-kastélyban ér véget a lefejezéssel.

– Ez köztudott.

– Még mindig nem érted. A rossz királynő hal meg, Erzsébet.

Anglia királynőjét végzik ki, Stuart Mária pedig életben maradt, és azzal folytatja, hogy egyesíti a két királyságot.

– De hát az lehetetlen! Ott álltam mellette minden egyes szónál. Mert ha egy pillanatra is elfordultam, az a csirkefogó már rohant is a legközelebbi kocsmába. *Írók!* Te is tudod, miféle népség.

– De olvastad is, amit leírt?

– Arra nem volt idő. Így is hol fenyegetni kellett, hol a markát kenni, amíg végre be nem fejezte. Fölkaptam az egész paksamétát, átugrottam vele a St. Marybe, elrejtettem a negyedik lépcsőfok alá, aztán már húztam is a sunyiba. Hétszentség, hogy nem álltam neki *korrektúrázni!*

– Gondolod, hogy viccnek szánta?

– Ugyan már, egy csöpp humorérzéke sincs annak a fráternek! Gondolj csak a párbeszédre a vígjátékaiban! Azonnal vissza kell szerezniük a kéziratot, mielőtt bárkinek a szeme elé kerülne! A pontatlanságnak még a gyanúja sem merülhet föl!

– Ó, az nem probléma – mondta a professzor. – Itt van nálam az egész.

Azzal a zakója alól előhúzta a tescós szatyorba göngyölt, felbecsülhetetlen értékű dokumentumot. A Nagyfőnök egy röpke pillanatra lehunyta a szemét.

– Ügyes munka, Andrew! De mi lett a szonettekkel?

– Occy bezárta őket a széfjébe.

– Ne vegyétek le róluk a szemeteket! Egyértelműen kiderül belőlük a Fekete Hölgy kiléte. A MÜHI embere merre van?

– Kifeküdt.

– Pedig világosan megmondtam – ráncolta a homlokát a Nagyfőnök –, hogy semmi erőszak.

- Ja, nem úgy, csak bedobta a törölközőt.
- Annyira erőt vettek rajta az érzelmek?
- Olyasmi.

Dr. Bairstow volt olyan bölcs, és nem firtatta tovább.

- Nos, pillanatnyilag ennél többet nem tehetünk. Legföljebb fölírhatjuk a megfontolnivalók listájára. Majd hétfőn sort kerítünk rá, miután újból munkába álltunk.

* * *

A késő délutáni napsütésben szelíd, meleg fényben ragyogott a St. Mary. Az aranyos csillogás ezer árnyalatban verődött vissza az őszi lombozatról. Rajtunk kívül mindenből csönd és nyugalom, már-már háborítatlan békesség áradt. De vajon meddig még?

Hűvös szél rázta meg a leveleket. A nap a dombok mögé bukott, bíborszín árnyak nyújtóztak felénk a gyepen.

Belekortyoltam a pezsgőbe, de már elszállt belőle a buborék, alig volt íze. Arra figyeltem föl, hogy a Nagyfőnök fürkész pillantásokkal méreget. Közelebb hajoltam hozzá:

- Még nem múlt el a veszély, igazam van?
- Ez egyszer igen, Miss Maxwell. Attól tartok, még tényleg nem múlt el a veszély.

* * *

Ez tehát még nem a történet vége. Inkább csak szusszanásnyi szünet...

SZERZŐNKRŐL

JODI TAYLOR

Angol író, aki életének első évtizedeiben prózai foglalkozásokat űzött, és csak álmódzott az irodalmi karierről. Bár már iskolásként versíró versenyre neveztek, később úgy tűnt, más sorsot szán neki az élet. Leghosszabb ideig könyvtárosként dolgozott Yorkshire-ban.

Amikor aztán úgy döntött, kipróbálja az élet naposabb oldalát, követte bátyját Törökországba, ahol letelepedett, és végre írni kezdett. Első regényét jó néhány ügynöknek szétküldte, de semmiféle visszajelzést nem kapott. Barátai unszolására maga fektetett bele némi pénzt, és e-könyvet gyártott belőle. Nem sejtette, ezzel egy sikertörténetet indít útjára. Az *Egyik átkozott dolog a másik után* remek kritikákat kapott, tízezerszámba fogyni kezdett, és hamarosan jelentkezett nála egy igazi könyvkiadó, nem is egy, de három kötetre kínálva szerződést. A St. Mary-krónikák első része 2013-ban jelent meg nyomtatásban, és azóta további nyolc

követte. A regények, melyek egyedülálló módon vegyítik a történelem szeretetét és az angol humort a kalandos, időutazós SF-történetekkel, bestsellerek lettek. A szerző néhány éve a régi könyvtárába is visszalátogatott, ezúttal egy dedikálókörút keretében.

Időről időre szünetet tart kedvenc sorozatában, hogy modern romantikus történeteket írjon, hol a saját nevéen, hol pedig Isabella Barclayként. Idén új, szó szerint véresen komoly sorozatba kezdett *White Silence* című regényével, melynek hősnője hátborzongató kapcsolatba kerül a túlvilággal.

TARTALOMJEGYZÉK

AZOK A HOGYISHÍVJÁKOK... FŐSZEREPLŐK

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

EPILOGUS

KIADÓNK KÖTETEI

GALAKTIKA FANTASZTIKUS KÖNYVEK

2017

[Kasztovszky Béla: Álomutazás](#)

[Vaszilij Orehov: STALKER – Katasztrófa sújtotta terület](#)

[Zsoldos Péter: A Viking visszatér](#)

[Jeff Carlson: Fagyott égbolt](#)

[Dennis E. Taylor: MI, Bob](#)

[Zsoldos Péter: Távoli tűz I.](#)

[Zsoldos Péter: Távoli tűz II.](#)

[A. és B. Sztrugackij: Fiú a pokolból](#)

[Dave Howard: A Leymann-transzfer](#)

[Arkagyij Suspanov, Szergej Lukjanyenko: VarázsŐrség](#)

[Robert Charles Wilson: Affinitások](#)

[Zsoldos Péter: A feladat](#)

[Vladimír Páral: Rómeó és Júlia 2300](#)

[Ondřej Štindl: InterZóna](#)

[Christopher Priest: Kifordított világ](#)

[Vaszilij Orehov: STALKER – Tűzvonal](#)

[D.J.Molles: Amerika lángokban 1 – Tisztogatás](#)

[Jodi Taylor: Egyik átkozott dolog a másik után](#)

2016

[GFK 300. \(Háromszázadik\)](#)

[Jezsi Tumanovszkij: S.T.A.L.K.E.R. – Agyar](#)

[Molnár Csaba: A széttört idő legendája](#)

[Ronil Caine: Lilian](#)

[Vékony Krisztián: Sors-algoritmus](#)

[Michael Walden: Eshtar – Első könyv](#)

[China Miéville: Vastanács](#)

[Lovas Lajos: Törzsszövetség](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Hazatérés](#)

[Michael Walden: Eshtar – Második könyv](#)

[Joe Haldeman: Örök szabadság](#)

[Fedina Lídia: Virokalipszis](#)

[Jack McDevitt: Feltámad a múlt](#)

[Szergej Lukjanyenko: Egyesült Őrség](#)

2015

[Jean Ray: Kárhozott istenek](#)

[Arthur C. Clarke: 2001. Úrodisszeia](#)

[James Lovegrove: Ré kora](#)

[Emmi Itäranta: A teamesternő könyve](#)

[Sztugackij: Fogadó a Halott Alpinistához](#)

[Jack McDevitt: Űrhajótöröttek](#)

[Cory Doctorow: Homeland](#)

[Arthr C. Clarke: 2001 elveszett világai](#)

[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – A duplikátor gyermekei](#)

[Christian Charrière: Iscambe erdeje](#)

[Valerio Evangelisti: Égj, Inkvizítor!](#)

[Ondřej Neff: Sötétség](#)

[John Brunner: Zanzibár](#)

[Robert Charles Wilson: Darwinia](#)

[Vlagyimir Vasziljev: IdőŐrség](#)

[Robert A. Heinlein: Kettős csillag](#)

[Robert J. Sawyer: Halál a vörös bolygón](#)

[Jack McDevitt: Ősi partok](#)

[Martin H. Greenberg: Az Alapítvány barátai – Antológia Asimov tiszteletére](#)

2014

[Stephen Baxter: Antijég](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A kárhozott város](#)

[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 1. – Ravasz](#)

[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 2. – Béklyó](#)

[Szergej Lukjanyenko: Igék Földje – A vas birodalma](#)

[Robert J. Sawyer: Kifürkészhetetlen](#)

[Isaac Asimov: A Halhatatlanság halála](#)

[Robert A. Heinlein: Ajtó a Nyárba](#)

[Jack McDevitt: Emlékmű a csillagokban](#)

[Robert Charles Wilson: Misztérium](#)

[Valerio Evangelisti: Eymerich 2 – Örökké élj, inkvizítor!](#)

[Marina és Szergej Gyacsenko: Andrej és a Föld zarándokai](#)

[David Brin: Existence 2. – A létezés titka](#)

[Charles MacLean: Néma csend](#)

[Isaac Asimov: Azazel](#)

[Szergej Lukjanyenko, Vitalij Kaplan: Más Őrség](#)

[Joe Haldeman: Örök béke](#)

2013

[Diana Wynne Jones: A Merlin-összeesküvés](#)

[Adam Wisniewski-Snerg: A Iator evangéliuma](#)

[Brian W. Aldiss: Szuperállam](#)

[Arthur C. Clarke: Földfény](#)

[Charles MacLean: Paranoia](#)

[A. és B. Sztrugackij: Stalker – Piknik az ároksparton](#)

[Valerio Evangelisti: Eymerich 1 – Indulj, inkvizítor!](#)

[Clive Barker: Abarat – Abszolút éjfél](#)

[Robert J. Sawyer: WWW 2 – Vigyázók](#)

[A. és B. Sztrugackij: Mese a trojkáról](#)

[Robert Charles Wilson: Bázis – A Blind Lake-rejtély](#)

[Robert J. Sawyer: WWW 3 – Végzet](#)

[Szergej Lukjanyenko: Igék földje – A vas prófétája](#)

[Jack McDevitt: Tűzmadár](#)

[Harry Harrison: Vissza az Édenbe](#)

[Robert A. Heinlein: Csillagközi Invázió – Starship Troopers](#)

2012

[Stephen Baxter: Időhajók](#)

[Arthur C. Clarke – Gentry Lee: Bölcső](#)

[A. és B. Sztrugackij: A hétfő szombaton kezdődik](#)

[Joe Haldeman: Örök háború](#)

[Jack McDevitt: Echo](#)

[Szergej Lukjanyenko: Örök Világa](#)

[Robert Charles Wilson: Kronolitok](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A bíborszínű felhők bolygója](#)

[Joan Slonczewski: Agypestis](#)

[Szergej Lukjanyenko: Új Őrség](#)

[Connie Willis: Ítélet könyve](#)

[Robert J. Sawyer: WWW 1 – Világtalan](#)

[David Brin: Existence 1. – A létezés csapdája](#)

2011

[Neal Stephenson: Gyémántkor I-II.](#)

[Tim Powers: Ismeretlen vizeken](#)

[Arthur C. Clarke: A Mars titka](#)

[Robert J. Sawyer: Lélekhullám](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Válaszd az életet!](#)

[Diana Wynne Jones: A trónörökös](#)

[Jack McDevitt: Az ördög szeme](#)

[Szergej Lukjanyenko: Világok őre](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Régmúlt napok fénye](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Nyugtalanság](#)

[Robert Charles Wilson: Örvény](#)

2010

[Vernor Vinge: A szivárvány tövében](#)

[Robert J. Sawyer: FlashForward – A jövő emlékei](#)

[Arthur C. Clarke: Mélység](#)

[Damien Broderick: Lenni vagy nem lenni](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Bogár a hangyabolyban](#)

[Cory Doctorow: Kis testvér](#)

[Frederik Pohl: A hícsík birodalma](#)

[Jack McDevitt: Elveszett kolónia](#)

[Arthur C. Clarke – Frederik Pohl: Végső bizonyítás](#)

[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az ismeretlenbe](#)

[Nourse – Burroughs: Pengefutár – Az igazi Blade Runner](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Menekülési kísérlet](#)

[Arthur C. Clarke: Szigetek az égben](#)
[Robert Silverberg: Valentine, Napkirály](#)
[Robert A. Heinlein: A Hold börtönében](#)
[Harry Harrison: Fagyos Éden](#)
[Lovas Lajos: N](#)
[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – Halálos zóna](#)

2009

[Szélesi Sándor: A beavatás szertartása](#)
[Robert Charles Wilson: Bioszféra](#)
[David Brin: Dettó](#)
[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Elsőszülöttek](#)
[Antal József: Justitia](#)
[Kétszázadik](#)
[Robert Silverberg: Lord Valentine kastélya](#)
[Jack McDevitt: Polaris](#)
[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az űrbe](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Lakott sziget](#)
[John Wyndham: Szemünk fényei](#)
[Andreas Eschbach: Hajszönyegszövők](#)
[Clive Barker: Abarat – Varázsórák, véres éjek](#)
[Guy Gavriel Kay: Ysabel](#)
[Harry Harrison: Édentől nyugatra](#)
[Vlagyimir Vasziljev: Káosz-Őrség](#)
[Rudyard Kipling: Kívánságok háza](#)
[Jean-Claude Dunyach – Ayerdhal: Haldokló csillagok I-II.](#)
[Ken Macleod: Sötét fény](#)
[Robert Silverberg: Majipoor krónikái](#)

László Zoltán: Nulla pont

2008

Wolfgang Jeschke: A Cusanus-játszma I-II.

Arthur C. Clarke: A gyermekkor vége

Frederik Pohl: A hícsík nyomában – Utazás az Átjáró körül

Arthur C. Clarke: A város és a csillagok

Clive Barker: Abarat

Szergej Lukjanyenko: Alkonyi Őrség

Jonathan Lethem: Amerikai amnézia

China Miéville: Armada I-II.

Mary Shelley: Az utolsó ember I-II.

Elisabetta Vernier: ClipArt

Joan Slonczewski: Elízium lánya

Nemere István: Elveszettek

M. John Harrison: Fény

Jean-Claude Dunyach: Halott csillagok

Harry Harrison: Helyet! Helyet!

Brandon Hackett: Isten gépei

Ken Macleod: Kozmonauták vára

Jack McDevitt: Született stratég

Robert Charles Wilson: Tengely

Szergej Lukjanyenko: Utolsó őrség

2007

László Zoltán: A Keringés

Joan Slonczewski: Ajtó az óceánba

Szergej Lukjanyenko: Éjszakai Őrség

[Kasztovszky Béla: GRIN](#)

[Szergej Lukjanyenko: Nappali Órség](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Napvihar](#)

[Robert Charles Wilson: Pörgés](#)

2006

[William Gibson: A holnap tegnapja](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Az idő szeme](#)

[Joan Slonczewski: Génszimfónia](#)

[Neal Stephenson: Snow Crash](#)

2005

[William Gibson-Bruce Sterling: A Gépezet](#)

GALAKTIKA BARÁTI KÖR

2016

[Ford Madox Ford – Joseph Conrad: Az örökösök](#)

2015

[Stanley G. Weinbaum: Bolygóközi odüsszeia](#)

2014

[Jack London: Ezer halál](#)

2013

[G. K. Chesterton: A vándorló kocsmá](#)

UNIVERZUM KÖNYVEK

2015

[Mund Katalin: A kutyaetológia kulisszatitkai](#)

KOZMOSZ KRIMIK

2015

[Isaac Asimov: A Fekete Özvegyek Klubja](#)

[Akif Pirincci: Francis](#)

2014

[Nury Vittachi: A feng shui detektív](#)

ÁRNYÉK KIADÓ

2014

[George B. Marwell: Világok útvesztője](#)

METROPOLIS KÖNYVEK

2016

[Jo Walton: Mások között](#)

[Indrek Hargla: Melchior és a hóhér lánya](#)

[Petr Stančík: Múmiamalom](#)

2015

[Indrek Hargla: Melchior és a Kerekeskút utca lidérce](#)

2013

[Richard Adams: Gazdátlanok](#)

[Indrek Hargla: Melchior, a patikárius](#)

[Mircea Eliade: Dionüszosz kertjében](#)

[Marina és Szergej Gyacsenko: Arsen és a játék hatalma](#)

[Jacqueline Harpman: Orlanda](#)

2012

[Árnyak és Rémek – Ray Bradbury emlékére](#)

2011

[Neil Gaiman – Al Sarrantonio: 27 képtelen történet](#)

[Whitley Strieber: Éhség](#)

[Andreas Eschbach: Összeomlás](#)

2010

[Kim Stanley Robinson: Árral szemben](#)

[Jane Yolen: Csipkerózsza](#)

[Nicholas Christopher: Bestiárium](#)

[Összeesküvések könyve – Paranoid történelem](#)

[William Gibson: Nyomtalanul](#)

2009

[Kim Stanley Robinson: A rizs és a só évei](#)

[Elizabeth Moon: A sötét sebessége](#)

[William Gibson: Árnyvilág](#)

[Bram Stoker: A fehér féreg fészke](#)

[Whitley Strieber: 2012](#)

[Rafael Marín: Sherlock Holmes és az Einstein-gyár](#)

[Marina és Szergej Gyacsenko: Alekszandra és a Teremtés növendékei](#)

2007

[Robert Ferrigno: Ima egy bérgyilkosért](#)

2006

[Bakos Zoltán: A helyes asszonytartás](#)

NOBEL-DÍJAS KLASSZIKUSOK

2010 – 2011

[Sir Winston Churchill: Savrola](#)

[Rudyard Kipling: Fekete és fehér](#)

[Anatole France: A pingvinek szigete](#)

[Isaac Bashevis Singer: A sátán Gorajban](#)

[William Butler Yeats: Vörös Hanrahan legendája](#)

[Heinrich Böll: Katharina Blum elveszett tisztessége](#)

[Luigi Pirandello: A kitasított](#)

[Miguel Ángel Asturias: Az a félvér nőszemély](#)

[Björnstjerne Björnson: Álmodó falvak](#)

[Grazia Deledda: Szerелеmből gyilkolt](#)

[Óe Kenzaburó: Futball-lázadás](#)
[Władysław Reymont: Népítélet](#)
[John Galsworthy: A sötét virág](#)
[Harold Pinter: Törpék](#)
[François Mauriac: Ami elveszett](#)
[Selma Lagerlöf: A császár](#)
[Sinclair Lewis: Babbitt I](#)
[Sinclair Lewis: Babbitt II](#)
[Mihail Solohov: Doni mesék](#)
[Verner von Heidenstam: Endümion](#)
[Saul Bellow: Henderson, az esőkirály](#)
[André Gide: A nők iskolája](#)
[Camilo José Cela: Méhkas](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok I](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok II](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok III](#)
[Nadine Gordimer: Az őrző](#)

JÖVŐ MENŐ KÖNYVEK

2011

[Kersti Kivirüüt: Okkultisták klubja](#)